DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CHASING US

THE DARK LOVE SERIES BOOK 2

KAT T. MASEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHASING US

Kat T. Masen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bizi Takip Etmek
İkinci Şans Aşk Üçgeni
Karanlık Aşk Serisi 2. Kitap

Kat T. Masen Telif

Hakkı 2020 Kat T. Masen
Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

Editing by Nicki at Swish Design & Editing
Proofing by Kay at Swish Design & Editing
Kitap tasarımı: Swish Design & Editing
Kapak tasarımı: Outlined with Love Designs
Kapak Resmi Telif Hakkı 2020
İkinci Baskı 2020 Tüm
Hakları Saklıdır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONNECT
WITH ME ONLINE

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu görmek
ister misiniz? Haber
bültenime kaydolun.

Buraya tıklayın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BLURB

Evli bir adama aşık olmamam gerekiyordu. En iyi
arkadaşımın kardeşine.
Geçmişimde çok fazla hata yapmıştım.
Dün gece Lex Edwards'la düşüncesizce evlendiğim gibi.

Lex ve Charlie, sonunda sonsuza dek mutlu olacakları anı bulmak için kendilerini yeniden sevmeyi öğrenme yolculuğunda bulurlar. Yıkılmış bir geçmişten ileriye gitmek için yeni bir geleceğe başlarlar ve sonunda birlikte olurlar.

Hiçbir şeyin onları *tekrar ayırmayacağına* yemin ederler.
Ancak hayatın acımasız kaderi hayatlarını mahveder ve umutsuz zamanlarda, kaybettikleri bir sevdiklerinin yasını tutarak aşklarını parçalara ayırırlar.

Lex ve Charlie birbirlerine nihayet veda etmenin eşiğindeyken, kendisine ait olanı geri almak için yanıp tutuşan eski nişanlıları geri döner.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TABLE OF CONTENTS

Blurb
İçindekiler Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm Onüçüncü
Bölüm Ondördüncü
Bölüm Onbeşinci
Bölüm Onaltı
Bölüm Onyedinci
Bölüm Onsekizinci
Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On Dokuzuncu Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi
Bir Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm
Sonsöz
Kat T. Masen'in Diğer
Kitapları Benimle Çevrimiçi
Bağlanın Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 1

ALEX

Dokuz Yıl Önce

"Alex, sonunda eve döndün."

Samantha oturma odasından çıktı, koridorda kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Saatime baktım, yediyi geçtiğini şimdi fark ettim. Akşam yemeği için evde olacağımı söylediğimden beri kızgın olmasına şaşırmadım.

Bu son zamanlarda düzenli bir olay haline gelmişti ve daha dikkatli olmaya başlamam gerektiğini biliyordum. *Yakında*, kendime sürekli yakında diyordum.

"Kusura bakmayın, babamla hastaneye yetiştim," diye yalan söyledim.

"Sanırım artık buradasın. Sana söyleyecek bazı haberlerim var." Etrafımda zıplarken yüzü aydınlandı. "Gel, otur."

Onu oturma odasına kadar takip ettim. Kanepeyi okşadı, ben de yaşadığım çifte hayattan yorgun düşmüş bir halde isteksizce yanına oturdum. Samantha gülümsemeye devam etti, bu uzun zamandır görmediğim bir şeydi. Çok güzel bir kadındı. Uzun altın sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyor, masmavi gözleri konuşurken parlıyordu. Ona doyamadığım bir zamanı hatırladım. *Ama bu daha önceydi.*

"Alex, ben hamileyim."

Neydi o?

Her kelime birbiri ardına patlayan dinamitler gibiydi. Başımı geriye doğru salladığımda beynim idrak edemedi ve aklıma gelen ilk kelimeleri ağzımdan kaçırdım. "Bu nasıl oldu? Seni üç aydır sikmedim!"

Öfkeyle titremeye başladım, kendimi oturduğu yerden uzaklaştırırken öfkeli bakışlarım onu kesiyordu. Aklımdan her türlü senaryo geçiyordu ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Onu hamile bırakacak kadar uzun süre sikimi içine sokmak bir yana, ona dokunduğumu bile hatırlamıyordum.

Sözlerimin kesilmesiyle tavrı değişti. O güzel gülümsemesi kayboldu, yüzü kıpkırmızı oldu, alnındaki damarlar her an patlamaya hazırdı. Kollarını kavuşturdu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Fırtınanın vurmak üzere olduğunu ve benim de onun yolunda durduğumu bilerek kendimi hazırladım.

"Bu çok hoş, Alex. Karını becerdiğini bile hatırlamıyorsun," diye karşılık verdi. Sözlerinde düşmanlık vardı ve ona bakamadan kanepenin yanındaki alanda volta attım. "Bir ay önce eve sarhoş geldiğin geceydi. Hatırlıyorum çünkü bana doyamamıştın, beni ne kadar çok sevdiğini söyleyerek saatlerce beni becermiştin." Düşüncelere dalmışken durakladı, sanki bu durumun büyüklüğünü fark etmiş gibi memnuniyet sırıtışı azaldı.

O geceyi hatırladım. Charlotte'la okuldaki tribünlerin arkasında tekila shot yaptığımız geceydi. Karnından shot atmam için bana meydan okumuştu ama ben shot bardağını kalçalarının arasında tutmasının daha ilginç olduğunu düşünmüştüm. Soğuk, kirli zeminde iki kez seviştik ve tek hatırladığım kendimi tamamen sarhoş bir halde eve sürüklediğim ve yatağımızda sızdığımdı.

Bunun olmasına nasıl izin verirsin?

Odanın sıcaklığı yükseliyordu. Birden göğsüm sıkışıyor, yutkunamıyor, nefes alamıyor, ellerim kontrolsüzce titriyordu.

İşaretleri biliyordum.

Panik atak geçiriyordum.

"Benden faydalandın mı?" Paniğim öfkeye dönüşürken bağırdım.

Bakışları soğuk ve davetkâr değildi. Artık üniversitede evlendiğim o tatlı kız değildi ama bunun benim hatam olduğunu biliyordum, onu bu hale ben getirmiştim. Bir suçluluk duygusu hissettim. Bu işi fena batırdım. Kahretsin, annem ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam ne diyecek? Adriana ne diyecek? O anda aslında ne düşündüklerinin umurumda olmadığını fark ettim. Beni rahatsız eden Charlotte ve bunun neden olacağı acılardı.

Masanın üzerinde duran vazoya gözüm ilişti ve bir anlık dalgınlıkla o lanet olası çirkin şeye vurdum, duvara çarpıp milyonlarca parçaya ayrılmasını, çiçeklerin ve suyun odanın her tarafına dağılmasını izledim.

Samantha şok içinde sıçradı ve ardından küçük bir inilti duydu. "Senden faydalandı mı?" diye bağırarak kollarını havaya kaldırdı. *"Sen benim kocamsın, onun değil!"*

Dondum kaldım.

İrkilmedi bile.

Bir şeylerden şüphelendiğini biliyordum. Sadece ne kadarını bildiğini bilmiyordum. Dilim tutulmuştu, şu anda söyleyebileceğim hiçbir kelime bu anı silemezdi.

İşte buydu, biliyordu.

Geri dönüş yok.

Gerçeği inkar etmek yok.

Charlotte'a aşık olduğum günden beri korktuğum an gelmişti ama böyle olmaması gerekiyordu. İşin içinde bir bebek olmaması gerekiyordu. Oda sessiz kaldı. Durumun büyüklüğüyle baş edemeyerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Samantha..." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum, göğsümdeki donukluktan kurtulamıyordum, hareketlerimin ağırlığı doğru düşünme yeteneğimi engelliyordu.

Charlotte öğrendiğinde ne düşünecekti? İlişkimiz başladığından beri Samantha'ya dokunmadığıma dair ona söz vermiştim. Midem çalkalanıyordu, onu kaybedemezdim. Charlotte'u asla kaybedemezdim. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilemezdim. Charlotte'un hayatımdan temelli çıkıp gitme ihtimali zihnimde ağırlaştıkça göğsümdeki acı derinleşti.

"Her neyse, eminim küçük kız arkadaşın yakında öğrenecektir. Ben öğrendiğimde Kaley Wilson doktorun muayenehanesindeydi. Biraz sohbet ettik," diye böbürlendi.

Kaley Wilson, küçük sürtük, Charlotte için hayatı cehenneme çevirmişti. Muhtemelen şu anda Charlotte'un kapısını çalıyor ve haberi yayıyordu. Dışarı çıkmalıydım, tüm bunları Charlotte'a açıklamak için bir şansa ihtiyacım vardı. Ne kadar üzgün olduğumu, ama daha da önemlisi onu incitmek istemediğimi bilmeliydi. Zavallı Charlotte'ım, başıma gelecekleri bildiğim için kalbim sıkışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu acıdan koruma dürtüsü, yapmaya kararlı olduğum tek şeydi.

Kimseyi beklemediğimiz için kapı zili çalınca çok şaşırdım. Samantha kapıyı açmak için yürüdü ve sesleri duydum, onları hemen tanıdım. Annem, babam ve kız kardeşimdi. Kendimi birazdan olacaklara hazırladım.

"Merhaba oğlum. Samantha bazı haberlerin olduğunu söyleyerek bizi çağırdı."

Annem eğildi ve beni yanağımdan öptü. Yüzü heyecanlıydı, bir şeyden şüphelendiğini biliyordum, hayatı boyunca kurduğu büyükanne olma hayali nihayet gerçekleşiyordu. Maskaralığa devam edemezdim, şu anda hissettiğim öfke çok büyüktü.

"Lütfen, Andrew ve Emily, oturun." Samantha onları oturma odasına götürdü, kız kardeşim Samantha'nın elini tuttu ve zıplayıp durdu.

"İçecek bir şey isteyen var mı?" Samantha sordu.

"Biz iyiyiz, tatlım. Lütfen, büyük haber nedir?"

"Doğrudan konuya girebilirim. Alex ve ben bir bebek bekliyoruz!" diye bağırdı.

Adriana yukarı aşağı zıplamaya başladı, Samantha'ya sarıldı, onu sıkmamaya dikkat etti. Zaten ağlamakta olan annem de Samantha'ya sarılmak için ayağa kalktı.

Babam kıpırdamadan durdu, dudaklarını sıkıca bastırdı, tek bir kelime bile etmedi. Etrafımda haberlere sevinen kadınların aksine, hayal kırıklığı ifadesi dışında hiçbir duygu ifade etmedi.

"Sence de biraz genç değil mi?" diye sordu acı bir gülümsemeyle.

Evet, baba. Lanet olası genç ve benim adıma büyük bir başarısızlık, ona bağırmak istedim.

"Andrew, lütfen," diye azarladı annem. "Çocuk bir nimettir."

"Emily, doktor olmak için yıllarca çalışarak odaklanması gereken bir kariyeri var ve şimdi ne olacak?"

Bu sonuca duyduğum öfkeye rağmen, burada durmuyormuşum gibi konuşulmasından hoşnut değildim. Ama ne diyebilirdim ki? Bu bebeği istemiyordum. Baba olmaya hazır değildim.

"Haklısın baba," diye kabul ettim, içimdeki kötülüğü durdurmak için dilimi ısırdım. "Her şey boşa gitmiş gibi görünüyor ama bunu annemle de yaptın, aynı yaştaydık. Peki, beni durduran ne?"

"Çünkü senin için daha fazlasını istedim!" diye bağırdı, annem onun bu çıkışı karşısında elini göğsüne bastırdı. "Plan bu değildi."

"Doğru." Güldüm, başımı salladım. "Bunun *senin* hayatın olduğunu unutmuşum... benim değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Charlotte'a gitmeyi hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyordum, gözlerimi kapatıp bunu yok etme dürtüsü düşüncelerimde dolaşıyordu. Bunların hepsi çok fazlaydı - bebek ve babamın hayatımı kontrol edememesinden kaynaklanan hayal kırıklığı.

"İhtiyacım var... Koşuya çıkmam lazım."

Yatak odama girdim ve spor ayakkabılarımı giydim. Kadınlar hala haberlerin tadını çıkarırken ve babam hayal kırıklığı içinde surat asarken evden çıktım.

Kulaklığımı takıp çalma listemde bana daha mutlu zamanları hatırlatacak bir şeyler aradım. Aklıma bebeği getirmeden yürüyüş parkurları boyunca sıkı bir şekilde koştum.

Bir ağaca yaslanmış, nefes almaya çalışıyordum.

Rüya dağılıyordu.

Bunu bizim için

mahvedecektim. Şu anda ona

ihtiyacım vardı.

Hayali balonumuz patlamadan önce onu bir kez daha hissetmem gerekiyordu. Şarkı hızla değişti ve ben de ayrı kaldığımız neredeyse her gece yaptığım şeyi yapmaya karar verdim; karanlıkta durup onun odasını izledim.

Odak noktam yatak odasının penceresine kaydı -ışıklar sönüktü- uyuyor olmalıydı. Yatağına girip ona sıkıca sarılmak ve Charlotte'a bunu bir şekilde atlatacağımıza dair söz vermek istedim.

Kaçabilirdik, herkesi ve her şeyi geride bırakabilirdik. Eğer benden isteseydi bunu onun için yapardım. Hayatımda kaldığı sürece her şeyi yapardım.

O gece ayrı odalarda yattık ama ben uyumadım. Samantha benimle konuşmamayı tercih etti, Charlotte'tan da bir daha bahsetmedi. Bundan kurtulmanın yollarını düşünerek uyanık kaldım. Bunun olmasına nasıl izin vermiş olabilirdim? Onunla seks yaptığımı hatırlamıyordum ama yine de çok sarhoştum.

Charlotte'u görmeliydim, sadece bir kez daha. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Yarın, başkası söylemeden önce ona söyleyeceğimi düşündüm.

Yarın beklediğimden daha çabuk geldi ve bağırsaklarım bütün gün acı içinde kıvranırken tekilanın sorunu çözeceğine karar verdim. Belki de içmem gerekenden daha fazla içtim ama bu acıyı hafifletti ve her yarığa sızan o boşluk hissini gizledi.

Uçurumun tepesinde, özel yerimizde, bunu hemen hissetti ve bana seslendi. Beklemediğim şey, ona her şeyin bittiğini söylediğimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşünmesiydi. Acı bana saplandı, küçük hançerler değil ama samuray

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kılıçlar, kalıcı izler bırakacak derin kesikler. Onun yüz ifadesini izlerken teker teker vurduklarını hissettim. Kılıç bir an için kalbimden çekildi, böylece kafamda yankılanan kelimeleri söyleyebildim - onsuz nefes alamazdım.

"Sür ya da öl, ölüm bizi ayırana dek."

O gün Charlotte'tan birlikte olmamız için bir yol bulacağıma dair söz vererek ayrıldım. Bir şekilde, yarattığım bu büyük karmaşayı çözecek bir cevap olmalıydı.

Bu bana bir şeyler bulmak için daha fazla zaman kazandırdı.

Ayıldığımda, bunu planladım. Samantha'ya onu ve bebeği destekleyeceğimi ama evliliğimizi sürdüremeyeceğimi söyleyecektim. Onu sevmiyordum. Kalbim Charlotte'a aitti, hep öyle kalacaktı.

Evimin önüne geldiğimde, ailemin arabasının bizimkinin arkasına park ettiğini fark ettim. Tanrı aşkına, yine bebek muhabbeti. Derin nefesler alarak, kendimi üzerime yağmak üzere olan sevinçli bebek konuşmasına hazırladım.

Evden içeri adımımı atar atmaz hıçkırık sesleri duydum. Oturma odasından geliyordu. Koridorda yürüdüğümde Samantha'yı annemin kollarına gömülmüş, babamı öfkeli ve Adriana'yı da oturmuş yere bakarken buldum.

"Neler oluyor?" Odadaki ortam ürkütücü olduğu için tereddüt ederek sordum.

"Bunu Samantha'ya nasıl yaparsın, Alex?" "Anne,

sen neden bahsediyorsun? Ne yapmaktan?"

"Charlie." Babam konuşurken zorlanıyordu.

Hay sikeyim.

Gözlerim yere düşerken omuzlarım çöktü, aklıma kayda değer bir şey gelmiyordu.

Bir gün ortaya çıkacağını biliyordum ama bunun böyle ailemin önünde olacağını düşünmemiştim. Beynimde bir açıklama aradım ama söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bu anı hafifletemezdi.

"Baba, ben sadece-"

"Büyük bir hata yaptın Alexander!" Sesi yankılandı ve odadaki herkesi irkilten yüksek bir artçı şokla duvarlardan sekti. "Karın bugün Charlie ile aranızdaki e-postaları bulduktan sonra ağrılar içinde hastaneye gitti. Sadece evliliğinize leke sürmekle kalmadınız, çocuğunuzun hayatını da tehlikeye attınız. Aklından ne geçiyordu? O daha 18 yaşında!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Charlotte'u ne kadar çok sevdiğimi, onun benim her şeyim olduğunu anlatacak kelime yoktu. Hâlâ bana bakmayı reddeden Adriana'ya baktım. En iyi arkadaşı tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordu. Bu şekilde olmamalıydı. Charlotte'u herkesten daha iyi tanıyordu. Bunu neden yaptığımı neden anlayamıyordu? Adriana'ya doğru yürüdüm ve elimi omzuna koyduğumda soğuk bir bakışla karşılaştım.

"Samantha ile birlikte bu gece San Francisco'ya gitmenize karar verildi. Kız kardeşinin dairesi aylardır boş olduğu için orada kalacaksınız. Önümüzdeki birkaç gün içinde tüm eşyalarınızı size göndereceğim. Charlie ile temasa geçmeyeceksiniz-"

Hissettiğim suçluluk duygusu bir anda öfkeyle bastırıldı. Babamın durduğu yere doğru yürüdüm, duruşuyla göz göze geldim ve tiradını kestim, "Baba, ne zamandan beri hayatımda ne yapacağımı dikte edebiliyorsun? Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Beni iyi dinle evlat. Eğer o bebeğe bir şey olursa, hayatının geri kalanından sen sorumlu olacaksın, anladın mı? Bu evliliği yürüteceksin. İkiniz de yaşadığınız sürece onu seveceğinize ve onurlandıracağınıza dair kilisede Tanrı'nın huzurunda yemin ettiniz," diye uyardı, parmağıyla yüzümü işaret ederek. "Olgunlaşmamışlığın seni bu karmaşaya sürükledi ama sen bir *Edwards*'sın ve bunu derhal düzelteceksin. Bu kasabayı terk edeceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin. Mark Mason bunu öğrendiğinde, çoktan gitmiş olmayı dileyeceksin. Her zamanki gibi, hatalarınızın sonuçlarıyla ben ilgileneceğim. Ailemizi daha fazla utandırma."

Kapı çaldı. Araba servisiydi. Annem Samantha'yı bavuluyla birlikte arabaya götürdü, babam da benim olduğunu tahmin ettiğim diğer bavulu aldı.

Arabaya doğru yürüdüğümü ve bindiğimi hatırlamıyorum, zihnim ne olduğunu ya da ne olacağını kavrayamıyordu. Zombi benzeri durumumda, duygularım ve fiziksel hareketlerim iletişim kurmuyordu. Babam kapıyı arkamdan kapattı.

Çaresizce kız kardeşimle konuşmak için pencereyi hafifçe açıyorum. "Adriana, özür dilerim. Lütfen... inan bana." Tek yapabildiğim buydu.

Benimle göz teması kurmadan kapının eşiğinde durdu, eve geri dönmeden önce yanağından bir damla yaş süzüldü. Annemin başını eğişini izledim, bu muhteşem anın benim sadakatsizliğim yüzünden elinden alınmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Babam orada duruyordu, yüzü sertti. Hayatımda babamı hiç bu şekilde görmemiştim. Bu onun bir yanıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni korkuttu. Neden bilmiyorum, çünkü artık yirmi beş yaşındaydım, yani bir yetişkindim.

Bütün bu durumun suçlusunun ben olduğumu biliyordum. Ve eğer bu bebeğe bir şey olursa, bunun benim yüzümden olduğu gerçeğiyle asla yaşayamayacaktım.

Araba kasabanın içinden geçip otoyola çıktı. Artık Charlie'yi göremeyeceğim, onun güzel dudaklarını öpemeyeceğim ya da onu kollarıma alamayacağım gerçeğiyle paniklemeye başladım. Samantha hissettiğim endişeyi sezmiş olmalı ki kendi kendine güldü ve başımı çevirip ona bakmama neden oldu.

"Telefonunu kullanmayı aklından bile geçirme. Baban bir saat önce bağlantısını kesti."

Başından beri planı bu muydu?

Hamile kalarak beni evliliğimizde tuzağa mı düşürdün?

Gözlerimi kapatarak babamın söylediklerini tekrar ettim. Bu bebek benim yüzümden acı çekmeyi hak etmiyordu. Bunu biliyordum ama Charlotte'u bir daha asla göremeyeceğimi bilmenin içimde yarattığı acıyı nasıl görmezden gelebilirdim?

Bu benim seçtiğim bir yol değildi ama Samantha bebeğimi taşıdığı sürece başka seçeneğim yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 2

NIKKI

Mevcut

"Tam orada... tam orada... baban kim?" Rocky nefes nefese tıslıyor.

Kahvaltıdan önce geç saatlere kadar çalışmak sabah ritüelimiz oldu. Her zaman hızlıdır ve Rocky asla uzun sürmez, bu da sadece harika bir kafa verdiğim anlamına gelir - açıkçası.

Boxerını yukarı çekiyorum, işi iki dakikadan kısa sürede bitirdiğim için kendimden memnunum. Şimdi, toparlanıp şehre dönmemiz gerekmeden önce önümüzdeki yarım saat boyunca huzur ve sessizlik içindeyim.

Hamptons rahatlamak ve gevşemek için harika bir yer, ancak iş baskısını özlüyorum. İnsanlara patronluk taslamayı ve onlara milyon dolarlık davalarını kıçlarına sokmalarını söylemeyi kesinlikle özlüyorum.

Ama kendime asla işkolik demem.

Ben Charlie değilim.

Charlie'yi tanımlayacak tek bir kelime varsa, o da 'kararlı' olurdu. Çoğu zaman ne istediğini bilir ve durdurulamaz. Üniversitedeyken, boş olduğu günün her saniyesini ders çalışarak geçirirdi, bu da benim işime yarardı çünkü kabul edelim, Rocky' yi becermekle o kadar meşguldüm ki

Onun gibi tıkınıyordum. Yirmi yedi yaşında yedi yaşında bir çocuğa neden anne olduğumu açıklıyor.

Charlie üniversitede başarılı oldu, neredeyse sınıf birincisi olarak mezun oldu ve o olmasaydı Mason & Romano'yu kuramazdık. Kararlı, firmamızı nasıl başarıya ulaştıracağını çok iyi biliyor ve iş dünyasında başarılı olma arzusu tanıdığım herkesten daha fazla.

Buna ek olarak, kadın tam bir tanrıça. Sokakta yürürken yanından geçen erkeklerin aletlerinin neredeyse onu selamladığını görebilirsiniz.

Charlie Mason tam bir paket.

Doğru yapamadığı tek alan aşk hayatı. Destansı boyutlarda bir başarısızlıktan bahsediyoruz. Üniversite boyunca rastgele birileriyle çıktı ama bir şey ya da biri onu hep engelledi. Onu zorlamadım, eğer istemezse açılmasını sağlayacak biri değildim. Yine de üniversitedeki en seksi erkeklerle tanışma randevuları ayarlamak için çok çalıştım. Yani, Rocky kocam olmasaydı, Disneyland'daki hız treninden daha hızlı bineceğim çocuklarla. Julian Baker ortaya çıkana kadar kimse ilgisini çekmemişti.

Onun Bay Mükemmel olduğuna şüphe yok, bu biraz korkutucu çünkü gerçekten böyle bir şey yok. Herkesin bir kusuru vardır ama Julian'da bir kusur bulmak imkânsız. Charlie nişanlandıklarını açıkladığında şok olmuştum çünkü sadece birkaç aydır birlikteydiler. Şu sevimsiz romantik komedi filmlerinden biri gibiydi - ilk görüşte aşk ve ardından gelen sonsuza dek mutlu son.

Bir şeyler doğru gelmiyordu ve onun en iyi arkadaşlarından biri ve iş ortağı olarak bu konudaki fikrimi saklamadım. Benim doğruları söylediğimi biliyordu ve bu durum bir uyarı gerektiriyordu.

O güzel pislik Charlie'nin hayatına tekrar girene kadar bu buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Lex Edwards, olağanüstü milyarder.

Lex Edwards'ın kim olduğunu biliyordum. Rocky ne zaman altıncı sayfaya çıksa ondan bahsedip dururdu. Adamın Lex'in hayatıyla ilgili anormal bir takıntısı vardı ve Charlie'nin aynı makalelere hiç rastlamamasına şaşırdım. Ama yine de onun önceliği her zaman işi olmuştu.

Ben yaşasaydım, onun aynı *adam* olduğunu asla anlayamazdım - Charlie'nin uykusunda haykırdığı Alex. Uyandığında soğuk terler döküyordu ve gözyaşları yüzünden akıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birlikte yaşadığımız ilk altı ay çok yorucuydu. Yapbozu bir araya getirdiğimde, bu hikâyede Charlie'nin anlattığından daha fazlası olduğunu fark ettim.

Lex beni sinirlendirdi. Beni tamamen yanlış yola sürükledi. Normalde hoşlanacağım şekilde değil, ama hey, adam müstehcen derecede muhteşem. Bu hayati bilgiyi itiraf etmekten nefret ediyordum.

Charlie'nin üzerinde bir etkisi vardı ve hiç şüphesiz Charlie ona her yaklaştığında vajinası Super Bowl'u kazanmış gibi kutlama yapıyordu.

Sonuç olarak ondan nefret ediyordum.

En iyi arkadaşım ona yaptığı şey yüzünden çok kötü durumdaydı ve işler zorlaştığında her zaman kız arkadaşınızın arkasında olmalısınız. Mesele şu ki, hafta sonu onda bir değişiklik gördüm. Düşündüğüm gibi biri değildi. Tamam, evet, yumuşak bir kaltak olmaya başlamıştım ama bu hafta sonu kendini gösterdi ve ben artık onu magazin gazetelerinde boy gösteren adam olarak görmüyordum. Bir kıza aşık olan ve herkes için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapan bir adam gördüm. Onun bu diğer yönünü görmem hafiflediğim anlamına gelmiyordu. Hayır, ben hala bir kaltaktım - kocasına en iyi başı veren ateşli bir kaltak.

Duşa girmeden önce telefonumu hızlıca kontrol ederek yan tarafıma dönüyorum. Sadece birkaç e-posta var, bugün dikkat edilmesi gereken önemli bir şey yok. Duş alıp bir kot pantolon ve bol bir gömlek giydikten sonra, bir sonraki durağım yandaki Will'i almak oluyor. Bu biraz zor olacak. Will arkadaşlarından ayrılmaktan nefret eder, bu yüzden yaklaşan öfke nöbeti ile başa çıkacak enerjiyi toplamak için mutfaktan hızlıca bir fincan kahve almaya karar verdim.

Rocky bir şeye üzülmüş gibi mutfakta bir aşağı bir yukarı volta atıyor.

"Sorun nedir?" Yeni demlenmiş kahveyi bir fincana doldururken soruyorum.

Kağıdı bana fırlattı. Yere düşüyor, sabahın bu saatinde reflekslerim tepki vermiyor. Eğilip yerden alıyorum, gözlerim işaret ettiği makaleye kayıyor.

Gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor, her cümle kalbimin derinliklerine işliyor ve onu daha da derine batırıyor. Bu muhabirlerin böyle bir saçmalığı yayınlama cesareti var ama Charlie buna inanmayacaktır. Onu iyi tanıyorum; Lex'in dönüşüne duygusal olarak o kadar bağlı ki, medyanın ne kadar yanlış anlaşılabileceğini göremiyor, özellikle de konu milyarder iş adamları ve onların aşk hayatları olduğunda. Ne kadar çok paran varsa, o kadar büyük hedef olursun.

Ev ürkütücü bir şekilde sessiz. "Nerede o?"

"Şehre geri döndü, arabasını geri götürmemi istedi." Rocky saçlarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karıştırıyor, hâlâ mutfakta volta atıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Charlie'ye karşı hep bir zaafı vardı, ona kız kardeşi gibi davranıyordu ve ben onu bu yüzden daha da çok seviyorum.

"Lex nerede?"

"Hâlâ uyuyorum sanırım."

"Kahretsin, Rocky. Ne dedi o? Üzgün müydü?" Çenemi sıkarak Rocky'nin adımlarını takip ediyorum ve umutsuzca bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Tabii ki üzülürdü."

Rocky beni durduruyor, hareketlerimi durdurmak için iki kolumu da tutuyor. "Bebeğim, sakin ol."

Telefonumu aldım ve numarasını çevirmeye çalıştım.

Kısa bir mesaj bırakarak ona da mesaj attım. Lex'in uyanması gerekiyor. Bu düşünce aklımdan çıkarken, çok memnun bir şekilde mutfağa giriyor. Farklı görünüyor, sevinçli, aşık olduğu kadınla yatmış bir adam gibi.

"Günaydın. Charlotte'u gördünüz mü?"

Bu iki hafta önce olsaydı, memnuniyetle gazeteyi yüzüne fırlatır ve ona bencil bir erkek fahişesinden başka bir şey olmadığını söylerdim, ama dediğim gibi, bir şeyler değişti. O farklı biri. Charlie'nin bir zamanlar ve hala bu mutlu, kaygısız, eğlenceyi seven ve ona tapan adama aşık olduğunu görüyorum. Hamptons'ın her yerinde sevişmelerine şaşırmadım. Biz yaptıktan sonra jakuzide yapıp yapmadıklarını merak ettim. Rocky'ye suya boşalmanın iğrenç olduğunu söyledim ama memelerim ıslak bir şekilde önünde zıplarken kendine engel olamadığını söyledi.

Lex tekrar Charlie'yi sorduğunda Rocky ve ben birbirimize bakıyoruz. Kollarımı kavuşturmuş, daha kötüsüne hazırlanırken Rocky ona kâğıdı uzatıyor. Lex gözleri bir ileri bir geri gidip gelmeden önce şaşkınlıkla kâğıda bakıyor. Cildi kızarırken kendimi destekliyorum, kâğıdı yere fırlatırken yumruğunun içinde çıtırdıyor. Telefonunu eline alarak "seni aptal kaltak" diye mırıldandıktan sonra numarayı çeviriyor.

"Kate. Bana hemen Victoria'yı bağla." Telefonu aniden kapatır ve destek için masaya yaslanır. "Nerede o?"

"Şehre geri döndü." "Ne

kadar zaman önce?"

"Yaklaşık yarım saat."

"Siktir!" Yumruğunu tezgâha vurarak ikimizi de şaşırttı. "Burası lanet olası basın. Victoria bir iş arkadaşı ve hiçbir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha fazla. Bu resimler tamamen bağlam dışı. O aptal sürtüğe asla dokunmadım, dokunmam da."

Ona neden inandığımı bilmiyorum. Mesele şu ki, ondan hoşlanmasam da yanıldığımı kanıtladı, ki bu pek duyulmamış bir şey. Charlie'yi seviyor. Ve evet, geçmişin berbat olduğunu biliyorum ama bu yıllar önceydi ve o zamandan beri ikisi de büyüdü.

Charlie'nin neden bu kadar büyük bir güven sorunu yaşadığını ve onu ne kadar sevdiğini neden göremediğini anlamadım. Ayrıca magazincilerin kıçlarından uydurduklarını ve fotoğrafları manipüle ettiklerini de biliyorum. Bunu birkaç yıl önce Rocky'nin bir spor etkinliğinde çekilen ve bir kızın ona sakso çekiyormuş gibi göründüğü fotoğrafta zor yoldan öğrenmiştim.

Bunun taraf tutmakla ilgisi yok ama Charlie inatçı biri ve şu anda ona acımadan edemiyorum. Bunu ona söyleyecek değilim.

Mümkün olan en kısa sürede şehre dönmeli ve verilen hasarı düzeltmeliyiz. Charlie ben dahil herkesi dışlayacak çünkü bu onun savunma mekanizması. Numarasını tekrar deniyorum, hâlâ telesekreter çıkıyor. Rocky'den yan komşumuz Will'i çağırmasını istiyorum. Çok geçmeden Adriana ve Elijah mutfağa girdiler.

"Hey, çocuklar, neler oluyor?" Adriana masaya oturuyor ve bir muz alıp soyuyor. Sessizliğimiz karşısında kafası karışmış bir şekilde benden Lex'e bakıyor.

"Charlie gitti," dedim ona.

"Gitti mi? Nereye gitti?"

Yerdeki gazeteyi ona uzatıyorum ve Lex'in pencerede durup dışarıya bakmasını izliyorum. Gözleri donuklaşmış, yüzünde kalbi kırılmış bir ifade vardı. Belki o da benim gibi Charlie'nin bunu nasıl karşılayacağını biliyordu.

"Lex, bu doğru mu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun Adriana?" diye karşılık

verdi. "Ama fotoğraflar iyi görünüyor-"

"Ne var, Adriana?"

"Makalede yazdığı gibi görünüyorlar."

"Siktir, Adriana!"

"Lex, sakin ol," diye uyarır Elijah onu.

"Anlamıyor musun? Sonunda bana güvendiğini ve benimle bir gelecek istediğini söyledi ve sonra bu oldu. Bu çok boktan!" Yumruğunu tekrar tezgâha vurarak bizi irkiltti. "Dün gece..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adriana kolunu kardeşinin omzuna atarak onu rahatlatmaya çalışır. "Dün gece ne oldu?"

"Lex, geri dönmemiz gerek," diyorum ona, saati fark ederek. "Bu arada onunla ben ilgileneyim. Sakinleşmesi gerekiyor. Bu makaleyi her kim yayınladıysa lanet sözlerini geri çekmesini sağlamalısın. Bak, Will her an burada olabilir. Lütfen neden gittiğinden bahsetmez misin?"

Birkaç dakika sonra Will içeri girer. Çocuğun önünde öfkesini göstermemek için elinden geleni yapan Lex'i görünce çok seviniyor. Hakkını vermek lazım, kendinizi bok gibi hissederken bir çocuğun duygularını dikkate almak zordur. Will, Charlie'nin nerede olduğunu sorunca Adriana hemen şehirde acil bir durum olduğunu açıklıyor. Başka bir şey fark etmiş gibi görünmüyor ama Lex'e bizimle arabaya binmesi için yalvarıyor. Tabii ki Lex de kabul ediyor ve konuşma burada bitiyor.

Eşyalarımızı toplayıp Hamptons'tan ayrılıyoruz. Adriana ve Elijah Charlie'nin arabasını, geri kalanımız da Rocky'nin bir arkadaşından ödünç aldığı karavanı aldık. Will sessizce iPad'inde oynarken ben de arkada onunla birlikte oturuyorum. Arada bir kafasını kaldırıp evde olup olmadığımızı soruyor. Charlie'den bir şey var mı diye e-postalarımı tarıyorum. Hiçbir şey yok. Hayal kırıklığıyla telefonu çantama geri koyuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Lex telefonuyla hararetli bir şekilde mesajlaşıyor; sürekli çınlama sesi geliyor. Neyse ki en azından aramalara cevap vermeme nezaketini gösteriyor çünkü söylediği sözler Will'in ondan ömür boyu korkmasına yeterdi. Birkaç dakika sonra telefonum titriyor. Çantamdan çıkarıyorum, ekranda Eric'in adı yanıp sönüyor.

"Ne istiyorsun?" Adını söylememeye dikkat ederek cevap veriyorum.

"Nikki." Sesi tizdi, panik modundaki tipik Eric. "Ne haltlar dönüyor?"

"Ne ile?"

"Charlie ile. Bana mesaj attı ve onu apartmanın bodrumunda ağlarken buldum. Bana ne olduğunu anlatmak istemedi ama Emma, Lex'in bu sabah pantolonunu indirirken yakalanmasıyla ilgili bir haber olduğunu söyledi."

"Doğru."

"Nikki, neden böyle konuşuyorsun? Bekle, lanet olsun, o seninle mi?"

"Tabii, tamam, evet, evrakları hazırla."

"Tamam, özür dilerim, fark etmedim. Dinle, ofiste ama... ama... garip davranıyor." Sesi sakinleşiyor, her şeyi açıklamaya çalışıyor. "O bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duş aldım, üstümü değiştirdim ve sanki banyodan başka bir insan çıkmış gibiydi. Bana hiçbir kişisel aramayı ona yönlendirmememi, güvenliğin Lex'in binaya girmesine izin vermediğinden emin olmamı ve ben de dahil olmak üzere kimsenin ofisine girmemesini söyledi. Birdenbire neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum?"

Eric incinmiş ve ihanete uğramış durumda ve böyle hissettiği için onu suçlamıyorum. O benim tanıdığım Charlie'yi tanımıyor, o karanlık yerdeyken kimseyi umursamayan Charlie'yi.

"Öğlen buluşalım. Endişelerimizi o zaman konuşuruz."

Veda etmeden telefonu kapatıyorum.

Lex ve Rocky dikiz aynasından bakıyorlar. Will arabada olduğu için konuşamıyoruz. Bir saniye sonra telefonumun ışığı yandı.

Lex: *Bu o muydu? Bana neler olduğunu anlat.*

Onu bu duruma düşürenin benim aletim olmadığını düşününce hayal kırıklığının acısını benden çıkarması hoşuma gitmedi ama onu anlıyorum. Ona karşı yumuşamaktan hoşlanmadığım için utanıyorum.

Ben: *Hayır, o değildi. Güvenliğimize binamıza girmemenizi söylediği gerçeği dışında neler olduğunu bilmiyorum, bu yüzden onu işte görmeye bile çalışmayın, Edwards.*

Soğuk dış görünüşünün altında bastırılmış öfkesiyle, köprüyü geçip şehre girerken bu son konuşmamızdı. Şehre girerken gökyüzü griydi, son birkaç gündür yaşadığımız mükemmel mavilikten çok uzaktaydı. Hava durumu uyarıları önümüzdeki birkaç gün için şiddetli fırtınalar öngörüyor.

Rocky arabasıyla Lex'in kaldığı Waldorf'a gitti. Vale parkına yanaştığında, Rocky'den arabayı bir süreliğine park etmesini rica ediyorum, böylece Lex'le yalnız konuşabileceğim.

İkimiz de arabadan çıkıyoruz ama ben düşüncelerimi söylemeden uzaklaşmasını engellemek için acele ediyorum.

"Bu işi daha fazla berbat etme, anladın mı? Bırak sakinleşsin. İnatçıdır ve onu zorlarsanız Julian'a kaçar, o zaman da iyi yolculuklar diyebilirsiniz."

Julian'ın adının anılması alnında patlayan damarı patlatmaya yetiyor. Yumrukları iki yanında sıkılı halde başını eğerken yüzünü öfke kaplıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benden ne yapmamı istiyorsun Nikki? Burada durup hiçbir şey yapmamamı mı? Onu görüp açıklamam gerek. Ona koşacağını bilmediğimi mi sanıyorsun? Muhtemelen çoktan onunla birlikte olduğunu."

"Neyi açıklayacaksın Lex? Seni dinlemeyecek. Seni uyarıyorum, ona yaklaşmaya çalışma. Onunla konuşmama izin ver, yoksa yemin ederim taşaklarını keser ve şehirde küpe olarak takarım."

"Üzgünüm Nikki, yapamam. Onu görmem gerek."

"İnatçı bir pislik olma. Bir kez daha onu kırdın ve bir kez daha parçaları toplamak bana kaldı. O kızla tanıştığımda, onarılamayacak kadar kırılmıştı. Onu terk etmekten başka ne yaptın bilmiyorum. Bunun düzeltilebilir olduğunu düşünüyor olabilirsin, belki de öyledir ama şu anda geri çekilmen gerekiyor."

Lex yenilmiş bir halde bana bakıyor. Gözleri artık o meşhur yeşil rengiyle parlamıyor. Bunun yerine, karanlık görünüyorlar, bu durumun sonuçları onu ağırlaştırıyor. Omuzları çökmüş bir halde otelin girişine doğru yürüyor ve cam kapılardan geçerek gözden kayboluyor.

Arabaya dönerken, ben ofise giderken Rocky'den Will'i eve götürmesini istedim.

Hızlı bir yolculuktan sonra resepsiyona giriyorum ve Eric'in ofisinde oturduğunu görüyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Ne oldu Nikki?"

"Bak Eric, anlambilimsel konulara girmek istemiyorum. O

nasıl?" "Onu bulduğumda tam bir karmaşaydı."

"Onu ne zaman buldun?"

"Evet, bodrum katında. Ağlıyordu. Onunla buluşmam için bana mesaj attı."

"Peki ya şimdi?"

"Şu anda ofisinde. Mackenzie davası üzerinde çalıştığı için aramaların kendisine aktarılmamasını istedi. Şu anda iyi görünüyor. Lex'in ona yine kazık attığına inanamıyorum. Yani, o fotoğraflar. *Vay canına*! Adam o güzel aletini pantolonunun içinde tutamıyor mu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun,

Eric?" "Pardon?"

"Bu saçmalığa gerçekten inandığına inanamıyorum," diye bağırıyorum, dedikoduya olan açlığı beni çileden çıkarıyor.

Şaşırmış bir halde kahkaha atar. "Ne yani, şimdi de onu mu savunuyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zavallı bir Photoshop denemesi ile kötü yazılmış bir çöp parçasıydı. Manhattan'a geri dönen ve neredeyse milyonlarca dolarlık bir iş anlaşmasını mahveden bir adamın onu sevmese bunu yapacağını düşünüyor musunuz? Yılda milyarlarca dolar kazanan bir adamın, kalbini elinde tutan tek kızı geri kazanmaya çalışırken başka bir iş ortağıyla yatacak kadar aptal olacağını gerçekten düşünüyor musunuz? Bu lanet magazin gazetelerini ayakta tutan senin gibi insanlar. Dürüst olmak gerekirse Eric, senden daha fazlasını beklerdim."

"Nikki, üzgünüm ama-"

"Aması yok, Eric. Bu işe karışma. Onun zihnini zehirleme, anlıyor musun? O kız kabul etmese de şu anda acı çekiyor. Şu anda ihtiyacı olan şey senin o bir şırfıntı ve senin de Julian'ın var konuşmaların değil."

Onun dar görüşlü tavrına öfkelenerek ofisinden hışımla çıktım. Derin bir nefes alarak, onun ofisine doğru ilerliyorum. Kapıyı çalmadım. Anlamı yok, o yüzden habersizce içeri daldım.

Charlie sessizce bilgisayarında yazıyor. Beni endişelendiren şey ne kadar normal göründüğü. Saçları mükemmel bir şekilde topuz yapılmış, kıyafetleri düzgünce ütülenmiş, kusursuz bir şekilde makyaj yapılmış ve Charlie'yi benim tanıdığım gibi tanımıyor olsaydınız, hiçbir sorun olmadığını düşünürdünüz.

Kısa bir an için başını kaldırıyor, beni görünce afallıyor ama hemen başını eğip yazmaya devam ediyor. Gözlerimin içine baktığı an, yüzüme bakıyor, gözlerindeki ışıltı iz bırakmadan kayboluyor.

"Ne yani, şimdi benimle konuşmayacak mısın?" "Ne

söylememi istiyorsun, *Nicole*?"

Bana Nicole dediğine göre kızgın olmalı.

"Öncelikle Charlotte, senin gibi zeki bir kadının o gazetede yayınlanan saçmalıklara inanması mümkün değil."

"Bırak onu. Her şey bitti."

"Bitti mi? Daha yeni başladı Charlie!"

Yazmayı bırakıyor ve gözlüklerini düzeltiyor. Ayağımı yere vurarak yanıtını beklerken sessizlik beni rahatsız ediyor. Sanki otomatik pilottaymış gibi başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor, hiçbir duygu gösteremiyor.

"Neden umursuyorsun ki Nikki? Eğer onun tarafını tutarsan, o zaman gidip onu becerirsin ve ikinizin de canı cehenneme. Muhtemelen gerçekten istediğin de bu. Ona nasıl baktığını, binlerce soru sorduğunu gördüm. O artık senin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kelimeler acı veriyor, buna şüphe yok. O anda, öfkem beni ele geçirdi. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce gitmeliyim. Kapıdan çıkmadan önce onunla bir kez daha yüzleşmek için dönüyorum, kendimi zar zor bir arada tutabildiğim için dişlerimi sıkıyorum. Ben bir avukatım ve çok da iyi bir avukatım. Yaşamak için savaşıyorum. Yüzüm morarana kadar yargıçlarla tartışırım, ama bu onunla kıyaslanamaz bile.

Bu benim en iyi arkadaşım, asla kavga etmediğim tek kişi.

"Bu adam seni seviyor. Senin için her şeyi yapar. Bencil küçük bir sürtük olmayı bırak ve büyü."

Bunlar ofisten çıkmadan önceki son sözlerim.

***

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Daha önce hiç kavga etmemiştik ve bu hareketin kendisi bile beni yıkmaya yetti.

Rocky bana nazikçe masaj yaparken elini omuzlarıma bastırıyor. "Bebeğim, bu onlar için işe yarayacak. İkisinin de biraz perspektif kazanmaya ihtiyacı var ve Charlie şu anda sağlıklı düşünemeyecek. Ona biraz zaman tanı."

"Onun tarafını anladığım için hatalı olduğumu mu düşünüyorsun? Bu beni kötü bir arkadaş mı yapar?"

"O şeylerin ne kadar saçma olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Evet, gülmek için okudum ama ciddiye almadım. Halledecekler, bebeğim. Lütfen stres yapmayı bırak. Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum."

Charlie önümüzdeki birkaç gün işte benden kaçıyor. Stajyerimiz Becky'ye göre, müvekkilleriyle görüşmek ve mahkeme duruşmalarına katılmakla meşgul. Ofisteki gerginlik hissediliyor. Eric de patlamamızdan sonra benden kaçıyor, binaya her girdiğimde korkarak kaçıyor, buna minnettarım çünkü hala yüzüne çift uçlu bir yapay penisle vurmak ve ona sertleşmesini söylemek istiyorum.

Cuma öğleden sonra, haftanın resmen bitmesi için sabırsızlanıyorum. Emma ofisimde, yaklaşan bir brifing için notları iletirken bir kargaşa bizi durduruyor. Emma omuzlarını silkerek neler olduğunu kontrol edeceğini söyledi. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve tekrar ortadan kaybolmadan önce ofisimden çıkmam için yalvarıyor.

"Tanrı aşkına Emma, ofis dedikodularıyla ilgilenmiyorum," diye azarlıyorum, okumaya devam ederken başımı öne eğiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nikki, cidden, buraya gelmen gerek. *Hemen*!"

Saygısız tavrı umurumda değil, acil teslim tarihimi aksatan her neyse onu çözdükten sonra onu azarlamayı aklıma not ediyorum. Dışarı çıktığımda öfkeli bir Lex'in Charlie'nin ofis kapısına vurmasıyla karşılaşıyorum. Güvenlik görevlileri, zavallı, acınası, aşırı kilolu, çörek yiyen bir grup serseri onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyor. Onlara gitmelerini işaret edip, bunu halledeceğimi söyledim.

"Lex, ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak onu azarladım. "Buraya gelip kişisel sorunlarınla ofisimizi rahatsız edemezsin."

"Nerede o? Ona dört gün verdim ve ne mesajlara ne de e-postalara cevap verdi, ne de eve geldi. Bana nerede kaldığını söyle Nikki."

"Ofisime, hemen," diyorum.

Lex beni ofisime kadar takip ediyor, bir aşağı bir yukarı volta atıyor, bir saniye bile duraksamıyor. Görünüşü dikkatimi çekiyor; dağınık saçları, çarpık kravatı ve aşırı uzamış sakalı, bir adamın üzüntülerinin habercisi.

Emma kapının yanında beklerken onu bir an için kenara çekiyorum.

"Ofisin normale döndüğünden emin ol. Kimsenin Charlie'ye bundan bahsetmesini istemiyorum. Dışarıdaki herkesi uyar, bunu tartışırken yakalanan herkes bana hesap vermek zorunda kalacak. Nerede olduğunu öğren ve Eric'in yardımına ihtiyacın olursa ofise gelmediğinden emin ol. Anladın mı?"

Emma başını sallayarak odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Huzursuz bir haftayı neredeyse geride bıraktım ve birçok uykusuz geceyle birlikte, bu saçmalığı resmen geride bıraktım. Charlie sorunla yüzleşmek yerine onu görmezden gelmeyi tercih etti ve beni ofisimde yıkılmış bir adamla baş başa bıraktı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum ona sakince. "Şu anda benimle konuşmuyor. Sana onu boğmamanı söylemiştim."

"Gerçekten burada oturup hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsun? Tüm bu yalanlara inanmasına izin mi vereyim? Onu görmem gerektiği için geri geldim. Charlotte'la konuşana kadar buradan ayrılmayacağım." Başını eğiyor, bir çeşit soğukkanlılık kazanmaya çalışıyor. "Onu asla terk etmek istemedim Nikki. Onu hep sevdim. O zamanlar ne kadar baskı altında olduğumu anlamıyor. İkimiz de çok gençtik."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçimi çekiyorum, masamın kenarına yaslanıp fikrimi söylemeden dinlemeye çalışıyorum. Bir geçmişleri var, hem de çok fazla ve Charlie bana sadece canı istediğinde bir parça bilgi veriyor. Kendimi onların karmaşasına sürüklemek istemiyorum ama merak beni ele geçiriyor.

"Tam olarak ne oldu Lex?"

Pencereye doğru yürüyor, ufuk çizgisine bakıyor. Boğazını temizlerken kırılganlığını hissediyorum ve söyleyeceği şeye kendimi ne kadar hazırlarsam hazırlayayım, hiçbir şey gerçekten daha güçlü olamaz.

"Mezuniyet balosundan tam iki hafta sonraydı, ona ne pahasına olursa olsun sonunda birlikte olmamız için bir yol bulacağımı söylediğim geceydi."

Samantha'nın hamile olduğunu öğrendiğinde neler olduğunu, başta babası olmak üzere ailesinin ona yaptığı baskıyı anlatır. Eğer bu bebeğe bir şey olursa, hepsi Lex'in suçu olacaktı.

"Lex, çok üzgünüm."

Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Hikayenin bir kısmını biliyordum ama sadece Charlie'nin tarafından. Charlie'nin neler hissetmiş olabileceğini düşününce, kendimi bir anlığına onun yerine koyunca, neden ona güvenmekte zorlandığını şimdi daha iyi anlıyorum. Çektiği acı en büyük düşmanımın başına gelmesini isteyeceğim bir şey değildi ama ebeveyn olmanın ne kadar büyük bir şey olduğunu da anlıyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, kendinizi ne kadar kolay suçlayabiliyorsunuz. Ebeveynliğin sorumluluğu, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden çok daha ağır basıyor.

"Kapana kısılmıştım ve güçsüzdüm. Birkaç kez onu aramayı denedim ama bir korkak gibi telefonu kapatıyordum. Olan olmuştu. Onu incittiğimi biliyordum, özür diledim ve beni affetmesi için yalvardım. Ama daha fazlası var, sakladığı bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum... lütfen bana ne olduğunu söyleyin?"

Ev dediği yeri bulmaya çalışan kayıp küçük bir çocuk gibi bana bakıyor. Ne diyebilirim ki? Şüphelerim var çünkü hikâyesinin akla yatkın olmayan kısımları var ama burası konuşulacak yer ve kişi değil. Anlatacak benim hikâyem bile değil.

"Charlie çok özel bir insandır. Ancak sen geri döndükten sonra hayatının o dönemiyle ilgili içini dökmeye başladı. Bak, Londra'ya dön ve ne yapman gerekiyorsa yap. Ben burada ona göz kulak olurum. Bu arada onu rahat bırak."

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü o mutlu olmayı hak ediyor Lex ve sen onun için osun. Bu ruh eşi saçmalığı herkesin başına gelmez. Şanslıysanız bazen olur ama doğru olanı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapmak için çok çalışmanız gerekir. Her zaman karşına çıkmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kucağına mükemmel bir şekilde oturacak. O benim kızım, bu yüzden bunu mahvedecek aptalca bir şey yapma. Onu seviyor musun? O zaman bunun bir daha olmayacağından emin ol, anladın mı?"

Başını sallıyor ve umarım sözlerim ona bir şey ifade ediyordur. Aksi takdirde, bir itişte Charlie'yi sonsuza dek kaybeder.

***

Bir saat sonra daireme girdiğimde Will bana doğru koşuyor ve kollarını belime dolayarak vücudunu benimkine çarpıyor. Onu kollarımda sıkıca tutuyor, yüzünü öpücüklere boğuyorum. Gülümsemesi her zamanki gibi kalbimi eritiyor. Bu güzel çocuk dünyaya geldiği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Kaos ve belirsizlik dolu bir zamanda, Will'in her şeyi önemsiz göstereceğine her zaman güvenebilirim.

Rocky beni takip ediyor, eğilip beni öpüyor. "Uzun bir gün müydü bebeğim?"

"Çok yorucu. Sana sonra anlatırım," diyorum ve Will nefes alamadığından şikayet edene kadar onu sıkıyorum.

"Burada sizi görmek isteyen biri var."

Mutfağa girdim ve bir de baktım ki Charlie tezgahın başında oturuyor.

Garip bir şekilde gülümsüyor. Kavgamızdan beri onu görmemiştim ve dürüst olmak gerekirse bok gibi görünüyordu. Cildi solgun, normalde sahip olduğu parlayan bronz, güneş öpücüğü bronzluğu değil. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar hiçbir makyajın ardına gizlenmemiş. Yorgun, bitkin görünüyor ve vücudunun ne kadar ince olduğunu fark ettiğimde iç geçiriyorum. Belli ki yemek yememiş. Bu çilenin onu ne kadar etkilediğini ancak şimdi fark ediyorum.

"Ne yapıyorum ben Nikki?" Başını tezgâhın üzerine koyarak hıçkırıyor.

Çantamı yere atıp kollarımı ona doluyorum.

"O kadar insan arasından sana o şeyleri söylediğim için çok üzgünüm." Ağlıyor, kelimeleri zar zor duyuluyor.

"Hadi, konuşalım." Elini tutup onu oturma odasına götürdüm. Rocky elinde bir şişe cin ve iki bardakla geldi ve bana

Will annesine gidecek ve geceyi orada geçirecekler.

Bana hangi isimleri taktığı ya da beni neyle suçladığı önemli değil. Önemli olan tek şey bana ihtiyacı olması ve sonunda konuşmaya hazır olması.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu aynı zamanda en iyi arkadaşımın çok karanlık bir yerde olduğunu fark ettiğim andır. Artık taraf tutmuyorum. Artık savunmaya geçmeyeceğim. Onun elini tutacağım, bu karanlık yolda yürüyeceğim ve sonunda ne olursa olsun, sonsuza kadar onun yanında olacağımı hatırlatacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 3

LEX

Kimden: Lex
Edward **Kime:**
Charlotte Mason
Konu: Özür dilerim.

Charlotte,
Lütfen beni dinleyin. Her şey uydurmaydı. Victoria Preston bir meslektaşım ve birden fazla kez bana yaklaşmış olsa da, ben kararlı bir şekilde geri adım attım. Benim için senden başka kadın yok. Lütfen bunu bize yapma. Bu işi yürütmeye çalışıyoruz ve ikimizin de birbirimize güvenmesi gerekiyor. Bir daha asla sana ihanet edecek bir şey yapmam. Seni ilk seferinde kaybettim ve aynı hatayı ikinci kez yapacak kadar aptal değilim.
Lütfen konuş benimle, bebeğim. Yapma bunu. Mesajlarımı okuduğunu biliyorum. Lütfen bana e-posta gönder, ara ya da mesaj at. Bana ne düşündüğünü söyle. Lex Edwards
Not: Seni seviyorum Charlotte, karım. Bu hala değişmedi ve asla değişmeyecek.

Ben boşluğa bakarken ekran titriyor. Yeterince uzun süre bakarsam, görüntüler farklı şekillere dönüşüyor. Bu beni tüketiyor ve bilgisayar ekranımda kaybolduğum birkaç dakika boyunca ruhumun her parçasını delip geçen acıyı unutuyorum.

Acı kalbimi çekiştiriyor, dışarı çıkıp oynaması, birlikte neşeli bir gezintiye çıkması için yalvarıyor.

O sabah Hamptons'da ortadan kaybolduğu an beni canlı canlı yiyen acı.

Benimle konuşması için ona yalvarıyorum. Durmadan e-posta ve mesaj gönderiyorum ama hiçbir şey yok. E-postalarıma okundu bilgisi bile koyuyorum ama karşılığında aldığım tek şey 'okunmadı' oluyor. Nikki uzak durmam için beni uyardı ama nasıl yapabilirim? O benim karım. "Kabul ediyorum." dedi. *Bu benim hatam mı?*

Suçluluk ve pişmanlıkla birlikte kafa karışıklığı da beni rahatsız ediyor. Belki daha fazlasını yapabilirdim. Victoria'ya karşı daha sert mi olmalıydım? Etrafımda kurduğum ekip bunun olmasını engellemeliydi. Neden işlerini doğru düzgün yapmıyorlar?

Yine de, tüm bunların ne kadar saçma olduğunu biliyor olmalı.

Charlotte benimken neden başka bir kadına bakayım ki? Onun yasal kocası olmaya yemin ettiğimde 'Seni seviyorum' dedikten sonra bana inanamayacak kadar samimi değil miydim?

Sorular, kesinlikle cevabı olmayan daha fazla lanet soru.

Ceketimin cebine sıkıştırdığım mataradan uzun bir yudum alıyorum. Boğazımdan aşağı inerken yakıyor ama bana verdiği uyuşukluk, etkisi geçene kadar hayatı daha katlanılabilir kılıyor. İş yerinde içki içen biri değilim ve bu profesyonelce olmayan davranış benim için karakter dışı, ama başka kaçışım yok.

Londra'ya dönüş yolculuğum hayatımın en uzun uçuşuydu ve daha da kötüsü iyi olduğumdan emin olmak için benimle birlikte geri dönen kız kardeşimle uğraşmak zorunda kalmaktı. Evet, sanırım hayatı boyunca beklediği kadını kaybetmiş bir adam için iyiyim.

Öğleden sonra kendimi Preston Enterprises'a atana kadar sürdü. Yönetim kurulu odasında etrafımdaki insanlar sohbet ediyor, diğerleri yönetim kurulu toplantımıza hazırlanıyordu. Victoria elbette benden kaçıyordu ve *New York Times* kaynaklarının güvenilir olduğunu söyleyerek makaleyi geri çekmeyi reddetti.

Bilmek istediğim şey *lanet* olası *kaynakların ne* olduğuydu.

Ben bir kenarda oturup onun gelmesini beklerken oda sessizliğe gömülüyor. Odadaki diğer koyunlar sessizce oturmaya devam ediyor, parmaklarını oynatarak rol yapıyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Victoria o kapıdan içeri girer girmez yumruklarımın nasıl sıkıldığını fark etmemek için. Beş dakika sonra, şeytanın kendisi ortaya çıktı.

"Herkese iyi günler, geciktiğim için özür dilerim." Bir yığın kâğıdı yere bırakıyor ve ekranı sunuma hazır hale getiriyor. Kaçınmak sadece belli bir süre işe yarıyor ve zamanı tükeniyor.

"İyi günler Bay Edwards. Londra'daki toplantımıza katılmanız ne güzel," diyor, bir saniye bile bana bakmadan.

Projeksiyon perdesi aşağı kayar ve ışıklar söner. Koyunlar hep birlikte dönüp ekranı izliyor. Sunum başlarken elimde olmadan bu fırsatı, hayatımı onun hayal edebileceğinden çok daha fazla mahveden çocukça davranışı için onu azarlamak için kullanıyorum.

"Tüm aramalarımdan ve e-postalarımdan kaçıyorsun. Söyle bana Victoria, basına saçmalıklar anlatarak istediğini elde ettin mi?" Kulağına fısıldadım.

Kıpırdamadan duruyor, sunuma odaklanırken duruşu düzgün. "Bunun bir yeri ve zamanı var Bay Edwards ve şimdi o yer ve zaman *değil*."

Öfkem tavan yaptı. *Aptal fahişe.* Kim olduğunu sanıyor bu? "Benimle oyun oynama, Victoria. İkimiz de hiçbir şey bilmiyoruz.

hiçbir şey olmadı ve olmayacak. Bunu düzeltmenin bir yolunu bul, yoksa baban en iyi arkadaşının sikini senin gevşek amına soktuğu o güzel fotoğrafı görecek."

Aniden yüzünü bana dönüyor. Oda karanlık olsa da yüzünde oluşan kırmızının tonunu görebiliyorum, öfkesi şu anda beni tatmin etmeye yetiyor. Sunuma odaklanmak için sandalyemi çeviriyorum ve memnun bir sırıtışla arkama yaslanıyorum. Birdenbire kâr ve zarar dünyanın en eğlenceli konusu gibi görünmeye başladı.

Son birkaç gündür uykunun modası geçti. Denemekten vazgeçtim ve bunun yerine ringdeyken karşı atağıma odaklandım. Antrenörüm Hank, beni hiç bu kadar adanmış görmemişti, hatta büyük silahlara karşı oynamamı önerdi. Tamam, kızgın olabilirim ama profesyonel boksörler tarafından dövülmek yapılacaklar listemde yok.

İlk öfke geçtikten sonra, Charlotte'u geri kazanmak için New York'a geri dönmem gerektiğini biliyorum, artık üzüntülerimde boğulmak ve sorunun ortadan kalkmasını dilemek yok. Harekete geçmeli ve bunun koca bir yalan olduğunu ona ilk ve son kez kanıtlamalıyım. Bu, günlerce evinin önünde oturmam anlamına gelse bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun eve dönmesini beklemeye son vereceğim. Kararlıyım ve artık hiçbir şey beni durduramaz, Nikki'nin uyarıları bile.

***

Perşembe gecesi, saat on bir. Onun apartmanının karşısındaki arabada oturuyorum, pencereler karanlık, en ufak bir yaşam belirtisi yok. Üç saattir buradayım ve hiçbir şey yok. Her dakika geçtikçe öfkem daha da çirkinleşiyor, yavaş yavaş her yerime yayılıyor. Aklıma kalabileceği her yer geliyor ve acı beni yiyip bitirmeye başladığında, bir Perşembe gecesi bu kadar geç saatte Julian'dan başka hiçbir yerde kalamayacağını biliyorum.

Sadece bu düşünce bile asit gibi, ruhumu yavaş yavaş yakıyor. Söz konusu olan sadece onun güveni değil, benim de güvenim. O yaşadığı ve nefes aldığı sürece, kızım ona koşacak.

Güneş doğduğunda, pes ediyorum.

Başım dönerken ve zihinsel yorgunluk beni rahatsız ederken, çok ihtiyacım olan dinlenmeyi sağlamak için otelime geri dönüyorum.

***

Gözlerim masamın üzerine serpiştirilmiş birkaç teklif davetiyesinde geziniyor. Birçok işi yarım bıraktıktan sonra, geçen hafta kaybettiğim zamanı telafi etmek için durmadan çalışmaktan başka çarem kalmadı. Kendimi işe vererek duygularımı kontrol etmeye çalışmak gibi bir tuzağa tekrar düştüm. Özel hayatımı kontrol edemiyorum ama bu iş birleşmesi tamamen benim kontrolümde olan bir şey.

Her şey hazır ve bu şirketi satın alarak doğru kararı verdiğimizden eminim. Sözleşmelere göz attım ama bir bölümün eksik olduğunu fark ettim. Bu çok garip. Evrakları tekrar gözden geçiriyorum ama hala bulamıyorum. *Hay sikeyim!* Hayal kırıklığı içinde, sıfır uyku ve viskiyle beslenerek, Cuma akşamı saat yediyi geçmesine rağmen hemen Kate'i arıyorum.

"İyi akşamlar, efendim."

"Kate, Berkshire sözleşmeleri için marj tabloları raporu nerede?"

"Sizin kopyanızla birlikte olmalı."

"Öyle değil, tamam mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman yanımda bir kopyası var. Yarın size getirebilirim."

"Hayır, şimdi lazım. On dakika içinde süitinizde olacağım."

Telefonu kapatıp cüzdanımı aldım ve ilk müsait taksiye bindim. Genellikle Kate ve ben aynı otelde kalırız. Ancak son dakikada New York'a uçma kararım nedeniyle Waldorf'ta Kate için boş süit yoktu. Bunun yerine onu Four Seasons'a yerleştirdim.

Kapısını çaldığımda hemen açtı. "İyi akşamlar,

efendim."

"Ne giyiyorsun böyle?"

Üzerinde sadece floresan pembe straplez olarak tanımlanabilecek bir elbise var. Çok dar ve kısa. *Çok kısa.* Bacakları dikkatimi çekiyor, uzun ve zayıf, bir çift askılı gümüş topuklu ayakkabının içinde oturuyor. Makyajı parlak ve saçları yumuşak bukleler halinde gevşek bırakılmış. En tuhafı da boynuna bir düdük takmış olması.

"Oh, bu mu?" diyor bir elini kendi üzerinde sallarken. "Bu gece bazı arkadaşlarımla bir gey kulübüne gidiyorum. Görünüşe göre, bu kulüplerde giyilmesi gereken belirli kıyafet kuralları var. Biliyorum, biliyorum, aptal gibi görünüyorum, değil mi?"

Dikkatim yatağın yanında duran bir çift siyah ayakkabıya odaklanıyor. Charlotte'un masasında onu becerirken giydiklerine tıpatıp benzedikleri için midem hafifçe zayıflıyor.

Hayır, kesinlikle ortalığı karıştırmanın zamanı değil.

"İstediğiniz belgeler burada."

Gözleri benimkilerin odaklandığı yere gidiyor.

"Dağınıklık için üzgünüm. Bir arkadaşım bazı işleri hallederken birkaç gece burada kalacak."

"O şimdi burada mı?"

Kate hafifçe güler. "Evet, gey kulüpte takılacağı biriyle karşılaşırsa diye duş alıyor... sanki bu mümkünmüş gibi. Bu serseriye aşık ama görünüşe bakılırsa, adam da fena halde sikilmiş. Hey, eğer onunla tanışmak istersen, onu her zaman dışarı çekebilirim."

"Dışarı çıkıp erken bir gece geçirsem iyi olacak. Arkadaşına benden selam söyle." Hafifçe kıkırdıyorum, onun bir gey kulübünü ziyaret etmesiyle eğleniyorum. Hiç gitmedim, gitmek de istemem. Kadınlar ilgi alanlarıyla beni sık sık şaşırtıyor.

"Olur... ve Bay Edwards?"

"Evet?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Umarım senin için her şey yolunda gider... yani onunla. Onu tanımıyorum ama onu sevdiğini görebiliyorum ve herkesin ihtiyacı olan tek şey de bu."

Duraksıyorum, sözlerini düşünüyorum. "Yarın gece görüşürüz." İçimde kalan azıcık mücadele gücüyle söyleyebildiğim tek şey bu.

Saat daha sekiz ve ben şimdiden mümkün olan her şeyi yaptım. Yarınki toplantı için her şey ayarlandı. Spor salonuna gittim ve duş aldım, peki şimdi ne olacak? Kapının çalındığını duydum. Rocky ve Elijah tarafından karşılanmak için açıyorum.

"Dostum, bok gibi görünüyorsun," diye kükrer Rocky.

Sakalımı okşuyorum, bu iki herifin burada ne işi var diye merak ediyorum. Elijah bana "Üstünü değiştir, dışarı çıkıyoruz," diyor.

"Nereye?"

"Porky's! "Yiyebildiğin kadar ye gecesi." Rocky gülüyor.

Porky's et paketleme bölgesinde köhne bir lokanta çıktı. Neden gerçekten her şeyi yiyebileceğiniz bir restorana gittiğimizi sandım bilmiyorum. Rocky ön sırada oturuyor, *"I Eat Meat*" kamyoncu şapkası takıyor. Ne zaman kızlardan biri onun önünde şov yapsa gözleri parlıyor. Böyle bir şey yapmasına şaşırdım. Nikki ona mikroçip falan takmıştır diye düşünmüştüm.

Kızların özel bir tarafı yok, tipik sahte göğüslü, sprey bronzlaştırıcılı, sahte kirpikli kadınlar ve hepsi de ağartılmış sarışınlar. Acımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyorlar, biri kucağıma oturup göğüslerini yüzüme sürtmeye çalıştığında bile. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum ve gözleri cam gibi. Sahneye çıkmadan önce bir replik söylediğine şüphe yok.

"Burayı seviyor musun, sevmiyor musun?" Rocky havaya bir dolar sallayarak tezahürat yapıyor.

"Beyninize giden oksijeni mi kaybettiniz? Büyük olasılıkla giydiğin o aşırı dar kot pantolon yüzünden" diyor Elijah.

Neredeyse burbonumu tükürecektim. Çok dar kotlar.

"Hey! Bu en yeni trend gibi bir şey. Nikki benim için seçti."

"Aletin sertleşmesin diye mi bu gece sana bunları giydirdi?" "*Hayır*...

Sertleşebilir. Sadece orası çok dar." Kıvranıyor.

"Peki ya rengi? Nedir bu, iris moru mu?" Elijah soruyor.

"Bunu biliyor olman bile oldukça geyce, dostum. Ayrıca, bu menekşe mavisi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Renkten bahsettiğinde histerik bir şekilde kükrüyorum. Sadece Rocky gibi evli bir adam *menekşe mavisi* giyerdi, büyük olasılıkla bu gece yanına gelen herhangi bir kediyi korkutmak için. Rocky dar, kadınsı renkli kot pantolon seçimini haklı çıkarmaya devam ederken, üstsüz garsonlar bize içki servisi yapmaya devam ediyor. Onuncu rauntta dikkatim dağılıyor.

"Adriana'nın bu gece dışarı çıkmana izin vermesine şaşırdım. Bekle... bu senin bekarlığa veda partin olmasa iyi olur çünkü bu çok uysal."

"Ben, dışarı mı? Nikki'nin zincirini sokak direğinden çözmesine şaşırdım." "En azından her gece harika bir am garantim var. Elijah, bu olacak

evlendiğin zaman."

"Lütfen Elijah ve kuku hakkında konuşmayı kes. O kız kardeşimle evleniyor. Hadi ama Rocky, bunun acısız bir gece olması gerekiyordu," diye yakınıyorum ve garsonu geri çağırmak için boynumu büküyorum.

"Evet, benim hatam. Her neyse, bakın, demek istediğim şu ki, bazen işleri biraz renklendirmeniz, ateşi devam ettirmeniz gerekir. Mesela bir keresinde Nikki köpek zincirini üzerimde kullanmıştı. Bana bir saat boyunca onu yedirdi." Yüzünde bok yiyen geniş bir sırıtışla bardağını kaldırıyor.

"Ben esaret tipi bir adam değilim. Daha çok *kama sutra ile* ilgileniyoruz, farklı pozisyonları keşfediyoruz."

"Dur... Elijah. Kapa şu lanet çeneni artık," diye bağırıyorum sinirlenerek. Bardağımı kaldırırken yanlışlıkla biraz burbonu fıstık kâsesine boşaltıyorum.

Rocky dışında kimse o boku yemez zaten.

Elijah kaşlarını çatar. "Belki de konuyu değiştirmeliyiz."

"Oh, evet," diye bağıran Rocky, yeni bir grup kadın sahnede dans ederken sevinçle ellerini çırpıyor.

Müzik başlar ve hoparlörlerden Madonna'nın 'Like a Virgin' şarkısı çalar. Striptizciler sahnede kasıla kasıla yürüyor, hepsi de beyaz bakire görünümlü korseler giymiş ve küçük beyaz tangalarını takmışlar. Büyük kız, Rocky'nin şarkıya verdiği aşırı coşkulu tepki nedeniyle onu sahneye çeker.

"Kahretsin, spot ışıkları üzerindeyken o kotlar daha da dar görünüyor." Elijah yüzünü buruşturuyor.

Kaşlarımı çattım. "Kahretsin, sanırım taşaklarının şeklini görebiliyorsun."

Rocky sahnede striptizcileri taklit ederek hareket eder ve striptizciler direkte aşağı yukarı kayar. Bu görüntü aynı anda hem iyi hem de kötüdür. Birkaç dakika sonra etrafı üç kız tarafından sarılır, memeler yüzüne doğru zıplamaktadır. Göğüs cennetindeymiş gibi görünüyor, ta ki yüzü kıpkırmızı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olana ve şapşal sırıtışının yerini utanmış, zoraki bir gülümseme alana kadar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onun nesi var?"

"Bilmiyorum." Elijah omuzlarını silkiyor. "Sence o pantolonun içine üflemiş midir?"

"Kahretsin, yapamazdı. Bunların içinde nasıl sertleşebileceğini bilmiyorum," diye yüksek sesle merak ediyorum.

"Bilmiyorum ama rahatsız görünüyor. Bekle, bize doğru geliyor."

"Dostum, neden surat asıyorsun? Pantolonuna mı üflüyorsun?"

"N... Hayır," diye kekeliyor.

Rocky arkasını dönüyor, ne aradığımdan emin değil, ta ki gözümün içine bakana kadar; pantolonunun dikişinde, kıçının tam ortasında kocaman bir yırtık.

"Dostum!" Elijah ve ben hep bir ağızdan kükrüyoruz.

"Siktirin gidin çocuklar. Destiny amını koklayabilmem için çömelmemi söyleyene kadar her şey yolundaydı," diye yakınıyor.

"Bunu yapmak için neden çömeliyorsun ki?" Elijah bu hareket karşısında dehşete düşerek sorar.

"Çünkü koklamak istedim."

"Dostum, o kukunun güzel koktuğunu sanmıyorum. Daha çok günlerdir dışarıda bekleyen bir levrek gibi."

"Kahretsin, dostum." Neredeyse ağlayacaktım. "Levrek annemin meşhur tariflerinden biridir."

"Biliyorum," diye kıkırdıyor Elijah. "Daha fazla içkiye ihtiyacım var."

Turlar gelmeye devam ediyor ve üçümüz birbirimizin konuşmalarını anlayamayacak kadar sarhoşuz. Gece boyunca striptizcilerin dönmelerini izliyorum. O zamana kadar, görüşüm bulanıklaştı ve bayılmadan önce sona yaklaştığını biliyorum.

Müzik bir kez daha değişiyor, bu sefer Usher'ın 'Make Love in the Club' şarkısı çalıyor. Çaldıkları diğer şeylere kıyasla sakinleştirici. Genç bir kız yavaşça sahneye doğru yürüyor. Farklı görünüyor*, esmer.* Gözlerim ona sabitlendi. Soluk pembe bir sutyen ve ona uygun bir tanga giymiş, uzun kahverengi saçları belinin üzerinde.

Yeni görünüyor, belki de çaylak.

Direğe çıkarak, ön tarafta kendisine kaba sözler söyleyen erkekleri görmezden gelerek gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında benimkilerle karşılaşıyor - büyük çikolata kahverengi gözleri bana sabitleniyor.

Pantolonumda hafif bir kıpırtı hissediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gitme vakti geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 4

CHARLIE

Silin. Silin. Silin.

E-postalar yoğun ve hızlı bir *şekilde* geliyor, ama onları görmezden gelmeyi seçiyorum - onu.

Bana ne anlatacak? Her şeyin medya tarafından manipüle edildiğini ve kendisinin kurban olduğunu mu?

Ben bundan daha güçlüyüm, ona ihtiyacım yok. Onsuz sekiz yıl geçirebildiysem, bunu da atlatabilirim. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Eric otoparkta beni kurtarmaya geldi. Beni en savunmasız anımda gördü ve beni daireme götürmek istedi ama reddettim. Bunun yerine, bazı eşyalarımı aldı ve beni evine götürdü. Yol boyunca hıçkıra hıçkıra ağladım ve o çaresiz bir şekilde bana baktı. Aklında kalan soruları soramadı, ben de ona cevap veremedim ama bildiğim tek yolla kendimi toparladım - kafamı kuma gömdüm, durumu görmezden geldim ve yokmuş gibi davrandım.

Nikki'yle yaşadığım büyük patlamadan sonra, birkaç gün evden çalışarak ofisten kaçtım. Lex'in eninde sonunda beni bulacağını fark ettim, bu yüzden kalacak başka bir yere ihtiyacım vardı, beni bulamayacağı bir yere.

Daha önce yaptığım hiçbir şeyin aksine, konfor alanımın dışına çıktım ve Kate ile iletişime geçtim. Hemen cevap verdi ve şükürler olsun ki

birkaç gece bana yardım etmek için.

Yanımda zavallı valizimle otel lobisinde duruyorum. Beni görür görmez durduğum yere koşuyor ve beni kucaklıyor. Kate şu anda tam da ihtiyacım olan şey; hayatım denen bu karmaşaya dahil olmayan bir arkadaş.

Süitine girdiğimde, odanın ne kadar güzel olduğunu hemen fark ediyorum - şüphesiz bir yükseltme. Eminim patronuna bunun için ciddi bir ödül vermiş olmalı.

"Vay canına, bu inanılmaz." Yatak odasından ayrı olan yaşam alanına göz gezdiriyorum. "Size ne kadar teşekkür etsem az. Kalacak bir yere gerçekten ihtiyacım vardı, hayat..." İç çektim. "Özür dilerim, başka kime soracağımı bilemedim."

"Hey, endişelenme." Oturmam için eliyle işaret etti. "Hayat bana da büyük bir falsolu top fırlattı. Göt herif Insta'daki fotoğrafta o canavar kuşu beceriyordu. O serseriye veda ettim."

"Aman Tanrım, Kate. Çok özür dilerim."

"Şimdi olması daha sonra olmasından iyidir, değil mi?" İfadesinde bir hüzün var ama hemen yerini muzip bir sırıtışa bırakıyor. "Endişelenme, geçen hafta sonu muhteşem bir donanma adamıyla tanıştım ve o ribaundun ne kadar lezzetli olduğunu söyleyebilir miyim? O Avustralyalı pislikle işim bitti ve toz oldum. Denizde daha iyi ve daha büyük bir balık buldum... daha iyi solungaçları olan bir tane, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Tabii ki, ne demek istediğini biliyorum. Aleti daha büyük ve daha iyiydi, bu her zaman bir artıdır.

"*Arghh*, bir saniye izin verir misiniz, patron arıyor." Telefonu yüzünde sinirli bir ifadeyle açıyor. "Günaydın, efendim."

Ben park manzarasını seyrederek pencereye doğru yürürken o hatta kalmaya devam ediyor. Hiç uyumayan şehirde sabahın erken saatleri ve önümüzdeki kırk sekiz saat içinde gelecek olan fırtınaya rağmen her zamanki gibi kalabalık. Kalabalığın içinde zikzaklar çizerek koşuşturan, belli ki işe geç kalmış insanları izliyorum. Turistler huşu içinde etrafta dolaşıyor, gördükleri her şeyin fotoğrafını çekiyorlar. Sokaklarda dolaşan, kendi küçük dünyalarında kaybolmuş birkaç evsizi izliyorum. O anda, içinde bulundukları boktan koşullara rağmen her gün hayatlarına devam etme güçlerini nasıl da kıskanıyorum.

"Evet, sözleşmeleri aldı. Hayır, bilmiyorum. Asistanı bana bu bilgiyi vermeyi reddetti. Tamam... Tamam, teşekkür ederim, efendim."

Kate telefonu kapatır.

"Efendim?″ Sırıtarak alay ediyorum. "Kulağa biraz sapıkça geliyor."

"Oh, güven bana, *değil*." Telefonunu kanepeye fırlatıp dikkatle bana bakıyor. "Charlie, üzerinden kamyon geçmiş gibi görünüyorsun. Ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunu söyle bana.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oluyor. Yani, aşk hayatın berbat mı oldu?"

Memeler yukarı mı? Kafam karıştı ama baş aşağı demek istediğini varsayıyorum.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Herkes beni zorluyor ve eğer sorun olmazsa bir süre bu konuyu düşünmek istemiyorum."

"Yeterince adil. Bu akşam bir şeyler içmeye ne dersin? Eğlenelim ve erkek sorunlarımızı unutalım."

"Anlaştık."

Kate'in telefonu tekrar çalmaya başlar ve bu sefer telefonu eline almadan önce sinirli bir inilti çıkarır. "Özür dilerim, buna *tekrar* bakmam gerekiyor."

"Merhaba, efendim. Evet, evet. Hayır, çıkış yok. Neden? Çünkü kurul orada olmanızı istedi. Bakın, on dakika içinde orada olacağım ve o zaman konuşabiliriz. Evet... tamam." Nefesinin altında küfürler mırıldanarak telefonu kapattı. "Lanet olsun, cehennem gibi bir hafta oldu. İşle ilgili olanlardan sonra patlamaya hazırım. Bak, patronumla görüşmem lazım. Delirdi ve hepsi onun suçu olmasa da onun için çalışmayı zorlaştırıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Unutma, bu hatunu unutursa ve harika bir ribaund seksine ihtiyaç duyarsa beni düşün," diye sesleniyorum.

Gülüyor ve ben kanepeye çöküp duvara bakarken odadan çıkıyor.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Kate ve ben bir şeyler içmeye gittik. Çok eğlendik ve hatta birkaç erkekle sohbet ettik. Tabii ki ben pek ilgilenmedim ama o seksi bir barmene takıldı.

Ertesi sabah, büyük bir akşamdan kalmalığın acısını çekiyorduk ve Kate'in telefonunun tekrar tekrar çalmasıyla uyandım.

Kahretsin, lanet şey hiç susmuyor.

Aramayı reddetmek için kendimi koltuktan kaldırıyorum ama neyse ki arama kesiliyor. "Başım ağrıyor. Sabahın köründe seni kim arar?"

"Ahh, çalıyor muydu?" Ayağa kalkıyor, ayaklarının üzerinde dengesiz duruyor. "Kahretsin. Patronum arıyor. Siktir."

"Aman Tanrım, Kate, gel benim için çalış. Cidden, onun sorunu ne?"

"Evet, biliyorum, ama neden bu kadar kısa süreli olduğunu anlıyorum. Demek istediğim

Geri dönülmez bir şekilde aşık olduğu bu kadın onunla konuşmuyor ve dürüst olmak gerekirse, bu onun hatası bile değil, anlıyor musunuz?"

Kulağa çok tanıdık geliyor.

"Eğer bu onun hatası değilse, o zaman ne pahasına olursa olsun bunu fark etmesini sağlamalıdır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bence zarar çoktan verildi."

"Hayır, eminim halledilebilir," diyorum, onun durumunun benimki kadar kötü olamayacağını düşünerek. "Sadece dürüst olması gerekiyor.

***

"Cidden Charlie, floresan pembe mi?"

"Evet, Kate. Eğer ben floresan sarısı giymek zorundaysam, sen de pembe giymek zorundasın."

"Peki ya düdük?"

"Eric bu renkleri giymen ve boynunda bir düdük olması gerektiğini söyledi. Eşcinsel ortamının protokolünü bilmiyorum," diye hayıflandım. "Tamam, dinle, duş almam lazım. Eric her an burada olabilir. Bu arada, elbiseyi giydiğinden ve düdüğü çaldığından emin ol, yoksa seni gey sürüsüne yem eder ve bunun hoş olmadığını söylememe izin ver."

Banyo kapısını kapatıp uzun ve sıcak bir duş alıyorum. Burada dururken, Lex'in bana son dokunuşundan bu yana ne kadar zaman geçtiğini düşünüyorum. Evet, beş gün falan. Nikki'nin sözlerini düşündüm. Tamam, bir parçam kendime geliyor ama lanet olsun, bugün Cuma gecesi ve sahip olamayacağım biri için duşta debelenerek ya da mastürbasyon yaparak geçirmeyi reddediyorum.

Hızlıca kıyafetlerimi giyip aynada yüzümü inceliyorum. Kilo vermişim ve gözlerimin altındaki torbalar fazlasıyla belirgin. Halkaları gizlemek için koyu renk göz kalemiyle her zamankinden daha fazla makyaj yapıyorum. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaparak straplez elbisemi düzeltiyorum, eşcinsel sahnesine çıkmaya hazırım. *Oh, bekle, ayakkabılarım ve düdüğüm.* Bu iki en önemli eşyayı aramak için banyodan çıkıyorum.

"Oh, hey, duşta olmana sevindim. Canavarla karşılaşabilirdin."

"Kim? Patronun mu?" Eğlenerek

sordum. "Evet, iş önemli."

"Bugün cuma gecesi!"

"Onun için her şey acil."

"Neden onu bizimle dışarı çıkması için davet etmedin? Ya da daha iyisi, ateşli kıçını beni ziyaret etmesi için banyoya göndermeliydin. Kesinlikle işime yarardı."

"Oh, Charlie, eminim seni memnuniyetle kabul ederdi." Güldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapının çalınması beni duş fantezimden koparıyor; gelen ıslıklarla dolu Eric.

"Tek bir düdük takmamız gerektiğini söylemiştin *E,*" diye belirtiyorum.

Düdüğü çalıyor. *Ah, kulaklarımı acıtıyor.* "Unuttuysan diye yedeklerini getirdim."

"Oh, unutmadık. Güvenin bana."

"Oh, merhaba, sevgilim!" Eğilip Kate'i iki yanağından da öpüyor. "Siz biseksüeller harika görünüyorsunuz. Bir grup eşcinselin sevişmesini izlemeye hazır mısınız? Yarın John Wayne gibi yürümek istiyorum."

"Ah, ne günlerdi ama," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

Kate gülüyor, beni yanına çekiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kısa bir süre sırada bekledikten sonra kulübe girmemize izin verildi. Tamam, daha önce hiç gey kulübüne gitmemiştim ama tam da hayal ettiğim gibiydi. Kulüp karanlık, kalabalık ve havada ağır bir ter kokusu var. Eric buna 'erkek suyu' diyor. Neon ışıkları bir ışık şovu gibi yanıp sönüyor, tekno ritimleri duvarlardan sekiyor, ben neredeyse trans halindeyim ve atmosfer coşkulu. Erkekler flöronlu çoraplar giyiyor. Kendimi aşırı şık hissediyorum, buradaki tek kadın gibi göründüğümüz gerçeğinin bilincinde olmaktan bahsetmiyorum bile.

"E, biraz fazla giyinmemiş misin?" Müziğin üzerinde bağırıyorum.

Sırıtarak pantolonunu ve gömleğini çıkarıyor ve önünde 'Hands Off Snakey' yazan pembe bir tangadan başka bir şey giymeyen montlu adama uzatıyor.

Herkesin elinde bir düdük var ve hepsi müziğin ritmine göre çalıyor. Neyse ki kızların takıldığı bara doğru ilerliyoruz. Birbirimize bakıyoruz ve yabancı olmalarına rağmen birbirimize kocaman bir gülümseme atıp merhaba diyoruz. En azından barda bizi tavlamaya çalışan ahlaksızlar için endişelenmemize gerek yok.

"Ee, içmek için ne sipariş ediyoruz?" Kate soruyor.

"Bir tur Papatya Zinciri lütfen," diye bağırıyor Eric barmene.

"Papatya zinciri nedir?"

"İçki, bilmiyorum. Hareket, sorma."

İçkinin Sambuca shot olduğu ortaya çıktı. Anason kokusu çok güçlü ve yutarken irkiliyorum. *Lanet olsun, bu kesinlikle beni öldürecek.* Urgh, ağızda kalan tat ekşimiş. Bir sonraki içkinin adı Candy Maker ve aslında tekila.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gece bize servis edilen müstehcen, homoseksüel isimli içkilerle devam ediyor. Gevşiyoruz ve dans etmeye başlıyoruz. Etrafımın ölmek üzere olan vücutlara sahip terli erkeklerle çevrili olması ya da hepsinin dillerinin birbirlerinin boğazında olması beni rahatsız etmiyor. Sadece kendimizden geçiyor, kaygısızca eğleniyoruz. Kate kendinden geçmiş durumda ve ben de onun çok gerisinde değilim. Dans ederken küçük çantamın titrediğini hissediyorum. Telefonumu çıkarıp mesajı okumak için gözlerimi kısıyorum.

Lex: *Charlotte lütfen, sensiz çok kaybolmuş durumdayım.*
1 Sesli mesaj

Mesajı okurken kalbim küt küt atıyor. Belki de Papatya Zincirleri ve Şekerciler beni gevşetmişti, ama aniden sesli mesajı dinleme ve bu hafta aldığım diğer düzinelerce mesaj gibi silmeme isteği duyuyorum. Kate'e telefonumu kontrol edeceğimi işaret ediyorum ama o heteroseksüel bir kızla dans etmeyi seven iki erkeğin arasında sıkışıp kalmakla meşgul.

Köşeye doğru ilerliyorum ve müziğin sesini bastırmak için diğer kulağımı kapatarak sesli mesajımı tuşluyorum.

Lütfen konuş benimle. Bu şekilde devam edemem. Yeniden başlayacağımızı söylemiştik ama burada benimle değilsin, benimle konuşmuyorsun bile. Charlotte, bana güvenebileceğini söylediğimde beni dinle. Bu göründüğü gibi değil. Sana ihtiyacım var... İyi olmamıza ihtiyacım var. Lütfen konuş benimle.

Hat sessizleşiyor ve kalbimdeki sızı derinleşiyor. Bu adam benim kocam, o zaman ben ne halt ediyorum? *Ama bu gerçek bir düğün gibi değildi.*

Bara doğru yürürken, transa geçmiş halimin farkında olmadan kalabalığın arasından ilerliyorum. *Tüm bunlarda yanılıyor muydum?* Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Resimler gerçek görünüyordu ve birileri onları görmemi istiyordu. Bu bağlantıyı bana kim gönderdi? *Lex'e aşık biri,* diye düşündüm.

"İyi misin, Charlie?" Eric nefes nefese soruyor.

"Evet. Sanırım bir papatya zincirine daha

ihtiyacım var."

Gülüyor ve beni bara doğru çekiyor. "Mesajlaştığın Lex miydi?" "Hayır,

m e s a j l a ş m ı y o r d u m . Bana gönderdiği mesajı okudum ve

sesli mesaj. Bütün hafta boyunca ilk kez cesaret edebildim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi Charlie, yargıladığım için hatalı olsam bile, en azından onu bir dinle. Onun ateşli kıçına tekrar dokunmak istediğini biliyorsun."

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Neler oluyor hanımlar?" Kate başını Eric'in omzuna yaslamış, kelimeleri geveleyerek konuşuyor.

"Charlie az önce Le'den bir mesaj aldı-"

Düdük kulaklarımızda yüksek sesle çalıyor. Hepimiz siniyoruz.

Görünüşe göre, konga zamanı, ama eşcinsel versiyonu. Ve bu bizim gitme işaretimiz. Eric gey trenine katılıyor ve el sallıyor.

Kate ve ben otel süitinin kapısından girer girmez bayılmak üzere eve doğru tökezleyerek ilerliyoruz.

***

Dilimi ağzımda gezdiriyorum, tadı acı ve pamuk gibi. Yutkunurken mide bulantısının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Koşarak banyoya gidiyor, yerde yatan Kate'e takılıp düşüyor, dün geceki içkilerin etkisi geçmeden zar zor kaseye ulaşıyorum. Dakikalarca kendimi soğuk fayanslardan sıyıramadan öylece oturuyorum. Ölüyorum, başka bir açıklaması yok.

"Charlie, sen oka..." Kate beni kenara itip yerimi aldı.

Olamaz, onun da kusmasını izleyemem. Çöp tenekesi küçük mutfak ve lavabonun yanında durduğu için şükrederek oturma alanında bir aşağı bir yukarı volta atarak banyodan çıkıyorum. Bu bir gey kulübüne son adım atışım olacak. *Asla*.

Saatler sonra duş almayı ve giyinmeyi başardık. Kate'e veda ediyorum, bana unutturduğu ve onunla kalmama izin verdiği için teşekkür ediyorum. Yarın eve dönmeden önce kahve içmek için buluşmaya karar veriyoruz.

Daireme geri döndüğümde, her şeyin tanıdıklığı beni bunaltıyor. Yorgunum, şüphesiz bu hafta uykusuz kaldığım, kulüplere gittiğim ve dikkatimi dağıtmak için fazladan çalıştığım için. Hepsinin ötesinde, çok fazla içtim ve vücudum bunun için benden nefret ediyor.

Kendimi kanepeye atıyorum, Coco yanımda mırıldanırken gözlerimi kapatıyorum. Ani bir zil sesi beni korkutuyor. Yanımda, telefonum sehpanın üzerinde dans ediyor - arayan Julian.

"Hey sen," diye cevap veriyorum, sesim kısık.

"İyi misin? Sesin iyi gelmiyor."

Kendimi toparlarken vücudumun her yeri ağrıyor. "Sanırım bir şeye yakalandım."

"Akşam yemeği için müsait olup olmadığını soracaktım ama boş ver, dinlen."

"Hayır, sorun değil Julian. Zaten konuşmamız gerekiyor."

"Evet, konuşmamız gerek. Seni saat yedi gibi alsam nasıl olur?" "Um...

seninle orada buluşmama ne dersin? Detayları mesaj at yeter."

Telefonu kapatıyorum, onu burada ağırlamaktan kaçındığım için kendimi suçlu hissediyorum. Lex'in dün geceki sesli mesajını hatırlıyorum. Sözlerini okuduğumda ve sesini duyduğumda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

Ani bir merakla gelen kutumda geziniyorum. Silinmiş öğeler klasörünü buluyorum ve bana gönderdiği e-postaları kurtarıyorum.

Tekrar tekrar özür diliyor.

Hiçbir şey olmadığına ve olmayacağına dair söz veriyor.

Ama ona farklı bir gözle bakmamı sağlayan bu e-postalar değil. En sevdiğim şarkılardan birinden alıntı yaparak bana gönderdikleri. Evimizdeki güvenli sığınağımız olan uçurumun tepesinde göğsüne yaslandığımda bana söylediği şarkılar.

Kelimeler akıp giderken ekranıma bir damla gözyaşı düşüyor. İnsan kalbinin istediğini nasıl durdurabilir? Ona verdiğim acıyı görmemek mümkün değil ve bu kalbimi acıtıyor, bir parçam onun hissettiği üzüntü için ağlıyor. Ama bu *benim acımla* ilgili. Bunun üstesinden nasıl gelebilirim? Ona nasıl güvenebilir ve tüm korkularımın yok olmasına nasıl izin verebilirim? Kalbimi ona teslim edebilir miyim? Oraya ait olduğunu düşünüyor ama bir zamanlar gitmesi istenmişti ve gittiğinde beni de beraberinde çok karanlık bir yere götürdü. O değişti mi? Kalbi de değişti mi? Beni görecek ve korkularımı anlayacak mı, tüm bunların ne kadar taze olduğunu anlayacak mı? Yoksa güvensizliğimi sorgulayarak beni karanlığa mı itecek, kaçma yeteneğimi küçümseyecek mi?

Kalbimi teslim edebilirim ya da panik odasına yerleştirebilirim.

Makyaj masama doğru yürüyorum ve küçük ahşap kutuyu açıyorum. İçinde Julian'ın bana verdiği nişan yüzüğü ve Lex'in parmağıma taktığı alyans var.

İki yüzük, iki farklı adam.

Elmas yüzüğü alıp parmağıma geçiriyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum, tek bildiğim bu gece gülümsemem gerektiği. Ve bunu yapabilecek bir kişi varsa, o da Julian'dır.

CHAPTER 5

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

Alex'in telefonunu tekrar aradım, lanet sesli mesaj.

Onu 'bizim' evde gördüğümün ertesi sabahıydı ve gece boyunca onu birkaç kez aramaya çalışmıştım. Belki de işle meşguldü. Umuyordum çünkü alternatifi dayanılmazdı ve zaman geçtikçe paranoyam daha da derinleşti.

Dün bir şeyler ters gitmişti ve Alex'in her şeyin yolunda gideceğine dair bana güvence vermesine rağmen bunu hissetmiştim. Fiziksel olarak talepkârdı ve bu yönünü birkaç kez göstermiş olsa da dün farklıydı. *Birbirimizi sevdiğimiz sürece, önemli olan tek şey bu,* diye tekrarlayıp durdu.

Mutfağa girdim, cüzdanımı aldım ve markete doğru yola koyuldum. Cumartesi sabahıydı ve sokaklar sessizdi, sadece yerel lokantada kahvaltılarını yapan müdavimler vardı. Markete girdim ve bir kutu Cheerios aldım. Hazır almışken bir de Butterfinger. Eşyalarımı alıp tezgâha doğru yürüdüm.

Kaley.

Ortaokuldan beri beni öldürüyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun bu dünyaya benim canımı sıkmak için gönderilmiş bir tür insan robot olduğuna inanıyordum. Balodan sonra bana karşı olan kini üç katına çıktı. Benden neden bu kadar nefret ettiğini asla açıklamadı ve açıkçası enerjime değmiyordu.

"Merhaba Kaley," diye gönülsüzce selamladım onu, eşyalarımı tezgâhın üzerine yerleştirirken.

"Bugün yalnız mı alışveriş yapıyorsun?" Sırıtarak her bir ürünü kasadan geçirdi. "Sana yardım edecek bir erkek arkadaşın yok mu?"

"Pardon? Cidden, dudaklarını kapalı tutmalısın ve dudak derken sadece yüzündekileri kastetmiyorum."

Enerjimi tüketmemek için çok fazla. Yorgundum ve uykusuz gecelerim beni yakalamaya başlamıştı. Cebimden banknotlarımı çıkarıp bu konuşmanın bitmesini dileyerek tezgâhın üzerine fırlattım.

"Oh, lütfen, Charlie. Alex'in senin için karısını terk edeceğini düşündüğün için aptalsın."

Bir kez daha aptalı oynadım. Bu Alex'le benim bir çift olduğumuzu ima ettiği ilk sefer değildi. Balodan beri birkaç kez olmuştu. Bize karşı bir takıntısı vardı ve beni ne kadar kızdırmaya çalışırsa çalışsın, her zaman başımı dik tutup yalan söylüyormuş gibi davranmak zorunda kalıyordum.

"Ciddiyim Charlie, artık endişelenmesi gereken bir ailesi var. O bebeğin hayatını paramparça etmek istemezsin, değil mi?"

Ne?

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı, derim aniden yanmaya başladı, midemin çukuru yer karolarının üzerine çökmekle tehdit ediyordu. Yanlış duymuş olmalıydım ya da yine yalanlar uyduruyordu. Evet, hatırlayın, Kaley'nin seri palavracılıkta derecesi var, ama piyango kazanmış gibi sırıtıyordu. *Hayır. Hayır. Hayır.*

"Az önce ne dedin sen?"

Çirkin yüzüne sabitlenmiş memnun bir gülümsemeyle gözleri genişledi. Oynadığı zalim şaka ona keyif veriyordu, dünyamın yıkıldığını görmek aptalca bir yalandı.

"Alex ve Samantha'nın bir ağaçta oturduklarını söyledim. Önce aşk gelir, sonra evlilik gelir, sonra da arabada oturan küçük bir bebek gelir."

"Ben... yalan söylüyorsun," diye kekeledim.

"Hayır, Samantha dışarı çıkıp bana söylediğinde doktorun ofisindeydim." Kaley eğildi ve ona katılmam için bana işaret etti. "Görünüşe göre,

Bir ay önce çılgın bir gece geçirmişler ve Alex ellerini ondan uzak tutamamış. Bu neden hamile olduğunu tamamen açıklıyor."

Her şey dönmeye başladı, bilgiyi aldıkça dünyam başıma yıkıldı. Dükkânın dışına koştum, kaldırımın her tarafına kustum. Göğsüm daraldı, nefesim düzensizleşti. Karnımı tutarken ağzım açık kaldı, bacaklarım titremeye başladı ve yere yığılmakla tehdit etti.

Destek için sokaktaki direğe yaslandığımda, sokağın karşısına baktım ve Adriana'yı gördüm. *Bana her şeyin koca bir yalan olduğunu söyleyecekti!*

Sokağın karşısındaki en iyi arkadaşıma doğru koştum. Yolda durduğumda, selam vermeden ya da herhangi bir şekilde selamlamadan orada durdu. Yüzü öfkeyle dolup taşıyor, dudakları dişlerini gösterecek şekilde geriye çekilirken burun delikleri açılıyordu. *Ne haltlar dönüyordu?*

"Bu ne cüret Charlie? *O benim kardeşim*," diye bağırdı.

"Adriana, lütfen, sadece beni dinle," diye yalvardım, artık onun bilmesini umursamıyordum.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle. Lütfen Adriana, sana yalvarıyorum, doğru olmadığını söyle."

Bayan Edwards arabada oturuyordu, başı eğikti ve gözlerimle buluşmayı reddediyordu. Yanına koştum ve cama vurdum ama o hareketsiz kaldı. Bana bakması için yalvardım, ya nefes almaya devam etmemi sağlayacak ya da hayatımı burada, hemen şimdi sona erdirecek cevabı vermesi için. Ama o sessizce oturdu, yalvarışlarıma aldırmadı.

"Charlie, arkadaşlığımızı mahvettin, kardeşimi kırdın ve kendini tüm kasabanın önünde utandırdın. Bizi yalnız bırak. Kardeşimi rahat bırak. *Orospu*," diye bağırdı annesinin arabasının kapısını açmadan önce. "Ah, bir şey daha, eğer Alex seni gerçekten sevdiyse, nasıl oluyor da Samantha onun bebeğini taşıyor? Bunu hayatının sonuna kadar düşün."

Arabanın motoru kükredi ve birkaç saniye içinde beni orada tek başıma bırakarak caddeden aşağıya doğru hızla gittiler.

Soruma cevap verdi ve böylece hayatım yavaş yavaş yok olmaya başladı, ışık azalıyor, hava nefes alamayacak kadar ağırlaşıyordu. Bedenimin zayıfladığını hissettim. Bu çok fazlaydı. Ona ihtiyacım vardı. O neredeydi?

Asla gitmeyeceğine söz verdi.

Kalbinin bana ait olduğuna söz verdi. Ona bir

daha asla dokunmayacağına söz verdi.

Ellerim kontrolsüzce titriyordu ve bu yüzden numarasını tekrar çevirdim.

Bağlantı kesildi.

Bedenim titredi, duvarlar tekrar döndü. *Bana bunun olmadığını söyle.* Benim Alex'im değil, o benimdi. Kalbim ve ruhum ona aitti. Hayatım onsuz bir hiçti. *Devam edemem*, diye hıçkırdım kendi kendime. *Bu dünyada onsuz yaşayamam.*

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu yanımdan geçen bir bayan.

Gözlerinin içine baktım, odaklanmaya çalıştıkça görüşüm bulanıklaşıyordu.

Kaldırımda bayılmadan ve karanlık tarafından kucaklanmadan önce hatırladığım son şey buydu.

CHAPTER 6

ALEX

Dokuz Yıl Önce

Sesler dairenin içinden süzülüyordu.

Ya şimdi ya da asla.

Olayın olduğu günden beri ailemden kaçmak beni bir yere kadar götürebilirdi. Nasıl tepki vermemi bekliyorlardı? 'Endişelenmeyin anne ve baba, karımla kalmak ve istemediğim bir bebeği büyütmek için kıçımı San Francisco'ya sürükleyerek bana bir iyilik yaptınız' mı diyecektim?

İlk başta annemin sesini duydum. Sesi mutluydu ve çıkarabildiğim sözcükler, bebeğin gelmesini bekleyen bir bekleyişin sözcükleriydi. Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve aynaya doğru ilerledim. Yüzümde uzayan sakal Samantha'yı rahatsız ediyordu ve tam da bu yüzden sakalımı orada bırakmıştım. Gözlerimin etrafındaki koyu halkalar, yaşadığım kâbusu hatırlatırcasına oluşmuştu. Oturma odasına gitmeden önce yüzümü kısaca yıkadım.

"Alex, tatlım." Yüzü sevinçten endişeye dönerken annem kollarını uzattı. Herkesin önünde görünüşümle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemesi gerektiğini biliyordu, babamın da bu konuda bir sorunu yoktu.

"Alex, kendine iyi baktığını görmek güzel. Umarım Pazartesi günü işe dönmeden önce temizlenmeyi planlıyorsundur?"

Babam Saint Francis Memorial Hastanesi'ne naklimi ayarlamıştı. Bilmediği şey ise tıp kariyerimin fişini çekmek üzere olduğumdu. Kendime bile yardım edemezken insanlara nasıl yardım edebilirdim? Cesaretimi toplayabilirsem onun zorba tavırları sona erecekti. Ona karşı durmalıydım. Erkek olmam gerekiyordu.

"Emily, Andrew, lütfen balkona çıkın. Size öğle yemeği hazırladım. Sizin için uzun bir yolculuk olduğunu biliyorum." Samantha annemle babamı balkona götürdü ve beni kız kardeşimle yalnız bıraktı.

Adriana pencerenin yanında durmuş, ne pahasına olursa olsun benden kaçıyordu. Benden daha iyi görünmüyordu, sakalsız olması dışında tabii.

"Adriana, lütfen... konuş benimle," diye yalvardım.

Dakikalar geçti ve tek bir kelime bile konuşulmadı. Aramız hep böyle mi olacaktı? Sinir bozucu kız kardeşimi özlemiştim. Onun için her şeyi berbat etmiştim. Ve bana karşı pek de sıcak olmayan davranışlarına rağmen, tek sormak istediğim Charlotte'du.

"Ne söylememi istiyorsun Alex?" diye homurdandı, kollarını kavuşturup bana öyle bir baktı ki, küçük bedeninden daha büyük olmama rağmen kendimi korkmuş hissettim.

"Bilmiyorum Adriana, anladığını sanmıyorum." Ona karşı şansımı zorladığımı bildiğim için tereddüt ettim.

"Anladın mı?" diye bağırdı ve şaka gibi bir kahkaha attı. "Tamam, özür dilerim, her neyse."

İşte o anda bu konuda ne kadar yalnız olduğumu, aramızdakileri uzaktan da olsa anlayabilecek, dertleşebileceğim kimsenin olmadığını fark ettim. Bu konuşmayı bir kenara bırakarak mutfağa gitmek için koltuktan kalktım.

"Gitti," diye mırıldandı Adriana.

Hızla döndüm, neredeyse kendimi kırbaçlayacaktım. "Ne oldu?" "Yaklaşık bir hafta önce. Nereye gittiğimi bilmiyorum."

"Ne demek gitti?"

"Tanrı bilir nereye gitmek için kasabayı terk etti. Ama hissettiği aşağılanmadan sonra buna şaşırmadım."

Çaresizlik içinde sesimi yükselttim. "Nerede olduğunu nasıl bilmezsin?" "Çünkü Alex, o ve ben artık konuşmuyoruz."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Kasabada kıyametin koptuğu sabah onunla karşılaştım. Benimle yüzleşti ve Alex, incinmiştim. Söylememem gereken şeyler söyledim. Böyle bir şey olduğundan haberim yoktu ve şimdi geriye dönüp baktığımda her şey çok açıktı. Her şey gözümün önündeydi ve fark etmememin tek nedeni kendi aşk hayatıma fazla dalmış olmamdı."

"Ona ne söyledin?"

Adriana başını öne eğdi. "Bunun bir önemi yok. O artık

gitti." "Ona ne söylediğini söyle bana!"

"Ona sadece uzak durmasını söyledim... ve bu..." Tereddüt etmesi beni endişelendirdi. Charlotte'u geri dönüşü olmayan bir noktaya itecek bir şey söylediğini biliyordum.

"Samantha'yı hamile bıraktığına göre onu gerçekten sevmemiş olmalısın," diye fısıldadı.

"Lanet olsun, Adriana!" Başımı ellerimin arasına alarak tekrar içime yayılan acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Zavallı Charlotte'ım. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Alex, özür dilerim. Çok üzgündüm."

Derin nefes alarak, suçu Adriana'nın üzerine atmamalıydı. Bu onun suçu değildi. Bu karmaşayı ben yarattım ve bedelini sonsuza dek ben ödeyecektim.

"Hayır, anlıyorum. Niyetimiz asla seni incitmek değildi. Her zaman senin için endişelenirdi ama biz bu işe o kadar dalmıştık ki. Onu hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyordum."

"Peki ya şimdi, Alex?"

"Böyle bir aşk öylece yok olmaz-" Sesim soluklaştı.

Samantha odaya girerek konuşmamızı böldü. Bir an yaşadığımızı biliyor olmalıydı ve Adriana'nın bana bağırmamasına sinirlenmiş görünüyordu. Ben balkona doğru ilerlerken Adriana da vücuduma tutunarak yanımda yürüdü. Dışarı çıkmadan önce babamın şaşkın bakışları arasında bana sıkıca sarıldı.

"İnançlı ol, ağabey. Doğru yerde ve doğru zamanda, o yine senin olacak," diye fısıldadı.

Kaderin bir gün tekrar birlikte olmamızda bir rol oynayacağına inandığımdan emin değildim, ama şunu biliyordum - doğmamış bu çocuğa baba olma yükümlülüğüm bir numaralı önceliğim olmalıydı.

Ve şimdilik Charlotte'un gitmesine izin vermeliydim.

CHAPTER 7

LEX

Mevcut

Cumartesi sabahı, akşamdan kalma bir halde uyandım.

Rocky'nin erkekliği o gülünç derecede dar kot pantolonu içinde birkaç kez sorgulanmış olsa da, bir grup erkekle birlikte içki içip kendimden geçmeyeli uzun zaman oldu.

Neyse ki yalnız uyanıyorum ve yanımda dün geceden kalma bir striptizci yok. Berkshire Grubu ile toplantımız bu akşam saat yediye ayarlandı. Gerald Huffman ve ekibinin buluşmak için ayarlayabildiği tek zaman bu. Cumartesi gecesi çalışmak beni rahatsız etmiyor çünkü artık yirmi bir yaşında değilim ve hayatım kulüp kulüp dolaşmakla geçmiyor.

Hayır, görünüşe göre sadece striptiz kulüpleri.

Kate benimle tam altı kırk beşte restoranda buluşmayı kabul etti. Bu bize stratejimiz üzerinde çalışmak için on beş dakika verecek ve Gerald'ın bu gece sözleşmeleri imzalayacağından eminim.

Kısa bir süre içinde, iş konusunda bilgili tarafım devreye girdi. Son zamanlarda dikkatimin dağınık ve oyundan uzak olduğumu söylemek hafif kalır, ancak kendime olan güvenimin yeniden toparlanmasıyla bu gecenin lehime işleyeceğinden eminim.

Ne yazık ki bu acınası halimle sakalımı kesmeyi unutmuşum. Şanslı yıldızlarıma şükürler olsun ki otel son dakikada takım elbisemi kuru temizlemeye ve ütüye vermeyi başardı, çünkü bunu tamamen unutmuştum.

"İyi akşamlar Bay Edwards," diye selamlıyor Kate.

Kate elinde klasörler ve her zamanki kurumsal kıyafetleriyle restoranın lobisinde duruyor. Uzun uzun düşündükten sonra ona zam yapmaya karar verdim. Bu gece biter bitmez oturup performansıyla ilgili bir görüşme yapmayı planlıyorum. Bariz bir şekilde göze çarpan nokta, son birkaç hafta içinde birçok kez çuvallamış olmam ve Kate'in her zaman benim eksik kaldığım yerleri tamamlamış olması.

"Gelebilmene sevindim. Bu gece katılacak çılgın bir parti yok mu?"

"Hayır, efendim." Komik bir şey hatırlamış gibi kıkırdıyor. "Sanırım dün gece tam kapasitemizle parti yaptık."

Restoran, egzotik yemekler taşıyan garsonların koşuşturmasıyla dolu, kokular beni baştan çıkarıyor. Yemeği ne kadar özlediğimi fark ettim. Evet, geçen hafta neredeyse hiç yemek yemedim. *Yeni olan ne* diye düşünüyorum. Johnny Walker ve Jack Daniels son zamanlarda yoldaşlarım oldu. Kate beni takip ederken kapıcıya doğru ilerliyorum.

"Edwards'a bağlı rezervasyon."

Şef garsonu masamıza kadar takip ediyoruz. Gürültü biraz fazla, tipik cumartesi müşterileri işte. Telefonumu çıkarıyorum, kalabalığın içinde onu takip ederken mesajlarımı kontrol ediyorum, bir an için başımı kaldırdığımda bir görüntü gözüme çarpıyor ve beni olduğum yerde durduruyor.

Kate de telefonunu kontrol ediyor, doğruca arkama koşuyor. "Çok özür dilerim efendim. Dağınıklığımı kontrol ediyordum..." sesi kesiliyor.

Charlotte orada oturuyor, vücudu *ona* yaslanmış. Hareket edemediğim için gözlerim mıknatıs gibi ona çekiliyor.

Yüzü biraz farklı, belki de yorgun görünüyor. Gülümseme yok, gözlerinde kıvılcım yok, cildinde parıltı yok ve cılız görünüyor. İçindeki ışık sönmüş.

Olduğum yerde donmuş bir şekilde bakıyorum, adım söyleniyor ama kulağa çok uzak geliyor. Piç kurusu daha da eğiliyor, nazikçe elini uzatıyor ve parmaklarını onunkilerle birleştiriyor. Kızın çenesini tutuyor ve kız hafifçe gülümseyerek *benim* olanı çalmak için daha da eğilmesini istiyor.

Nasıl hareket ettiğimi bilmiyorum ama aniden onların önünde duruyorum. Charlotte başını kaldırıp bakıyor, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor ve yüz ifadesi hızla öfkeye dönüşüyor. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar ve

elmacık kemikleri beni endişelendiriyor. Eğer bu onun için bir cehennemse, o zaman neden burada onunla birlikte?

"Charlie?" Ben bir kelime bile edemeden Kate

nefes nefese kaldı. "Kate?"

Neler oluyor ve birbirlerini nereden tanıyorlar?

Louboutinler gözümün önünde parladı. *Bu oydu.* Kate'in süitindeki son geceydi. Kate'in her zaman bahsettiği, New York'taki berbat aşk hayatı olan arkadaşıydı. Her şey anlamlıydı ve ben bu denklemi bir araya getiremeyecek kadar aptaldım.

"Yani bir açıklamayı bile hak etmiyor muyum?" Yumruklarımın titremesinin durmasını dileyerek homurdanıyorum. "İşler biraz zorlaşınca *hemen ona* mı koşuyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun Lex? Bunun biraz *zor* olduğunu mu düşünüyorsun?" Elleriyle bir şeyler işaret ederken gülüyor.

"Bilemem, benimle konuşmuyorsun ki."

Kahkahası kulaklarıma tokat gibi çarparken yumruklarımı sıkıyorum. Gerçekten bunun büyük bir şaka olduğunu mu düşünüyor? Vücudum sertleşiyor, kendimi toparlayamıyorum, zar zor dayanıyorum, öfke ve hiddet içimde gizlenen her türlü mantığı tüketiyor ve kontrol ediyor. Her an patlamaya hazır bir saatli bombayım.

"Gördüğün gibi burada meşgulüm Lex." Bu sözleri söylerken sesi sakin, gözleri doğrudan benimkilere bakıyor ve bir an bile irkilmiyor. "Belki bunu başka bir zaman tartışırız."

Julian ayağa kalkarak Charlotte ve benim aramda bir bariyer oluşturdu. "Tamam Edwards, sana gitmeni söyledi."

Sonunda taşaklarını buldu sanırım. *Evet, yakında kadınımı çalmaya çalıştığın için boğulacaksın.*

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Oda boğucu derecede sıcak, kanım patlamaya hazır bir volkan gibi pompalanıyor. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Karşımda durup dünyamı elimden almaya çalışırken kolumu savurup suratının ortasına bir yumruk indiriyorum. Eğer o olmasaydı, kız bana geri dönerdi, bu canice düşünce gözümün önünden geçiyor.

Ona tekrar vurmaya çalıştığımda öfkem bastırıyor, adımı haykırıp bana bağırırken yüzündeki kan sıçrıyor, etrafımdaki sesler panik içinde. Charlotte'un Julian'ı geri çekip yüzünü okşarkenki görüntüsü beni tüketen şiddet davranışını daha da arttırıyor.

Kate adımı söylüyor, kolumu geri çekerek durmam için yalvarıyor. "Bay Edwards, lütfen bunu yapmayın. Pişman olursunuz ve onu sonsuza dek kaybedersiniz."

yalvarıyor, beni geri tutuyor.

Charlotte'un gerçekte nasıl hissettiğini bilen biri varsa, o da yeni sırdaşı Kate'tir. Adrenalin hâlâ üzerimdeyken Charlotte'a dönüp davranışım için özür dilemeye hazırım. Benimle konuşması için yalvarmaya, en azından bunu yapmasına. Gerçekten başka seçeneğim yok, onu tekrar kaybedemem.

"Beni sonsuza dek kaybetmek mi? Çok geç Lex. Beni uzun zaman önce kaybettin. Sadece bunun düzeltilebileceğini düşünecek kadar aptaldım."

Özür, çirkin yüzünü tekrar gösteren öfke tarafından yutuluyor, sözlerinin acısı ve acısı yeni bilenmiş bir bıçakla kalbime saplanıyor. İçimdekileri dökmem gerekiyor, gerçekten nasıl hissettiğimi. Ama insanlar izliyor, tepkimi bekliyorlar. Bu bir pembe dizi değil. Bu bizim hayatımız ve konuşmak üzere olduğum kelimeleri duymalarını istemiyorum.

"Yaptıkların için beni affedecek misin, Charlotte? Bueno, has ganado. Bitirmek için, bitirdi. Sana yaptığım şey için beni incitmek mi istiyorsun, Charlotte? Pekala, sen kazandın. Senden alıntı yapmak gerekirse, ben bittim*"*.

Gerçekten nasıl hissettiğimi, içimin derinliklerinde beni yiyip bitiren şeyi söyleyebilmemin tek yolu bu. Bu benim hatam değil. Bana kibirli deyin, ne derseniz deyin. Ne zaman çuvalladığımı biliyorum ama bu o zamanlardan biri değil. Ona olan güvenimi kaybettim. Artık bu hastalıklı, sapkın oyunu oynamak istemiyorum. Lex Edwards asla pes etmez ama ikincilikle de yetinmez. Keşke ona doğru koşmasaydı, keşke ona dokunmasaydı ve keşke onu öpmek için eğildiğinde gözlerinde hafif bir kıvılcım görmeseydim.

Charlotte orada durmaya devam ediyor, Julian öfkeyle uzaklaşana kadar onu boğuyor. Peşinden gitmeye başladı ama durdu ve bir kez daha bana döndü. "Aslında ona her şeyin bittiğini söylemek için buradaydım."

Asık suratlı ifadesi, sadece birkaç dakika önce duymam gereken sözleri ele veriyor.

O benden uzaklaşırken, restoran müşterileri neden olduğum sahneyi görmezden geliyormuş gibi davranmakla meşguller. Bay Berkshire önümde duruyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. *Hay sikeyim! Şimdi bununla uğraşmak zorundayım.* Neyse ki yemekli toplantının büyük kısmını Kate devralıyor çünkü doğru düzgün düşünemiyorum bile. Ne konuştuğunu biliyor ve arada bir Bay Berkshire bana bir soru soruyor, neyse ki cevaplayabiliyorum. Gecenin sonunda Kate ona sözleşmeleri imzalattı ki bu Lexed için büyük bir olay.

İşimiz bittiğinde saat dokuzu biraz geçiyordu ve Bay Berkshire elimi sıkarak böyle zeki bir asistan tuttuğum için beni tebrik etti.

Restoranın dışında, Kate'in sonunda bana ne söylediğimi soracağını biliyorum. "Ona ne söyledin?"

"Kate, bırak artık. Artık bir önemi yok."

"Sen ciddi misin Lex?" Ses tonu beni şaşırtıyor, küfürlü konuşması ve bana tek bir cümlede Lex demesi. Ne zamandan beri patronluktan arkadaşlığa geçtik? "Geçtiğimiz ay boyunca ikinizi de acı içinde izledim. Seni çok seviyor. Başından beri sürekli senden bahsediyordu. Bilseydim, belki de her şey farklı olurdu. Birbirinizi gerçekten seviyorsunuz ama ikinizin de inatçı kafası bunu anlayamıyor. Orada ne dediğini bilmiyorum ama inan bana, eğer onu istiyorsan peşinden git. Ya sıçacaksın ya da tencereyi bırakıp mosmor olana kadar dövüşeceksin. Onsuz yaşayamayacağını göster ona."

"Son haftalarda ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun? Oturup televizyon izleyerek, kıçımı kaşıyarak mı? Artık bitti Kate... Benden bu kadar. İçimde daha fazla mücadele kalmadı."

Yandaki içki dükkanına girip stoklarındaki en güçlü viskiyi satın alıyorum. Tezgâhtar, ben siyah Amex kartımı çıkarana kadar kanlı ellerime bakıyor. Tek kelime etmeden kartımı tarıyor ve şişeyi kahverengi bir kâğıt torbaya koymadan önce imzalamam için bana fişi uzatıyor.

Dükkândan çıkarken Kate orada durmuş şişeden bir yudum almamı izliyor. Viski yumuşak ve güçlü bir vuruşa sahip.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum ve canım çok acıyor." "Ve

o şişe bunu düzeltecek."

Ona cevap vermiyorum, veda etmek için elimi havaya kaldırıyorum ve bir blok ötedeki otelime doğru yol alıyorum.

Lobiye girdiğimde, kayıt yaptırmakta olan Victoria'ya rastladım.

"Ne istiyorsun Lex? Merak etme, *New York Times* bu açıklamayı geri çekiyor, bu yüzden benimle ilgili pornografik fotoğraflarını kendine saklayabilirsin" diye tıslıyor.

Viskiden bir yudum daha alıyorum. Bu kez yanma kesildi ve sıvı boğazımdan aşağı inerken yumuşak bir his veriyor. Victoria iyi görünüyor, yani o kadar işbirlikçi olmadığında, baş döndürücü olduğunu görebiliyorum. Giydiği açık saçık siyah numara, konsantre olmaya çalışsam bile beni sertleştirmeye yetiyor. Artık ne düşündüğümü kim bilebilir? Zihnim dönüyor ve bu gece olan her şeyi unutmak istiyorum.

"Artık resimler umurumda değil. Benimle gel."

Ani fikir değişikliğimden dolayı bana şaşkın şaşkın bakarken kolundan çekiyorum. Asansörün düğmesine basıyorum ve kapılar açıldığında onu içeri sürükleyerek çatı katı süitinin düğmesine basıyorum.

"Neyin var senin Edwards?"

Çatı katına ulaştığımızda kapılar açılıyor ve elini kendi kapıma doğru çekiyorum. Kartı okuturken bana bir kez daha sorunun ne olduğunu soruyor.

"Beni becermek mi istiyorsun? Fikrimi değiştirmeden içeri gir."

Yüzünde genişleyen bir sırıtışla parmaklarını yanağımda gezdirdikten sonra beni içeri kadar takip ediyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Bu sefer Charlotte'la işimizin tamamen *bittiğinden* emin olacağım.

Sana yaptığım şey için beni incitmek mi istiyorsun Charlotte? Pekala, sen kazandın.

Senden alıntı yapacak olursam*, "Benden bu kadar."*

CHAPTER 8

CHARLIE

Şehir merkezindeki bir restoranda Julian'ın karşısında oturuyorum. Gerginlik hissediliyor ve durumu zihnimde nasıl açarsam açayım, her zaman aynı şeye geri dönüyor.

Lex.

Restoran bir Cumartesi gecesi için oldukça kalabalık ve etrafa bakıp neredeyse tüm masaların dolu olduğunu fark ettiğimde, geleceğimizle ilgili önemli bir tartışma yapmak için daha samimi bir yer seçmemiz gerektiğini anlıyorum.

Dizlerimi masanın altında birbirine kenetlediğim için Julian'la göz teması kuramıyorum. Onunla ilişkimi bitirmeye nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Uykusuz ve aşırı alkolle geçen berbat bir haftanın ardından zihnim duygulardan oluşan bir tren enkazı gibi.

Elim tertemiz beyaz masa örtüsünün üzerine uzanırken, o da kendi elini üstüne koyuyor, bakışlarımız nihayet buluştuğunda gözlerinde bir umut pırıltısı parlıyor.

"Julian, bizim hakkımızda konuşmalıyız."

Eğilip yanağımı avuçluyor. Tanıdık bir sıcaklık dokunuşu ama artık *arzuladığım* dokunuş değil. Patavatsızlıklarımın suçluluğu elinin

Bunun bana son dokunuşu ve büyük olasılıkla bana son kez sevgiyle bakışı olacağını bilerek gereğinden uzun süre oyalanıyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Ona bittiğini söylemek zorundayım.

Lex'le en son birlikte olduğumuz zamanı her hatırladığımda içimi saran acı ve aşağılanmaya rağmen kalbimin nereye ait olduğunu biliyorum.

Sanki yollarımız bir daha hiç kesişmeyecekmiş gibi yüzünü inceliyorum, ela gözlerine, beni rahatlatmalarına ve güvende hissettirmelerine hayran kalıyorum. Lex hayatıma girmeden önce aramızdaki her şey çok kolaydı. Bizi rahatsız edecek bir geçmişimiz yoktu ve restorandaki o güne kadar aramıza giren ya da ilişkimize karışan başka hiç kimse yoktu. Sadece biz vardık ve eğer evren farklı işleseydi, muhtemelen yine sadece biz olurduk.

Başını eğip beni öpmek için öne doğru eğildiğinde, kendime bir anlık kapanış izni verirken dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. Julian her zaman ayaklarımı yerden kesen o güzel adam olacak ve şu andan itibaren ne olursa olsun, her zaman bu anılara sahip olacağız.

O daha iyisini hak ediyor ve aramızdaki ilişkiyi bitirerek onu incitecek olsam da, bir gün geriye dönüp bakacak ve bana teşekkür edecek. Belki şimdi değil, ama bir gün, bir kişi onu sevecek ve sadece onu.

Düşüncelerim büyük bir gürültüyle kesildi. Başımı sese doğru çevirdiğimde, önümdeki manzara karşısında ağzım açık kalıyor.

Lex.

Çekici bir sarışınla masamızın yanında duruyor.

Bekle, bu Kate

mi?

Ne oluyor be?

Her şey yerli yerine oturuyor.

Lex'in buradaki zamanına denk gelen bir ileri bir geri uçuş.

Berbat bir aşk hayatı olan, tek bir kadın için yanıp tutuşan, kontrolcü, seksi patron.

Duruşum kaskatı kesiliyor, donup kalıyorum ve bu keşfin muazzamlığı karşısında hareket edemiyorum. Midemde ağır bir his patlıyor, midem bulanıyor ve nefesim kesiliyor, ben ise burada tamamen sessiz ve tek kelime etmeden oturuyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Neden işaretleri görmedim? Sesi kafamın içinde çınlıyor. *Sevdiği kadını kaybetmesi onun suçu değil.*

"Kate?"

"Charlie?" diye nefes nefese kalır.

"Kate'i nereden tanıyorsun?" Lex havlayarak sözümüzü kesti.

Gözlerim Kate ve Lex arasında gidip geliyor. Kuşkusuz, çok güzel bir cehennem gibi görünüyor. Bana verdiği acı ne olursa olsun, kalbimin onun için yalvardığını inkar edemiyorum. Normalde parlak olan gözleri donuk, neredeyse cansız. Gözlerim dağınık ve ona hiç benzemeyen sakalına takılıyor. Yaşananların onu hiç etkilemediğine dair kafamda bir resim çizmek istemesem de, yanımda duran adamın da benim gibi acı çektiğini inkâr etmek aptallık olur.

Kate durumun farkına varınca elini ağzına kapatır.

Lex telefonlarına neden cevap vermediğimi soruyor, Julian da dahil herkesin bizi izlediğini umursamadan bana sesini yükseltiyor. Aşırı güçlü alfa özelliği daha önce defalarca gördüğüm gibi çirkin yüzünü gösteriyor. Bu durumu kontrol etme ihtiyacı Lex'in aklındaki tek şey ve kıskançlık şu anda öfkesini körüklüyor.

Yavaş ve inanmaz bir baş sallamasıyla Julian'ın yüzünün rengi soluyor. Her tarafına kazınmış olan acı suçluluğumu pekiştiriyor ve Julian'dan özür dilemeye gittiğimde kafasını kaldırıyor, anlık acı ifadesi çıldırtıcı bir hal alıyor. Gözleri ateş gibi yanarken ve burun delikleri saldırmaya hazır bir boğa gibi parlarken, Lex'i geri çekilmesi için uyararak ayağa kalkıyor.

Ellerim titremeye başlıyor, iki adamın herkesin önünde karşı karşıya gelmesinden korkuyorum.

Her şey çok hızlı oluyor.

Lex, Julian'ın suratının ortasına bir yumruk indiriyor, Julian geriye savrulurken tökezliyor, yüzünden akan kan soluk mavi elbiseme sıçrıyor.

Kate ellerini Julian'ın üzerine koyup onu sakinleştirmeye çalışırken öfke Lex'i kızgın lav gibi yakıp kavuruyor. Hiç düşünmeden Julian'ın yüzüne dokunuyorum, burnundan kan damlıyor ve dudağının köşesi kesilmiş. *Bunların hepsi benim suçum.* Julian bunu hak etmiyor, o yanlış bir şey yapmadı.

Bir peçete alıp hafifçe yüzüne tutuyorum ve yanağını okşuyorum, ona verdiğim acıdan dolayı suçluluk duyuyorum. Lex neden Julian'ın suçsuz olduğunu göremiyor? Büyük ışıklı ok tam başımın üzerini gösteriyor. Buradaki karışık ağın kışkırtıcısı benim, Julian değil.

"Siktir git Edwards," diye tükürüyor Julian, beni hazırlıksız yakalıyor ve neredeyse beni itiyor. "O seni istemiyor. İsteseydi, burada oturuyor olmazdı.

Şu anda burada benimle. Oyun bitti! Onu rahat bırak."

"Bay Edwards, lütfen bunu yapmayın. Pişman olursunuz ve onu sonsuza dek kaybedersiniz," diye yalvarır Kate.

"Beni sonsuza dek kaybetmek mi? Çok geç Lex," diye mırıldanıyorum, içimde dayanacak güç kalmadan kelimeleri ağzıma alıyorum. "Beni uzun zaman önce kaybettin. Ben sadece bunun düzeltilebileceğini düşünecek kadar aptaldım."

İroniye gülüyorum. Yenilginin ötesindeyim, fiziksel olarak bitkinim, başım zonkluyor, midem zayıf. Umutsuzca oturup nefes almaya ihtiyacım var ya da daha fazlası, yalnız kalmaya ihtiyacım var - sonsuza kadar. Düşüncelerim karmakarışık, bu durum çok fazla. Yorgunum, aniden çok yoruldum.

Tavırları değişiyor ve duruşu düzeliyor. Gerçek benliğini ortaya çıkarmasını bekliyorum, Julian'ı şiddetle suçlayarak zaten bunu yaptı, ama benimle eskiden olduğu gibi, en samimi halimizle iletişim kurmasını beklemiyorum. Bunun yerine İspanyolca konuşuyor. O kelimeleri söyledikçe, beynim onları hızla yorumluyor ve dehşete düşmeme rağmen ne dediğini anlıyorum.

Sana yaptığım şey için beni incitmek mi istiyorsun Charlotte? Pekala, sen kazandın.

Senden alıntı yapacak olursam, benden bu kadar.

Sözleri karşısında ayaklarımın tabanına kadar şoka girdim. Beni kendisine ait kılmak için her şeyi yapacağına söz veren bir adamdan duymayı hiç beklemediğim bu sözler karşısında felç oldum. Kendi hayatlarımızla oynadığımız bu hasta ruhlu oyunda, neden olabileceğim zararı fark etmek için hiç durmadım çünkü her zaman benimle ilgiliydi - *benim* duygularım, *benim* incinmişliğim ve *benim* acım.

Ve şimdi, sonunda bitti.

Kaybolmuş küçük bir kız gibi Julian'ın izinden gidiyorum ama yine de söylemek istediğim bir şey var, keşke o şekilde tepki vermeseydi, keşke Julian'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmeseydi.

Julian önümde ilerlerken arkamı döndüğümde Lex'in yaralı yüz ifadesiyle karşılaşıyorum. Yanına gidip bizden vazgeçmemesi için yalvarabilirim ama biz kırılmanın ötesindeyiz. Aramızdaki engeller artmaya devam ediyor ve ona olan sevgime rağmen, halihazırda oluşan hasarı onaracak bir yara bandı yok.

Birkaç adım geri çekilip aramızdaki mesafeyi açarak doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, bakışlarımda bir kesinlik var. "Aslında ona her şeyin bittiğini söylemek için buradaydım."

Onun tepkisini görmeyi reddederek, Kate adımı seslendiğinde hızla

arkamı dönüyorum.

Bana yetişiyor, kolumdan tutarak beni durmaya zorluyor.

"Özür dilerim, Bay Edwards olduğunu bilmiyordum. Lütfen, hepsinin sahte olduğunu bilmelisiniz. Oradaydım, Charlie. Victoria beni tehdit ettiğinde oradaydım.

ve o da ona siktirip gitmesini söyledi. Bana güvenmelisin." "Kate, özür dilerim. Sadece gitmesine izin vermeliyim."

Restorandan çıkıp kaldırımın ortasında duran Julian'a doğru yürüyorum. İkimiz de ayakta duruyoruz, gecenin soğuğu üzerimizde, ama ben uyuşmuş durumdayım, suçluluktan başka bir şey hissedemiyorum. Julian'ın gözleri alev alev yanıyor, her şeyi ortaya dökmeye hazır. *Artık yalan yok, Charlie*. Bu benim doğru şeyi yapma şansım.

"Söyledikleri doğru mu?"

"Evime dönelim ve önce seni temizleyelim," diye teklif ediyorum, morarmış yüzüne üzülerek.

"Charlie, sana lanet bir soru sordum!"

Başımı eğiyorum, gözyaşlarım sonsuz bir şelale gibi dökülürken gözlerim bulutlanıyor. "Evet, Julian. Söyledikleri doğru. Gerçek şu ki, tüm kusurlarına rağmen onu seviyorum. Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

"Burada durup beni seçmen için sana yalvarmayacağım," diye mırıldanıyor, sözlerinde acı var.

Acı hayal ettiğimden çok daha fazla. Julian'ı seviyorum ama Lex'i sevdiğim gibi değil. Farklı türde aşklar olabilirler ama yine de canım çok acıyor. Son sekiz yılımı gençken yaptığım aptalca hareketlerin neden olduğu acıyla savaşarak geçirmiştim, ancak bir kez daha bunun yüksek bir versiyonunu deneyimledim.

Yapmam gereken tek bir şey var. Bu kadar, geri dönüş yok. *Bırak onu, Charlie. Güvenlik ağı olarak ona ihtiyacın yok. Onu serbest bırak.*

Julian'ın dönüştüğü şey de bu, bir güvenlik ağı.

Kalbim tek bir adama ait, hep öyleydi ve hep öyle kalacak. O adam bana ilişkimizin bittiğini söylemiş olabilir ama ben tüm kalbimi Julian'a verememem ve Julian'ın hak ettiği de bu; onu dünyası yapacak bir kadın.

Buraya gelmeden önce tekrar taktığım yüzüğü parmağımdan çıkarıp onun önünde tutuyorum.

"Charlie..." diye zar zor fısıldıyor, sesi boğuk, neredeyse çatlıyor. "Birlikte çok iyiyiz. Sana ihtiyacım var... sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyorsun."

"Üzgünüm, Julian." Göğsümde sıkışan hıçkırığı boğarak geri çekiyorum. "Bunun farklı olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin, gerçekten istiyorum, ama bu yalanı yaşayamam. Hissettiklerime engel olamıyorum."

Elimi daha da uzatıyorum, bu güzel yüzük tüm ihtişamıyla hayatımızın ne hale gelebileceğini temsil ediyor. Bu andan itibaren ne olursa olsun

Bundan sonra hiç kimse Julian'ın bana evlenme teklif eden ilk erkek olmasını elimden alamaz. Bu sonsuza kadar yaşatılacak güzel bir anı olarak kalacak.

Yüzünü buruşturarak başını sallıyor, yüzüğe bakıyor ve sonunda onu benden alıp elinde tutuyor. Kederli bir ifadeyle eğilip dudaklarıma son bir öpücük konduruyor.

Gözyaşlarım aramızda çağlıyor ve son vedamız olarak öpüşmemizin üzerine düşüyor.

Çekip gidiyor, veda etmeden, tek kelime etmeden arkasını dönüyor ve arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Titreyen elimi alnıma götürerek restorana doğru bakıyorum, Lex'le konuşup konuşmamayı düşünüyorum ama bu düşünce bile beni bunaltıyor. Her zamankinden daha çok yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Dikkatsiz davranışımdan ve herkese yaşattığım acıdan utanç duyarak elimi kaldırıyorum ve eve gitmek için bir taksi çağırıyorum.

Bu gece benimle birlikte olmaktan hayır gelmez. Ve bir kez daha, karanlık beni buldu.

Ama bu sefer, hepsi benim hatam.

CHAPTER 9

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

"Charlie, bak, bu surat asmalarından ve hayatını boşa harcamandan bıktım."

Sandalyede oturmuş, pencereye bakıyor ve yağmurun pencere camına düşüşünü izliyordum. Yazın yağmur yağması alışılmadık bir şeydi ama yine de artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu.

Cama hafifçe vurmak neredeyse rahatlatıcıydı, kafamın içinde bana *onu* seçtiğini söyleyen aralıksız sesleri bastırmak için hoş karşıladığım bir sesti.

Yaşama sebebimi, nefes alma nedenimi elimden alan acıyla sakatlanmış bir halde bakmaya devam ettim. Zaman geçip gidiyordu. Hangi gün ya da ay olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim kaçmaya ihtiyacım olduğuydu. Döndüğüm her yerde anılar vardı.

"Büyükanne Mason'la konuştum." Babam boğazını temizledi, bana bakamıyordu. "Gidip onunla kalmanı istiyor ve açıkçası ben de ona katılıyorum."

Bedenim sandalyenin üzerinde kıpırdandı ve yüzümü ona döndüm. Büyükannemle ilgili anılarım onunla geçirdiğim bir avuç zamandan ibaretti. Kız kardeşimin bana büyükannemle annemin bir tür kavgası olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O

Ne olduğunu bilmiyordu ama büyükannemin babamın onunla evlenmesini istemediğini düşünüyordu. Bana anlattığında küçüktüm ve belki de farkında olmadan, her zaman annemin tarafını tuttuğum için büyükannem hakkındaki imajımı zedeledi.

"Büyükanne Mason? Onu yıllardır görmedim. Connecticut'ta mı demek istiyorsun?" Telaşla sordum.

Connecticut ülkenin öbür ucundaydı. Tamamen bırakmaya hazır değildim, evim buradaydı ve babam buradaydı.

"Evet Connecticut," diyor bakışlarını indirerek. "Seni seviyorum Charlie, ama hayatını toparlaman gerekiyor. Bu şehir sana göre değil ve ben de sana yardımcı olamam. Bu evin parasını ödemek için yola çıkmam gerek. Sonbaharda üniversiteye gidip hayatı tecrübe etmelisin. Onun dönmesini beklediğin için pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Onun dönmesini beklemiyorum," diye kekeledim, kendimi savunmaya çalışarak. "Dönse bile, artık bir ailesi var."

Kelimeler bir bıçak gibi kesiyor, düşüncede beni dilimliyor ve parçalıyordu. Ne yaptıklarını merak ederek çok fazla geceyi uyanık geçirmiştim. Bebeklerine ninniler söylerken onun karnını okşadığını hayal ederek kendime işkence ediyordum. Sözde evliliklerinin paketini tamamlayan bir aileye sahip olduğu için ne kadar mutlu olmalıydı. Hatta bebeklerinin neye benzeyeceğini hayal edecek kadar ileri gitmiştim - çok *güzel*. Ve sonra yeni bir acı dalgası beni vuracaktı, bir gün sahip olabileceğimizi hayal ettiğim her şey onunla gerçek zamanlı olarak yaşanıyordu.

Ama babam haklıydı. Bütün kasaba benden nefret ediyordu. Ben metres fahişeydim. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Çırılçıplak soyulmuştum ve tüm kirli çamaşırlarım herkesin görebileceği şekilde ortaya dökülmüştü. İnsanlar beni yargılıyor, bana isimler takıyordu.

Dr. ve Bayan Edwards'la karşılaşmamak için artık kasabaya gitmekten kaçınıyordum. Finn'den Adriana ve Elijah'ın yaz için ayrıldıklarını duymuştum ama nereye gittiklerini bilmiyordu. Okuldaki çocukların çoğu seyahat etmekle ya da üniversite yurtlarına yerleşmeye hazırlanmakla meşguldü.

Finn, tabii ki Jen'le meşguldü. Olabildiğince istikrarlıydılar ve birbirlerinden ayrılmamak için devlet üniversitesine kaydolmuşlardı. Bunu düşünmüştüm ama üçüncü bir tekerlek olmak istemediğim gibi artık burada kalmam için de bir neden yoktu.

Adriana ile birlikte gitmeyi planladığımız Kaliforniya Üniversitesi'ni kazanmıştım. Bunun dışında Yale'e başvurdum ama bekleme listesine alındım. Hukuk okumak aklımda olan bir şeydi, ama başka bir yere

taşınmak

O zamanlar ülke beni korkutuyordu. Sonuç olarak, hiçbir şekilde içeri giremedim ve onlardan hala haber alamadım.

"Ama Doğu Yakası'ndaki bir üniversiteye kabul edilmedim ki?" Birden kararlarımın ağırlığını hissederek yüksek sesle söyledim. "Sanırım bir yıl ara verebilirim ya da devlet üniversitesine başvurabilirim, hatta belki çalışabilirim?"

"Seçenekler var Charlie," diye beni rahatlattı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, tamam mı?"

Babama koştum ve ona sıkıca sarıldım. Old Spice'ın baskın kokusu beni rahatlattı. Başımı gömleğinin içine gömdüm, ona sıkıca sarıldım, veda etmekten korkuyordum ama burada kalırsam iyi olamayacağımı biliyordum.

"Seni özleyeceğim baba," diye hıçkırarak gömleğine sarıldım. "Bu aşık olma işi çok zor."

"Ben de öyle. Hayal edebileceğinden çok daha fazla, evlat." Bana sarıldı, beni bırakmadan önce başımın üstünü öptü. "Ve bir gün, seveceğin birine aşık olacaksın ve o da seni aynı şekilde sevecek. Prensesime hak ettiği gibi davranacağını biliyorum."

"Ah, babacığım!" Yüzümü göğsünün derinliklerine gömdüm ve o bana sıkıca sarılırken gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Kendimi hiçbir zaman bir babanın kızı olarak görmedim, ama o benim için annemden daha fazla yanımda olmuştu ve bunu asla unutmayacaktım.

Odama doğru yürüdüm, boş odadaki dolaptan bir bavul çıkardım. Giysilerimi bir kenara iterek şifonyerimi açtım ve onu aradım. Gömleklerimin altından *onun* formasını çıkardım. Hâlâ yıkamamıştım ve yapmayacağımı söylediğim tek şeyi yapmak için kendime izin verdim - onu yüzüme doğru kaldırdım ve kumaşın kokusunu içime çektim.

Bu oydu.

Yere çöktüm ve gömleğime tutundum, gözyaşlarım akıyor ve kumaşı ıslatıyordu. Sonunda veda etme vakti gelmişti. Alex asla geri dönmeyecekti. Beni bırakıp bir daha dönmemek üzere çekip gitmeyi seçmişti ve ben de sahip olduğum azıcık gücü toplayıp bavullarımı toplamayı bitirdim.

Ertesi gün, yine uykusuz geçen bir gecenin ardından, kapının önünde durup odama bir kez daha baktım.

Yatak odam artık davetkâr görünmüyordu, duvarlar bana en iyi arkadaşımı hatırlatan her türlü anıdan arındırılmıştı. Soğuk ve boş olan bu odada artık hayat kalmamıştı, bu yüzden kapıyı kapattığımda bu hayata veda ediyordum.

***

Hiç kıpırdamadan oturdum, bu kadar önemsiz olma hissi beni bunalttı. Etrafımda uçağa binmek için acele eden insanlarla dolu bir kaos vardı, diğerleri ise ailelerini ve arkadaşlarını karşıladıkları için mutluluktan uçuyorlardı. Sonra gözyaşları ve sarılmalarla vedalaşmayı bekleyenler vardı, bazıları cesur kalmaya çalışıyordu ama çoğu insan gibi bu da sizi bir yere kadar götürüyordu. Tüm bu kargaşanın arasında bile, benim gibi oturup kulaklıklarını takarak kaderlerine, gidecekleri yere dalan başkaları da vardı.

"Charlie, bunu yapmak zorunda değilsin. İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Eğer bir sorunları varsa, o zaman onlara yumruğumla iyi arkadaş olmalarını söyle."

Savaş bitmişti. Kaybetmiştim ve içimde hiç mücadele kalmamıştı. "Bunu hak ettim, Finn. Ne düşünüyordum ki?"

"Düşünmüyordun. Ona abayı yakmıştın. Tamam, ne olmuş yani, üniversitede tıp okuyor. Hadi ama Charlie, istediğin herkese sahip olabilirsin. O evli-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Finn, bunu ben seçmedim... Yani sonuçta bu benim seçimimdi ama ona karşı hissettiklerimi bir kenara itmek imkânsızdı ve onun da böyle hissettiğini sanıyordum."

"Charlie, o bir erkek, sadece penisiyle düşünüyor." "Hayır... bu doğru değil. Peki ya sen?"

"Seks yaparken sikimi düşünüyordum. Evet, biliyorum, her ne kadar sikim talimatları takip edemese de."

Bir ay sonra ilk kez güldüm ve bu gülüş o kadar yoğunlaştı ki kulaklıklarını takmış insanlar bana bakmak için döndüler ama ben duramadım. İhtiyacım olan rahatlama buydu ve Finn orada öylece oturmuş bana bakıyordu, biraz eğlenmiş ve onun acınası aletine bu kadar gülebilmemden aynı derecede rahatsız olmuştu.

"Tanrım, Charlie... Harika olmadığını biliyorum ama... *ah*," diye yakındı. "Özür dilerim..." Daha sert güldüm. "Senin ne zaman deliği arıyorum-"

"Hadi ama Charlie, bu en iyilerimizin bile başına gelir."

"Bunun senin vajinan olduğuna emin misin?" Kükredim.

Sırıtışı genişledi ve kontrolsüzce omuzları hareket etti, o anı hatırladıkça kahkahası patladı.

"İlk seferimizin arka kapıdan olması gerektiğini düşünmemiştim. Tanrım, Charlie, umutsuzdum. Eğer teselli olacaksa, daha iyi oldum, çok daha iyi oldum," dedi kaşlarını oynatarak.

Nefesimi tuttuğumda kahkahalarım yavaşladı ve Finn'e gülümsedim. O hayatımın büyük bir parçasıydı ve artık beş dakikalık yürüme mesafesinde olmayacaktı; bu yüzden gözyaşlarım akmaya başladı ve ben göğsünü tutarken o da beni kendine çekti.

"Hey, beni dinle. Artık deliğin nerede olduğunu biliyorum. Jen bunu doğrulayabilir." "Finn..." Yumuşak bir şekilde azarladım.

"Biliyorum Charlie, bu anları yaşayamayacağız ama sadece beş saatlik bir uçak yolculuğu uzağımızdasın. Hâlâ her gün birbirimizi arayabiliriz ve üniversitede kıçımı tekmeleyip beni gururlandıracaksın. Bunu yapabileceğini biliyorum. Hayatına devam etmelisin. Onu sevdiğini biliyorum, ama kendi hayatını seçtiği gerçeğiyle yüzleşmelisin ve bu sensizdi. On sekiz yaşındasın Charlie, dışarıda bir sürü erkek var ve şimdi onların kalbini kırma sırası sende."

"Bunu yapabilirim," dedim kendi kendime. "Haklısın, on sekiz yaşındayım. O sadece benim ilk aşkımdı ve üniversitede deneyimleyeceğim çok şey var. Onu unutacağım... değil mi?"

"Belki... belki de değil. Ama eminim ki onu unutamasanız bile, sizi şaşkına çevirecek ve deliğinizin nerede olduğunu bilen başka biri olacaktır." Güldü.

"Seni seviyorum, Finn. Senden daha iyi bir arkadaş isteyemezdim." "Ben de seni seviyorum Charlie. Her zaman seveceğim."

Uçağa son biniş anonsu yapılana kadar bana sıkıca sarıldı. Vedalaşırken, bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini ve Finn'in de en az Alex kadar hayatımın bir parçası olacağını fark ettim. Kafam biraz daha berraklaştığında, Alex'in gerçekten de aşk romanlarında okuduğunuz türden ilk aşkım olduğunu anladım. Hissettiğim her şey ders kitabındaydı - sahip olduklarımızı kaybetmenin yasını tutuyordum - ve böyle bir son istemesem de, bir an için bunu geride bırakabileceğime inanabildim.

Elimdeki tek şey anılardı. O bedenen gitmişti -nereye, hiçbir fikrim yoktu- ve ben de ülkenin diğer ucunda Charlie Mason'ı tekrar bulacağıma dair bir umut ışığıyla uçağa bindim çünkü onu özlemiştim.

Eskiden olduğum kızı özledim.

CHAPTER 10

LEX

Mevcut

Bir sürü jilet yutmuşum gibi kabaca öksürüyorum.

Gözlerim sımsıkı kapalı ve boğazımı tırmalayan ateşi görmezden gelemiyorum. Su, suya ihtiyacım var. Gözlerimi açmak için çabalıyorum, ışık retinalarıma çarptıkça batıyorlar. Neyim var benim böyle? Denemekten vazgeçiyorum, tekrar uykuya dalmak için başımı yastığın altına gömüyorum.

İkinci deneme, bu sefer ağırdan alıyorum.

Gözlerim açıldığında, parlak ışık bir kez daha yakıyor. Bu lanet olası güneş. Işığı engellemek için çarşafı başımın üzerine çekiyorum. Tenimde bir şeyler hissediyorum.

Çarşafı kendime doğru daha sıkı çekiyorum. Bu da ne böyle? Islak ve yapış yapış. Gözlerim hâlâ kapalı ama onu gövdemde hissedebiliyorum. Elimi yere koyup beni rahatsız eden bu tuhaf şeyi arıyorum, göğüs kafesime doğru bulana kadar avucumu vücuduma sürtüyorum. Ellerimin arasında tutarak gözlerime götürüyorum.

Bu bir prezervatif.

Siktir!

Bu keşifle irkilerek, isteksizce oturup acımın bir sonucu olan bu lastik parçasına bakıyorum. Çok fena sıçtım! Ne yaptım ben böyle?

"Uyanman ne güzel."

Bir ses beni sıçrattı. Yalnız değildim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sanırım dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorsun?"

Ne olduğunu hatırlamak için beynimi zorluyorum. Çok içmiştim, yani çok. Bir şişe viskinin tamamını ve hatta otel odasındaki mini buzdolabını bile yağmaladım.

Otelin lobisinde Victoria'yı gördüm ve onu odama sürükledim. Gömleğimin düğmelerini açıp ellerini göğsümde gezdirirken sesindeki tizliği hatırlıyorum. 'Sonunda senden bir parça alabildim' gibi sözler mırıldandı ama sonra her şey bulanıklaştı ve sanırım, daha doğrusu umarım, bayılmışımdır.

Yüzümü ovuşturuyorum, bunun olmamasını diliyorum. "Ne yaptım ben?" "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Lütfen yapmadığımı söyle?"

Bu işimi etkileyebilir. Victoria'nın hayatım boyunca başımın üstünde tutacağı bir şey olacak. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Peki neden size söylemediğinizi söylememi istiyorsunuz?"

"Çünkü... Çünkü..." Onun adını söyleyemem. Hâlâ çok taze. Ona bittiğini söyledim, ama gerçekten bitmiş miydi, yoksa bu küçük bir mola mı? Doğru cevabı bilmiyorum ama gelecekte hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemediğimi yeterince biliyorum çünkü sarhoştum ve çuvalladım, hem de çok fena çuvalladım.

"Sadece söyle, tamam mı?"

"Hayır, yapmadın," diye beni temin ediyor Kate. "Ben durdurdum."

"Sen mi durdurdun?" Bu yorumu karşısında şok olmuş ve kafası karışmış bir halde soruyorum.

"Evet. Bundan pişman olacağını biliyordum, bu yüzden zor zamanlar zor önlemler gerektiriyordu."

"Ne yaptın sen?"

Endişeleniyorum ama bir şey olmadığı için de rahatlıyorum. Beni kurtaran her neyse, o gün benim şanslı günümdü.

"Eric'i aradım."

"Ne yaptın?"

"Eric'i aradım. Benimle buluştu ve süitinize girdik. Victoria senin üzerindeydi ve bize defolup gitmemizi söyledi ama biz hayır dedik. Eğer burada oturup izlemek zorunda kalacaksak, öyle olsun."

"Peki sonra?"

"İyi olduğunu ve izlememizi söyledi, sanırım blöfümüzü görmeye çalışıyordu, biz de öyle yaptık. Hatta bana istersem katılabileceğimi ama Eric'in buna izni olmadığını söylediniz."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Çok üzgünüm, Kate."

"Özrü kabul edildi," diyor beceriksizce. "Şey, sinirlendi ve hiçbir yere gitmediğimizi fark etti, bu yüzden bize bağırdı, sonra sonunda eşyalarını aldı ve gitti."

"Ve prezervatif ile..." Biraz rahatsız edici, onun önünde bu kelimeyi söylemek istemiyorum ama sanırım dün gece tüm profesyonellik duygusu tekmeleyerek ve çığlık atarak kapıdan dışarı uçtu. "İçinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Oh, o sadece hindistan cevizi suyu. Eric bir derse ihtiyacın olduğunu düşündü. Hadi, kokla."

"Sözüne güveniyorum."

Orada otururken, Kate bir kez daha günü kurtardığı için derin bir iç geçirdim. Kate karşımda otururken gömleksiz olduğum için utanç duymaktan kendimi alamıyordum. O da bunu hissetmiş olmalı ki Yankees tişörtümü üzerime attı, ben de memnuniyetle giydim.

"Kate, her şeyi berbat edebilirdim," diyorum fısıltının biraz üstünde bir sesle.

"Evet, yapabilirdin. Bundan pişman olacağını biliyordum ve ikiniz birlikte olmasanız da Charlie bu hayatta seni asla affetmeyecekti."

"Ama geçen hafta, hatta dün gece Julian'la yatmadığını kim söyleyebilir?" Ağzımdan çıkan kelimeler içimdeki öfkenin bir kez daha taşmasına yetiyor.

"Çünkü o yapmaz. İkiniz de güvenin anlamını öğrenmelisiniz çünkü güven olmadan kendinizi başka birine nasıl tamamen verebilirsiniz?"

"Verecek bir şey kalmadı. Bu gece Londra'ya dönüyorum ve burada kalacağım. New York'taki işleri sen ya da Peters halledebilir. Evet, yeni ofisin basın işlerini halletmesi için onu gönderin."

"Bu şekilde mi bırakacaksın?" "Başka bir seçenek yok, bunu açıkça belirtti."

"Her zaman vardır, sen sadece gözlerini açmak istemiyorsun," diyor bana, oldukça kaba bir şekilde.

Belki de öyledir, ama bu aşk üçgeninde olmaktan bıktım. Tek istediğim o. Tek başıma. Başka kimseyi değil. Söz konusu biz olduğumuzda, her zaman işin içinde başka biri oluyor.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Dün gece beni durdurduğun için teşekkür ederim, ama bu konuyu konuşmak yasak, anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Ayağa kalkar ve yenilmiş bir şekilde uzaklaşır.

Sert davrandım ve onun iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama yalnızlığa ihtiyacım var. Kahretsin, şu anda tüm bu karmaşayı silmek için her şeyi yaparım.

***

"Kıpırdama Lex!"

Adriana'nın misafir odasının ortasındaki podyuma benzeyen şeyin üzerinde duruyorum. İğneleri etek boyu boyunca iki bacağımın etrafına yerleştiriyor. Bütün gün akşamdan kalmayla mücadele ettikten sonra yapmak istediğim son şey bu.

"Tamam, bitti. Fena değil, ağabey."

"Kendimi penguen gibi hissediyorum. Takım elbiselerin neden kuyrukları var?" "Çünkü bu klasik bir smokin, seni ahmak."

Odaya şöyle bir göz gezdirdiğimde, birbiriyle uyumlu üç elbise dikkatimi çekiyor. Düğüne bir aydan biraz fazla zaman var ve ne kadar tekmelesem ve bağırsam da bundan kaçmanın bir yolu yok. Katılmaktan vazgeçmek için birkaç bahane düşündüm, ama bunu Adriana'ya borçluyum, ayrıca annemden bunun sonunu asla duyamazdım.

Yine de soğuk ve acı gerçek şu ki, *onu* görmek ve koridorda *onunla* birlikte yürümek zorunda kalacağım. Düğün geleneklerine sadık kalarak, muhtemelen *onunla* dans etmek zorunda kalacağım. Sahip olamayacağım biriyle bir sürü dokunuş.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bir aydan biraz fazla bir süre sonra onu görmek, onunla koridorda yürümek, dans etmek zorunda kalacaksın."

Başımı kaldırıp inanmaz bir bakışla kardeşime bakıyorum. "Cidden Adriana, bu da ne böyle?"

"Biliyorum, değil mi?" Ellerini kucağına koyarak başını sallıyor. "Görünüşe göre yaşlandıkça daha psişik oluyorum. Ya öyle ya da seni okumak çok kolay."

Adriana iğnelerini topluyor ve dikiş çantasına yerleştiriyor. Yere bağdaş kurmuş otururken yüzüme bakıyor. Bu bakışı biliyorum, bu yüzden perdenin arkasına geçip kot pantolonumu giyerek bundan kaçınmaya karar verdim.

"Bak Lex, eğer ortakları ve diğer şeyleri yeniden düzenlemem gerekirse, yapabilirim."

"Hayır Adriana, bu senin düğünün. Hiçbir şeyi değiştirme," diye neredeyse talepte bulunuyorum, mazoşist yanım yanımda yürürken Charlotte'un kokusunu almak istiyor. "Bizler yetişkiniz ve birkaç saatliğine uslu durabiliriz."

"*Altı* saat kadar, Lex."

"Ne! Düğününüz altı saat mi sürüyor?"

"Töreni de dahil edersek sekiz saat."

İşte bu yüzden düğün yapmıyorum. Tüm bu saçmalıklardan nefret ediyorum ve zaten sadece göstermelik. Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi göstermek için saçma sapan paralar harcamanıza ve yüzlerce insanı davet etmenize gerek yok. Siktir, sekiz saat boyunca gülümsüyormuş gibi yapmak. Yıllar önce Samantha ile yaptığım kendi düğünümü hatırlıyorum, aynı eski saçmalıklardı ve ne içindi? Amerika en yüksek boşanma oranı istatistiklerine sahip. Ben de bir kere boşandım ve ikinci raunda geçmek üzereyim.

"Dinle, yetişmem gereken bir uçak var.

Gitsem iyi olacak." "Londra'ya mı?"

"Evet." Ellerimi ceplerime sokarken bakışlarım yere doğru kayıyor. "Yani, bak, seni düğüne kadar görmeyeceğim."

"New York'a geri dönmeyecek misin?"

"Hayır, Adriana. Lütfen sorma. Şimdi olmaz," diye yalvarıyorum, başka bir şey söylemesine izin vermiyorum. El sallayarak misafir odasından çıkıyorum ve koridorda gergin bir Elijah tarafından karşılanıyorum.

Hızla gözlerini kırpıştırıyor, bana doğru bakamadan ensesini kaşıyor. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama soru soracak vaktim yok, yoksa eve dönüş uçağımı kaçıracağım.

"Ben de tam gidiyordum Elijah."

"Dinle, Lex... Ben, şey... şey, bir şey var-"

"Ne?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde onu kenara ittim ve olduğum yerde durdum. O burada, oturma odasında.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni uyarmaya çalıştım."

Ben de ona sinirli bir bakış attım. Okullu bir kız gibi gevezelik etmeseydi beni uyarabilirdi.

Charlotte kapının yanında duruyor ve ağır bakışlarımdan kaçıyor.

Kalbim saniyede bir milyon mil hızla atarken, onun ne kadar farklı olduğunu görmezden gelemiyorum.

görünüyor.

Dekolte kot pantolon, önünde 'Girls Do It Better' yazılı gri kapüşonlu bir tişört ve Converse ayakkabı giyiyor. Saçları sert bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış ama dikkatimi çeken kıyafetleri ya da saçları değil, yüzü. Teninin rengi soluk, her zamanki pembe yanakları olmadan neredeyse donuk. Onu dün gördüğüm zamana kıyasla, gözlerinin etrafındaki koyu halkalarla son derece yorgun görünüyor ve ayrıca şişmiş görünüyorlar. Ağlıyor ve uzanıp ona dokunmak, yüzünü okşamak ve yaşadığı acıyı dindirmek için yanıp tutuşuyorum ama her şeyin bittiğini söyleyen bendim.

Sözlerimden dönemem, değil mi?

Ama o benim karım. Ölüm bizi ayırana kadar sahip olacağım ve tutacağım.

Dün gece restoranda Julian'ın karşısına oturup yüzünü okşadığı anı dev bir yıkım topu gibi geri gelirken sertçe yutkunuyorum, acıdan delik deşik oluyorum.

"Oh, hey, Charlie. Sekizden sonra geleceğini sanıyordum?" Adriana gergin bir şekilde sorar.

"Üzgünüm Adriana, bu gece bir işim var. Umarım sakıncası yoktur... Bu montajı şimdi yapmam gerekiyor."

Bakışları Adriana'ya sabitlenmişken, benim odadaki varlığımı görmezden gelirken, öfkem yüzeyin altında kaynamaya başlıyor. Bu akşam sekizden sonra bir işi var.

Ne gibi? Randevu gibi mi?

Ya da Julian'la tüm gece süren bir sikiş seansı?

Zihnim çıldırıyor. Onun gözlerini gördüğümde hissettiğim suçluluk duygusu öfkeye dönüştü.

Öfke ve acı benim bile kontrol edemeyeceğim bir şeye dönüşmeden ve hayatımın geri kalanında pişman olacağım başka bir şey yapmadan önce gitmeliyim.

Arkamı dönerek kız kardeşimi yanağından öpüyorum ve diğer tarafta duran Elijah'a sessizce el sallıyorum. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüyorum, Charlotte birkaç santim ötemde dururken elimi kapı tokmağına koyuyorum.

İstemeyerek dudaklarımı ayırıyorum, parfümünün kokusu aramızdaki havada dolaşıyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor. Buna bir kez daha kanamam ve dönüştüğümüz bu karmaşanın içine düşemem. Çaresizlik içinde hızla kapıya yöneliyorum ve arkamdan kapıyı kapatarak daireden çıkıyorum.

Onu takip etmesini bekliyordum. Onunla

konuşmam için bana yalvarmasını.

Ama acısının ne kadar derin olduğunu da biliyorum. Tıpkı benim gibi, ama ikimiz de farklı nedenlerden dolayı acı çekiyoruz. Ve kalbim daha fazla mücadele edemeyecek şekilde zincire vurulmuşken, hızla binadan çıkıp doğruca havaalanına gitmek üzere bir taksi çağırıyorum.

Eve ve *ondan* olabildiğince uzağa.

CHAPTER 11

LEX

Dokuz Yıl Önce

Yatağımda uzanmış *Time* dergisini okuyordum - bu günlerde aklımı başımda tutan tek şey.

Samantha tek kelime etmeden odaya girdi. Her zamanki konuşkan halinin aksine, küpelerini, pardon tek küpesini çıkarırken son derece sessizdi. *Neden sadece tek bir küpe taksın ki?* Başımı sallayarak bu alışılmadık moda seçimini görmezden geldim ve onun elbisesini çıkarmasını izledim. Gergin evliliğimize rağmen, bu akşam kız kardeşi ve arkadaşlarıyla yiyeceği yemek için yeni aldığı kırmızı elbisenin içinde çok seksi g ö r ü n ü y o r d u .

Şifonyerin yanında dururken çıplak vücudu aynadan yansıyordu. Büyüyen karnı açıkça görülüyordu. Gözlerim onu gördüğünde dudaklarım hafif bir yüz buruşturmasıyla birbirine yapıştı. Geceliğini üzerine geçirip yatağa tırmandı.

Tam ona kızlarla geçirdiği gecenin nasıl geçtiğini soracaktım ki kokuyu aldım-Brut.

Kulağımı çekerek, bakışlarım tam karşımdaki duvara sabitlendi. Şüphelerim vardı, aylarca onun arkasından gizlice iş çevirmiştim, işaretleri biliyordum. Ama ne y a p a b i l i r d i m ki? Bu benim yapabileceğim bir şey değildi.

tüm bu olanlarda masumdu. Evlilik yeminimizi ilk bozan bendim ama ikimiz de başka biriyle birlikte olma arzularımıza yenik düşmüşken ne tür bir evliliği düzeltmeye çalışıyorduk.

Alyansının olmadığını fark ettiğim ellerine baktı. "Alex, konuşmamız gerek."

"Brut gibi koktuğun ya da evlilik yüzüğünü takmadığın gerçeği hakkında mı?"

Samantha başını iki yana salladı, yüzü üzüntüden acıya döndü. "Derse ihtiyacım yok. Ben de senin gibi çuvalladım."

Bu konuşmayı tekrar yapacağımızı çok iyi bilerek dergiyi yere bıraktım. Ne yaparsam yapayım, Charlotte'la olan ilişkimi başımın üstünde tutuyordu. Bu durumda nasıl bebek büyütecektik? İlişkimiz berbat bir hal almıştı ve ikimiz birlikte zehirliydik.

"Alex, bebek, o..." Gözleri sulanmaya başladı ve aniden, Samantha'nın aksine, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Duygu patlamasından göğsü kabarırken gözyaşları sert ve hızlı bir şekilde, sessiz hıçkırıklarla geldi. Onu bu halde görmek nadir görülen bir şeydi ve kendi suçluluğumu gizleyemeyerek, sakinleşmesi için elini okşadım.

"Bebek... o senin değil," diye haykırdı.

Bakışlarım odaklanamaz hale gelirken gözlerim büyüdü. Akıp giden düşüncelerimin altında sıkışıp kalan kelimelerle, onun sözlerini kavramaya devam ederken midemin sertleşmesini görmezden gelmeye çalıştım.

"Az önce ne dedin sen?"

Odaya sessizlik çökerken, zaman sadece öfkemi körükledi. Dişlerimi göstererek, adrenalin saldırı moduna geçerken gözlerim seğirmeye başladı.

"O senin bebeğin değil. Yalan söyledim. Özür dilerim! O gece sevişmedik. Sarhoştun ve seni gördüm... Onu tuttuğunu gördüm. Ona nasıl baktığını gördüm. Bununla başa çıkamadım ve Christopher da oradaydı." Bana dokunmak için uzanmadan önce ağlamaya devam etti.

"Sakın bana dokunayım deme Samantha." Elini ittim ve öfkeyle yataktan fırladım. "Seni lanet olası kindar kaltak! Bu bebek için nelerden vazgeçtiğimi biliyor musun? Ve şimdi benim bile değil."

Vücudumun titrediğini, yumruklarımın sıkıldığını hissedebiliyordum ve hiç düşünmeden yumruğumu banyo kapısına vurdum, elim acıyla zonkluyordu ama fiziksel acı göğsümün içindeki acıdan çok daha katlanılabilirdi.

Önümdeki boşlukta volta atarken, Charlotte'u bu kindar kaltak yüzünden kaybettiğim gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum.

"Evliliğimiz için doğru olanı yaptığımı sanıyordum ama ne olursa olsun, her şey dönüp dolaşıp *ona* geliyor. Onun gölgesinde yaşamaktan bıktım. Geceleri uykunda konuşup sana geri dönmesini istediğini biliyor musun? En iyi ikinci olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye haykırdı. "Chris farklı, o beni ve bebeğimizi istiyor."

Sesi sakinleşmişti ama onun için çok kötüydü, tek görebildiğim kırmızıydı. "Lanet olsun Samantha, senin yüzünden Charlotte'u kaybettim!" Öfkelendim

dolabımıza girip kot pantolonumu ve kazağımı giydim. İçine birkaç yedek kıyafet koyarak gece çantamı aldım. Dolabımın arkasına yaslanarak eski futbol kaskımı karıştırdım. Orada, astarın gevşek bir boşluğunda, sakladığım tek şey vardı - onun balo gecesinde çekilmiş bir fotoğrafı. Üç ay sonra nihayet resme bakabildim, sadece bir resim bile olsa onun yüzünü tekrar görmenin getireceği duygu tsunamisini beklemediğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Son eşyalarımı da çantama yerleştirerek dolaptan çıktım. Samantha hâlâ yatakta oturmuş hıçkırarak ağlıyordu.

"Çok üzgünüm Alex," diye feryat etti.

Ona doğru yürüdüm, öfkem daha da şiddetlenmişti. Alyansımı parmağımdan çıkarıp komodinin üzerine koydum. Bunu aylar önce yapmalıydım ve o zaman bunu yapacak kadar güçlü olsaydım, sevdiğim kız hâlâ hayatımda olurdu.

Evden aceleyle çıkarken, tam olarak ne yapmam gerektiğini bilerek eşyalarımı arabama attım.

Telefonumu elime aldım ve kız kardeşimin numarasını çevirerek açması için dua ettim.

Sesini duyar duymaz içime bir rahatlama geldi.

"Adriana, benimle iki saat içinde havaalanında buluşabilir misin? Pasaportunu da getir."

"Evet, Alex."

Nedenini sormadı ya da bana sorularla saldırmadı.

Beni kendimden daha iyi tanıyan biri varsa o da kız kardeşimdi. Ve o yanımdayken, Charlotte'u bulacağımı biliyordum... tekrar.

CHAPTER 12

CHARLIE

Mevcut

Birini seviyorsanız, onu özgür bırakmanız gerektiğini söylerler. Ya tam tersiyse? Onlar seni özgür bırakır. Geri mi uçmalıyım? Yoksa bunu kadere mi bırakmalıyım? Kaderin benim tarafımda olmama ihtimali çok yüksek, kanatlarım kırpıldı ve onlar olmadan uçamam.

Bu Lex bana işinin bittiğini söyledikten sonraki halimdi.

Fırtına o gece, ona yaşattıklarıma rağmen benimle birlikte olmak isteyecek kadar beni seven tek adamın kalbini kırdığım restoranda koptu. Ama bu adil değildi, hayat adil değildi. Neden Julian'ı da Lex'i sevdiğim gibi sevmedim? O zaman hayat daha kolay olurdu. Tamam, beni ateşleyen aşk değildi ama o güvenli ve sağlamdı. Geçmişi yoktu, anıları yoktu.

Yine de benden daha iyisini hak ediyor, ona yaşattığım bu iniş çıkışlardan daha iyisini. Lex'in yıllar önce bana yaptığını ben de ona yaptım. Böyle bir muameleye maruz kalmanın ne kadar acı verdiğini ilk elden bildiğim halde nasıl bu kadar acıya sebep olabilirim?

Yağmur yağmaya başladı, ama ben normal bir tempoda yürüyorum, etrafımdaki insanlar saklanmak için kaçışıyor ve bana başka bir gezegene aitmişim gibi bakıyorlar, ama ben

umurumda değil. Artık her şey çok önemsiz geliyor. Soğuk yağmur, elbisemin kumaşı tenime yapışırken zar zor örtündüğüm bedenimi ıslatıyor ve kontrolsüzce titriyorum.

Daireme girdiğimde, Coco'nun kapının yanında mırıldandığını görmezden gelerek banyoya doğru ilerliyorum. Banyoyu açarak sıcak suyun odayı buharlaştırmasına izin veriyorum. Yüzüme bakmak için elimle aynayı siliyorum. Maskaram gözlerimin altına bulaşmış, rujum çoktan gitmiş ve saçlarım vahşi, karışık bir karmaşa. Kıyafetlerimi çıkarıp sıcak banyoya giriyorum, berbat bir durumda küçük bir cennet dilimi.

Daha da dibe batarak suyun vücuduma yayılmasına izin veriyorum. Sıcaklık kısa bir süre için bana güvenlik sağlıyor, ama sonra su yavaş yavaş soğuyor ve gerçeklik beni aynı sertlikte vuruyor. Tam bir saat sonra dışarı çıkıyorum ve yatak odasına gidiyorum. Pijamalarımı giyip, gözlerimi kapatmak için kendimi zorlayarak yatağa giriyorum.

Hamptons'tan ayrıldığım sabahtan beri ağlayarak uyuduğum ilk gece.

Ertesi gün, kendimi meşgul tutmak için mümkün olan her şeyi yapıyorum. Koşuya çıkıyorum ama Kate olmadan aynı şey olmuyor. Hiç iştahım olmamasına rağmen çamaşırlarımı yıkıyorum ve market alışverişi yapıyorum. Tüm dairemi temizliyorum ve sonra biraz komik bir rahatlama umuduyla arka arkaya üç film izliyorum. Saat daha akşamın altısı ama Adriana'nın başımın etini yiyip durduğu elbisemin son provası için erkenden ona gitmeye karar veriyorum. Will'e saat sekizde çatı katında meteor yağmurunu birlikte izleyeceğimize dair söz verdiğimi ancak bir saat önce fark ettim.

Brooklyn'e doğru yola çıkmayı memnuniyetle karşılıyorum ve bisikletimi almaya karar veriyorum. Onun sokağına girdiğimde bisikleti park edip kaskımı çıkarıyorum. Tamam, Brooklyn bisikleti bırakmak için en sevdiğim yer değil ama geçen sefer buraya geldiğimde yolun aşağısındaki adamlarla arkadaş oldum ve bana arkamı kollayacaklarını söylediler. Şimdiye kadar öyle oldu zaten.

Dairesine doğru ilerleyip kapıyı çalıyorum. Elijah açıyor ama beni gördüğünde yüzü paniklemiş görünüyor. Onu suçlayamam, bok gibi göründüğümü biliyorum. Makyajın kapatamayacağı bazı şeyler var.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, tekrar oturma odasına bakarak.

"Uydurma. Görünüşe göre kilo vermişim ve Gelinzilla şişmanlamam gerektiğini söylüyor.

elbiseye geri sığdırmak için."

"Doğru ya, prova. Sekizden sonra olması gerekmiyor muydu?" Yine arkasını dönüyor, alnında boncuk boncuk terler oluşuyor.

"Evet ama bu akşam Will'i görmem gerekiyor, o yüzden bu işi erkenden halletmeyi umuyordum. Elijah, sen iyi misin? Seni bir şeyin ortasında mı yakaladım?"

Aman Tanrım! Elijah'ın bir ilişkisi mi vardı da panik oldu? *The Bold and the Beautiful'u* izlemeyi cidden bırakmalıyım.

"Bir saniye bekle, Charlie..." Odadan koşarak çıkıyor ve beni onun garip davranışları karşısında şaşkın bir şekilde beklemeye bırakıyor. Çok geçmeden tanıdık bir ses duyuyorum. Panikleyerek vücudum dondu. Hareket edemiyorum, umutsuzca istediğim gibi kaçamıyorum.

Hassiktir! Bu o.

Burada olmak istemiyorum ama artık çok geç. Sesi gittikçe yaklaşıyor. Köşeyi döndüğümde, gözlerimiz saniyelerin en kısası için buluşuyor. Bakışları kışın buzu gibi donuyor ve bakışlarımız her buluştuğunda içime yayılan sıcaklığı benden alıyor.

Adriana da panikledi ve bana neden erken geldiğimi sordu. Bu geceki planlarımı açıklıyorum ve bir anda beni görmezden gelerek onlarla vedalaşıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

İnanılmaz güzel görünüyor.

Ve onu çok özlüyorum.

Beni görmezden gelmesinin ne kadar kolay olduğunu fark ettiğimde midem düğümleniyor. Gerçekten işi bitti ve o küçük umut ışığı da onunla birlikte kapıdan çıkıp gitti. Ben burada, kalan tüm haysiyetimi toplayarak kalakalıyorum.

"Char... hadi, provadan önce bir kahve içelim," diye teklif ediyor

Adriana. "Kahve derken votka demek istedin, değil mi?"

Mutfağa girdiğimizde gülüyor. Küçük yuvarlak masaya oturuyorum, o Keurig'i çalıştırırken ben de önümde duran düğün dergisini amaçsızca karıştırıyorum. Fotoğrafların hepsi büyük bir bulanıklık. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, onun nasıl göründüğünü, benden nasıl vazgeçtiğini tekrar hatırlamamı engelleyecek bir şeye.

"Onun hakkında konuşmayacağız."

"Teşekkür ederim." Söyleyebildiğim tek şey bu.

Elime dumanı tüten bir fincan kahve tutuşturarak beni elbisemi giyeceğim misafir odasına götürüyor. Elimde olmadan takım elbiselere bakıyorum.

özellikle de Lex'in karaladığı post-it notlu olanı.

"Adriana, Elijah'ın aradığın kişi olduğunu gerçekten ne zaman anladın?"

İğneleri ağzından çıkarıp dikiş kutusuna geri yerleştiriyor. "Sanırım üniversitedeki ilk yılımdı. Yani, evet, hep onunla evlenmeyi hayal etmiştim. Eminim son senemizde bundan ne kadar bahsettiğimi hatırlıyorsundur.

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet, yaptın."

"Onu gerçekten seviyordum ama biliyorsunuz lisedeydim ve daha on sekiz yaşındaydım. Sonra üniversitenin ilk yılı zor geçti. Ayrıydık ve seni kaybetmiştim. Lex firar etmişti ve kendimi gerçekten yalnız hissediyordum. Kampüste birkaç arkadaş edindim ve Matthew adında bir çocuk vardı. Harikaydı, tipik bir üniversite sporcusu, tatlı ve harika bir arkadaş." Devam etmeden önce bu anıya gülümsüyor: "Bir gün bir hamle yaptı ve ben donup kaldım. Onu o şekilde görmemiştim ve yanlış bir izlenim bıraktığım için özür diledim. Doğal olarak, harika bir adam olduğu için beni anladı ama sonra kendime durmama neyin sebep olduğunu sordum. Sonra Elijah'ın beni öpen, bana dokunan tek kişi olduğunu ve bunun değişmesini istemediğimi fark ettim. Onu hayatımın geri kalanında istediğimi biliyordum ama bir erkeğe evlenme teklif etmek cesaret ister."

"Elijah'a evlenme mi teklif ettin?"

"Hayır, ama yapmaya çok yaklaşmıştım. Bana evlenme teklif etti. Üniversitede ikinci yılımızdı ve o sanat okuyordu. Çalışmalarını pek göremezdim çünkü bu onun için çok özeldi. Bir gün beni yurt odasında akşam yemeğine davet etti. Pek romantik bir ortam sayılmazdı ama tabii ki odayı milyonlarca mumla donatmıştı. Her neyse, bana ödevinin ne olduğunu göstermek istediğini söyledi, sizi yakalayan bir şey olması gerekiyordu. Perdeyi kaldırdı ve siyah beyaz bir resim vardı. Bu bendim.

"Ama manzara çok tanıdık geliyordu ve sonra bana bunun göl kenarında oturup güneşin doğuşunu izlediğimiz zaman olduğunu söyledi. O zamanların fotoğraflarını hiç çekmemiştik ama o zamanlar bile beni sevdiğini bildiğini ve bu görüntünün sonsuza dek hafızasında yer edeceğini söyledi. Elbette çok duygulanmıştım ama göl kenarında otururken çekilmiş portremde dikkatimi çeken farklı bir şey vardı. Resimde bir alyans vardı. Her şey siyah beyaz olduğu için göze çarpıyordu ama

bant... altın gibiydi. Ağlamaya başladım ve sonra diz çöküp bana evlenme teklif etti."

"Aman Tanrım, Adriana. Bu çok tatlı." Düşmek üzere olan gözyaşlarımı tutamıyorum. "Siz ruh ikizisiniz, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de öyle düşünmesem onunla evlenmezdim." Sırıtıyor. "Sen en iyisini hak ediyorsun... Bunu gerçekten söylüyorum."

İç çekerek bana sempatik bir şekilde baktı. "Sonunda, Char, her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

***

O gece yatağa girdiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Deneme iyi geçmişti ve Adriana'ya göre birkaç kilo vermiştim. Kot pantolonumun belimde neden bol durduğuna dair bir hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Yatakta tek başıma uzanırken, düşünceler beni rahatsız etmeye devam ediyor, özellikle de Lex'in beni görmezden gelişi. Bu geceki yüzü, bana bakmaktan kaçınması, bana tek bir kelime bile söyleyememesi midemi bulandırdı. O çardakta durup 'evet' dediğimiz görüntüler, anılar, o benim kocamdı ve bunu unutmuş olması çok canımı yakıyordu. Şimdi ne olacaktı? Boşanacak mıydık? İptal mi? Gerçekten geçerli miydi?

Uyuyana kadar ağladığım ikinci gece.

Haftanın büyük bir bölümünü Will ile geçiriyordum; onu okula götürüyor, okuldan alıyor, parka, müzeye ve kütüphaneye götürüyor, neredeyse Manhattan'ın her yerini geziyordum. Nikki, davalarım durgun olduğu için bu hafta izin almam konusunda beni cesaretlendirdi ve ben de bu zor dönemi atlatmak için dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey arayarak bu molayı memnuniyetle karşıladım.

Mümkün olan her yeri görerek geçirdiğim yorucu bir haftaya rağmen, kendimi ne kadar hasta hissettiğimi unutamıyorum. Zar zor uyuyorum ve sıcak ve soğuk terler içinde uyanıyorum. Bağışıklık sistemim büyük bir darbe aldığı için aşırı içki içmemi suçluyorum.

Kusma durmadı, bu yüzden Will'in mide hastalığına bağladım. Geçen hafta erken saatlerde kapmıştı ve bulaşıcı olduğu zamanlarda onun yanındaydım. Hasta halimle bile, Nikki beni eve gönderene kadar ofiste biraz zaman geçirmeye çalışıyorum, personelimizin geri kalanının enfekte olmasını reddediyorum. Tartışmaya çalıştığımda, ekibimizin sağlık ve güvenlik politikasını öne sürüyor ki buna karşı çıkamıyorum.

Salı günü, ofise adımımı bile atmamam söylendi. Evde yalnız olmaktan nefret ediyorum. Bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Çarşamba günü, ben gidiyorum

delirmiş durumdayım ve kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Ölümcül bir hastalığa yakalandığımdan emin bir şekilde kanepede otururken, zavallı kıçımı sürükleyerek eczaneye gitmeye karar verdim. Pepto-Bismol ve Advil'im bitmişti ve sorunum her neyse onunla savaşmak için daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Eşofmanlarımı giymiş, elimde çantamla eczacıyı bekliyorum, o da fil çıkarmak üzereymiş gibi görünen bir kadınla konuşmakla meşgul. Karnını ovuşturup eczacıya korkunç mide ekşimesi şikayetinde bulunurken ona yarı gülümsüyorum.

Konuşmanın tamamını dinlemiyorum ama onda ilgimi çeken bir şey var. Şikâyetine rağmen yüzü ışıldıyor, uzun kızıl saçlarında hep hamile kadınların sahip olduğu söylenen o parlaklık var. Bol elbisesi karnının üzerinden rahatça sarkıyor ve ayak bilekleri ağaç gövdeleri gibi şişmiş. Bu kadar acı çektiğini düşününce irkiliyorum.

Ancak yine de güzel görünüyor ve sonra asitle bağlanmış bir ton tuğla gibi bana çarpıyor.

Adet dönemim.

Panik içinde, takvimimi bulamadığım için telefonumda geziniyorum. Uygulamalar arasında gezinirken ellerim titriyor ve sonunda buluyorum. Ayları gözden geçiriyorum. Her zamanki gibi regl oldum ama iğnemi oldum. *Kahretsin*. Sakinleşemeden panik içinde arıyorum ve işte orada, bir ay önce aşı olduğumu hatırlatıyor.

"Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim?"

Yüzüne boş boş bakarken, gülümseyip her şeyin yolunda olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Yardıma ihtiyacım yok, hatamın ağırlığı şiddetli bir fırtına gibi üzerime çökerken olmaz.

Hiçbir uyarı olmadan soğuk zemine düşüyorum, ağzımdan çıkan kusmuk çevreme yayılırken göğsüm kabarıyor. Bir kova ve soğuk havluyla yardımıma koşuşturan asistanlar geliyor. Sesler etrafımı sarıyor ama bedenim titremeye devam ediyor, kabarmam sürüyor. Nefes almak için çırpınırken başka bir kişi bana bir kese kağıdı uzatıyor. Ondan alıyorum, ağzıma yerleştiriyorum ve havayı içime çekiyorum.

Bu çöküşün ortasında telefonumu elime alıyorum. Titreyen ellerimle ekranda gezinirken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ama Nikki'nin numarasını bulmayı başarıyorum. Çeviriyorum ve telefonu yanımdaki bayana uzatıyorum. O panik içinde konuşuyor ama ben gözlerimi kapatmak için çaresizce başımı sert betona yaslıyorum.

Herkesin geri çekilmesi için bağıran tanıdık bir ses duyana kadar yerde ne kadar yattığımı bilmiyorum.

"Charlie, Charlie... bana bakar mısın?"

Nikki yanımda diz çökmüş, kaşları kırışarak bana bakıyor ve bir yanıt bekliyor.

"Nikki," diye mırıldanıyorum, adını zar zor söyleyebiliyorum. "Eve gitmek istiyorum..." "Charlie, bence gerçekten sağlık görevlilerini aramalıyız."

Başımı sallıyorum, hâlâ kelimelerle boğuşuyorum. "Hayır... lütfen yapma." "Ama Charlie-"

"Nikki, dur! Ayağa kalkmama yardım et. Lütfen."

Kolumu tutuyor ve ayaklarımın üzerinde dengesiz de olsa durmayı başarıyorum. Eve gitmek için tekrar yalvarıyorum ama gitmeden önce elinde kahverengi bir kâğıt torbayla sandalyede beklerken Nikki'den bir iyilik istiyorum.

***

Banyoda Nikki'nin yanında katatonik bir halde oturmuş, kaderimi belirleyen iki mavi çizgiyle işaretlenmiş yan yana duran, her biri farklı marka üç hamilelik testine bakıyorum.

"Charlie. Üç test yanlış olamaz. Hepsi pozitif."

Sessizce oturmaya devam ediyorum, gözümü bile kırpmadan izliyorum, bir mucize olmasını ve tüm çizgilerin bir olmasını umuyorum. Sadece tek bir çizgi. Görüşüm bulanıklaşıyor, bu neden oluyor? Çizgiler gözümün içine bakıyor, hiçbir şey onları değiştiremez. Gözlerimi kapatarak bunun korkunç bir rüya olması ve her an uyanarak her şeyin normale dönmesi için dua ediyorum ama dakikalar sonra gözlerimi açtığımda yüzüme kocaman bir tokat gibi inen gerçek hala bana bakıyor.

Nikki bana yaklaştı, kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Bak kızım, üzgünüm ama sormak zorundayım... Kimin?"

Onunla yüzleşmek için döndüğümde gözlerinde herhangi bir yargı arıyorum. O benim en iyi arkadaşım ve beni anlayacak biri varsa o da Nikki'dir. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, son birkaç ayı hatırlıyorum. Kimi becerdim, nerede becerdim, ne zaman becerdim ve ne kullandım?

Başımın ağrımasına neden olan düşüncelerimin arasında dolaşıyorum, migrenim tuttu. Prezervatif kullandım, kafa verdim ve o beni kıçımdan becerdi. Vücudum batıyor ve yaptıklarımın ağırlığı tekrar titrememe neden oluyor. Kendime duyduğum saygı, haysiyetimle birlikte yok oluyor.

Ben bir fahişeyim, sürtüğüm, ne derseniz deyin. Bu isimleri kendi kendime söylüyorum, kafam tekrar tekrar çığlık atıyor. Davranışım iğrenç ötesi ve şimdi nihai bedeli ödemek zorundayım.

"Nikki... Bilmiyorum."

"Charlie, her şey yoluna girecek. Will'e bak. Rocky ve ben daha kötü bir durumda olamazdık ama bunu başardık ve ona bir bak. Onsuz bir hayatım yok."

"Ama Rocky vardı."

"Evet, biliyorum," diye itiraf ediyor. "Ama bir baba neden bebeğinin hayatının bir parçası olmak istemesin ki? Her iki durumda da, iki harika adamınız var ve ikisi de harika babalar olacak."

"Çünkü her şey çok karmaşık. Nikki, bunu yapamam... Bekar bir anne olamam ve her gün bu çocuğa bakıp babasının yüzünü görmek zorunda kalamam. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum."

Bu bir soru değil çünkü nasıl cevaplanırsa cevaplansın, hiçbir şeyi silmeyecek.

"Şey, tatlım, oldukça basit... ateşli sekse kendini kaptırdın ve Bay Semen ile milyonlarca arkadaşını unuttun."

"Nikki, onunla evlendim."

"Ne?" Sesini yükseltiyor, gözleri şoktan kocaman olmuş.

"Hamptons'daki o son gece evlendik. Bunu nasıl başardığını sormayın. Hâlâ bilmiyorum ama oldu işte. Bana sürekli evlenme teklif etti ve beni bu eve götürdü. Dışarıdaki çardakta, adam töreni gerçekleştirdi."

"Benimle taşak mı geçiyorsun? Lex'le evlendin mi? Sen Bayan Edwards mısın?" "Lütfen kimseye söyleme. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Yani Lex'le evlisin ve bu Julian'ın bebeği olabilir mi? Tanrım, Charlie, *The Young and the Restless* gibi." Kendi kendine bir şeyler mırıldanırken başını sallıyor.

Orada ne kadar uyuşmuş bir halde oturduğumu, tüm bunlara kapıldığım için kendimi ne kadar aptal hissettiğimi anlayamadığımı bilmiyorum. Ağlamıyorum, eczanedeki çöküşümden beri tek bir gözyaşı bile dökmedim. Belki de d ö k m e l i y d i m, istedim ama yapamadım. Sanki bir tür kalkanım varmış gibi acıyı hissedemiyorum artık. Testlere boş boş bakarken, saatler sonra tekrar konuştuğumu hissediyorum. "Nikki, Will'in yanına dönmen gerek."

Tek düşünebildiğim bu. Ona ihtiyacı olan bir ailesi var. Oğlunun ona ihtiyacı var, kocasının ona ihtiyacı var. Aile. Bu kelime beni neden bu kadar korkutuyor?

Çekirdek mi?

"Charlie," diyor usulca, gevşek bir saç telini yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Onlar iyi. Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Yüksek sesle gülüyorum, çok yüksek sesle, duramıyorum, histeri sonunda beni ele geçiriyor - kahkaha gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Nikki hayatını kurtarmak için yemek yapamıyor - içinde bulunduğum durumda bile bu ironi gözümden kaçmıyor. O da benimle birlikte gülüyor ve dakikalar sonra ikimiz de orada oturup nefesimizi tutmaya çalışıyoruz.

"Tamam, sana yiyecek bir şeyler söyleyebilir miyim? Charlie, hoşuna gitse de gitmese de yemek yemelisin, şu anda ilgilenmen gereken sadece sen değilsin."

Elbette, bunu biliyorum.

Anılar gözümün önüne geliyor, gözlerimden akan yaşlar hüzün gözyaşları olurken acı artık çok baskın. Korku çökerken kontrolsüzce hıçkırarak ağlamayı durduramıyorum. Ben anne olamam. Ne bu bebeği içimde taşıyabilirim ne de bunu tek başıma yapabilirim. Nikki bana sarılıyor ve gece bir ara banyonun zemininde top gibi kıvrılıp uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah yerde uyandım, başımın altında bir yastık ve üzerimde büyükannemin örme battaniyesi vardı. Doğrulup hızlıca odayı arıyorum ama boş. *Bekle, bütün bunları rüyamda mı gördüm?* Etrafımı incelerken vücudum ağrıyor. Banyoda yerde uyumuşum, bu da tek bir anlama geliyor, gerçekten hamileyim. Nikki'nin topuklarının döşeme tahtalarımda çıkardığı tıkırtıyı duyuyorum. Giyinmiş, işe gitmeye hazırdı ve gece bir ara eve gitmiş olmalıydı.

Bana bir kupa uzattı. Tanrıya şükür, kahveye ihtiyacım var. Bir yudum alıyorum, ağzımda çayın tadı kalırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bana öyle bakma. Artık sana kahve yok." "Nikki,
bir fincandan zarar gelmez."

"Hayır, olmaz, ama sen günde sadece bir fincan içmeyi bilmiyorsun. Dinle, bir saat içinde Henderson mahkemesinde toplantım var. İyi olacak mısın? Gitmeyeceğimi biliyorsun ama aylardır bu dava üzerinde çalışıyorum." "Elbette, anlıyorum. Üstümü değiştirip ofiste görüşürüz. sonra."

"Bak, dinlenmeni tercih ederdim ama anlıyorum. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacın var. Kendini kötü hissedersen hemen eve gideceğine söz verir misin? Adamlarım seni izleyecek, o yüzden bugün kahraman olmaya çalışma."

Sessizce başımı sallıyorum. Nikki evrak çantasını alıp kapıya doğru ilerliyor ve bana doğru dönüyor.

"Charlie, biz her zaman yanında olacağız. Rocky, ben ve Will. Biz senin aileniz. Umudunu kaybettiğinde ve bu acıyı tek başına yaşadığını düşündüğünde bile unutma, neye karar verirsen ver biz senin yanındayız."

Gülümsüyorum, acı verici bir şekilde zorlanmış olsa da. Kapıyı kapattığında yere çöküyorum, gözyaşlarım iznim olmadan akıyor. Duvarlar sanki üzerime kapanıyor, çatı üzerime çöküyor ve beni ağırlığının altına gömmeye hazırlanıyor.

Sadece bu günü atlatacak gücü bulmalıyım ve belki yarın, umutsuzca bir kenara ittiğim soruları yanıtlamaya başlayabilirim.

Zombi gibi bir halde duş alıp basit bir siyah elbise pantolonu, beyaz yakalı bir gömlek ve siyah botlarımı giyiyorum. Saçımı topuz yapıp az miktarda fondöten ve rimel sürüyorum. Eric'i ya da bir başkasını telaşlandırmak istemediğim için rujumu alıp yüzümün geri kalanına rötuş yapıyorum. En azından biraz düzgün görünüyorum.

Ofise adım attığımda kendimi farklı hissediyorum. Genelde yanımda taşıdığım güven duygusu paramparça oldu. Onun yerine bu yükü, bu şeyi, bu... Bu kelimeyi söylemeye bile dilim varmıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapmak zorundayım. Neyi yapmalısın? İşe devam etmek ya da bunu yükseltmek... yine o kelime. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, sanki hepsi biliyormuş gibi. Bilinçli bir hareketle karnımı tarıyorum. İmkânsız, sadece birkaç haftalık falan mıyım? Kahretsin, bilmiyorum bile. Ultrasona girip kalp atışlarını duymam gerekecek.

Hayır, şimdi olmaz. Burada, işte olmaz.

"Charlie, dönmüşsün! Sana söylemem gereken şeyler var mı..." Eric odaya bir göz attıktan sonra kolumdan tutup beni ofisime götürüyor. Çantamı yere bıraktım ve sandalyeme oturdum.

Bu sandalye evim gibi hissettiriyor, rahat pelüş deri bana güç hissi veriyor ve onu seviyorum. Eskiden severdim. Şimdi Lex'in bu sandalyede oturduğu görüntüler beni rahatsız ediyor. Beni ele geçirme şekli, beni talep etme şekli. Nefes almaya devam ettiğim her saniye anılar bana işkence ederken kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Charlie, selam kız arkadaşım," diye seslenerek parmaklarını önümde şıklatıyor.

"Üzgünüm, E... tamam, peki benim için neyin var?" Eric'e odaklanıyorum çünkü beni bir anlığına da olsa normal hissettirebilecek biri varsa o da odur.

"Sen iyi misin? Yani, biliyorsun... ve bu böceğe rağmen, bu arada, bana bulaştırma. Spor salonumda çalışan şu Latin çocukla ateşli bir randevum var."

"Bekle. Diğer adama ne oldu?"

"Uzun hikaye, ama kısa versiyonu, onu geçen hafta La Rouges'da komiye sakso çekerken yakaladım."

"Çok özür dilerim." Kaşlarımı çatarak içimi çektim. "Neden bana söylemedin?" "Kızım, senin kendi dertlerin var."

"Üzgünüm, gerçekten boktan bir arkadaş oldum."

"Evet, ama bu haklı, tatlı yanaklar. Her neyse, tahmin et ne oldu?" Yine heyecanla alkışlıyor.

"Ne?"

"Emma dün gece Tate'i alt kattaki otoparkta becerdi." "Yok artık!" Sesimin tonu o kadar yüksek ki beni bile ürkütüyor.

Bu Eric'in ağzından çıkmasını beklediğim son şeydi. Tate'in yatıp kalktığını biliyorum ama ofis dışında olduğu sürece ona özel hayatını hiç sormadım. Eric'in dedikoducu ağzına rağmen, bu birlikteliklerinin ofisimizi ve bir ekip olarak birlikte çalışma becerimizi etkilememesi için dua ediyorum.

"Evet, yemin ederim. Bana söylemedi ama kaşlarımı Lyle'a altıda ağda yaptırdığımı biliyor musun? Dün gece onları gördü ve bana mesaj attı."

"Onu çağıralım."

Sırıtarak numarasını çevirdim. Telefonu hemen açtı ve ben de ona bir konuyu görüşmek üzere ofisime gelmesini söyledim.

Birkaç dakika sonra içeri giriyor ve her zamanki kıyafetlerinden farklı giyindiğini gördüğümde şaşırmıyorum. Hiç şüphesiz, genellikle uysal olan gardırobunu renklendirmek için fazladan çaba harcamış. Vücudunu doğru yerlerden saran bu ince, siyah kalem eteği giyiyor. Bluzu krem rengi şifondan ve hafifçe düğmeleri açık; topuklu ayakkabıları ise yeni, hatta normalde giydiğinden biraz daha yüksek. *Etkilemeye çalışıyor.* Bu eğlenceli olacak, sorgulama benim uzmanlık alanım. Ne de olsa ben bir avukatım.

"Günaydın, Emma. Bugün çok hoş görünüyorsun. Özel bir durum mu var?" "Ben, uh... um... teşekkürler, Charlie. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Sorduğun için teşekkürler. Jensen davası. Sen ve Tate'in iyi ilerleme kaydettiğinizi duydum. Programın ilerisinde görüyorum?"

"Evet, bunu kapatmaya yakın olduğumuz için çok fazla mesai harcadık."

"Anlıyorum. Tate seni çok fazla çalıştırmıyor mu? Bilirsin, seni sınırlarının ötesine itmiyor mu?"

Ben bunu söylerken öksürüyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve ayaklarını beceriksizce sürüyerek yere bakıyor. "Hayır, şey... hiç de değil. Benim ihtiyaçlarımla oldukça ilgilendi."

Hangimizin pes edeceğini beklerken odaya bir sessizlik çöküyor. Eric'in uzun süre dayanamayacağını biliyorum ve onu bu yüzden seviyorum. Hiçbir filtresi yok ve böyle zamanlarda, normalde sinir bozucu olan bu özelliği bir nimet.

"Yani, ihtiyaçlarına özen göstermek derken, aşağıdaki otoparkta kırmızı Mercedes'in üzerinde aşk çantana gülle atmasını mı kastediyorsun?" Eric ciddi bir tonda sorar.

"Eric." Kontrolsüzce gülüyorum.

"Aman Tanrım, Eric, bunu nereden biliyorsun?" Emma panikler.

"Lyle seni gördü ve merak etme, bir şey söylemeyecek çünkü sonraki beş kaş randevusunu ödemeyi teklif ettim. Bana çok şey borçlusun kızım. Şimdi dökül bakalım."

Ve bize dün gecenin nasıl geliştiğini, aylardır aralarında garip bir gerilim olduğunu ama hiçbir şey çıkmadığını anlatıyor. Dün gece geç saate kadar çalışıyorlarmış ve adam onu eve bırakmayı teklif etmiş. O daha ne olduğunu anlamadan, otoparkta sevişmeye başlamışlar.

"Peki nasıldı?" Emma'nın yasak aşk ilişkisi de dahil olmak üzere dikkatimi dağıtacak her şeyi umutsuzca isteyerek sormak zorunda kaldım.

Bir an için gözlerini kapatıyor. "Bu... ne diyeceğimi bilemiyorum... sanki, muhteşem bunu karşılamıyor."

"Emma, ona aşık mısın?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece hiç gerçek bir erkekle birlikte olmadım, anlıyor musun? Yani o otuz bir yaşında, ben yirmi iki yaşındayım. Benim yaşımdaki erkeklerin eline bir GPS ve bir tur rehberi versen G noktasını bulamazlar."

Bir kahkaha patlattık. Onunla tartışamam. Eric, elbette, kendi liginde ve pantolonunda bir delik açan soruyu ortaya atmak zorunda kaldı.

"Ve... bilirsiniz... malları alıngan kişiliğiyle örtüşüyor muydu?"

"Eşleşti diyelim ve sonra biraz."

Eric ve ben birbirimize bakıyoruz ve eski günlerdeki gibi mutlulukla alkışlıyoruz. İşte özlediğim şey bu, bu kaygısız sohbet. Bir an için kendimi güvende hissediyorum, ama kısa süre sonra başımı eğip düz karnıma baktığımda bu his kayboluyor, yakında kendimi içine soktuğum karmaşanın günlük bir hatırlatıcısı olacak.

Öğle yemeği saatimi dağ gibi birikmiş e-postalarla uğraşarak geçiriyorum. Karnım ağrıyor ama bu alışkın olmadığım bir ağrı, alışık olmadığım bir şey. Eric'ten bana bir sandviç getirmesini istiyorum, belki de sadece açımdır. Onun dönmesini beklerken, midem bulanırken zaman geçirmek için su içmeye devam ediyorum.

Sandalyemde ileri geri sallanırken, oda boğucu bir sıcak hissettirmeye başlıyor. Elimi alnıma koyuyorum, tenim yanıyor. Ceketimi çıkararak vücut ısımı düşürmek için kendimi yelpazeliyorum.

Susuz kalmış olmalıyım. İşte bu kadar. Çaresizce soğuk suya ihtiyaç duyarak ofisimden çıktığımda Eric tarafından karşılandım. Sersemlemiş görünüyordu, ama anladım ki sorun o değil, bendim.

Oda hareket etmeye başlıyor ve ben nefes almakta zorlanırken göğsümü sıkıyorum. Eric'in sesi arka planda yankılanıyor, panikle söylediği sözler hiçbir anlam ifade etmiyor.

Etrafımda gölgeler görüyorum, ama tek gördüğüm karanlık olana kadar dönmek görüşümü bulanıklaştırıyor.

CHAPTER 13

LEX

Her e-postayı yanıtladım ve her toplantıyı planlayıp hazırladım. Masamdaki kırtasiye malzemesi tutucusu mükemmel bir şekilde düzenlenmiş durumda - bu tutucuda tam seksen iki ataç var - ve hatta klavyemi temizledim, her bir tuşu çıkardım ve sildim.

Yetmiş iki saat hiç uyumadan çalışırsanız böyle olur.

Perşembe günü aklımı kaybediyorum, sıkılıyorum ve motivasyonum düşüyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, beni şu anda yaşadığım bu sefil hayattan uyandıracak herhangi bir şeye. Telefonum çalıyor ve arayanın kimliğini kontrol ediyorum. Ekranı süsleyen isme küçük bir kahkaha attım.

"Dostum, benim."

Hayatımda bana 'ahbap' diyen sadece bir kişi var.

"Bekle, Nikki sana beni çağırman için izin mi verdi?"

"Komik, Edwards. Dinle, Elijah için bir bekarlığa veda partisi düzenlemedik."

"Rocky, Elijah o am izleyen tiplerden biri değil," diyorum ona, pornografik balonunu patlatarak. "Onu striptiz kulübünde kıvranırken gördün."

"Tabii ki öyle diyeceksin, kız kardeşinle evleniyor. Dinle, Adriana bana Cumartesi gecesinin onun tek boş gecesi olduğunu söyledi. Vegas... Var mısın?"

Normalde telefonu çoktan yüzüne kapatmış olurdum. Aslında, muhtemelen başlangıçta aramasına cevap vermezdim. Ancak onun arkadaşlığından bir şekilde keyif almaya ve iş dışı amaçlarla başka erkeklerle birlikte olmaya alıştım. Bunu üniversiteden beri yapmamıştım ve bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Ben de varım."

"Harika! Pekâlâ, Adriana Elijah'ın kuzenini, iki üniversite arkadaşını ve babanı öneriyor."

"Babam mı?"

Babam şu anda görmek isteyeceğim son kişi. En son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum.

"Evet, neden olmasın? Adriana bana onun kalbinin genç olduğunu söyledi."

"Bak, her neyse." Onunla tartışmanın nafile olduğunu bildiğimden görmezden geliyorum. "Peki, ne organize ettin?"

"Yok bir şey. Biraz torpil yapabileceğini umuyordum." "Bana bırakın."

Dakikalar sonra Rocky bir Avrupa filminden bahsetmeye başladığı için sohbet bayatlayınca görüşmeyi sonlandırıyoruz. Kişi listemi çıkarıp Vegas'taki birkaç otelin sahibi George'u arıyorum. Bir iyilik isteyerek, durumdan bahsederek çatı katı süitini ayırtıyorum. Gerisini halledeceğini söyledi. Tek bir konuşmayla halledildi, tam istediğim gibi.

Vegas'a uçtum ama Adriana bana uygun bekârlığa veda partisi davranışları hakkında bir ders vermeden olmazdı. Konuşmaya devam etti ve neyse ki uçağa binmek zorunda kaldım da görüşmeyi sonlandırmak için bir bahanem oldu.

Cumartesi öğleden sonra Palms'a vardık. George yine kendini aşmış, süiti hayal edebileceğiniz her şeyle donatmış. Üstsüz garson kızlar kapıda durup ceketlerimizi alıyor, bize içki ikram ediyor ve aslında istediğimiz her şeyi yapıyorlar. Elijah arkamdan içeri girdiğinde, geçit törenindeki göğüslere bakmaktan kaçınırken yüzü buruşuyor.

"Tamam, peki neden Elvis kostümü?"

Kafamı kaşırken, payetleri sanki bir burlesk gösterisi izliyormuşum gibi bana parlıyor.

"O Kral ve biz Vegas'tayız." "Tamam, tekrar soruyorum, neden Elvis kostümü?"

"Çünkü hep onun gibi giyinmek istemişimdir ve cidden bunu Brooklyn'de yapamam." Başka bir garson bize içki servisi yapmaya çalışırken inanmayarak başını sallıyor. "Bunu planladığını öğrendiğimde bunu beklemiyordum."

Yanıt beni tatmin etmedi, ama hey, onun ayrıcalığı sanırım. Bara doğru ilerliyoruz ve taburelere oturup partinin geri kalanının gelmesini bekliyoruz. Sonraki bir saat içinde Elijah'ın üniversiteden dört arkadaşı ve iki kuzeni geliyor. Tanıştırma faslını o yapıyor ve beklediğim kadar inek olmayan, rahat bir grup, bilimkurgu kostümü giymiş olan hariç. Bu ne zaman bir kostüm partisine dönüştü? Çok geçmeden babam geldi.

"Andrew, gelebildiğine sevindim."

Elijah onun elini sıkarken babam da kıyafetini eğlenerek aşağı yukarı süzüyor.

"En sevdiğim damadımın bekârlığa veda partisini nasıl kaçırabilirim?" "Ben senin tek damadınım." Elijah kıkırdar.

Babam onun sırtını sıvazlıyor. Birbirlerine duydukları karşılıklı hayranlık her zaman belirgindir ve bir bakıma aralarındaki ilişkiyi kıskanıyorum çünkü babamla tek yaptığım şey kafa bulmak gibi görünüyor. Bakarken yakalanmak istemediğim için arkamı dönüyorum.

Babamı görmeyeli aylar oldu. Gerçek Andrew tarzında, hiç yaşlanmamış. Ellili yaşlarının ortalarında olmasına rağmen en iyi ihtimalle kırklı yaşlarında görünüyor. Kahverengi saçları yıllardır olduğu gibi geriye doğru taranmış, zümrüt rengi gözleri benimkilerle tıpatıp aynı. Yavaş ve istikrarlı bir yürüyüşle bana doğru dönüyor.

"Evlat, seni görmek güzel." Elini uzatıyor, ben de sanki bir iş toplantısındaymışım gibi sıkıyorum.

"Baba, her zaman bir zevktir."

"Lexed'deki birleşmenin oldukça başarılı olduğunu duydum. Tebrikler." "Olacağımızı tahmin ettiğimiz yerdeyiz. Hatta daha da iyiyiz."

"Adanmışlığın karşılığını verdi. Kız kardeşin bana New York'ta oldukça fazla zaman geçirdiğini söyledi."

Bildiğinden eminim. Adriana aileme her şeyi anlatır. Hayatını kurtarmak için sır saklayamaz. Bu yüzden onların favorisi. Bundan kaçış yok. Onu sinsice izlerken, tekrar bu konu hakkında konuşmaya başladığımıza inanamıyorum. Charlotte konusunda hiç aynı fikirde değildik.

Babama göre evlilik yeminimi bozdum ve işin özü de bu.

"Çıkar ağzındaki baklayı baba. Ne bilmek istiyorsun?" Önümdeki bardağın içinde ne kadar likör varsa geri atıyorum, bitirirken ağzımı siliyorum. Yüzümü ona dönerek yargılayıcı gözlerine bakıyorum. "Charlotte'u tekrar gördüğümü mü? Son derece harika göründüğünü mü? Başarılı olduğunu ve hayatına devam ettiğini mi?"

"İyi olmasına sevindim," diyor sakince. "O her zaman zeki biriydi."

"Cidden baba, tüm söyleyeceğin bu mu?" "Lex,

ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Onu yalnız bırakmam gerektiğini mi? Tüm bu saçmalıkları tekrar başlatmamam gerektiğini mi?"

"Sen yetişkin bir adamsın. Hayatında ne yapacağın senin kararın."

Kafamın içinde kahkahalar patlıyor. Yıllar sonra, kendi başıma başarmam gerekirken hayatımı kontrol eden bir adamın ikiyüzlülüğü. Şimdi bu benim kararım mı? Ne kadar da ebeveynce.

"Komik, çünkü bu tavsiye için dokuz yıl çok geç. Belki o zamanlar kendi kararlarımı vermeme izin verseydiniz, şu anda bu lanet kâbusu yaşıyor olmazdım."

"Oğlum, beni dinle-"

Cümlesi Rocky'nin odaya girmesiyle kesilir. "Buradayım, orospu çocukları!"

Rocky, babamın yanımda durduğunu görür görmez siniyor. "Oh, üzgünüm, Bay E."

"Rocky, lütfen, kullandığın dil beni rahatsız etmiyor. Ayrıca, bu bir bekârlığa veda partisi. Daha azını beklemezdim."

"Kahretsin," dedi sırıtarak. "O zaman şu lanet partiyi başlatalım."

Rocky ses sistemine doğru yürür ve biraz müzik açar, Sir Mix-A-Lot'un 'Baby Got Back' şarkısı yüksek sesle çalmaya başlar. Ritimler çalarken, Rocky kendini gecenin barmenliğine atar.

Başımız belada.

"Elijah'a kadeh kaldıralım, Bay Kama Sutra'nın kendisine. Oh, kahretsin, üzgünüm, Bay E!" Rocky, Kama Sutra yorumunun babamın hoşuna gitmemiş olabileceğini fark ederek ağzından kaçırdı.

"Lütfen bana Andrew de." İğnenin etkisi geçerken göğsüne vuruyor. "Lanet olsun, bunlardan birini içmeyeli yıllar oldu. Emily ve ben-"

"Olamaz baba," diye hemen sözünü kesiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu çok boktan bir şey. Lütfen annemle ilgili hikâyeleri gündeme getirme."

"Hadi ama Lex, Elijah annenin bir MILF olduğunu söyledi."

Rocky kıkırdar. "Söylemedim!"

Elijah'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Onun için üzülsem mi yoksa lanet suratını mı yumruklasam bilemedim.

"Seni suçlamıyorum. Hala nasıl yapılacağını biliyor..." Gözlerim tiksintiyle irileşirken babam sözünü kesiyor. "Üzgünüm evlat, annem hakkında daha fazla konuşmak yok.

"O zaman Charlie hakkında konuşabiliriz." Rocky sırıtarak babama dirsek atar. "Bu daha uygun olur mu?"

Balkonda garson kızlarla konuşan Elijah'ın arkadaşları ve kuzenleri dışında tüm gözler üzerime çevriliyor. Konuşmak istediğim son şey bu. Önümdeki Patron şişesini kapıyorum ve bir duble dolduruyorum. Yakıyor ama içimde kalan acıyı hafifletiyor. Bardağı tezgâha vurup bir tane daha dolduruyorum. Rocky orada öylece oturan babama bakıyor, eğleniyor.

"Tam olarak ne hakkında konuşmak istiyorsun, Rocky? Onu masasında nasıl becerdiğimi mi yoksa onun beni masamda nasıl becerdiğini mi? Söyle bana, eminim çok güleceksin." Ses tonum acı. Ne olursa olsun ondan kaçamam ama denemek zorundayım çünkü bu şekilde, bir kâbusa hapsolmuş halde devam edemem. Bunu sayılamayacak kadar çok kez yaptım ve sonuç hiçbir zaman iyi olmadı.

"Dostum, bak, özür dilerim." "Ben öyle düşünmemiştim."

Bu parti dibe vurdu. Şişeyi alıp kalan içkileri dolduruyorum. Kolumu Elijah'ın omzuna koyarak kadeh kaldırıyorum. "Elijah'a. Şükürler olsun, kız kardeşimi resmen sana teslim edebilirim. Şerefe!"

Kadehlerimizi kaldırıyoruz, sonra içkiyi yutuyoruz.

Gece, erkeklerin poker oynaması ve üstsüz garsonların bize bufalo kanatları ve diğer kızarmış harikaları servis etmesiyle başlıyor. İnek bilimkurgu adamına bin dolar kaybettikten sonra bu sefer bir bira alıp balkona çıkıyorum.

Manzara çok etkileyici. Yüzme havuzu, etrafını saran LED ışıklarla parlak mavi renkte aydınlatılıyor ve çok uzak olmayan bir mesafeden Vegas'ın geri kalanı geceleri parıldıyor.

Cam korkuluklara yaslandığımda, Vegas'ın kuru sıcağı dalgın düşüncelerime çare olmuyor. Londra'nın soğuk havasıyla kıyaslandığında bu sıcaklık son derece rahatsız edici.

"Demek ki hassas bir konu." Babam dirseklerini yanımdaki parmaklığa dayamış, elinde viskisi, tıpkı benim gibi geceye bakıyor.

"Bak baba, söyleyecek bir şey kalmadı. Aramızdaki her şey bitti." "Senin bir dönek olduğunu hiç düşünmemiştim."

Sözleri canımı yakıyor. Ben pes eden biri değilim, ama aynı zamanda ikinci en iyi olarak da kalmayacağım. Bu da nereden çıktı şimdi? Onca insan arasından ondan mı?

"Her zaman istediğini elde edemezsin." "Yani, onu istiyorsun, öyle mi?"

"Baba, maskaralığı bırak. Ondan hiç hoşlanmadın... Bunu itiraf etmekten hiç çekinmedin. Aramızdaki her şey bitti. Söylenecek başka bir şey kalmadı. Tekrar denedik ve işe yaramadı. Bunun olmaması gerekiyordu."

Viskisinden bir yudum alıyor, pis kokusu aramızdaki havaya siniyor.

"Sana hiç annenle nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydım?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

"Eskiden tam bir çapkındım. Gençlik yıllarımın çoğunu gözüme kestirdiğim her şeyi becererek geçirdim. Üniversiteye gittiğimde, doktorluk olayını kendi avantajıma kullandım. Kadınlarla aram çok iyiydi." Sanki o günleri sevgiyle hatırlıyormuş gibi gülümsüyor. "Bir gün Cassandra diye bir kızla tanıştım. Beni evcilleştirdi. Çok çalıştım ve o diğer kızlarda olmayan her şeye sahipti, bu yüzden evlenme teklif ettim ve o da evet dedi. Nişan partimizin olduğu gece, sonunda ailesiyle tanıştım. Ailesiyle tanıştığım için çıldırıyordum, bu yüzden endişelenmem gerekenin kız kardeşi olduğu hiç aklıma gelmedi."

Bir adım geri atıp başımı yana eğiyorum. "Lanet olsun, Cassie Teyze'den mi bahsediyorsun?"

"Evet. Kız kardeşi, yani anneniz, hayatımda tanıdığım en güzel kadındı. Onu gördüğüm an hayran kalmıştım. Beni deli ederdi. Utangaçtı ama inanılmaz derecede iyi kalpliydi. Aşık olmuştum. Cassie'nin arkasından görüşmeye başladık ama bir gün yakalandık ve kıyamet koptu. Emily ailesi ve tüm kasaba tarafından evlatlıktan reddedildi. Cehennem gibiydi."

Bir cümleyi bir araya getiremeden, bu yeni bilgiyi özümsemeye çalışıyorum. Annemle babam her zaman sorunsuz görünürlerdi.

tıpkı benim gibi.

"Ama cehenneme gidip gelmeye değer mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Her saniyesine değdi, ama evlat, bunu senin ya da Charlie için istemedim." Ağır bir iç çekerek bakışları ayaklarının dibine düşer. "Sana iyilik yaptığımı sanıyordum. Bunu atlatacağını düşünmüştüm."

"Ama ben yapmadım."

"Hayır..." Sesini alçaltıyor. "Sen yapmadın."

Niyetinin ortaya çıkması bizi garip bir sessizliğe sürükledi. Ailemin neden hayatıma karıştığını ve geriye dönüp baktığımda hata olduğunu düşündüğüm kararlar verdiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Benzer bir durumda kaldığım için babamın beni neden korumak istediğini şimdi anlıyorum ama o zamanlar Charlotte'u ne kadar çok sevdiğimi başka hiç kimse anlayamaz. Ve sadece bu bile onu hayatımda tutmak için herkesle savaşmamın nedeni olmalıydı.

Ama yapmadım. Ben bir korkaktım ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

Bir anlık sessizliğimiz Rocky'nin bir kadın gibi çığlık atarak balkona koşmasıyla kısa sürüyor. "O burada, o burada!"

Rocky için bunun tek bir anlamı var, striptizci.

Barda otururken aniden bir kırbaç sesi duyduk. *Lanet olsun, bu da ne?* Elijah nefesini tutmuş bekliyor, endişesi yüzüne yapışmış. Kırbacın ikinci kez şaklaması odada yankılanıyor.

"Benim adım Madam Kiska," diye homurdanıyor baskın bir ses tonuyla.

Kalın Rus aksanı biraz seksi. Kiska tanıdık geliyor, sonra kendi kendime gülüyorum. Kiska Rusça'da amcık demek. O Madam Pussy. Rocky gözleri fal taşı gibi açılmış, onun vereceği her şeye hazır bir şekilde oturuyor, Elijah ise tam tersi. Parmağını Elijah'ın çenesinde gezdiriyor, lateks hafif bir ses çıkarıyor. Çenesini kavrayarak sıkıyor ve tokat atmadan önce yüzüne bir şeyler fısıldıyor.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama onun buz gibi bakışları beni yerime oturtuyor. Rocky pantolonunda karıncalar varmış gibi oturuyor. Müzik çalıyor ve o her birimize gösterisini yapıyor. Alkol gelmeye devam ediyor ve beni çok eğlendiriyor, babam bile katılıyor. Kadın kırbacını şaklattıkça gülüyor ve hayatım üzerine yemin edebilirim ki birkaç kez karakterinden çıkıp ona gülümsüyor. Elijah'ın arkadaşları eğleniyorlar -bu adamlar muhtemelen hiç sevişmemişler. İçlerinden biri kasıklarını ovuşturup duruyor, aleti gözüme batıyor. Yemin ederim, bir avuç inek.

Ben sadece onu özlüyorum.

Bu dünyadaki hiçbir şey, hiçbir kadın benim kızımla kıyaslanamaz.

Dudakları, kokusu, sadece o.

Oraya gidemeyeceğimi bildiğim için gözlerimi kapatıyorum ve bana en yakın olan votka şişesini alıp bir yudum içiyorum. Anasını sikeyim. Aşağı inerken gevşek bir öksürük çıkardım.

İzlendiğimi hissederek odayı tarıyorum ve büyük cam kapıların yanında duran babamın dikkatle beni izlediğini görüyorum. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok. Bir içki alıyor, telefonuna bakıyor ve bir şeyler yazarken sırıtıyor. Elimdeki votka şişesiyle yanına gidiyorum, bardağı atıp benim diyorum.

"Seni bu kadar mutlu eden ne?" Sefilce

sordum. "Sadece bir mesaj aldım."

O bakışı bilirim. Charlotte bana mesaj attığında böyle bakıyorum.

Siktir! Bu ne lan!

"Ne oluyor baba?"

"Sakin ol, o senin annen. İstersen sana metni gösterebilirim."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler. Siktir, siz ikiniz tam bir

kaçıksınız."

Aptalca sırıtıyor. Birlikte geçirdikleri otuz küsur yıldan sonra hâlâ aşık. Onu övmem gerekirdi ama diğer tarafta annemin muhtemelen ona müstehcen mesajlar gönderdiğini bilmek beni ürpertmeye yetiyor.

"Her neyse, ben gidiyorum. Ucubemle bir randevum var."

"Randevu mu? Annem Vegas'ta mı?"

"Hayır, evlat. Buna Skype deniyor. Belki bir ara kullanmalısın." Sırtımı sıvazladı ve vedalaştı.

Babam bile benden daha çok sevişiyor. Mümkün olduğunca çabuk bir zihin silme işlemine ihtiyacım var. Votka şişesi neredeyse boşalmıştı ve Madam Kiska'nın neyin peşinde olduğunu görmek için daha iyi bir fırsat olamazdı. Hiç şaşırmadan, Rocky'yi boxer'ı içinde, elleri kelepçeli ve ayakları zincirlenmiş halde bulmak için ana yaşam alanına doğru yürüyorum. Rocky ona kaba sözler söylerken kadın kırbacını gövdesinde gezdiriyor.

"Çeneni kapalı tutacaksın, anladın mı? Sadece Madam Kiska konuşabilir!" Kırbacı yerde şaklarken aksanı çok güçlü.

"Hey, Rocky, Nikki için bir selfie çekmeye ne dersin?"

"Evet, evet! Hadi, Rocky!" Elijah sözlerini geveliyor. Elvis kıyafeti hâlâ üzerinde ama nedense neredeyse gece yarısı olmasına rağmen havacı gözlükleri takıyor. Kahretsin, Adriana beni öldürecek. Sarhoşun da ötesinde.

"Hayır, lanet olsun, çocuklar, yapmayın! Taşaklarıma

sahip olacak." "Zaten yaptığını sanıyordum."

Kıkırdıyorum.

Elijah, Madam Kiska'nın kemerinin arkasında asılı duran anahtarları onun onaylamamasına rağmen alır. Anahtarları kadının önünde sallandırıyor, Rocky kelepçelerini çözmesi için birine yalvarıyor. Fotoğraf çekmek için telefonumu havaya kaldırıyorum.

"Hadi, Elijah," diye kükredim. "Bu amcığın bir selfie'ye ihtiyacı var."

"Ben ciddiyim çocuklar. Sakın buna cüret etmeyin. Taşaklarınızı da alır."

Elijah anahtarları sallamaya devam ediyor ama Rocky onun iki katı büyüklüğünde olduğu için anahtarlara uzanmaya çalışıyor ve onları Elijah'ın elinden düşürüyor. Yere düştüklerinde onları almak için çabaladım. İşte bu çok eğlenceli. Onları Elijah'a fırlatıyorum, o da iki eliyle yakalıyor. Rocky yalvarmaya devam ediyor ama bu çok daha eğlenceli. Elijah bana uzun gitmemi söylüyor ve ne olduğunu anlamadan kapının yanında duruyorum.

"Leexxx, bu Super Bowl'u kazanmak için." Anahtarları kuvvetle fırlattı. Sarhoş halimle bir futbolcu gibi sıçrıyormuş gibi yapıyorum ama anahtarların havuza düşüşünü izlerken ıskalıyorum.

"Bu ne lan!" Rocky'nin kız gibi çığlığı odada yankılanıyor.

Elijah ve ben hep birlikte kafalarımızı kaşıyarak havuza doğru koşuyoruz. Elijah boş gözlerle havuza bakıyordu. "Sanırım gittiler."

"Gittiklerini mi tahmin ediyorsun?" Rocky tekrarlar.

"Dostum... mahvoldun." Histeri krizine girdim, Elijah da beni takip etti.

"Lanet anahtarları al!"

"Pekala, külotun üzerinde kalsın."

Sıcak bir gece ve tamamen giyindiğimin farkına bile varmadan havuza dalıyorum. Elimden geldiğince dibi araştırıyorum, sarhoşluk halimle doğru dürüst göremiyorum bile.

Hava almak için yukarı çıktım. "Üzgünüm, gitti. Eminim başka bir seti vardır."

Madam Kiska'yı bulmak için içeri koşuyoruz. O ineğin suratına memelerini sürtüyordu. Anahtarları sormak için gösteriyi yarıda kestik. Ne dediğimizi anlayana kadar kırbacını şaklatıyor. "Hayır, başka takımım yok. Bunu neden yaptınız?" Aksanı kayboluyor ve yerini daha belirgin bir şekilde güneyli tınısına bırakıyor.

Mantıklı olduğunu umarak hikayeyi tekrar anlatıyoruz ve onu yedekleri çıkarmaya zorluyoruz.

"Bunlar gerçek polis kelepçeleri," diye panikleyerek inekten uzaklaşır.

Rocky'nin bileğini kaldırarak, yan tarafında LAPD yazan kelepçeyi işaret ediyor.

"Kahretsin, dostum." Çıkmazda ıslık çaldım. "Ana anahtarın sadece polislerde olduğunu duydum."

"Polise gidemeyiz," diye neredeyse ağlayacak. "Bana bunları nereden aldığımı sorarlar."

"Nereden aldınız bunları?" diye soruyor üçümüz de.

"Uzun hikâye. Eski sevgilim, pezevengim ya da ona ne derseniz deyin, LAPD'deydi."

"Yani onları sen mi çaldın?" Elijah suratını asmadan onaylıyor. "Çalmak, ödünç almak, fark etmez."

"Sen umurumda bile değilsin, kadın. Bu kelepçeleri çıkarmanı istiyorum ve bizimle karakola geliyorsun."

Bir saat sonra dördümüz karakola girdik; kelepçeci, Madam, Elvis ve ben normal kıyafetlerimizi giymiştik ama havuza daldığım için hâlâ sırılsıklamdım.

"Bu gece size nasıl yardımcı olabilirim beyler ve hanımefendi?" diye soruyor masanın arkasındaki polis.

Elijah boğazını temizler. "Arkadaşımı kelepçeledik."

"Hı-hı, o zaman neden bir çift cıvata keskisi almıyorsunuz?" diye soruyor polis. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de konuşmak istemiyoruz.

Rocky sessizliği bozar. "Um... LAPD'ye ait sayılırlar..."

Polis masanın etrafında dolanır ve Rocky'nin bileğini kaldırır. "Polisten mal çalmanın federal bir suç olduğunun farkında mısın?"

"Evet efendim," diye başımızı öne eğerek cevap veriyoruz. "Kime aitler?"

Üçümüz de başımızı çevirip adı her neyse onunla yüzleşiyoruz. Bakışlarımız altında boyun eğene kadar sessiz kalıyor.

"Benim, ama açıklayabilirim," diye feryat ediyor. "Devam et."

Hikayeyi anlatıyor, polis zar zor yutuyor. Hikayeyi uzattıkça, hepimiz daha da boka batıyoruz.

"Bu suçtan dolayı hepinizin bir gece parmaklıklar ardında kalması gerektiğini biliyor musunuz?" Ses tonu son derece ciddi.

Hay sikeyim. Hapishane mi? Siktiğimin Rocky ve Elijah'ı. Bu benim yapılacaklar listemde yok. Rocky ve Elijah'ın alınlarından damlayan teri görebiliyorum. Alkol olmasaydı, muhtemelen ben de aynı şekilde panikliyor olurdum.

"Sizce bunu ilk kez mi görüyorum?" diye sorar polis. "Uh, hayır, efendim, yani evet, efendim..." Rocky endişeyle cevap verir.

"Peki, hangisi?"

"Bilmiyorum, efendim."

Polis gülerek başını sallar. "Siz şehir dışından gelenlerin diğerlerinden hiçbir farkı yok."

Ciddi olmadığını anladığım anda küçük bir gülümseme yayılıyor yüzüme. Polis kelepçeleri açmak için anahtarını çıkarıyor ve aklıma bir fikir geliyor.

"Efendim, önce sizden küçük bir iyilik isteyebilir miyim?" Polis bana garip garip baktı.

Birkaç dakika sonra Elijah, ben fotoğrafı çekerken Rocky'nin yanında rastgele bir sayı yazan sabıka fotoğrafı panosunu kaldırıyor.

Gönder tuşuna bastım.

"Sen öldün."

Telefonumun çalması bir dakika bile sürmüyor, bu yüzden aramayı cevaplarken hoparlör düğmesine basıyorum.

"Kocamın hapiste ne işi var Edwards!"

Elijah ile birlikte histerik bir şekilde yere düşüyorum. Nikki'nin sürekli küfür etmesinden nefes alamayan Elijah, sonunda Elijah'ı Adriana'ya her şeyi anlatacağı konusunda tehdit ediyor. Bulaşıcıdır. Kısa süre sonra Rocky dahil tüm oda gülmeye başladı.

Kesinlikle unutulmayacak bir gece olacak.

***

Sonraki hafta çoğunlukla toplantılarda ve güneşin altındaki her savaşta mücadele ederek geçti. Birdenbire iş çılgınca bir hal aldı ve günde on sekiz saat çalışıyorum. Sadece geçtiğimiz hafta Chicago, Boston ve Vancouver'a uçtum. Gelecek hafta Paris'te bir konferansta konuşma yapmam gerekiyor. Londra'dan tekrar ayrılmak konusunda isteksizim, içimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir his var.

Kasvetli bir Cuma öğleden sonrası, yağmur yağıyor ve ufuk çizgisini kaplıyor. Çalışanlar güncel piyasa trendleri üzerine bir sunumdan sonra toplantı odasından çıkmaya başlıyor. Kate karşımda oturuyor, telefonuyla oynuyor ve ayaklarını masanın altında zıplatıyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve birkaç saniyede bir gözlerini kaldırıp bana bakıyor, ancak birkaç dakika sonra tekrar indiriyor. Kıpırdamadan oturuyor, gergin bir ifadeyle onu izlerken kalemimi masaya vuruyorum.

"Bekliyorum..."

Bana baktı. "Özür dilerim efendim, sadece... bir şey yok."

"Harika, hiçbir şey masana dönüp Paris'e seyahat ayarlamalarını tamamlayabileceğin anlamına gelmiyor."

Tereddüt ederek, ağzını açmaya hazır görünmesini bekliyorum, ama onun yerine kapıyı arkasından kapatarak uzaklaşıyor.

Tekrar oldu, iki kez, sonra onu ofisime geri çağırdım. Cidden, onun nesi var böyle? Dördüncüsünde, bıktım artık.

"Kate, söyle bana bugün seni bu kadar verimsiz yapan sorun ne?"

"Affedersiniz, efendim?"

"Her neyse, son bir saat içinde bana dört kez söylemeye çalıştın. Dur tahmin edeyim, istifanı mı veriyorsun?"

"Hayır! İşimi seviyorum... biraz."

"Tamam, o zaman ne? Ben zihin okuyucu değilim ve vaktimi boşa harcıyorsun."

Ayaklarını sürüyerek avuçlarını sıkıyor. Başını eğerek bir şeyler mırıldanıyor.

"Seni duyamıyorum. Yüksek sesle konuş." "Charlie hastanede."

"Ne?"

"Birkaç saat önce hastaneye yatırıldı. Son zamanlarda çok hastaydı ama sonra yere y ı ğ ı l d ı ve nefes almakta zorlandı. Eric beni aradı."

"Ve kimse beni aramayı düşünmedi mi?" "Efendim, tarih, biliyorsunuz-" "Ben onun kocasıyım!"

"Affedersin, kocacığım? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum-"

"Benim için bir sonraki uçuşu ayırtın."

Paniğe kapılıp telefonumu aldım ve Nikki'nin numarasını çevirdim. Sesli mesaj.

Adriana'yı arıyorum.

Sesli mesaj.

New York'taki herkesi aradım. Sesli mesaj.

Gözlerimin kapanmasını isteyerek alnıma bastırdığım telefonumu sıkıca kavrıyorum. Göğsüm sıkışmaya başlıyor, içinde bulunduğu durumdan dehşete düşüyorum, hayal gücüm olasılıklarla çıldırıyor.

Kate on beş dakika sonra uçuş bilgilerimle döndü. Özel bir uçak ayırttığı için uçak iki saat sonra farklı bir kanattan kalkacak. I

Maliyet umurumda değil, hemen Amerika'ya dönmem lazım.

Saatler bir bulanıklık içinde geçiyor. Ara sıra uyukluyorum ama zihnim kapanmayı reddediyor. Hâlâ kimseden haber alamadım ve bu soğuk omuz saçmalığı beni öldürecek.

Hastanenin kapısından içeri girdiğimde saat gece yarısını geçiyordu. Hemşireler sessizce masanın arkasında oturuyorlardı. Beni gördüler ve hemen "Ziyaretçi yok." dediler.

Onlara biraz para attım, onlar da gitmemi daha da fazla talep ettiler. Bir tanesi güvenliği çağıracak kadar ileri gidiyor, umurumda değil. Yanlarından bir doktor geçiyor ve ceketinden tutup cevap vermesi için yalvarıyorum.

"Yani erkek arkadaşı sen olmalısın?" diye soruyor, tabloya bakarak. "Koca," diye düzeltiyorum.

"Bu öğleden sonra solunum güçlüğü nedeniyle hastaneye yatırıldı. Göğüs röntgeninde zatürreye bağlı olarak akciğerinde çökme olduğu tespit edildi. Ciddi şekilde susuz kalmış, bu yüzden uyumasına yardımcı olmak için serum ve hafif bir yatıştırıcı veriyoruz. Bence en büyük endişeniz bebek olmalı. Testleri yaptık ve her şey yolunda."

Tıbbi jargon beni şaşırtmadı ama söylediği tek kelimeyle vücudum kaskatı kesildi, felç oldu. Doğru mu duydum? Bunu duymuş olamazsın. Doğru düzgün uyumadın ve zihnin tamamen boku yemiş durumda.

Kulağımı ovuşturup net olduğundan emin oluyorum. "Affedersiniz... son kısmı tekrar eder misiniz?" "Testleri yaptık ve her şey-"

"Hayır," diye azarladım onu. "Ondan önceki kısım."

"Bebek için mi endişeleniyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Efendim, iyi misiniz?"

Gözlerim açılıyor, yüzümdeki kan çekiliyor. Çizelgeyi aldım ve sekiz numaralı odayı buldum.

Neredeyse odasına doğru yöneliyorum, ta ki içeride durup onu yatağa uzanmış, başı diğer tarafa dönük bir şekilde izleyene kadar. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, elini tutup ağzıma götürüyorum. Teninin kokusu içimi parçalamaya yetiyor. Onu deli gibi özlüyorum ve şimdi o benim bebeğimi taşıyor.

Charlotte bebeğimi taşıyor.

"Neden bana bebekten bahsetmedin?"

Hayatım buna bağlıymış gibi elini tutarak onun yanında kalıyorum. Odada sadece monitörlerin ısrarlı bipleme sesleri, hayatın görkemli sesleri yankılanıyor. Gecenin karanlığında, bembeyaz duvarlar ve

Keten görünmüyor, sadece teninden yayılan sıcaklık var, ama ihtiyacım olan tek şey bu - o ve şimdi bebeğimiz.

Bir bebek.

Bu kelime kafamda tekrar tekrar dönüyor. Onun içinde yarısı Charlotte yarısı ben olan bir insan büyüyor.

Duygularım dağınık. Baba olmaya hazır değilim ama bir yanım da hayatımın geri kalanında Charlotte'a sahip olacağımı ve kendi ailemizi kurup birlikte yaşlanacağımızı biliyor.

Bu yanım, hissettiğim tüm endişeden daha ağır basıyor.

Gülümsememi engelleyemeyerek kelimeleri kendi kendime söylüyorum.

Bir bebek.

Uyanmasına ihtiyacım var, böylece ona bittiğini söylemekle hata ettiğimi söyleyebilirim. Onu çok seviyorum ve şimdi bebeğimi taşıdığına göre, onu eve götürüp hayatımın geri kalanını onunla ve çocuğumuzla geçirmekten başka bir şey istemiyorum.

Yatakta kıpırdamadan yatmaya devam ediyor, dudaklarından hafif bir inilti çıkana kadar neredeyse katatonik bir durumda. Gözlerim yüzünde bir şey arıyor ama tek gördüğüm başını başka yöne çevirene kadar boş bir bakış.

Nefesimi tutarak konuşmasını, endişemi giderecek herhangi bir söz söylemesini bekliyorum.

"Sana söylemedim Lex, çünkü... çünkü o senin değil."

CHAPTER 14

CHARLIE

Uzaklardan sesler duymaya başlıyorum, makinelerin bip sesleri ve etrafımdaki duvarlardan yansıyan ayak tıkırtıları. Hafif bir fısıltı var, belki de sesler, ama emin değilim. Kıpırdamadan duruyorum, ağırlık beni aşağı çekiyor. Kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama ağırlık o kadar ağır ki beni çabucak yoruyor. Tekrar deniyorum. Hayır, çok ağır. Ne oluyor? Neredeyim ben? Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama tek gördüğüm karanlık, bu yüzden tekrar uykuya dalıyorum.

Uyanıyorum, bu sefer kapalı gözlerimin üzerinde bir ışık hissediyorum, neredeyse pembe bir parıltı gibi. Onları açmak için çabalıyorum, yavaş yavaş daha fazla bulanık odak geliyor. Bembeyaz duvarlar görüyorum, her şey parlak. Gözlerimi acıtıyor, acıyı hafifletmek için onları kapatmaya zorluyor beni. Koku, sterilizasyon kokusu gibi havada asılı kalıyor. Tanıdık geliyor ve nerede olduğumu biliyorum ama söyleyemiyorum. Çığlık atmaya çalışıyorum, ama boğazım kuru ve ağrıyor, bu yüzden ses çıkaramıyorum ve çıkan tek şey küçük bir fısıltı. "Ne oldu?"

"Charlie?"

Sesin geldiği yere doğru dönüyorum. Nikki ve Eric yatağımın başucundalar. Eric sürekli yüzünü ovuşturuyor ve bir an durup tırnaklarını yiyor. Yanındaki Nikki daha sakin, endişeli bir ifadeyle beni izliyor. İkisi de elime dokunmak için uzanıyor.

Nikki eğiliyor ve duvarda asılı duran kırmızı düğmeye dokunuyor. Aralarında bir şeyler söylüyorlar ama benim gözlerim yine kapanıyor, yorgunluktan ağırlaşmış bir halde.

Şimdi daha fazla gürültü var ve yatağımın ayak ucunda bir doktor duruyor. Karyolanın korkuluğundan çizelgeyi kaldırıyor, gözleri notları tarıyor, sonra ceketinden kalemini çıkarıp kâğıda bir şeyler karalıyor. Ona neden burada olduğumu ve daha da önemlisi neyim olduğunu sormak istiyorum ama ağzından çıkan tek şey bir törpü.

"Ben Dr. Schultz. Nasıl hissediyorsunuz Bayan Mason?"

Nikki bana bir bardak su uzatıyor, memnuniyetle alıyorum. Soğuk sıvı boğazımı rahatlatırken, daha fazla çaba sarf ederek temizliyorum ve konuşmaya istekli oluyorum. "Yorgunum. Ağrım var. Bana ne oldu böyle?"

"Zatürre nedeniyle akciğeriniz çökmüş," diyor nazik bir bakışla beni izlerken. "Ciddi şekilde susuz kaldığınız için size serum taktık. Endişelenmeyin, bebek iyi. Gerekli tüm testleri yaptık ve bebeğin durumu çok iyi."

İşte yine o kelime.

Gözlerimi kapatıyorum, gerçekliği kapatmak için çaresizce. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtığımda Eric'in şoktan irileşmiş gözlerini görüyorum.

"Bebeğim?"

Nikki başını sallayarak Eric'i çenesini kapatması için uyarır.

"Bu arada Bayan Mason, bol bol dinlenmeniz gerekiyor ve eğer kendinizi rahatsız hissederseniz hemşireler size hafif bir yatıştırıcı verebilir. Sanırım birkaç gün daha burada kalacaksınız."

Dr. Schultz odadan çıkmadan önce dosyayı yatağımın ayak ucuna geri koyuyor. Şu anda Eric'in sormak için can attığı sorular da dahil olmak üzere her şeyi görmezden gelmekten başka bir şey istemiyorum.

"Tamam Charlie, sen hazır olana kadar sormayacağım." Eric'in sesi daha sakin ve dedikodu için can atmaktan çok endişelendiğini görebiliyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Yiyecek? Dairenden bir şey?"

Yalnız kalmak istiyorum ve bunu sağlamak için Eric'i evden bir şeyler alması için göreve gönderiyorum.

"Tamam, her şeyi not aldım. Coco'nun beslendiğinden de emin olacağım."

"Her şey tamam Eric," diyor Nikki ona. "Charlie'nin komşusu Bayan Landry bu arada Coco'yu aldı."

"Harika," diyor Eric rahatlayarak. "En son oraya gittiğimde yeni takım elbisemi pençelemeye çalışmıştı."

Eric beni Nikki ile yalnız bırakarak veda etti.

Sandalyeyi bana yaklaştırarak oturuyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bizi korkuttun, biliyorsun," sesi yumuşuyor. "Charlie, bunu duymak istemediğini biliyorum ama bakman gereken bir bebeğin var. Artık sadece seninle ilgili değil."

Tavana bakarken kalbim boş. Nikki'nin sözlerinde doğruluk payı var ama bunları söylemekle bu durumda olmak farklı şeyler. Umutlarım ve korkularım konusunda ona güvenebilsem de, soğuk ve acı gerçek şu ki şu anda kendime güvenmiyorum. Yalnız kalmak için çaresizce başımı usulca sallıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Nikki ayağa kalkıyor ve beni alnımdan öpmek için öne doğru eğiliyor. "Biz senin aileniz, Charlie. Ne olursa olsun hep yanındayız." Gecenin ilerleyen saatlerinde döneceğine söz vererek odadan çıkıyor ve ben de bu izolasyonu memnuniyetle karşılıyorum.

Kafamın içinde birçok düşünce dolaşıyor, hepsi de en üst sıraya yerleşmek için yarışıyor. Onlar dolaştıkça duygularım da karmaşık bir ağa dolanıyor. Çeşitli acı, aşağılanma ve pişmanlık biçimleri zihnimi geri dönüşü olmayan karanlık bir yere sürüklemekle tehdit ediyor. Derin nefesler alarak, kendimi mantıklı olmaya zorluyorum, hala nefes aldığım için şanslı yıldızlarımı sayıyorum, ama sonunda karanlık devam ediyor.

Bitkin bir halde gözlerimi kapatıp tüm gürültünün kesilmesini diliyorum.

Huzursuz bir uykunun içinde, başka sesler etrafımda süzülüyor. Hastane koğuşu kalabalık, sesler koridorda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, hemşireler bölümündeki radyonun cılız sesi çalıyor. Sese odaklanıyorum - ne olduğunu biliyorum ve bu özel şarkının sözlerine odaklanmamak için elimden geleni yaparak gözlerimi kapatıyorum. Kapatmaları için bağırmak istiyorum. *Onun* var olduğunu hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum, hayatımın ne kadar acınası hale geldiğini yineleyecek hüzünlü bir aşk şarkısı istemiyorum.

Sessizlik. İhtiyacım olan tek şey tam ve mutlak sessizlik.

Kırmızı düğmeye tekrar tekrar basıp kapatmaları için yalvarıyorum. Patlamamdan sonra hemşireler rahatlamama yardımcı olmak için bana hafif bir yatıştırıcı veriyorlar. Çok geçmeden uykuya dalıyorum, bedenim ve zihnim nihayet dinleniyor.

Gece bir ara onu hissettim. Sıcaklığı üzerime çöküyor. Rüya görüyor olmalıyım. Parmakları parmaklarıma dolanıyor, o elektrik sarsıntısı beni uyandırıyor, ama hareketsiz kalıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Bir meleğin sesi gibi konuşuyor ama söylediklerine hazırlıklı değilim. Bu bebekten haberdar olmasına hazır değilim. Kıpırdamadan yatmaya çalışırken, ne yapacağıma, ne söyleyeceğime dair içsel bir savaşa başlıyorum. Bunu tekrar yapamam. Hiçbir şey değişmedi. Beni tüketen ve zincirleyen aynı duygu döngüsü.

İçimde ne güç ne de irade kaldı, mücadele yok. Yenildim, yenildim, eski halimin bir gölgesi oldum.

Bu yolculuk artık yapmak istediğim bir yolculuk değil. Onu kendimden bile daha çok seviyorum.

Ama onu korumam gerekiyor, bu onu gerçekten ne kadar sevdiğimi ve insanlığın yaşayabileceği en büyük kaybı yaşamaması için her şeyi feda etmeye hazır olduğumu asla bilemeyeceği anlamına gelse bile. Ve onu korumanın tek yolu aynı zamanda onu yok etmek olacak.

O benden daha iyisini hak ediyor.

Eğer ona zarar verirsem, asla geri dönmez. Onu incit, Charlie.

Onu o kadar kötü incit ki artık seni sevmesin.

Onu öyle incit ki artık senin peşinden gelmesin.

Onu o kadar kötü incit ki, senin var olmamanı dilesin. İçimdeki ses bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

"Sana söylemedim Lex, çünkü... çünkü o senin değil." Kelimeler ağzımdan çıkarken, onun adını haykırmamak, uzanıp bana sarılması ve tüm bu acıyı dindirmesi için ona yalvarmamak için dudağımı kanayana kadar ısırıyorum.

Ama onun dokunuşunun kaybolması, gecenin içinde kaybolan ayak sesleri beni az önce ne yaptığımı anlamaya zorluyor.

Bir kez daha, yapayalnızım.

Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve yine deja-vu yaşıyorum, hayatımda ikinci kez soğuk bir hastane yatağında yatıyor, birinin beni kurtarması için ağlıyorum.

CHAPTER 15

LEX

Elini bırakıyorum.

Başımı eğmişken fısıldadığı kelimeler varlığımın her parçasını paramparça ediyor. Bu, kafamda tekrarlanan kâbusun bir başka bölümü mü? Hayır, bu gerçek ve ben bunu yaşıyorum.

Zar zor ayakta durabiliyorum, yön duygusu olmadan odadan çıkıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Bu hastaneden nasıl çıkacağım, bu kâbustan nasıl kurtulacağım ve *o* hiç var olmamış gibi nasıl davranacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Hiçbir şeyim yok.

Hayatımın kontrolünün elimden alındığının farkına varmak şu anda taşıdığım en büyük yük. Dışarıda, gecenin serinliğinde yağmur yağmaya başlarken ben orada kıpırdayamadan, en basit şeye karar veremeden duruyorum - şimdi nereye gideceğim? Belki saatler sonra, belki de dakikalar sonra, ama bir şekilde kolumu kaldırıp bir taksi çağıracak gücü buluyorum. Parlak ışıklı sarı taksi yanaşıyor ve ben de içine biniyorum.

"Nereye dostum?"

Soru basit, ama ona boş boş bakıyorum. Tekrar soruyor, bu sefer çok daha az sabırla.

"JFK."

Şoför sessizliğini koruyor, şehir bulutlu bir pus içinde geçip giderken müziğini dinliyor. Zihnim uyuşmuş durumda, ne yaklaşmamızı ne de ücreti ödeyip taksiden inmem için yaptığı ilk uyarıyı algılayabiliyorum.

Terminalin içinde, tüm uçuş bilgilerinin listelendiği devasa siyah televizyon ekranı önüme seriliyor. Orada durup her satırı okuyorum, varış noktalarını, uçuş numaralarını ve saatlerini ezberliyorum. Geleli ne kadar oldu bilmiyorum, güvenlik üniforması giymiş iri yarı bir beyefendi bana doğru yürüyor.

"Efendim, bir saatten fazladır burada durmanızın bir nedeni var mı?"

Bir saat, zaman benim için kayıptı.

Bebek benim değil.

"Özür dilerim. Şimdi gidiyorum." Aşırı dost canlısı bir kadın tarafından karşılanmak için tezgâha doğru yürüdüm.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Bebek benim değil.

"Bir sonraki uçağın nereye gidiyor?" diye

sordum. "Pardon?"

"Bir sonraki uçuşunuzda nereye gidiyorsa oraya bir bilet istiyorum," diye cevap veriyorum, yenilmiş bir halde.

"Efendim... bu alışılmadık bir istek."

Gözlerini güvenlik görevlisine diktiğini görüyorum. "Belki, ama dokuz yıldır sevdiğim kadın bu gece bana başka birinin bebeğine hamile olduğunu söyledi, bu yüzden belki de bu şehirden defolup gitme ihtiyacımı anlayabilirsin?"

Dudaklarını bükerek, yüz ifadesi merhamet dolu bir ifadeye dönüşüyor. Acıma partisine ihtiyacım yok, sadece buradan çıkmaya ihtiyacım var.

"Bir saat içinde Alaska'ya bir uçuşumuz var,

efendim." "Bu iyi, onu alacağım."

"Bu biletin son dakika ücreti yirmi bir yüz dolar." Yüzüme bakıyor, sanki para umurumdaymış gibi bunun saçma bir fiyat olduğunu söylememi bekliyor. Cüzdanımdan Amex'imi çıkarıp ona uzatıyorum. Paranın boşa harcanmasına aldırış etmememe şaşırarak alıyor.

Bebek benim değil.

Nasıl *onun* olabilir?

"İşte biniş kartınız, efendim. 793 sefer sayılı uçuş yaklaşık otuz dakika içinde 11 numaralı kapıdan kalkacaktır."

Bana biniş kartımı verdi ve ben de kapıyı aramak için uzaklaştım. Onu bulunca salonun izole bir bölümüne oturuyorum.

Bebek benim değil.

Nasıl *onun* olabilir?

Bunca zamandır onu beceriyor muydu?

Charlotte'ım, karım, başka bir adamın bebeğini taşıyor.

Kafamda beyaz gürültüden başka bir şey yok, ama burada sessizce oturuyorum, hala uyuşmuş bir halde boşluğa bakıyorum ve beni buradan başka bir yere götürecek uçağa binmek için umutsuzca bekliyorum.

Uçuş inişli çıkışlı ama son dakika uçuşunda ekonomi sınıfında oturmaktan ne bekleyebilirdim ki? Business class istemek aklıma bile gelmedi ama böyle köhne bir uçakta business class'ın da farklı olmayacağını varsayıyorum. Uykuya dalmak için gözlerimi kapatıyorum. Birkaç sıra gerideki bir bebeğin sürekli ağlaması bana ücretsiz kulaklıkları kulaklarıma yerleştirmekten başka çare bırakmıyor. Biraz daha huzurla tekrar deniyorum ama tabii ki zihnimi boşaltmam mümkün değil.

Bebek benim değil.

Ertesi haftayı Alaska'nın ortasında bir yerde uzaktan balık tutarak geçiriyorum. Kasaba küçük ama çok misafirperver. Bir ısırık bekleyen profesyonel balıkçılarla saatlerce oturmanın sıkıntılarınızı nasıl hafifletebileceği şaşırtıcı, ta ki sonunda ayrılmam gerektiğini öğrenene kadar.

Paris'teki kongreye dört gün kaldı, ayrıca arka arkaya toplantılar yapılacak.

Burada bulunduğum süre boyunca telefonum kapalıydı. Sadece Alaska uçağına binmeden önce Kate'e mesaj atarak bir hafta boyunca bana ulaşamayacağını söyledim.

O zaman basit bir "Tamam" cevabını vermişti.

Kendime *onu* düşünme izni vermiyorum, bu yaraya tuz basmak gibi bir şey. Sorular dönüp dolaşıp aynı yere geliyor.

Paris'e gitmeden önceki son gecemde, kaçınılmaz olanı yapıyorum ve dünyayla tekrar yüzleşmem gerektiğini bilerek telefonumu açıyorum. Aldığım sinyal zayıf olsa da bip sesi iki saat boyunca kesilmiyor.

969 iş e-postası.

Adriana'dan 17 mesaj.

Annemden 10 mesaj.

Rocky'den yedi metin.

Elijah'dan bir metin.

Babamdan bir mesaj.

Charlotte'dan sıfır.

Bebek benim değil.

Önce mesajları hızlıca tarıyorum. Adriana panik modunda. Annem endişeli. Rocky başta endişeliydi ama sonra bana başka kızlar tarafından parmaklanan kızların videolarını göndermeye başladı. Biraz eğlendiğimi itiraf etmeliyim, ama ne yazık ki benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Elijah bana Paulo Coelho'dan hayatta kalmakla ilgili bir alıntı gönderdi. Babamın sözleri çok basit; ne yapmam gerekiyorsa onu yapmamı söylüyor. Bu garip, onun ve ailemiz için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğuma dair bir nutuk bekliyordum.

***

Avrupa topraklarına döndüğümde bir şeyler değişiyor. Eski Lex, damarlarımdan sızan zehir gibi hayata geri dönüyor ve kendime olan güvenim on katına çıkıyor. Kendimi yeniden inşa etmeyi, hayatımı kontrol etmeyi ve bu dünyanın benim etrafımda dönmesini talep etmeyi öğrendim ve bugün, haftalar sonra ilk kez Lex Edwards geri döndü ve her zamanki savaş yolunda.

Daha birkaç gün önce giydiğim berbat görünümlü balıkçı kıyafetlerinden çok farklı olan iş kıyafetlerimi giyerek konferans salonuna giriyor ve konuşmamı yapıyorum. Her bir çift göz üzerimde, bazıları merakla, birçoğu da korkuyla dolu. Bir parçam umutsuzca o eski halime dönmek istiyor, özel hayatımın duygularımı belirlemesine izin vermeme rağmen işimin içime nasıl işlediğini fark etmiyor.

Konuşmamı alkışlarla bitirirken dikkatim birkaç sıra arkada oturan Victoria'ya kayıyor. Elbette burada olacaktı ama süitimdeki o rezil geceden beri onunla konuşmamayı hâlâ başarmıştım. Her hareketimi izleyen gözleri görmezden gelerek merdivenlerden inip onun oturduğu yere doğru ilerliyorum.

"Benimle gel," diye kulağına fısıldadım.

Meraklı gözlerden uzakta, çıkışa ve yandaki boş toplantı odasına doğru beni takip ediyor. Olanlar için özür dilemek istiyorum ama unutmaya da ihtiyacım var. Ellerimi bluzunun üzerine koyup düğmeleriyle oynuyorum.

Elimi nazikçe itiyor. "Lex..." sesi uzun sürdü. "Bunu yapmak istemezsin."

Gözlerinin içine

bakıyorum.

Yanılıyor.

Bunu yapmak zorundayım.

Bunu yapmam gerek.

Bana unuttur, Victoria. Charlotte'un başka bir adamın bebeğini taşıdığını, benim onun için hiçbir şey ifade etmediğimi, önce onu sonra da beni becerdiğini unuttur bana. Onun lekeli olduğunu, başka bir adamın dokunuşunun onun içinde kök saldığını ve büyüdüğünü unuttur. Asla birlikte olamayacağımızı, sonsuza dek bebeklerine bakmak zorunda kalacağımı ve ikinci en iyi olduğumu fark edeceğimi unuttur.

Bana Charlotte'un varlığını unuttur.

"Tatlım, aletini ağzıma almaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da, istediğin bu değil. Ben hiçbir zaman senin istediğin şey olmadım."

Sözleri beni şaşırttı. Bu ters psikoloji mi? Bu benim tanıdığım Victoria değil. İnanmaz bir bakışla geri çekiliyorum.

"Kedi fare oyunu oynuyoruz ama gerçek şu ki sen Charlotte'u seviyorsun. Lex Edwards aslında başka bir insanı seviyor." Gülüyor, göğsüme t u t u n u y o r . "Lex, git ve bunu düzelt. Bu sen değilsin. Bu güçlü, kendine güvenen, cesur, beni her konuda zorlayan ve aynı zamanda iş dünyasında bir dahi olan Lex değil."

"Beni istemiyor," diye mırıldanıyorum başımı öne eğerek, kendime olan güvenim bir anda yok oluyor.

"Bu imkansız. Lex Edwards'a kimse karşı koyamaz. Bana bak." Neye bakmam gerektiğini bilmeden gözlerinin içine bakıyorum. "Bu imparatorluğu sıfırdan kurdun. İş dünyasının en güçlü adamlarından bazılarıyla yönetim kurulu odalarında savaştın. Babam senin gücün tarafından tehdit ediliyor ve hiç *kimse*, ama *hiç kimse* ona senin gibi meydan okumadı. Bu savaşı kaybedemezsin çünkü bu savaş senin en zorlu savaşın olacak ama sonunda en büyük ödülü alacaksın. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, onu yarı dinliyorum çünkü gerçeklik tamamen farklı hissettiriyor. "Şimdi oraya geri dönelim ve Hanson Grubu'nu Wilson Division'daki hisselerini bize satmak istiyorlar," diyor güvenle. "John Hanson'ın Hong Kong'da başarısız bir şirket birleşmesi olduğu ve bunun gruba çok pahalıya mal olduğu için hisselerini elden çıkarmak istediği söyleniyor.

"Victoria... New York'ta olanlar için üzgünüm."

Omuzlarını silkiyor. "Bunu unutulmuş say. Ayrıca, altın avcısı karısının kolundan iki saniyeliğine ayrılmasını sağlayabilirsem gözüm başka birinde."

Hırçın Victoria bir yolunu bulacaktır.

"Israrcısın, hakkını vermeliyim."

"Evet, bir de beni Lüksemburg Prensi ile hayal edin. Ne kadar güçlü bir çift olurduk."

"Şimdi de kraliyet ailesi için mi gidiyorsun?" Bilmiş bir sırıtışla başımı sallıyorum. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Spekülasyon yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan ortakların meraklı bakışlarını görmezden gelerek odaya geri dönüyoruz. Ne düşündükleri, hatta yayılacak yanlış haberler bile umurumda değil, kaybedecek başka bir şeyim yok ve bunu aklımda tutarak ne istersem onu yapıyorum.

Paris aslında büyük bir başarıya dönüştü. Yeni işlere imza atmayı başardık ve orada geçirdiğim bir hafta boyunca tam anlamıyla kendimdeydim. Yeni yatırımcılarla arka arkaya yaptığım toplantılar ve iş fuarları bana çok istediğim yalnızlığı sağladı.

Ancak her güzel şeyin bir sonu vardır ve bir kez daha kendimi ne yapacağımı bilemez halde buldum.

Hâlâ eve dönmeye hazır değilim, bu yüzden telefonumu karıştırıp ziyaret etmek istediğim yerlere bakıyorum. Nedense Brezilya gözüme çarpıyor. Yıllar önce bir iş gezisi için oraya gitmiştim ama bir şey beni geri çekiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki bir çekim hissediyorum.

Uçuşlarımı ayarlıyorum ve ertesi gün Rio de Janeiro'ya iniyorum, hala neden buraya gelmeyi seçtiğimi merak ediyorum.

Brezilya sokaklarında dolaşırken kendimi yalnız ve amaçsız bir göçebe gibi hissediyorum. Bir şişe tekila elimde daimi bir demirbaş haline geliyor. Bu şehir geceleri canlanıyor, kalabalıklar sokaklarda özgürce dans ediyor, samba ritimleri gece boyunca yankılanıyor. Nereye gittiğimi bilmeden sokaklarda ilerlerken bu çeşitlilik içinde kaybolmak çok kolay.

Kadınlar bana uzanıyor, güzel kadınlar, sanki ihtiyacım olan buymuş gibi bana bir gece için vücutlarını sunuyorlar. Karşı koymak zor, ama boş yüzlerine bakarken yanlış hissediyorum. Görmek istediğim sadece *onun* yüzü, bu yüzden gürültü azalana kadar uzaklaşıyorum, kendimi şehrin daha sessiz bir yerinde buluyorum.

Binalar daha yıpranmış, hatta harap görünüyor. Kalabalık artık daha farklı, daha sert görünüyor. Artık dost canlısı değiller ve bana dikkatle bakıyorlar, sanki bir tür tehditmişim gibi tetikteler.

Yanıp sönen bir neon ışığı görüyorum ve bara giriyorum - şişemdeki tekila azalıyor.

İçeride müzik daha kasvetli, bar çok dolu değil, sadece bir grup sarhoş içerek dertlerinden uzaklaşıyor. Bir koltuk çekiyorum ve bir shot istiyorum. Yanımdaki adam uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımmış gibi sırtımı sıvazlıyor. Hareket ediyorum

Barmene tüm içkilerin benden olduğunu söyleyip bir tomar parayı bar yüzeyine fırlatıyorum. Kalabalık alkışlayıp beni selamladıktan sonra kendi işlerine dönerken korku artık görünürde yok. İçkiler gelmeye devam ediyor ve görüşüm daha da bulanıklaşıyor. Yeni en iyi arkadaşım olan adam benimle Portekizce konuşuyor ve bu hafta siktiği tüm karıları anlatıyor. Hikâyesi biraz eğlenceli ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum dikkat dağınıklığını sağlıyor.

Ama sonra sessizleşiyor.

Ve zihnim düşünmeye izin veriyor.

Ona dokunduğu için, bebeğini içine yerleştirdiği için *onu* eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum.

Onun yanında olmasını istemiyorum.

Onun *ölmesini* istedim.

Telefonumu karıştırıyorum, ekran karmakarışık. Sanırım bir mesaj var, emin değilim. Bryce'ın numarası nerede? Julian'ın işini bitirmesi için ona ihtiyacım var. Ondan sonsuza dek kurtulmalıyım.

Arkadaşım bir şişe daha tekila uzattı. O solucan, kahretsin, bir solucanı içebileceğimi hiç düşünmemiştim, ama içiyorum.

Yine ne yapıyordum?

Şişe boş.

Nakit paramın bittiğini ya da paranın artık cebimde durmadığını fark ediyorum. El yordamıyla daha fazlasını arıyorum, ancak hepsinin gittiğini fark ediyorum. Soyulmuştum. Panikle elimi ceketimin gizli cebine atıyorum ve plastik kart hala durduğu için içimi bir rahatlama kaplıyor. Amex'im için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gitme vakti geldi, ben de arkadaşımla birlikte bardan çıkıyorum. Kapı açılırken gözlerimi kısıyorum, ışık çok parlak. Saatimi kontrol ettim ama bileğimde değildi. Hay sikeyim!

Sabahın erken saatleri ya da gece yarısını geçmiş olmalı, bilemiyorum. Gözlerim ışığa alıştığında Rio de Janeiro'ya bakan 'Kurtarıcı İsa' heykelini hemen tanıyorum, ancak heykelden yayılan ışık o kadar parlak ki gözlerimi acıtıyor, neredeyse yakıyor. Arkadaşıma neden bu kadar parlak olduğunu soruyorum, ama o gülüyor ve bana her zaman geceleri aydınlandığını söylüyor ve İsa'nın kurtarıcısı olduğu hakkında saçmalıyor, ama bu küçük bir ışık değil - doğrudan bana parlıyor. Ona tekrar soruyorum, bir kez daha gülüyor ve tekilanın bana bir şeyler gördürdüğünü, şişenin içindeki solucanın zihni zehirlemenin bir yolu olduğunu söylüyor. Evet, sarhoşun da ötesindeyim ve bu yüzden hayal gücüm bana oyunlar oynuyor olmalı.

Işığı görmezden gelmeye çalışırken ılık hava bizi selamlıyor, ta ki bu küçük kız dikkatimi çekene kadar. Babası onun elini tutuyor. *Sabahın üçünde sokaklarda olmak tuhaf* diye düşünüyorum. Küçük görünüyor, kıyafetleri yırtık pırtık ve saçları kahverengi buklelerden oluşan vahşi bir karmaşa. Ne söylediğini anlayana kadar küçük bir velet gibi babasına yakınıyor. Işıktan şikayet ediyor, gözlerini acıtacak kadar parlak olmasından.

Arkamı dönüp onun yanına koşuyorum. Onun hizasında diz çökerek, ona da görüp görmediğini soruyorum ve o da başını sallıyor. Neredeyse anında, babası onu uzaklaştırıyor, bana küfrediyor ve bir yabancıyla konuştuğu için onu azarlıyor. Babası onu uzaklaştırırken ağlıyor, sesi Carla ismini duyana kadar kendi ana dillerinde hızlı hızlı konuşuyor. *İspanyolca'da Charlotte değil mi o?*

Bana doğru koşuyor, babası onun adını bağırıyor. Küçük kız bana bir kez daha o ışığı benim de görüp görmediğimi soruyor. Başımı sallıyorum, babasına koşmadan önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Orada duruyorum - bu ışık, Carla adındaki bu kız, bu

işaret. Kahretsin, başım ağrıyor.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey bu, ara sokakta eski kasaların üzerine yığılmışım.

Kim bilir ne kadar sonra etrafımı kolaçan ederken birinin beni izlediğini biliyorum.

Ben hayattayım.

Dün gecenin anıları gözümün önünden geçiyor - ışık, Carla adındaki kız.

Sırtımı kirli tuğla duvara dayamışken ve etrafımı saran bayat çöp kokusuyla, olanları kabullenmeye çalışarak yüzümü kuvvetlice ovuyorum.

Bu konuda daha mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Evet, bebeğin benden olmadığını söyledi ama Bryce'ın akıl hastanesi hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Bir anısını mı yaşıyor, hastane yatağında yatıyor, deja vu falan mı? Charlotte'u tanırım, Julian'la yatmazdı, en azından isteyerek. Belki Victoria olayından sonra olduğu gibi tek seferlik bir şeydi. Hayır, bu çok erken olurdu. Hamile olduğunu bilseydi, en az bir ay önce olurdu.

Tamam, belki resimde ben yoktum, bu mümkün, ama o bana bunu yapmazdı, yaşadığımız onca şeyden sonra değil. Yani gerçekçi olmak gerekirse, diyelim ki bir kez çuvalladı ve bu onun hatası, onu bir ömür boyu bırakır mıyım?

Geriye tek bir soru kalıyor.

Buna değer mi?

Cevabı biliyorum ve tüm kader ve alın yazısı saçmalıklarıyla lanet olası evreni sikeyim. Eğer bir şeyin olmasını istiyorsam, ne pahasına olursa olsun onu gerçekleştiririm.

Başından beri benimdi ve bir kez daha, ben, Alexander Edwards, durmayacağıma yemin ediyorum, o tekrar benim olana kadar.

CHAPTER 16

CHARLIE

Beni terk ettiği geceden beri zaman bulanıklaştı. Onu aptalca ittiğim gece mi demeliydim?

Artık hangi gün olduğunu bilmiyorum, bu 'hiç kimsenin ülkesinde' asılı kaldım, dışarı çıkmaya çalışıyorum, herhangi bir umut duygusu arıyorum, ama bu imkansız. Tanıdık bir düşüş sarmalındayım ve yedinci günde, bunun yakın olduğunu biliyorum. Parçalara ayrılmak ve bir daha asla dönmeyeceğime yemin ettiğim yere zorla geri atılmak üzereyim.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Onu incitmem, sonsuza dek uzaklaştırmam gerekiyordu.

Ve kendime verdiğim en büyük ceza pişmanlıktır.

Coco kucağıma yerleşmiş, ben kulağının arkasını okşarken mırıldanırken, içimde bir yaşamın oluştuğunu hissettiğinden eminim. Başı karnıma gömülmüş, vücudu doğmamış çocuğumu korumak istercesine hafifçe bastırıyor.

Onu ittiğim anın tekrarı zihnimin tek başına işlemesi için çok fazla hale gelene kadar saatlerce oturuyoruz. Sesleri bastırmak ve dışarıdan yardım almak için çaresizce onun numarasını çeviriyorum, her çaldığında çaresizliğim daha da artıyor.

Tam pes etmek üzereyken, tutmak için elimden geleni yaptığım gözyaşlarımın eşiğinde, telefonuma cevap veriyor. Sesinin tanıdıklığı beni sakinleştiriyor ve

Çaresizliğimi ifade etmeye yetecek birkaç kelimeyle bana onunla buluşmam için bir zaman ve yer veriyor.

O gece yarını beklerken uyuyamıyorum. Dönüp duruyorum, rüyalarım kâbuslarla dolu ve çığlıklar içinde uyandığım üçüncü sarsıntıdan sonra duş alıyorum, giyiniyorum ve kanepeye oturup zamanın geçmesini diliyorum.

Kahve dükkânı kısa bir taksi yolculuğu uzaklığında. Dükkânın daha tenha bir yerinde, o gelene kadar sessizce oturup ellerimi ovuşturuyorum. Ben kafeinsiz kahve sipariş ederken o oturup garsona espresso getirmesini işaret ediyor. *Kafeinsiz kahveden nefret ederim.*

Karşımda, acınası bir bakışla beni izliyor. Ona elimi uzatarak, benim için yaptıklarından dolayı bir kez daha sonsuza dek ona borçlu olduğumu biliyorum. Espressosundan bir yudum alırken gülümsüyor, kendinden her zaman emin ve küçük bir parçam bu adamın benim üzerimde bu kadar güce sahip olmasından korkuyor.

Seçtiği kararların hayatımı nasıl etkilediği -iyi ya da kötü, jüri bu konuda hala kararsız.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim." "Charlie, beni neden aradığını bilecek kadar biliyorum."

Ellerim titrerken, hıçkırıklarımı bastırarak sessiz kalıyorum. Ben gözlerinin içine bakarken elini benimkinin üzerine koyuyor, bir rahatlama ve huzur jesti.

Ne yaptığımı biliyor mu?

Yaptığım hatayı biliyor mu?

"Oraya geri dönmek istemiyorum... O yere geri dönmek istemiyorum."

Göğsüm kabarmaya başlıyor ve oda boğucu bir sıcağa dönüşürken nefes almam zorlaşıyor. Panik atağın eşiğinde olduğumu bildiği için elimin üstünü ovuşturuyor ve derin nefes almamı istiyor.

"Zorunda değilsin," diyerek beni temin ediyor ve elimi sıkıyor. "Burada kararları sen verebilirsin. Bu kaderle ilgili değil, Charlie. Bu, hayatın sana bir kart dağıtacağını ve bazen bu kartın en kötü kart olduğunu anlamanla ve seni bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya zorlamasıyla ilgili. Beni araman gerektiğini bildiğin için zaten olduğundan daha iyisin. Kendine inanır ve olanı kabullenirsen neleri başarabileceğini, nelerin üstesinden gelebileceğini kanıtladın. Şimdi bir yol ayrımıyla karşı karşıyasınız, peki hangi yoldan gideceksiniz? Kolay yolu seçip olabildiğince hızlı kaçıp saklanacak mısınız, yoksa uzun ve dolambaçlı yolu mu seçeceksiniz? Sonunda, olasılıklar sonsuzdur."

Aynen böyle, ültimatomu önüme koydu.

Bu *benim* kararım, ancak yangına körükle gittiğimi biliyorum ve ben bu kâbusu yaşıyor olsam da Lex'in kâbusu on kat daha kötü. Ona zorla yaşattığım acı saf nefretten kaynaklanıyor ve bunu hayatın kendisinden daha çok sevdiğim tek kişiye neden yapayım?

"Bir şeyler söyledim... onu incitecek şeyler." "Ama onu hala seviyorsun?"

"Hiç durmadım," diye fısıldıyorum başımı eğerek.

"Charlie," diyor usulca. "Kaderini seç ve bunu asla bırakma. Bir gün bu konuşma tarih olacak." "Bunun olacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bir şeyi gerçekten isterseniz, yani *gerçekten* isterseniz, ona sahip olabilirsiniz. Sadece irade ve güç bulmanız gerekir. Son resme bakın ve şu anda hissettiğiniz acıya odaklanmayı bırakın."

Haklı olduğunu bilerek küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. Bunu daha önce de yapmıştım, sonumun geldiğini düşündüğümde kendimi diriltmiştim. Ve büyükanneme, ona sözler vermiştim; hayatımı dolu dolu yaşayacağıma söz vermiştim.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır Dr. Edwards... benim için yaptıklarınız için. Yani, hayatım... bilirsiniz... Siz olmasaydınız burada olamazdım."

"Ben değildim, Charlie. Benim de hatalarım var." Başını eğiyor, parmağındaki evlilik yüzüğüyle oynuyor. "Elini uzattın ve yol göstermek için benim elime ihtiyacın vardı ama yürüyüşü, yolculuğu tek başına yaptın. Kendine teşekkür et Charlie, bana değil."

İçeceklerimizi dökmemeye dikkat ederek eğilip ona sıkıca sarılıyorum. Az önce söylediklerine rağmen, ona duyduğum minnettarlık görmezden gelinemez. Bugün olduğum her şeyi ona borçluyum. Ona borcumu ödeyebilmemin tek yolu ilerlemek, daha iyi bir yer bulmak ve daha iyi bir insan olmak. Bana ikinci bir şans verildi, şimdi de üçüncü bir şans.

"Ne dediğimi unutma..." diye hatırlatıyor ben uzaklaşırken, "... bu senin seçimin, senin kararın, senin kaderin. Bir şey *istiyorsan*... o zaman onun peşinden gidersin."

Yarattığım bu felaketi düzeltmek için ne yapmam gerektiğini anlayarak başımı sallıyorum. Hayatımın en büyük mücadelesi olacak, ama eğer söyledikleri doğruysa, resmin sonuna bakarsam, savaşmadan, umudumun her zerresini, inancımın her anını, bize olan güvenimin her onsunu ortaya koymadan pes etmeyeceğim.

"Onunla konuştun mu?" Tereddüt ederek sordum. Dr. Edwards dudaklarını büzüyor.

"Evet."

"Oh..."

"O iyi bir yerde değil, Charlie."

Tabii ki iyi bir durumda değil. Sevdiğim kadının başka birinden bebek sahibi olduğunu öğrenseydim ben de iyi olmazdım. Ve işte böyle, tıklar.

Onun yerinde bir mil yürümüştüm, tam olarak bunu bilmenin acısını hissediyordum. Samantha'dan bir bebeği olduğunu öğrendiğimde, anlayamayacağım kadar acı çekmiştim. Ama hayatımdan çıkmadan önce bir şey yapma şansım bile olmadı. Hiçbir açıklama yapmadı. Veda etmedi.

"Dr. Edwards, bir şey daha var... Bir iyiliğe ihtiyacım

var." "Charlie, her şeyi isteyebileceğini biliyorsun."

"İhtiyacım var... DNA testi yapmanı istiyorum..." Bunun bir sorun olmasından utanarak geri çekiliyorum.

Bazı şeyler uğruna savaşmaya değer.

Kalbiniz sevmekten vazgeçmiyorsa, vazgeçmeye hazır değildir. Beni yargılamıyor ya da bana acımıyor. Bunun yerine beni anlamayı ve bir kez daha doğru yolda bana rehberlik etmeyi seçiyor. Vedalaşıyoruz ama ben son bir kez daha geri dönüyorum çünkü tekrar söylemem gerekiyor. "Dr. Edwards?"

Arkasını dönüp bana bakıyor, çarpıcı yakışıklılığı oğluyla aynı seviyede.

"Teşekkür ederim... tekrar," diye mırıldanıyorum o yüzünde bir gülümsemeyle kafeden çıkmadan önce.

***

Derin bir nefes alıp aynadaki yansımama bakıyorum. Adriana'nın tasarladığı elbise kesinlikle göz kamaştırıcı, allık rengi Eric'in ihtiyacım olduğuna beni ikna ettiği son dakika sprey bronzluğu sayesinde ten rengime mükemmel bir şekilde uyuyor.

Straplez elbise, geçen hafta büyümeye karar veren ve hormonlarla dolup onları gerçekten ortaya çıkaran göğüslerimin etrafına rahatça oturuyor. Adriana, sabahları herhangi bir yiyeceği tutamadığım için belimin etrafında kilo kaybettiğim için bazı küçük ayarlamalar yaptı, ancak bu son iki gün içinde hafiflemiş görünüyor.

Saçlarım yumuşak bukleler halinde yandan ayrılmış ve taktığım tek mücevher Anka kuşu kolyesi. Kolyeye uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, derin bir nefes daha alırken gözlerimi kapatıyorum.

Hastanedeki o geceden beri onu ilk kez göreceğimi bildiğim için sinirlerimi bir kenara itemiyorum.

Bazen hayatta bir şeyi, hayatın hiçbir anlam ifade etmediği bir anı nasıl atlattığınızı merak edersiniz. Geçtiğimiz ay cehennemden başka bir şey değildi. Zaman yavaş ilerliyor ama ben kendi kişisel cehennemimde sıkışıp kaldım, acı değneğimi sevdiklerimin ve sevdiğim tek adamın üzerinde salladım.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Bunu zorlaştıran da bu.

Andrew ile yaptığım konuşma pes edemeyeceğimi ama onu zorlayamayacağımı da anlamamı sağladı. Neredeyse pes ettiğim, numarasını çevirdiğim, ona mesaj attığım ve hatta Air France ile telefonda konuşup kredi kartı bilgilerimi vermeye hazır olduğum birkaç kez oldu ama son anda vazgeçtim. Elbette onu görmek istiyorum, ancak tepkisinin belirsizliği var ve bana verebileceği herhangi bir incinme veya reddetme ile başa çıkabilmek için doğru zihin yapısında olmam gerekiyor. Ne de olsa o bir erkek ve doğal tepkisi önüne gelen her şeyi becermek ve beni, başka bir adamın bebeğini hamile bırakan süper kaltağı unutmak olacaktır.

Söylediklerimi geri almak, ona verdiğim zararı telafi etmek için her şeyi yapardım ama olan oldu. Resmen ağladım ve şimdi burada, Adriana'nın düğün gününde, sonunda kaderimle, takip etmeyi seçtiğim kişiyle buluşacağım yerdeyim.

Eric elbisemin arkasını düzeltirken, "Charlie, korktuğunu biliyorum," diye mırıldanıyor.

"Korkmak yetersiz bir ifade olur. E, ya onu gözlerimin içine bile bakamayacak kadar kötü yaraladıysam?"

Eric elbisemin alt kısmını indiriyor, arkamda durup aynadaki yansımama bakıyor. "Annem her zaman birinin seni ne kadar sevdiğini gözlerinin içine bakarak anlayabileceğini söylerdi. Onun gözlerinin içine bak, Charlie. Cevap orada olacak."

Başımı sallıyorum, her ne kadar bana olan sevgisini görememe düşüncesi aklımı kurcalasa da. Onun gözlerinin içine bakabilir miyim? Ya daha sert düşersem ve o beni yakalamak için orada olmazsa?

"Ve eğer her şey başarısız olursa, sadece kasıklarına bakın ve bir el sallama merhabası ya da tek gözlü selamı umun."

"Berbatsın." Gülüyorum.

"Düğünler içimi dışıma çıkarıyor."

Kapı hafifçe vurulur ve ardından Kate kafasını içeri uzatır. Eric girmesi için işaret ediyor. Konuşmamız gerektiğini biliyor, bu yüzden Adriana'yı kontrol etmek için bizi yalnız bırakıyor.

Kate ile sadece mesaj yoluyla iletişim kurabildim. Restoran bölümünden beri onu ilk kez görüyorum.

"Charlie, muhteşem görünüyorsun. Bu renk sana çok yakışmış," diyor gergin bir şekilde.

Kate omzu açık lacivert şifon elbisesiyle çarpıcı görünüyor. Bob şeklinde kısa kesilmiş saçları Fransız örgüsüyle yana doğru şekillendirilmiş ve sarının daha açık bir tonuyla renklendirilmiş.

"Teşekkürler, Kate." Elimle karnımı tutarak sinirlerimi tekrar yatıştırmaya çalışıyorum ve özrümü dilemek istiyorum. "Dinle, bunun aramıza girmesine izin verdiğim için çok özür dilerim."

Sanki o da benim gibi nefesini tutuyormuş gibi omuzları anında gevşiyor.

"Charlie, cidden, ikimiz de hatalıyız. Aynı adamdan bahsettiğimizi nasıl anlamadık? Son bir aydır mesafeli olduğum için özür dilerim. Her şeyi tek başıma halletmek zor oldu. Sınırlarımın ötesine geçtim ama sanırım seni öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?"

"Hayal edebiliyorum ve evet, kesinlikle öyle..." Duraksıyorum, bu konuyu daha da derinleştirmeli miyim emin değilim ama kalbimin savaş alanına korumasız girmeyeceğime dair bir tür güvenceye ihtiyacı var. "Kate... Onu o kadar çok seviyorum ki onsuz nefes almak bile acı veriyor. Ama onu uzaklaştıranın ben olduğumu biliyorsun. Her şey karmakarışık. Bana bir şans daha vereceğini umuyorum."

İç çekerek başını sallar. "Charlie, o seni seviyor. Bay Edwa... yani Lex... hiç kimseye onun sana baktığı gibi bakmadı. İnan bana, buralardaydım. Kahretsin, öyle demek istememiştim."

Gülüyorum, elimi koluna koyarak ona güven veriyorum. "Sorun değil, anlıyorum, onun bir geçmişi var. Bir gün sarhoşken onun tüm kirli sırlarını bana anlatabilirsin."

"Tanrım, baklayı ağzımdan çıkardığımı öğrenirse beni kovar."

"İşini gerçekten seviyorsun, değil mi?" Merakım daha da arttı. Patronunun tam bir baş belası olduğunu birkaç kez dile getirmişti. Lex'in işini sevmesini sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Ben şahsen

Böyle kibirli bir hıyar için çalıştığımı hayal edebiliyorum ama yine de inatçıyım ve her şeyi kendi bildiğim gibi istiyorum, özellikle de iş söz konusu olduğunda, bu yüzden konuşamıyorum.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor, "Biliyor musun, işimi seviyorum. Aslında her gün uyanıp işe gitmeyi dört gözle bekliyorum. Çok zorlu bir iş ve iş dünyasındaki en zeki ve güçlü insanlardan bazılarıyla etkileşim içinde olmayı seviyorum. Bay Edwards... Lex... harika bir akıl hocası, tabii Flow teyzesini bekleyen bir kadın gibi ruh halinin değişken olduğu gerçeğini görmezden gelirseniz."

Yüksek sesle gülüyorum, tam ona göre. Onu kucağıma çekerek birbirimize sıkıca sarılıyoruz. "Harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim Kate. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, Charlie." Gülümsüyor, mavi gözleri ışıldıyor. "Mutlu olmayı hak ediyorsunuz. İkiniz de hak ediyorsunuz. Şimdiden burada olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Evet, kısa süre önce geldi."

"Nasıl görünüyor?"

"Um... güzel... takım elbisesi içinde," diyor omuzlarını silkerek. "Temiz... burada olmaktan mutlu görünüyor."

"Tamam, senden babasını tarif etmeni istemedim. Nasıl görünüyor?" "Oh, Charlie, bu benim için cevaplaması biraz garip bir soru..." Dudaklarımı büzüyorum, bakışlarım ona sabitlenirken gözlerim açılıyor.

"Bana köpek yavrusu bakışı atma. Hiç adil değil," diye yakınıyor ve yanımızdaki aynada hızla kendini kontrol ediyor. Tekrar bana dönerek meydan okurcasına kollarını kavuşturuyor. "Peki, tamam! Çok seksi görünüyor, smokini vücuduna çok yakışmış. Son birkaç haftadır kullandığı o saçma balıkçı sakalından sonra yüzü tertemiz tıraş edilmiş. Saçları filmlerdeki seksi vampir adam gibi kesilmiş. Oldukça memnun görünüyor. İşte... şimdi mutlu musun?"

Mutluyum ve insanoğlunun bildiği en büyük sakalı bırakmış olsa da onun her zaman güzel olduğunu düşüneceğim. Benim gözümde onunla boy ölçüşebilecek başka bir erkek yok.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Alay ediyorum.

Adriana Eric'le birlikte odaya giriyor. Karşımızda durduğunda nefesimiz kesiliyor, yüzü ışıldıyor. Bir prenses gibi görünüyor. Elbisesi fildişi renginde, geleneksel beyaz değil ama gösterişli. Bedeni straplez ve her tarafı dantel işlemeli. Eteği bir balo elbisesi gibi dolgun, orta kısmı ipek bir fiyonkla vurgulanmış. Olmasını hayal ettiğim her şey onda var.

düğün gününde. Gözlerim sulanmaya başlıyor ve makyajımın bozulmaması için gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Adriana... görünüyorsun..."

"Biliyorum, değil mi?" Gülümsemesi bulaşıcı. "Ama sakın ağlayıp o güzel yüzünü mahvetme."

"Adriana, bugün tamamen seninle ilgili."

"Hayır, değil, Char." Elimi sıkıyor ve umutlu bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor. "Bunun nihayet gerçekleşmesine ben de en az sizin kadar ihtiyacım var. Benim için her zaman özel oldun ve nedenini biliyorum... çünkü sen Lex'in bir parçasısın."

Kendisi ve Elijah'tan başka hiçbir şeye odaklanmak zorunda kalmasını istemiyorum. Bunu aklımda tutarak ve sinirlerim beni tüketirken, yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve Adriana Edwards olarak son kez karşımda durmasını hayranlıkla izliyorum.

"Tamam, sürtükler, gösteri zamanı!" Eric alkışlıyor.

Adriana derin bir nefes alıyor. Elini uzattığımda kıpırdamadan durduğunu fark ediyorum. Narin ellerinden tek bir titreme bile gelmiyor. Onu tanıdığımdan beri beklediği şey buydu.

Elijah ve Adriana töreni New Haven'dan çok da uzak olmayan güzel bir kilisede yapmayı tercih ettiler. Connecticut'a geri dönmüş olmanın nostaljisini yaşıyorum ama hayatımda her şeyin kontrolden çıktığı bir dönemi hatırlamak yerine uzun beyaz kiliseyi çevreleyen güzel doğaya odaklanıyorum.

Etrafımıza kar yağdı ve ceketlerimiz hâlâ üzerimizde, hava soğuk ama hiçbirimizin umurunda değil gibi görünüyor. Adriana her zaman tam olarak bunu istemişti ve evren ona mükemmel bir kış düğünü bahşetti.

Kapıları ana alana kapalı olan kilisenin fuayesinde duruyoruz. Herkes ceketlerini çıkarıp Adriana'nın teyzesine teslim ediyor. Bir telaş var, herkes Adriana'nın üzerine titriyor, fotoğrafçı mükemmel anı yakalamaya çalışıyor.

Geride durup en iyi arkadaşımı izliyorum, tamamen ona ait olan bu anı izliyorum. Yanımda birinin durduğunu hissediyorum; bu annesi Emily. O da benimle birlikte kızını hayranlıkla izliyor. Bu onun da anı ve onun için ne büyük bir an. O da en az Adriana kadar bu anı bekliyordu.

"Charlie," diyor ve elimi uzatıp ikimiz de Adriana'yı izlerken sıkıca sıkıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum. Sensiz hiçbir şey aynı olmazdı."

Annem hayat çok zorlaştığı için çekip gitmeye karar verdiğinde Emily bana annelik yaptı. Yine de, o da bu karmaşaya yakalanmış başka bir kişi.

Lex ve benim kendimiz için yarattığımız karmaşa. Dokunuşunda, kendi ilişkimizi nasıl bitirdiğimiz için duyduğu üzüntüyü hissediyorum - Samantha'nın hamile olduğunu yeni öğrendiğimde ve Emily arabada beklerken Adriana'ya benimle konuşması için yalvardığımda bana duygusuzca bakmıştı.

Ailesini parçalamış, yardım için yalvardığım o gün beni terk ederek bana yaptığı gibi ona da saygısızlık etmiştim. Ancak hiçbirimiz bunların olmasını beklemiyorduk ve her birimiz duygularla dolu bir rol oynadık.

Düğün koordinatörü herkesin yerine geçmesi için bağırır ve geri sayım başlar.

Beş... dört... üç... iki... bir.

Kapılar açılır, iki küçük çiçekçi kız koridorda yürümeye başlarken orkestra 'Pachelbel'in Kanonu'nu çalar.

"İşte bu," diye fısıldıyorum gülümseyerek. "Hazır mısın?"

Adriana başıyla onaylıyor. "Bunun için bir ömür boyu bekledim."

Geri dönüyorum, yerimde duruyorum ve sonra en öndeyim ve yürüyüşüme başlamak üzereyim.

Gözlerim *ona takıldı.*

Kalbim gümbür gümbür atarken Lex'e aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu fark ediyorum. En zor kısmı şimdi geliyor, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, ikimizin de ona ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermek - hayatımızın geri kalanı için.

Başını kaldırıp gözlerimiz kenetlendiğinde kalbimin atışları tamamen durgunlaşıyor.

Onsuz yarın yok.

Alexander Edwards sonsuza dek kalbimi fetheden tek erkek olacak.

Ve hayatı başka türlü yaşamayı reddediyorum.

CHAPTER 17

LEX

"Biliyor musun Elijah, arabanın benzin deposu dolu... seni W a s h i n g t o n 'a kadar götürür."

"Teşekkürler, ama hayatım boyunca bu günü bekledim..." diye duraksıyor ve gelen birkaç konuğa el sallıyor. "Teşekkür ederim Lex, bana yardım ettiğin için, bilirsin, kanserin kıçını tekmeleyebildiğim için, ama en önemlisi kız arkadaşımla evlenebildiğim için. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum... ama teşekkür ederim."

Elijah'ın omzunu okşadım. "Adriana'nın sorumluluğunu üstleniyorsun, sana teşekkür etmeliyim."

"Yakında, sen olacaksın, dostum."

Adriana ile aramızın gergin olduğu zamanlarda bile Elijah ile her zaman yakın bir ilişkim oldu. Diğer herkesin aksine, o hiçbir zaman benim davranışlarıma karışmadı ya da beni yargılamadı. Beni dinledi, gerekli gördüğünde tavsiyelerde bulundu ve ben ona her zaman güvenebildim.

"Onunla evlendim, Elijah, Hamptons'daki son gece."

Başını yana eğerken Elijah'ın ağzı açık kalır.

"Ha? Nasıl? Öncelikle evlilik cüzdanı için başvurmanız gerekiyor, sonra da yirmi dört saatlik bir bekleme süresi var. Bu bana yaptığınız bir düğün şakası mı?"

"Belediye memuruna rüşvet verdim, şu anda finanse etmeye çalıştığı yeni bir belediye binasının parasını ödemeyi teklif ettim. Oldu Elijah, ama ona davranışımdan sonra, hala benimle evli olmak ister mi bilmiyorum."

"Rocky'nin dediği gibi, dostum, *çok uzak*. Ne olursa olsun, tebrikler dostum." Diğer sağdıçlar gelmeden önce hızlı bir erkek kucaklaşması için içeri girdi.

Mihraptaki yerimizi alıyoruz ve birden sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor. Yani, Tanrım, burada evlenen ben değilim, ama onu bir ay görmedikten sonra, *işte bu.*

Bu karar verici.

Ona aynı şekilde bakabilecek ve her şeye rağmen onu sevmeye devam edebilecek miyim? Charlotte'umu mu göreceğim yoksa bu bebeği mi, *onun bebeğini* mi?

Derin nefesler alıyorum, avuçlarım terlemeye başlıyor ve Elijah sanki bunu biliyormuş gibi elini omzuma koyup sıkıyor. Adam tek bir ter bile dökmüyor ve bu, millet, en saf haliyle aşktır. Yemin ederim, kız kardeşim onu bulduğu için çok şanslı.

Müzik başladığında sinirlerimi elimden geldiğince bir kenara itip Adriana ve Elijah'ın anına odaklanıyorum.

Adriana, ruh haline bağlı olarak gelenekselin dışında bir şey. Düğün marşının piyanoda çalınmasını bekliyordum ama bunun yerine iki çiçekçi kız koridorda yürürken bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyor. İtiraf etmeliyim ki küçük elbiseleri içinde çok sevimliler ve ben hiçbir zaman çocukların sevimli olduğunu düşünen biri olmadım.

Sırada nedimeler var. Koridorda yürüyen iki kişi olduğunu biliyorum, sonra Charlotte gelecek. Adriana'nın arkadaşı ve Elijah'ın kuzeni koridorda yürürken onları merakla izliyorum. Kızlar güzel, ama benim odağım onlar değil ve göğsüm sıkışana kadar beklentiyle nefesimi tuttuğumu bile fark etmiyorum.

Onu kilisenin girişinde pembeye benzeyen straplez bir elbise giymiş, kumaşı ve dantelleri tenine mükemmel bir şekilde oturmuş halde gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Yüzünü tarıyorum, bir şey arıyorum ve anında gözleri benimkilerle buluşuyor.

Varlığının gücü güçlüdür, kuşatıcıdır ve güzelliğini tanımlarken mükemmellik küçümsenir. Sadece bir bakışta, bir bakışta, paylaştığımız her güzel an, hayatta kalmayı başardığımız acıyı gölgede bırakıyor.

Ellerimi birbirine kenetlemiş, sağdıç olarak burada dururken törensel görevlere saygı göstererek Charlotte'un koridorda yürüyüşünü izliyorum.

Ve bir kez daha kalbim atmaya başladı.

Bu işi nasıl yapabiliriz?

Bana yaklaştığı her adımda, sıcaklık tüm bedenime yayılıyor. Memnuniyet dolu bir bakış ve dudaklarında nazik bir gülümsemeyle, karşı taraftaki pozisyonunu alana kadar Elijah'a odaklanıyor. Neredeyse anında, gözleri tekrar üzerime düşüyor.

Zihnim bu anı keşfetmeye cesaret ediyor, sadece ikimiz, bir gün onun herkesin önünde karım olmak için koridorda yürümesi. Düzgün bir tören. Belki de her şey bu yüzden ters gitti? Sanki kader "Hey, beni acele ettirdiniz, ben de sizin için her şeyi berbat edeceğim." diyor.

Ve işte böyle, geleceğimiz mühürlendi. Bir an, koridorda yürüyen sevdiğim kadının basit bir hareketi, kalbimi ve kafamı aynı yöne yönlendirmek için ihtiyacım olan tek şey.

Onu ve onunla birlikte gelen her şeyi istiyorum, bu bebek de dahil.

Yürütmek zorundayız. Hayatımızda onunla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyım, ama ya bu ya da hiçbir şey. Eğer o da beni benim onu sevdiğim gibi seviyorsa, bu işi yürütebiliriz. Terapi ya da ortak ebeveynlik saçmalığı yapabiliriz. Belki evren bana bir iyilik yapar ve tüm haklarından vazgeçmesini sağlar. Siktir, kendini dinleyecek misin? O zaten senin karın ve şimdiye kadar evren bana en azından bunu verdi.

Sadece hiçbir şeyin onun Bayan Edwards olmasını değiştirmeyeceğini bilmesini istiyorum. Müzik daha yüksek sesle çalıyor ve Adriana, babam ona tutunarak koridorda yürüyor. Annem bir mendille gözlerini silerek ön tarafta oturuyor. Her şey çok bunaltıcıydı ve Adriana İnanılmaz.

Tören başlıyor ama ben her fırsatta Charlotte'a gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum. Hala aynı görünüyor, kesinlikle onu son gördüğümden çok daha sağlıklı. Cildi güneşten daha çok öpülmüş gibi görünüyor, gözleri yeniden parlıyor, ışık yeniden açılmış ve gülümsemesi - onu bana gülümserken yakaladığımda, gülümsemeden edemiyorum.

Göğüslerini fark etmeyen bir erkek olamazdım. Hamilelik ona çok yakışıyor ama onu çıplak hayal etmenin ne yeri ne de zamanı. Burada, kilisede dururken aklımdan geçen günahkâr düşünceleri temizlemek için neredeyse bir doz kutsal suya ihtiyacım var.

Sonra göğsündeki Anka kuşu kolyesini fark ettim. Bunun bir anlamı olmalı.

Rahip onları karı koca ilan ettiğinde bakışlarım dağılıyor. Kalabalık yüksek sesle alkışlıyor ve yeni evli çift ilk öpücüklerini veriyor.

Bay ve Bayan Evans.

İkili el ele tutuşup yeni evli mutlu çift olarak koridorda yürümeye devam ederken sevinçten havalara uçuyor ve sırayı bize bırakıyor.

Ağzım yukarı doğru kıvrılmış bir gülümsemeyle kolumu uzatırken, kolunu zarifçe benimkine bağladığında bedenim hiper-farkında oluyor ve onu son gördüğümden beri uykuda olan içimdeki her çatlakta bir sarsıntı sekiyor. Yanımda hafifçe sıçrıyor ve eminim o da aynı şeyi hissediyor.

Koridorda yürürken tüm gözler üzerimizde ve ona bu kadar yakın olmak hislerimi çılgına çeviriyor. Parfümünün kokusu ve teninin esansıyla, onu kenara çekip konuşmak istiyorum ama güzel dudaklarını öpmeden ve ona mümkün olan her şekilde sahip olmadan önce değil.

Ama kameralar gözümüze sokuluyor ve nereye dönsek etrafımızı sarıyor. Dışarıda insanlar mutlu çifte pirinç atıyor.

Bir spor bağımlısı olan Rocky, Elijah'a sert bir yumruk atarak suratını dağıtıyor. Rocky ile birlikte kahkahayı patlatıyorum ama Elijah ağzındaki pirinci tükürürken bize sinirli bir bakış fırlatıyor.

Charlotte fotoğraf çekmek için uzaklaşıyor, temas kaybı dayanılmaz, ama orada durup onu ve resmettiği güzelliği izlerken acıyı görmezden gelmek zorundayım ve midemin bulanmasına engel olamıyorum ama iyi bir mide bulantısı. İnsanın kusmak istemesine neden olan o kelebek hissi gibi. Tamam, yanlış söyledim ama tek bildiğim ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözlerimi ondan alamadığım.

Fotoğrafçı bir an için geri çekilerek onunla konuşmama izin veriyor. Attığım her adımda kelimeler zihnimde karmakarışık oluyor, cümle kuramıyorum. Bu kontrolsüzlük hissi tedirgin edici.

"Merhaba." Ne diyeceğimi bilemez bir halde gözlerinin içine bakarken tek yapabildiğim bu.

"Merhaba, sen."

Fotoğrafçı bizi bir kez daha yakalıyor ve ne olduğunu anlamadan düğün kaosunun içinde kayboluyoruz. Rolls Royce'lar kiliseye yanaştı ve biz yine ayrıldık.

Resepsiyona gitmek çok uzun sürmemeli ama tabii ki düğün geleneğinde gölet kenarında, ağacın altında, arabalara karşı, arabaların içinde, aklınıza ne gelirse bir pozdan bir milyon fotoğraf çekilmesi gerekiyor ve bu üç kez yapılıyor! Dışarısı buz gibi ve Gelinzilla fotoğraflar için paltolarımızı çıkarmamızı istiyor.

Fotoğrafçı, gelin tarafının eşleriyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını önerir.

Tekrar ediyorum, bence bu onunla konuşmak için bir şans olabilir.

Donmuş göletin kenarında poz verirken, telaşlı fotoğrafçı fotoğraflarımızı çekiyor ve bizi her yöne yönlendiriyor. Yanımda, Charlotte'un teni titriyor ve onu suçlamıyorum çünkü üzerinde sadece elbise var ve onu örten hiçbir şey yok. Adriana'nın ölmek istediğinden eminim.

Fotoğrafçının talimatlarını hiçe sayarak takım elbisemin ceketini çıkarıp Charlotte'un omuzlarına yerleştiriyorum, onun ve bebeğin hipertermi yaşayacağından endişeleniyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor, dişleri takırdıyor.

"Um... Lex, ne yapıyorsun? Bir fotoğrafa daha mı ihtiyacımız var?" Adriana havlıyor.

"Hava buz gibi. Cidden, Tanrı aşkına, gidelim."

"İyi." Adriana soğuktan korunmak için kollarını kavuştururken dişleri takırdıyor. "Sen kazandın. Şimdi partiyi başlatalım."

Bir kez daha, düğün koordinatörünün herkesin belirlenen arabalarına geri dönmesini emretmesiyle kaos bozuldu, ancak resepsiyon salonuna girerken yaklaşan sorumluluklarımız konusunda bizi uyarmadan değil.

Yolda Elijah'ın kuzeni ve arkadaşıyla otururken burbonumuzu açıyor ve önümüzde arabada oturan damada tezahürat yapıyoruz. Nihayet vardığımızda ve alkol sinir sistemime iyice yerleştiğinde, odaya büyük giriş için eşlerimize bir kez daha eşlik etmemiz istendi.

Charlotte kolunu benimkine bağlarken gülümseyerek, "Tekrar karşılaştık, ceket için de teşekkürler," diyor.

"Hatırlat da asla kışın evlenmeyeyim..." Ağzımdan çıktığı anda, anında pişman oluyorum. *Benim neyim var böyle?*

Charlotte gülerken omuzları bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Ben de kışı sevmiyorum, yani en azından aynı fikirdeyiz."

"Özür dilerim, demek istediğim-"

İsimlerimiz okunduğunda sözümüz kesildi. Birlikte, tezahürat yapan bir kalabalığın eşliğinde çift kapıdan geçip masadaki yerlerimizi alıyoruz.

Elijah'ın yanına oturdum. Sürekli diğer tarafına doğru eğilip Adriana'yı öpene kadar bu beni rahatsız etmiyor. Bu çok garip ve servis ettikleri şampanya da amcıklar için. Başlangıçlar servis edilmeden hemen önce hızlıca erkekler tuvaletine gidip bardan sert bir şeyler almaya karar veriyorum.

Oraya giderken koridorda Rocky ve Nikki'ye rastladım. Kilisede saçlarını topuz yaptığına yemin edebilirim ama şimdi saçları açık, omuzlarında dağınık bir şekilde duruyor.

"Bebeğim, bize bir saniye izin verir misin?" Nikki Rocky'ye sorar.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla balo salonuna geri döner. O herif az önce patladı. Nikki'nin ruju sanki dakikalar önce sürülmüş gibi taze görünüyor. Onlara hak veriyorum.

"Öncelikle, yaptığınız şaka hiç komik değildi. Ancak, yer gösterisi için yalvardığı için ona hizmet ediyor."

"Buna itiraz edemem," diye cevap veriyorum küçük bir kıkırdamayla.

"Bak, beni tanırsın, sadece olduğu gibi söyleyeceğim. Charlie öğrendiğinde ben de oradaydım. Şu anda çok kırılgan... Bunu göz önünde bulundurmanı istiyorum."

"Nikki..."

"Hayır, Lex, bak... Araya giriyorum. Bu senin işin. O artık senin karın. Tek istediğim ona iyi bakman, tamam mı? O benim ailemden biri."

Sessizce başımı sallıyorum. Charlotte pek çok insan için çok şey ifade ediyor ve hiçbir şekilde, ileriye dönük olarak, onu daha fazla incitmek istemiyorum. Sonra Nikki'nin Charlotte'un artık benim karım olduğunu söylediğini hatırladım. Yani Charlotte ona söyledi. *Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?*

Nikki uzaklaşıyor, beni tek başıma bırakıp söylediklerini düşünüyor ve acil işeme ihtiyacımı unutuyorum.

Hızlıca banyoya girip çıkıyorum, sonra da masaya geri dönüyorum. Yemek servis edildi ve hepimiz orada oturup kendi aramızda sohbet ediyoruz. Konuşma vaktinin geldiğini biliyorum ama kalabalığın içindeki bir moron sürekli bardağını kurcalıyor. Bu, bir kişinin çatalını bardağa vurmaya başladığı ve tüm salonun bunu takip ederek çifti öpüşmeye zorladığı aptalca bir gelenek. Bu gece bu onuncu kez oluyor ve yakından incelediğimde bunu başlatanın hep Rocky olduğunu fark ediyorum.

Rocky'ye bakarak, ona "siktir git ve bunu yapmayı bırak" der gibi bir bakış attım. Geniş bir sırıtışla, hepsini tek seferde içmeden önce bardağını bana doğru kaldırıyor.

Birkaç dakika sonra sunucu konuşma zamanının geldiğini anons etti. Neyse ki ikinci sıradayım ama herkesin önünde konuşmaktan endişe etmiyorum. Dünyanın en güçlü insanlarının önünde konuşma ve sunum yaptığım büyük oditoryumlarla kıyaslandığında bu hiçbir şey.

Ama babamı takip etmek zorundayım. Bu da başka bir şey.

İlk olarak babam söz aldı ve Adriana'nın onun tek kızı olması nedeniyle konuşmasının duygusal olacağını biliyorum. İlk düğünümü, konuşmasını ve herkesin nasıl ağladığını hatırlıyorum. Bu on kat daha kötü olacak.

"Güzel ve biricik kızım Adriana ile yeni ve umarım biricik damadım Elijah'ın evliliğini kutlamak üzere bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Kalabalık küçük bir kahkaha atar. Babam her zaman esprilidir, gerektiğinde insanların ilgisini çeker.

"Adriana konuşmaya başladığından beri düğünlere takıntılıydı. İlk başarısız evliliğini üç yaşında yaptı. Oturma odasına girdiğimde tüm oyuncak bebeklerini ve ayılarını sıra sıra oturmuş halde buldum. Adriana taçlı bir Külkedisi kostümü giymişti. Ona ne yaptığını sordum, o da evleneceğini ve mihrapta damadını beklediğini söyledi. Bu küçük kızın hayal gücü karşısında eğlenmekten kendimi alamadım ve ona damadının kim olduğunu sordum, o da basitçe 'Alex' diye cevap verdi."

Anıyı hatırladığımda odayı kahkahalar dolduruyor. O zamanlar dokuz yaşındaydım ve etrafta küçük bir kız kardeşin olması oldukça can sıkıcıydı.

"İkinci başarısız evlilik girişimi sekiz yaşındayken oldu. Bir hafta içinde Carmel'e taşınacaktık. Adriana elinde bir sepet dolusu eşyayla aceleyle eve geldi. Ona bu acelenin nedenini ve ne yaptığını sordum. Arka bahçeye kaçacağını ve hepimizin orada olması gerektiğini, çünkü biz gitmeden önce yan komşularının çocuğuyla evleneceğini söyledi. Ona evliliğin öyle herkesle yapılabilecek bir şey olmadığını tekrar anlattım. Bana söylediği sözleri hala hatırlıyorum. "Baba, eğer onu şimdi evlendirmezsem, Tanrı bilir sonunda kiminle evlenirim. Yan komşumuz küçük Jimmy'nin üç gün erken taşınmaya karar verdiğimiz için mutlu olduğunu düşünüyorum."

Kalabalık yine kahkahalara boğulurken, babam devam ediyor: "Üçüncü evlilik girişimine gelince, bu seferki uzun sürecek. Elijah," diyor kadehini ona doğru kaldırarak. "Seni küçük kızımla gördüğüm kadar bir kadına bu kadar aşık, bu kadar tutulmuş bir adam görmedim. Sen onun gündüzünün ışığı, gecesinin huzurusun. Ona çok fazla neşe ve mutluluk verdin ve küçük kızımı senin gibi gülümsetebilen biri, bir babanın kızı için isteyebileceği tek şey budur. Yani, ömür boyu mutluluğa. Lütfen yeni evli çiftin şerefine kadeh kaldırın."

Annem, tam bir enkaz, mendil yığınının içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Kabul etmeliyim ki, oldukça iyi bir konuşmaydı. Babam kız kardeşime sıkıca sarıldıktan sonra Elijah'ı kucaklamak için eğiliyor.

Sandalyemden kalkıp sahneye doğru yürümeden önce ceketimin düğmelerini ilikliyorum. Terleyen avuç içlerimi görmezden gelerek boğazımı temizliyorum. Neden odadaki dev fil benmişim ve beni izleyen tek kişi Charlotte'muş gibi hissediyorum?

Ya şimdi ya da asla.

Duruşumu düzeltiyorum, gösteri zamanı.

"Sevginin, güven, inanç ve sadakat sunan asil bir kendini verme eylemi olduğunu söylerler. Ne kadar çok severseniz, o kadar çok kendinizden bir parça kaybedersiniz, ancak olduğunuz kişiden eksilmezsiniz, sevdiğiniz kişiyle tamamlanırsınız. Birbirlerine duydukları aşkın ortaya çıkışını nasıl izlediğimin hikayesini anlatırken bu daha doğru olamazdı..."

Sol tarafımdan, Charlotte'un dikkatle bana baktığını görüyorum, asla arkasını dönmüyor.

"Elijah'la ilk kez üniversiteden eve döndüğümde tanıştım. Adriana'nın eve her geldiğimde beni verandanın merdivenlerinde beklemek gibi bir alışkanlığı vardı, yürüyebildiği andan itibaren yaptığı bir şeydi bu. O gün bunu yapmamıştı, artık bunu aştığını düşünmüştüm ve bu beni biraz üzmüştü. Eve girdiğimde duyabildiğim tek bir ses vardı, kız kardeşimin kahkahaları. Seslerin geldiği yere doğru ilerledim ve Adriana'yı, dağınık saçlarıyla bana Beetlejuice'u hatırlatan sıska görünümlü bir çocukla gördüm. Orada dikkatle oturmuş, Elijah'ın ona büyüdüğünde atlarıyla ilgili anlattığı bir hikayeyi dinliyordu. Adriana'yı tanıyan herkes için kıpırdamadan oturmak ve sessiz olmak onun asla göstermediği becerilerdi. Aslında, neredeyse onları itiyor gibiydi. Yine de orada oturmuş, hiç kıpırdamadan, dikkatle dinliyordu. Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Hızlı bir öksürükten sonra beni gördü. O değildi

Korkarım Elijah da değildi. Onu sadece çok iyi bir arkadaşı olarak tanıttı.

"O günden sonra kız kardeşimin küçük bir parçasını kaybettim çünkü onun nihayet bu kadına ve bu sözde arkadaşa dönüştüğünü gördüm. Elijah, her şeyin onunla ilgili olduğunu biliyordum. Çok az insan ilk aşklarına tutunduklarını söyleyebilir, çok az insan onları yakalayanın sadece bir kişi olduğunu söyleyebilir. Elijah ve Adriana, ilk görüşte aşkı fethettiniz, bunca yıldan sonra birbirinize sadık kaldınız. Gücünüz ve birlikteliğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Birbirinize olan güveniniz, en önemlisi, sizi bugüne getirdi, eğer bunu hak eden biri varsa, o da ikinizsiniz.

"Bugün ikiniz de birbirinizi tamamladınız ve bu diğerlerine bir ders olsun. Sevdiklerinize güvenin ve onların güvenini en büyük takdirle kabul edin. Yarın yokmuş gibi sevin, bugün son günmüş gibi yaşayın ve yarının geleceğine inanın. Bazen bize kolay yol verilir, bazen de en zor yol; ama eğer bugün ikiniz kadar mutlu olabilirsek, o zaman her yol kat etmeye değer."

CHAPTER 18

CHARLIE

Lex ayağa kalkıyor ve mikrofonu eline alıyor. Herkesin önünde, kendinden emin ve varlığıyla talepkâr bir şekilde dururken, benimki de dâhil olmak üzere tüm gözler ona sabitleniyor.

Kilisede onu gördüğüm andan, koridordaki kısa yürüyüşümüze, ardından parkta fotoğraf çekerken kısa karşılaşmamıza kadar, yakışıklı yüzüne bakmak için mümkün olan her fırsatı değerlendiriyorum.

Lex her zaman erkeksi bir şekilde güzel olmuştur ama bugün onu görmenin bana hissettirdiklerini tarif edecek kelime bulamıyorum. Varlığı, her ne kadar etrafımdaki hareketlerinde temkinli olsa da, yine de bana hükmediyor ama bir şekilde sadece onun tarafından sahiplenilmeyi arzuluyorum. Siyah smokini, bembeyaz gömleği ve onu tamamlayan papyonuyla düşüncelerim bir kilisenin içinde dolaşmaması gereken yerlere gidiyor.

Onu cinsel bir şekilde düşündüğüm için kendimi kutsal olmayan ve cehennemin kapılarına atılmaya hazır hissediyorum.

Ama şimdi, herkesin önünde dururken, tüm gürültüyü engelliyor ve sadece onu dinliyorum, sözlerini umutsuzca bekliyorum.

"Aşkın, güven, inanç ve sadakat sunan asil bir kendini verme eylemi olduğunu söylerler..."

Tüm konuşması boyunca kolyeme sarılıyorum. Duygularını yüksek sesle dile getirdikçe midem bulanıyor. Kadehini kaldırıyor ve herkes alkışlıyor. Adriana ayağa kalkıyor, yanağından süzülen bir damla gözyaşıyla ona sarılıyor. Sözlerini, söylediği her şeyi ezberliyorum.

Dedi ki.

Zorlu bir yoldu. Ama

yolculuğa değdi.

Ve yarın yokmuş gibi sevmek. Bugün

son günmüş gibi yaşamak.

Elijah sahneye çıkarken sunucu gecenin son konuşmasını anons ediyor. Burada otururken, farkında olmadan Lex'i görebilmek için başımı eğene kadar odaklanamıyorum.

Zümrüt gözleri bana parlıyor, tüm sıcaklığı ve sevgisiyle üzerimi örtüyor.

Ve işte böyle, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"Öncelikle bu çok özel günümüze katıldığınız için sizlere teşekkür etmek istiyorum. Bu salonda bulunan her birinizin kalbimizde özel bir yeri var ve bunu sizlerle paylaşabilmek bize mutluluk verdi. Anneme teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum. Anne, benim için çok şey feda ettin ve hayallerimin peşinden gitmem için bana güç verdin. Sevginiz ve desteğiniz sonsuza dek bugün olduğum kişi olmamın nedeni olacak. Babama, bize tepeden baktığını biliyorum ve sana bakmak için bir an ayırdığımızda, seni sevdiğimi ve varlığını yanımızda hissettiğimi bil. Hiçbir şeyi kaçırmadın baba... *tam buradasın*." Elijah'ın sesi hafifçe titriyor, yanımdaki Adriana gözyaşlarına boğuluyor.

Peçeteyi ona uzatıyorum ve gözlerimin kenarını silmek için kendiminkini alıyorum. "Andrew ve Emily'ye, bana hoş geldin demekten başka bir şey yapmadınız.

Seninle ilk tanıştığım andan beri evini ve aileni seviyorum. En karanlık anlarımda yanımda oldunuz, bana ihtiyacım olan umut ışığını verdiniz. Ve şimdi bana en büyük hediyeyi, kızınızla evlenme zevkini verdiniz. Hayatımı kızınızı yaşayan en mutlu kadın yapmak için harcayacağıma söz veriyorum, ama sadece birkaç yıl torunlar hakkında dırdır etmeyi bırakacağına söz verirsen."

Odayı kahkahalar dolduruyor, hem Dr. Edwards hem de Emily dinlerken gururla gülümsüyorlar.

"Yeni taç giyen kayınbiraderim Lex'e şunu söylemek isterim ki, benim çocukluğumda hiç kardeşim olmadı, ama bana böyle bir hediye verilmiş olsaydı

senin gibi birini diledim. Sen tanıdığım en güçlü, en kararlı insansın. Farkında olmadan pek çok insanın hayatına dokundun ve beni asla hayal kırıklığına uğratmadın. Aslında bugün burada kansersiz bir şekilde durmamın tek nedeni sensin."

Yanağıma düşen gözyaşını siliyorum, tüm günün duyguları zapt edilemeyecek kadar fazla.

"Güzel eşim, en iyi arkadaşım ve çocuklarımızın gelecekteki annesi Adriana'ya, bana nasıl seveceğimi gösterdin, kendimi nasıl geliştireceğimi gösterdin ve en önemlisi, sen benim her nefesi alma sebebimsin. Seni seviyorum, Adriana. Çıkmak üzere olduğumuz harika yolculuğa kadeh kaldıralım."

Yüzünü onunkiyle buluşmak için eğiyor ve dudaklarından öpmeden önce yanaklarından süzülen gözyaşlarını öpüyor. Herkes bu muhteşem çifti alkışlarken odadaki alkışlar yankılanıyor.

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, Elijah gerçek bir centilmen gibi elini uzatıp Adriana'ya evli bir çift olarak ilk danslarında ona katılmasını teklif ederken müziğin odaya yayıldığını fark etmemiştim.

Tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor ve onu dans pistine kadar takip ediyor. İki mükemmel ruh gibi, grup 'Unchained Melody' şarkısını söylerken yumuşak ses eşliğinde vücutlarını sallıyorlar.

Bu onların şarkısı ve mükemmel anlarında, bu iki insanın sonunda bir bütün haline gelmesini hayranlıkla izliyorum ve en başından beri oradaydım. Yerel futbol maçımızda ilk kez karşılaştıklarına dair anılar, Adriana'nın durmadan onun hakkında konuşması ve normal bir lise çocuğu gibi değil, ona bakış şekli. Gerçekten ilk görüşte aşktı. Bir ömür boyu izlediğiniz bir filmin mutlu sonu gibi ve ben de arkama yaslanıp izliyorum, kaçmak isteyen daha fazla gözyaşını isteyerek tutuyorum.

Şarkı neredeyse sona yaklaşırken, kaçınılmaz olan yaklaşıyor ve midemin çukuruna gömülen o his, sinirlerle dolu büyük bir düğüme dönüşüyor.

Sunucu, Bryan Adam'ın 'Everything I Do, I Do It For You' şarkısı çalmaya başladığında düğün ekibinin gelin ve damada katılacağını anons eder.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak zorundayım.

Lex hemen yanıma geliyor. Elimi onun elinin içine koyduğumda, içimde yine bir elektrik çarpması hissediyorum.

her zaman o olmuştur. Ama bu sefer ürkmüyorum, bedenim bunu çok istiyor.

Diğer çiftlerin yanında, ortada durduğunda onu dans pistine kadar takip ediyorum. Kollarını belime dolayarak beni kendine yaklaştırıyor, ellerim tıpkı baloda yaptığım gibi boynuna dolanıyor.

Gözlerimiz buluşuyor, bakışlarımız sanki etrafımızda hiçbir şey yokmuş, sadece o ve ben varmışız gibi kilitleniyor. Yüzünü her açıdan incelerken, umutsuzca öpmek istediğim güzel dudaklarına odaklanırken zümrüt gözleri parlıyor. Önce konuşmam gerekip gerekmediğinden emin değilim, sinirlerim tutarlı bir cümleyi bir araya getirme yeteneğimi gölgede bırakıyor. Ne söylemeliyim? Onu hayattan daha çok istediğimi. Bunu söyleyerek mi başlamalıyım? Sözleri aklımdan çıkmıyor, Bu yüzden dans ediyorum ve ona güveniyorum.

"Lex," diye mırıldanıyorum, adı zahmetsizce dilimden dökülüyor.

"Charlotte, lütfen, önce söylemem gereken şeyi söylememe izin ver."

Gözlerinin içine bakıyorum, tüm dikkatimi ona verebilmek için hareketlerim sakinleşiyor. "Son bir aydır amaçsızca etrafta dolaşıp neden cezalandırıldığımı. Bu kadar acı çekmek için tam olarak neyi yanlış yaptığımı merak ediyordum. Hayatımda daha önce de düşük noktalara ulaştığımı düşünüyordum, ama hissettiklerimin yanında bunlar hiçbir şeydi...

"Birkaç gece önce Brezilya'nın tehlikeli bir bölgesinde tek başıma oturuyordum. Sarhoştum ve yerel halk beni soymaya hazırdı. Dayak yememe ramak kalmış olması umurumda değildi. Ellerinde tekila, patlamaya hazır bir saatli bomba gibi beni izliyorlardı. Bana söylediklerin çok canımı yaktı ve o sözleri kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Bu sözler zihnimde sürekli yankılanıyordu ve beni en çok inciten şeyin ne olduğunu sorguluyordum... *onun* olması mı yoksa senin hayatında olamayacağım gerçeği mi? Onu incitmeyi hayal edebileceğinden çok daha fazla istedim Charlotte. İtiraf etmekten utandığım şeyler planlamıştım. Bunu gerçekleştirmek için oradaydım ama sonra yukarı baktım ve onu gördüm, İsa Mesih'in heykelinde parlayan ışığı."

Sözcükleri boğazında düğümleniyor, ben merakla beklerken utanç içinde başını öne eğiyor.

"Tam umudumu kaybettiğimi düşünürken, birkaç metre ötemde küçük bir kız vardı, melek gibi sesi etrafımızı saran telaşın içinde taşınıyordu. Kendi ana dilinde konuşuyordu ama anlıyordum, babasına Kurtarıcı İsa'nın neden gözlerini acıtacak kadar parlak olduğunu sordu. Hemen yanına koştum ve ona da görüp göremediğini sordum. Başını salladı ve anladım ki

sadece ben değildim. Onun adı Carla'ydı. Bu bir işaretti, büyük bir işaret. İşte o an seni özlediğimi, hayatımın sensiz bir hiç olduğunu anladım. Artık ona değil, seni incittiğim için kendime kızıyordum. Bununla tek başına uğraşmak zorunda olan sendin ve başka seçeneğin olmadığını düşünmene neden olduğum için kendimden nefret ettim. Seni seviyorum, Charlotte Olivia Mason. Hayatım sadece seninle tamamlanacak."

Kalbim her yönden çekiştirildi ve sonunda kelimeleri söylemek zorundayım çünkü onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. "Bebek-"

"Bu bebek, Charlotte, senin bir parçan. Senin bir parçan olan herhangi bir şeyin yanlış olması mümkün değil. Bu sadece onu hayal edebileceğinden çok daha fazla sevecek başka bir insana sahip olacağı anlamına geliyor."

Onu kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum, hayatım pahasına ona tutunuyorum. Ne olursa olsun benimle olmak istiyor. Bu adam beni olduğum her şey için, yaptığım her hata için seviyor. Kendime birkaç saniye verip her şeyi içime alıyorum - sevginin ve özverinin muazzamlığı beni sarıyor ve ben de ona karşılık vermek, ona umut, mutluluk ve hak ettiği sevgiyi vermek istiyorum.

Lex Edwards dünyayı hak ediyor ve ben ona bunu ve ötesindeki her şeyi vermeliyim.

Artık yalan yok.

Artık acıyı saklamak yok.

Gerçeğin söylenmesi

gerekiyor. "Lex... bu senin

bebeğin."

Ellerini iki yana açarak, kuşkulu bir bakışla geri çekiliyor. Sessizlik içinde, gözleri cam gibi olana ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirene kadar yüzümü inceliyor.

"Bebeğim mi?" diye kekeliyor.

"Gerçeği bildiğim halde kendimden şüphe ettim. Yalan söyledim Lex. Yalan söyleme ihtiyacı hissetmemin ardında çok fazla neden var ve seni incittiğim, sana bu kadar acı çektirdiğim için çok üzgünüm ve sana her şeyi anlatmak için bir şans istiyorum Lex. Sekiz yıl önce her şeyin dağıldığı günden beri sakladığım her şeyi, ama şimdilik, şu an için, seni öpmem gerekiyor. Sana hayatımda o kadar çok ihtiyacım var ki... Sana ihtiyacım var Lex. *Sonsuza kadar*."

Hiç tereddüt etmeden bedenim onunkiyle aynı hizaya geliyor, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Sıcak nefesi aramızdaki havada dolaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarını

dudaklarımda hissetmek için sabırsızlanıyorum ama parmağı ağrıyan dudaklarımı sıyırıyor, alt dudağımı sürekli bir dokunuşla yokluyor.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, parmağının dudaklarıma basit bir dokunuşuyla tüm bedenim titriyor. Ağzı alt dudağımın üzerinde duruyor ve sadece saniyeler süren ama saatler gibi geçen bekleyiş, dudağımı nazikçe emene kadar artıyor.

Bu anın tadını çıkarırken, omuzlarımda ağırlaşan her şey yavaşça kalkmaya başlıyor, öpücüğü içime yayılıyor ve karanlıkta kalan her yerime ışık saçıyor.

O benim, ben de onun.

Ve birlikte, içimde büyüyen güzel bir şey başlattık. "Bebeğim mi?" diye tekrar sordu.

"Evet, Lex... bu bebek bizim."

Bu kez, onu harekete geçiren coşkulu bir duyguyla beni daha derinden öpüyor ve ben küçük bir çığlık atarken beni hafifçe kaldırıyor. Etrafımızdan alkış ve ıslık sesleri yükseliyor. Duruyoruz, birbirimizden ayrılıyoruz ve dönüp etrafımıza bakıyoruz. Tüm salon bizi ayakta alkışlıyor ve yüzüm ailesinden ve izleyen birçok yabancıdan dolayı kızarmaya başladığında Lex'e bakıyorum. Yüzü gururla parlıyor, gözleri dans pistinin ışığı altında ışıldıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, burnu burnuma değiyor ve sonra beni aşk delisi bir aptal gibi döndürüyor.

Dans ediyoruz, birbirimizi asla bırakmadan. Buradan başka olmak istediğim bir yer yok. Ta ki Emily araya girip oğluyla hızlıca dans etmek isteyene kadar. İşemem gerektiği için biraz rahatladım, akşam yemeği sırasında dört tane mocktail içtiğim için bu beni haklı çıkarıyor.

Elbisenin içinde biraz zorlansam da banyoya doğru hızla ilerliyorum ama birkaç dakika içinde yetişiyorum. Orada durup makyajımı kontrol ederken, nedimelerden biri olan Erin içeri giriyor ve sırıtmadan edemiyorum, günün erken saatlerinde Lex'e pençelerini geçirmeye çalıştığı için aptal sürtük.

"Demek sen ve Lex,

ha?" "Evet, Lex ve ben."

"Daha önce onun hakkında konuştuğumda bundan hiç bahsetmemiştin. O sarışın hatunu becerdiğini sanıyordum... Victoria... ya da başka bir şey."

"Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun? Bunu bilmiyordum. Belki de ondan ayrılmalıyım?" Alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Belki de yapmalısın... Onunla ilgilenecek pek çok kadın tanıyorum."

"Açıkçası, alaycılık senin uzmanlık alanın değildi, ama bir

sözlüğe bakabilirsin. Ne zaman kullanıldığını anlamanıza yardımcı olabilir."

Saçımın bir tutamını düzeltip banyodan çıkıyorum ve harika geri dönüşüm için kendime çakıyorum.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. Birkaç kez, sadece Lex'le birlikte olmak isterken insanlarla konuşmaya çekildim. Onu her yere yanımda sürükledim ve Tanrı'ya şükür yanımdan ayrılmak istemedi, ancak kulağıma bir şeyler fısıldadığında dikkatimi dağıttığını kanıtladı.

"Artık gidebilir miyiz?" diye yalvardı, dişleriyle kulak mememi çekiştiriyordu.

"Bu kız kardeşinin düğünü. *Tek* kız kardeşinin. Şimdi ateşli bir göt parçası gibi yala yut... pardon, *beyefendi* gibi."

"Neyi emeyim?" Elleri göğüs kafesimi yavaşça geçerek göğsümü hafifçe okşuyor.

"Sen şeytansın, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Oh, Bayan Edwards... sizinle ne yapacağım?" diye şeytani bir sırıtışla alay ediyor.

Bayan Edwards. Bayan Edwards, bu isim kulaklarıma müzik gibi geliyor. "X dereceli mi yoksa G dereceli mi cevap istiyorsunuz?"

Eğilip elini omzuma koyuyor. Sıcak ve yumuşak nefesi tenime değiyor "X... her zaman X."

Tam onunla yapmak istediğim bir dizi müstehcen şeyi fısıldamak üzereyken Emily ve Andrew yanımızda duruyor ve yakında pornografik olacak şakalaşmamızı bölüyorlar. Lex aniden arkasını dönerken Dr. Edwards boğazını temizliyor.

"Oh, Charlie... Her şey için çok üzgünüm." Emily, gözyaşları mükemmel bir şekilde yapılmış yüzünden kaçarken burnunu çekiyor. Dr. Edwards ona bir mendil daha uzatıyor, gece boyunca yaptığı duygusal patlamalardan hiç etkilenmemiş gibi. Lex'i bırakıp ellerimi Emily'nin boynuna atarak onu kucaklıyorum. Bu sadece bizimle ilgili değil. Geçmişimize karışmış başka insanlar da var, yeniden bir araya gelmemizden bu kadar mutlu olmayacaklarını düşündüğüm insanlar.

"Sana saygısızlık ettiğim için ben de özür dilerim. Bana hep kızınmışım gibi davrandın."

Nazik bir gülümsemeyle bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırırken birbirimizden ayrılıyoruz. "Birbirinize aşıktınız ve hiçbir şey bunun önüne geçmemeliydi."

Lex eğlenceli bir sırıtışla, "Belki de ona haberleri vermelisin, bilirsin, yaşlı kadını neşelendirirsin," diyor.

"Haberler mi?" Emily'nin gözleri Lex ve benim aramda gidip geliyor. "Bilgin olsun, *o kadar* da yaşlı değilim Alexander."

"Evlendik sayılır... yani bir ay önce kaçtık." Emily
elini göğsüne götürdü, şok olmuştu.
Dr. Edwards oldukça kayıtsız görünüyor.
"Şey, sanırım tebrikler sırayla," diye boğuluyor, yine neredeyse gözyaşları içinde.
"Hepsi bu değil... Büyükanne olacaksın."
Gözleri yumuşuyor, içten gelen bir parıltıyla doluyor ve ikimizi de bir kucaklamanın içine çekiyor.
"Gerçekten büyükanne mi olacağım?"
"Evet, anne... şımartılacak küçük bir
bebek."
Yanağımı okşarken onu bırakıyorum. Lex'e bakıyor, ondan daha yüksekte olmasına rağmen yüzünü kavrıyor.
"Küçük oğlum baba olacak." Tekrar ağlamaya başladı.
Dr. Edwards burada durup tek kelime etmeden beni izlemeye devam ediyor. Elbette bebekten haberi var, DNA sonuçlarını almama ve Lex'in baba olduğunu kanıtlamama yardım etti. İki erkekle birlikte olmanın utancını bir kenara iterek ona sormak büyük bir güç gerektirmişti. Ama yine de sonunda işe yaradı ve ona ulaştığım için pişman değilim.
Emily Lex'i bıraktı ve annelik görevini yerine getirerek, kucaklaşmaları sırasında hafifçe buruşan takım elbisesini düzeltti.
Dr. Edwards başını öne eğerek, "Oğlum... Özür
dilerim," der. "Ne için üzgünsün baba?"
"Birbiriniz hakkında ne hissettiğinizi göremediğim için. İkinizi ayırmak zorunda bıraktığım için." Sesi yumuşak ve özür dileyici. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.
Emily kolunu ona doluyor, bunun onun suçluluk duygusundan kurtulması olduğunun farkında. Bazen bu anlar kendini gösterir ve nasıl davranılması gerektiği konusunda bir belirsizlik yaşanır. Gariptir ama bu yükü, bu karanlık sırları bu insanlara bırakmak bir şekilde tedavi edicidir.
"Baba..." Lex elini onun omzuna koyarak şöyle dedi. "Sanırım ikimiz için de büyümemiz gerektiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Artık burada oturup geçmişte yaptıklarımızdan pişmanlık duyamayız. Bu dünyaya getirmemiz gereken bir bebeğimiz var ve onun 'Büyükbaba' diyebileceği, saçı sakalı ağarmış birine ihtiyacı var."
Dr. Edwards ani bir hareketle Lex'i sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Lex ağzı gevşerken bir kaşını kaldırıyor ve anladığım kadarıyla babası nadiren şefkat gösteriyor

ona doğru. Emily tabii ki ağlamaya başladı. Bu benim kendi duygu gösterimimin başlangıcıydı - lanet *olası hamilelik hormonları.*

"Bekle... Benim hiç gri saçım yok mu?" Dr. Edwards kıkırdar ve hafifçe geri çekilir.

Lex gülüyor. "Tabii, baba."

Sunucu buket atma zamanının geldiğini anons ediyor. Bekâr bayanlar dans pistinde bir grup halinde bekliyorlar. Birkaçı ön pozisyon için birbirini itiyor, Eric ve Erin tartışmaya başladığında benim histeri krizine girmeme neden oluyor. Eric buket uğruna kendini bir grup aç kadının arasına atmaktan çekinmiyor.

Eric, Erin'in Lex'i istediğini öğrendikten sonra ona karşı bir kan davası güder. Bütün gece ona taşralı orospu der ve dans pistinin öbür ucundan pis pis bakar.

Adriana önde durur ve iki sahte denemeden sonra buketi fırlatır. Buket mükemmel bir şekilde Kate'in kollarına düşüyor. Şok olmuş bir bakışla, gülerek ona doğru yürüyorum.

"Sen olduğuna sevindim."

"Aman Tanrım, evlilik mi? Lütfen, hâlâ platin hoochie'ye yükselmeye çalışıyorum ve ayrıca radarımda kimse yok."

"Charlie artık masadan kalktığına göre, sen benim yedeğimsin," diye hatırlatıyor Eric ona. "Hatırlarsan, kırkına kadar evlenmezsek birbirimizle evleneceğimizi ve başkalarıyla mutlu bir seks yapacağımızı söylemiştin, ama senden her gece benim için yemek yapmanı bekliyorum ve... yine ne yapmam gerekiyordu?"

Kate ona "Bir alet kutusu al ve evdeki eşyaları nasıl tamir edeceğini öğren" der.

Eric sinirlenir. "Oh, doğru, ama Tools-R-Us kataloğundan sana gönderdiğim gibi gösterişli bir alet kemeri alabilir miyim?"

"Eric, o katalog dildolarla doluydu ve Tanrı bilir diğer şeylerin adı neydi."

"Altın ışıltılı olanı mı aldın?"

"Evet... ve pembe olanı da. Bir alana bir bedava kampanyası vardı." Kate gülüyor.

"Sizi çok özledim çocuklar!" İkisini de kucaklıyorum, hayatım yakında bir bebekle dolup taşacak olsa da Eric ve Kate birbirlerini buldukları için mutluyum.

"Aptal taşralı fahişe Gucci makosen ayakkabılarımın üzerinde durdu," diye yakınıyor Eric, uzaklaşırken.

"Onun bir çapa olduğunu sanıyordum?"

"Onu köşedeki kızıl saçlı herife sarkıntılık ederken yakaladığımda fahişeliğe terfi etti."

"Bu onun kuzeni değil mi?" Ben soruyorum.

Eric ve Kate hep bir ağızdan gülerler. "*Ohhh, naaassty*..."

"Aptal taşralı fahişenin gözü kocamdaydı." "*Kocam mı?*" Eric'in nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "Charlie, kocan olduğunu mu söylüyorsun? domuzcuklar?"

Kate onu düzeltir: "Eric, yalan söylüyorsun," der.

"Hayır, yalan söylemiyorum, bu arada birden bire İngiliz bir eşcinsele mi dönüştün? Biz evlendik," diyorum ona.

"*Ön kapıyı kapatın*... ama arka *kapıyı* değil. Arka Kapı Betty modası geri döndü. Bekle, Tanrım, şaka mı yapıyorsun? Ne zaman? Nasıl?" Eric, Kate'e dönmeden önce milyonlarca soru sorar. "Ve biliyorsan neden bana söylemedin?"

"Çünkü anlatmak benim işim değil. Ben boşboğaz bir Betty değilim."

"Çocuklar, cidden, kimin umurunda?" Kate'in Eric'e bilgi vermemesini sağlayarak konuşmayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Mesele şu ki... taşralı orospunun dışarı çıkıp kocama bakmayı bırakması gerekiyor."

Kollarının belime dolandığını, dudaklarının boynuma sürtündüğünü hissediyorum. "Adamında kimin gözü vardı?"

Kate ve Eric yüzlerinde aptalca bir sırıtışla bize bakıyorlar. İkimizi izlerken birbirlerine tutunuyorlar. Tüyler ürpertici bir durum. "Erin, düğün fahişesi," diyorum ona, rengimden utanmadan kelime seçimi. "Elijah'ın kuzeni olarak da bilinir."

"Oh, o... evet, onunla tanışmıştım."

"Tanıştık derken, sikiştik mi demek istiyorsun?"

"Charlie!" Eric şok içinde ağzını kapattıktan sonra ciddi bir ifadeyle Lex'e döndü. "Peki, sen yaptın mı?"

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım bile." Onu sıkıca sarıyorum, cevabından çok memnunum.

Eric hemen atıldı. "Bahse girerim gelinciği bir büyücünün kolu gibidir. Yürürken ıslık çaldığını duyduğuma eminim."

Hepimiz kahkahalara boğuluyoruz, Eric'in sözel ishaline karşı artık bağışıklığı olmayan Lex bile.

Müzik nihayet durduğunda ve Adriana ile Elijah vedalaşmaya hazırlandığında saat gece yarısına yaklaşıyor. Lex'i kenara çektim. Ya şimdi ya da asla.

"Lex... Bunu şimdi yapmam gerek." "Neyi yapman?" diye sorar, endişeyle.

"Sana söylemeliyim... göstermeliyim... Sonunda bu işin peşini bırakmalıyım."

Başka bir soru sormuyor, Adriana ve Elijah etrafı kolaçan edip vedalaşmadan önce başını sallıyor. Bir sürü kucaklaşma, birkaç damla gözyaşı ve iyi dileklerden sonra ikimiz de salondan çıkıp Rocky'nin resepsiyon salonuna götürdüğü arabama atlıyoruz.

Geç oldu ama bunu serbest bırakmalıyım. Yarın uyanmak ve onunla yepyeni bir hayata başlamak istiyorum. Hamile ve yorgun olduğum için benimle tartışsa da ona arabayı kullanacağımı söylüyorum ama nereye gittiğimi biliyorum. Asla unutamam.

Yirmi dakika sonra kapıda duruyoruz. Lex bana şaşkın şaşkın bakıyor ama soru sormuyor.

Çitteki küçük boşluğa doğru yürüyorum ve çiti hafifçe hareket ettiriyorum ki sıkışarak geçebilelim. Çoğu insan burada olmaktan korkar ama burası kendimi huzurlu hissettiğim tek yer, sürekli arzuladığım yalnızlık. Geçen yıldan beri buraya gelmemiştim, farkına vardıkça suçluluk duygusu içimi kaplıyor.

Bir şekilde zamanın geçip gitmesine izin vermiştim ama belki de geriye dönüp baktığımda bu iyi bir şeydi. İyileşmeye ve Lex'in hayatıma geri dönmesini hazmetmeye ihtiyacım vardı.

Dışarıda, dondurucu havada, zifiri karanlık ve ayın sadece hafif bir ipucu var. Yolu takip ediyorum - her adımı, her dönüşü ezberledim. Uykulu söğüt ağacının yanındaki köşede, onu tam önümde görene kadar yürümeye devam ediyorum.

Orada duruyor, taş biraz aşınmış görünüyor. Elimi üzerine koyuyorum ve yere diz çöküp ismin üzerini kaplayan karı siliyorum.

Althea Olivia Mason
Sevgi Dolu Anısına

"Lex, büyükannemle tanışmanı istiyorum çünkü o olmasaydı hayat devam edemezdi. Kendi şeytanları ona karşı savaşırken bile en karanlık zamanlarımda elimi tuttu. Sonunda onu kaybettim ama şimdi sana, sana tekrar aşık olmaktan neden bu kadar korktuğumu anlatmam gerekiyor. Neden seni restoranda gördüğüm andan itibaren sana karşı hissettiklerimi inkâr etmeye çalıştım. Neden seni kendimden uzaklaştırdım, neden o gün hastanede sana yalan söyledim."

"Her şey yaz tatilinde başladı, seni en son gördüğümden bu yana tam altmış gün geçmişti..."

CHAPTER 19

LEX

Restoranda Charlotte'a ilk rastladığım andan beri, ayrılmamın onun söylediğinden daha önemli olduğunu biliyordum. Gecenin köründe bir mezarlığın ortasında duracağımı hiç düşünmemiştim.

Etraftan rahatsız olmadığım için sessiz kalıyorum, adımlarıma dikkat ederek zavallı omuzlarını çökerten yükten kurtulmasına izin veriyorum.

Büyük bir söğüt ağacının altında duran mezar taşlarının olduğu bölüme kadar onu takip ediyorum. Duruyor ve soğuk zeminde diz çökmeden önce sessizce bakıyor. Yavaşça elini kaldırıyor ve avucunu taşın üzerine siliyor, şimdi kendi gözlerimle okuduğumda kelimeleri görülebiliyor.

Büyükannesinin mezarı.

Charlotte korktuğuna dair hiçbir belirti göstermiyor. Neredeyse soğuk ve kirli zeminde huzur içinde oturuyor gibi görünüyor, ürkütücü çevresinden hiç etkilenmemiş. Konuşmaya başladığında yanında diz çöküp sözlerini dinliyorum, bulmacanın kayıp parçasını nihayet açıklayacağını bildiğim sözleri.

"Lex, her şey Connecticut'a taşındığım yaz tatilinde başladı, seni son gördüğümden bu yana tam altmış gün geçti..."

Yemek masasında oturmuş, önümdeki zarfa bakıyordum. Kalındı ve sol üst köşesine Yale logosu basılmıştı.

İki hafta önce buraya geldiğimde, geç kabul edileceğimi umarak hemen bazı devlet üniversitelerine başvurdum. Büyükannemin yardımı ve onun Yale mezunu olması ve hala bazı öğretim üyeleriyle arkadaş olması sayesinde, bu kalın zarfın sadece olumlu şeyleri temsil ettiğini biliyordum ve onun yardımı işe yaramıştı.

Saate baktım, üçü çeyrek geçiyordu. Büyükannem üç buçuğa kadar evde olmayacağını söylemişti, ben de bunu tek başıma yapamayacağım için bekledim. Saat tam üç buçukta, elinde bir sepet elmayla mutfaktan içeri girdi. En sevdiğim, meşhur ev yapımı elmalı turtasını yapıyordu.

Beni masada endişeyle otururken gördü. Sepetini yere bırakıp çaydanlığı ocağa koydu. Görünüşe göre, çay dünyanın sorunlarını çözüyordu. Önümde dumanı tüten bir fincan çay ve bir tane de Sonunda masaya oturdu.

"Tatlım, bir yudum al lütfen. Bugünün geleceğini biliyorduk. Bu zarfın içinde yatan şey senin kim olduğunu tanımlamaz."

Sözlerine kulak verdim, haklıydı. Ne olursa olsun, yapmak istediğim şeyi yapacaktım, yani avukat olmak için çalışacaktım. Çayımdan bir yudum aldım ve zarfı açarak üzerindeki kelimeleri yüksek sesle okudum: "Tebrikler Bayan Mason.

Koltuğumdan zıplayarak mektubu öptüm ve Yale'e kabul edildiğim için şanslı yıldızlarıma teşekkür ettim. En çılgın hayallerimde bile bunun olacağını düşünmemiştim ve Gran'in Yale'in tanrılarına bir şey yaptığını ya da söylediğini bilsem de, bu kabulü ilk turda kabul edilmiş olsaydım yapacağım gibi karşıladım.

"Tatlım, başardın. Ne büyük bir başarı."

"Yale'e girdiğime inanamıyorum. Bu... sadece vay canına!"

"Bu senin yolun. Tüm ihtişamıyla ona güven. Bundan büyük şeyler olacak, sözümü unutma."

Her zamanki gibi haklıydı ve o gece yatağıma uzandığımda hayatımın nasıl bir yöne gideceğinin heyecanına engel olamadım.

Yale, hala inanamıyordum.

Saat sabahın biriydi ve uyku benden kaçıyordu. Kendimi biraz hasta hissediyordum ama bunu heyecan olarak görmeye devam ediyordum. Bu hayatımın yeni bir bölümüydü ve ne olursa olsun devam etmeliydim. Olasılıklar sonsuzdu ve kısa bir an için onun *ne yaptığını merak ettim. Acaba*

onunla*? Artık ne önemi vardı ki? Yale'e gidiyordum. Yumruğumla havayı pompalarken, şanslı yıldızlarıma inanamıyordum. Döndüm, uykuya daldım, başlamak üzere olduğum bu yeni hayatın hayalini kurdum.*

Ertesi sabah orada sessizce oturup kusmuk yığınına benzeyen mısır gevreği kasesine baktım.

"Tatlım, her şey yolunda mı? Bugün çok solgun görünüyorsun."

"Evet, tabii... sadece fazla uyuyamadım... bilirsiniz, çok heyecanlıydım."

"Yemeğini ye, sonra da her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için seni Dr. Flannigan'a götürelim, olur mu?" Endişeyle bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdı.

"Büyükanne, ben iyiyim... şimdi. Sadece mısır gevreği görünüyor... lütfen onu uzaklaştırabilir misin?"

Çok geçti, mutfak lavabosuna kustum, aptal sinirlerim. Şimdi beni kesinlikle doktora gönderecekti. Yaşlı insanların en ufak bir şey için doktora gitme takıntıları neydi? Sadece sinirden olduğunu biliyordum, hepsi bu.

"Oh, tatlım, şimdi bundan kurtulacağını sanma."

Bir saat sonra bekleme odasında oturduk. Kadın olduğu ortaya çıkan Dr. Flannigan adımı söyledi. Büyükannem bekleme odasında beklemeyi teklif etti, ben de tam olarak ne için test edildiğimden emin olmadan içeri girdim.

"Bayan Mason."

"Charlie, lütfen."

"Charlie. Büyükannen bana iyi uyuyamadığını ve kusmaya başladığını söyledi."

"Şey, uyku olayı başka koşullardan kaynaklanıyordu ve kusma sadece bir kez oldu."

"Charlie, korunmasız seks mi yapıyorsun?"

"Hayır... Seks bile yapmadım." "En son ne zaman

cinsel ilişkiye girdin?" Kahretsin, gerçekten oraya

mı gidiyorduk?

Anıları canlandırmak istemedim. Kısa bir süre için gözlerimi kapattım ve uçurumun tepesinde geçirdiğimiz son anın hatırasını unutmaya çalıştım.

"Bilmiyorum... iki ay önce falan."

"Korundun mu?"

"Evet, o zamanlar doğum kontrol hapı kullanıyordum."

"O zamanlar mı?"

"Evet, ondan bir süre sonra bıraktım."

Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. Kalbim hızla atıyordu ve konuşmayı kesmekten başka bir şey istemiyordum. Nemli ellerimi kalçalarımın üzerine koydum ve avuç içlerimi hafif bir titremeyle kot pantolonuma sürttüm.

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Charlie, çişini bardağa yapar mısın?"

Dr. Flannigan önüme bir fincan koydu. Elime aldım ve zar zor ofisinin hemen dışındaki tuvalete doğru yol aldım. İşemek için çabalarken endişe beni tüketmişti. Bu gerçekleşiyor olamazdı. *Tuvalete oturduğumda, beni kontrol etmesinden önce sadece birkaç dakikam olduğunu biliyordum.*

Beynimi zorladım. O zamanlar hep doğum kontrol hapı kullanırdım. Hayır, prezervatif kullanmıyorduk ama hap kullanıyordum. Genç hamilelik lisede en çok konuşulan konuydu. Aptal değildim. Bebeği öğrendiğim gece hariç, her gece yatmadan önce o lanet hapı almaya dikkat ederdim.

Ofisine döndüğümde, ince bir karton şeridi içine daldırırken numuneyi ona uzattım. Bakamadım, onun yerine duvarda asılı olan uçuk çizelgesine baktım.

Aman Tanrım, cinsel yolla bulaşan hastalıklar mı?

Çok aptaldım.

Hayır, Charlie, bunu kendine yapma.

Onunla yatmadığını söyledi ve sen de ona inandın.

Tanrı bilir kaç kişiyle daha yatmıştı. O anda onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Çok safmışım. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım. Sadece nefes al, her şey yoluna girecekti. Düzelmek zorundaydı.

Çubuğu çıkardığında saatler geçmiş gibiydi, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Sandalyesini masasına doğru çekti ve masasının yanındaki rafa uzanarak birkaç broşür çıkardı ve önüme koydu.

"Lex, test yaptım ve pozitif çıktı... Hamileydim," diye ağlıyor usulca. Kıpırdamadan oturuyorum, öğrendiklerim karşısında şoka girmiştim. Onu veda etmeden terk etmekle kalmamış, çocuğuma hamile bırakmıştım. Her şey anlam kazanmıştı

Şimdi, neden kendini tuttuğunu, beni neden affedemediğini, *bizi* terk etmekle ilgili verdiği ipuçlarını hatırlıyorum. Ama bebek, *bebeğimize ne oldu?* Bu hikayenin bir sonraki kısmının muhtemelen duymak istemediğim bir şey olduğunu bilerek gözlerimi kapatıyorum, hatalarımı yüzeye çıkaracak ve önüme serecek bir şey, nerede başarısız olduğumu ve Charlie'yi ve bebeğimizi nasıl yüzüstü bıraktığımı gösteren büyük kırmızı bir işaret.

"İsteyip istememe konusunda bir seçeneğim bile yoktu, kan tahlilleri geldi ve çok ilerlemiştim. Artık çok geçti, doğurmaktan başka seçeneğim yoktu ve tek düşünebildiğim, bu çocuğa her gün bakmak ve seni hatırlamak zorunda kalacağım gerçeğiydi - senden kaçış yoktu.

"Seni bulmayı düşündüm ama hâlâ kalbim kırıktı. Samantha'nın bebeğinin senden olmadığını bilmiyordum, bu yüzden benim gözümde hala ihanet eden ve beni yalnız bırakan adam sendin. Bildiğim tek şey, bu bebeğin ikinci en iyi olmayı hak etmediğiydi. Senin büyüttüğün diğer çocukla yarışmak zorunda değildi. Kırılmıştım Lex, çok kırılmıştım ve kontrolden çıkan bu depresyondan kendimi kurtaramıyordum."

O konuştukça içimdeki acı daha da büyüdü ve en ölümcül hastalıklar gibi her tarafa yayıldı. Ama kendi acım bile Charlotte'unkinden çok daha kötü.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor ve devam etmek için ağzını açıyor: "Bunu bilen tek kişi büyükannemdi. Bunu babamdan sakladık. Karanlık bir yerdeydim, çok karanlık bir yerde. Bu durumda herhangi bir ışık görmek için mücadele ettim. On sekiz yaşında bir bebek büyütmek hakkında ne biliyordum ki? İstediğim hayat bu değildi... en azından sensiz. Her gece uyuyana kadar ağladım. Zar zor yemek yiyordum... Zar zor hareket ediyordum. Büyükannem beni verandadaki salıncağımızda sallayarak uyuturdu. Ama üzgündüm... o kadar inanılmaz derecede üzgündüm ki, şeytanları olanın sadece ben olmadığımı görememiştim. O hastaydı... çok hastaydı."

Çantasından bir şey almak için duraklıyor. Bir fotoğraf ve tanıdık geliyor. Birkaç dakika sonra, duvarında asılı olanla aynı olduğunu fark ediyorum. Ama bu sefer karnını örten battaniye yoktu, şişkinlik sıska bedeninde göze çarpıyordu. Şok olmuş bir şekilde bakıyorum, yutkunamıyorum, gecenin karanlığında burada otururken resmi inceledikçe acım daha da artıyor.

Zavallı Charlotte'ım.

Bunu nasıl yapabildim?

Ama bebeğimiz, *bebeğe ne oldu?*

Kendimi onun yaptığını düşündüğüm şeye hazırladım, olabilecek tek şey buydu. Bebeği evlat edinmiş olmalı. Gözlerimi kapatıp düşünüyorum, oralarda bir yerde sekiz yaşında bir çocuğum var. Sessizliğim beni ele geçiren kargaşayı maskeliyor. Bunu ona nasıl yapabildim? Hayatımdaki onca insan arasında onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Yine de onu bu kâbusun içine ittim ve sonsuza dek yaralı kalmasına neden oldum.

"Her şeyin sonunda yerle bir olduğu günü, hayatımın en karanlık gününü ve bir yerlerde beni duyup ışığa çekeceğini umarak adını haykırdığım günü hatırladım."

Vücudumu bükerek rahatlamaya çalıştım. İşe yaramadı. Karnımın üzerine yatamıyordum, bu yüzden sırtüstü yatmak için hareket ettim. Harika, şimdi yine işemem gerekiyordu. Kalktım ve o sabah yüzüncü kez işedim, sonra bunun anlamsız olduğuna karar verdim ve verandadaki salıncağa oturmak için dışarı çıktım.

Sabahın erken saatleriydi ve güneş verandada pırıl pırıl parlıyordu, uzaktan kuş sesleri ve cırcır böceklerinin cıvıltıları geliyordu. Doğudan gelen koyu gri bulutlar dışında tamamen mavi olan gökyüzüne baktım. Günün ilerleyen saatlerinde şiddetli yağmur ve olası gök gürültülü fırtınalar öngördüklerini biliyordum. Büyükannemin evde olmamasına şaşırmadım çünkü normalde yediden önce tüm işlerini hallederdi. Keşke ben de bu kadar üretken olabilseydim.

Midem hafifçe homurdandı, oh yemek... yine. Vücudumun bana söylediklerine rağmen hiç iştahım yoktu. Son randevumda Dr. Flannigan'ın tartılmamdan memnun olmadığını biliyordum. Kilo kaybetmiştim. Bana verdiği dersi hatırlayarak orada oturdum.

"Charlie. Oldukça fazla kilo vermişsin. Sabah bulantıları hâlâ devam ediyor mu?" Dr. Flannigan sordu.

"Uh... hayır"

"Peki, yiyecek alımını arttırıyor musun?" "Uh... sadece aynı şeyleri yiyorum."

"Peki, bugün kahvaltıda ne yedin?"

"Um... Bir bardak su içtim," diye yalan söyledim. Hiçbir şey içmemiştim. "Charlie, bunu konuşmuştuk. Bu sağlıklı değil. Çok fazla

birçok risk var. Bunun sizin için ideal bir durum olmadığının farkındayım, ama bu

Bebeğinizin besin maddelerine ihtiyacı vardır ve bu besin maddelerini de bakımlı ve dengeli beslendiğinizde alacaktır."

Bana bir tane daha uzattı Hamileyken Ne Yemeli? *Şanslıydım çünkü diğerini attım.*

"Sizi iki hafta içinde görmek istiyorum. Bu ölçeklerin sayısının artmasını bekliyorum. Anladınız mı?"

"Evet, Dr. Flannigan."

Sözleri zihnimde ağır bir şekilde oynadı. Öfkeyle kalktım ve mutfağa doğru yürüdüm. Bir kase granola alıp verandadaki salıncağa doğru yürüdüm.

"İşte, mutlu musun?" Bebeğe sordum.

Bu alışılmadık his mideme saplandığında vücudum öne doğru sarsıldı. Elimi hızla geldiği noktaya koydum ve tekrar olana kadar hafifçe ovaladım.

Bebekti.

İstemeden gülümsedim, tüm bunlar iki ay önce ortaya çıktığından beri ilk kez gülümsedim. Bebeğim tekmeledi. Tekrar olmasını umarak elimi tekrar karnıma koydum ama hiçbir şey olmadı. Vay canına, içinde hareket eden bir bebeğin verdiği hissin bu kadar keyif verebileceğini hiç düşünmemiştim. İçeri koştum ve daha fazla yiyecek aldım, tekrar olmasını umarak karnımı tıka basa doldurdum. Verandada büyükannemin eve gelmesini bekledim, heyecanımı kontrol edemiyordum.

İki saat boyunca orada oturup nerede olduğunu merak ettim. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Çok geçmeden yan komşumuz Annie'nin suratı asık bir şekilde ön yoldan yürüdüğünü gördüm. Bir şeylerin ters gittiğini anlamak için yüzüne bakmam yeterliydi.

"Annie... her şey yolunda mı?" Endişeyle sordum.

Bitkin görünüyordu, normalde peygamber çiçeği mavisi olan gözleri gri görünüyordu. Yüzü solgundu, gözyaşları yüzünü lekeliyordu. "Charlie, büyükannen. O... o hastanede. Çok üzgünüm, Charlie."

"Hasta olduğunu bilmiyordum, kesinlikle hiçbir fikrim yoktu." Charlotte avucunu tekrar mezar taşının üzerine koyarken omuzları düşüyor. "Beyninde tümör vardı ve kötü huylu olduğu anlaşılmıştı. Herhangi bir tedavi için artık çok geçti ve huzur içinde ölmek istiyordu. Annie bana yük olmak istemediğini söyledi çünkü benim kendi endişelerim vardı ve bunun üzerine bir de bunu eklemek sadece

beni aşırı strese soktu. Elini tuttuğumu hâlâ hatırlıyorum; soğuktu, çok soğuktu. O gitmişti ama ben ona sıkıca tutunmuş, bir mucize olması için dua ediyordum. Bunun uyanmaya çok ihtiyacım olan bir kabus olması için dua ediyordum."

Teni soğuktu ama umurumda değildi. Avuç içini yanağıma dayadım. Yüzü huzurlu görünüyordu. Kapalı gözleri bana son zamanlarda sık sık yaptığı gibi sadece uyuduğuna dair sahte bir umut verdi. Gözlerimi kapattım, teninin kokusunun, her zaman sürdüğü lavanta kokusunun, nerede olursam olayım bana onu hatırlatan kokunun tadını çıkardım.

Bu kadın hayatımda her zaman anıtsal bir figür olmuştu, ancak sonuna kadar, en sonuna kadar hayatım olmamıştı. En iyi arkadaşım olmuştu. Bu kadın benim için kendi annemden daha fazla bir anneydi. Yaptığım hatalara rağmen beni kayıtsız şartsız besledi ve sevdi.

Bu neden olmak zorundaydı?

Neden hasta olduğuna dair işaretleri göremedim?

Sürekli akan gözyaşları yüzümden aşağı süzüldü, tuzlu sıvı dudaklarıma döküldü, görüşümü bulanıklaştırdı ve ellerine düştü. Dokunuşumun onu bana geri getireceğini umarak onları öptüm. Belki de yaşamak için bir nedene ihtiyacı vardı. Evet, işte bu, büyük torunun.

Yatağa tırmandım ve her zaman yaptığım gibi yanına uzandım. Şimdi daha da soğuk hissettiğini, vücudunun o sıcaklığı yaymadığını ve teninin nemli olduğunu görmezden geliyordum. Saçlarımı okşayan elinin dokunuşunu, odayı dolduran sesinin uğultusunu hissedebilmeyi umutsuzca diliyordum.

"Bugün hissettim büyükanne..." Gözlerimi kapattım. Ona hikayemi anlatırken gülümsemesini, gözlerinin tüm yüzünü aydınlatmasını, benimkileri taklit eden büyük kahverengi çikolata havuzlarını hayal etmeye çalıştım. "Bebek... tekmeledi. İnanılmazdı, bebeğim tekmeledi." Yüksek sesle hıçkırdım, ağzımdan çıkan sızlanma seslerini bastıramıyordum. O gitmişti, gerçekten gitmişti. Hayat devam edemezdi, ona ihtiyacım vardı.

Ona seslendim, vücudum titriyordu, vücudunu sarsarken ona sıkıca sarıldım. Çığlık atarak geri dönmesini istedim, hayatın adil olmadığını söyledim. Her gün Tanrı'ya dua ediyordu, buna kendi gözlerimle şahit olmuştum.

Gözleri. Bu dünyadan, bir lütuf olan bu melekten nasıl koparılabilirdi? Tanrı hepimizi nasıl yüzüstü bırakabilir? Beni nasıl yüzüstü bırakabilir?

Sıcak kolları beni sardı, kulağıma bir şeyler fısıldadı. Arkamı döndüm, onu bıraktım ve hastane personeliyle yüz yüze geldim. Ne yaptıklarını biliyordum, bu yüzden Annie'ye sarıldım, başımı göğsüne gömdüm, o kadar yüksek sesle hıçkırdım ki odadaki yankı güzel büyükannemin götürülme sesini maskeledi.

"Charlotte... Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Benim gözümde Charlotte her zaman güçlü bir birey olmuştur. Çoğu insan için ergenlik döneminin sonlarında annesiz kalmak zor olurdu. Ama Charlotte için öyle değildi. Bu onu hayatı yaşamaktan alıkoymadı. Babasını çok seviyordu ve bir kez bile annesinin Küba'da yarı yaşında bir adamla yaşadığı gerçeği hakkında sızlandığını duymadım. Hikayeyi anlatırken fark ettim ki Charlotte duygularını gizleme konusunda çok yetenekli. Hayatının bu zor aşamasında ona rehberlik edebilecek, onu duygusal ve fiziksel olarak koşulsuz sevgiye boğacak bir anneye ihtiyacı olduğunu ben bile göremedim ve sonunda bunu deneyimledi, ancak artık biraz geç.

"Her ölüm için bir yas süreci vardır derler, ama o pozisyona düştüğünüzde, bu en yalnız deneyimdir. Etrafınızda sizin gibi acı çeken kaç kişi olduğu önemli değildir, sadece kendi acınızı hissedersiniz. Ve keder, dalgalar halinde gelir, sizi paramparça eder, zar zor tutunduğunuz her parçanızı kırar.

"Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, onun son istirahatgahı olan boş yatağa bakarak, olayları zihnimde yeniden canlandırdım... bunu nasıl durdurabilirdim. Tabii ki durduramadım ama hayal gücümün kaçıp gitmesine izin verdim, adımlarımın izini sürdüm," diye devam ediyor.

Bir şeyler yanlıştı, çok yanlış. Kan kesin bir işaretti. Panik içinde hemşirelerin yanına gittim, kanlar içinde olduğumu gördüklerinde yüzlerinde dehşet ifadesi belirdi. Hemen doktorları çağırmaya başladılar ve kabus resmen ortaya çıktığında aceleyle doğumhaneye götürüldüm.

Birdenbire her şey tamamen sessizleşti, sanki ağır çekimdeymiş gibi, etrafımdaki panik içindeki yüzler odanın içinde koşuşturuyor, önlükler, eldivenler ve maskelerle kendilerini hazırlıyorlardı. Aletler hazırlanıyordu.

Hemşireler yüzüme bir solunum maskesi yerleştirirken doktorlar kendi aralarında tartışıyorlardı. Nabzımın vücudumda hızla attığını hissedebiliyordum ve ılık bir sıvı fışkırarak tüm bacaklarıma yayılırken dayanılmaz bir acı hissettim. Neler olduğunu anlayamıyordum.

Bu hala bir kabus muydu?

Uykuya mı dalmıştım?

Doktor bana "Charlotte, beni dinle, ıkınman gerek" dedi.

Kör bir panik içindeydim. Ne olduğunu anlamamıştım.

Başka bir hemşire kuvöze benzeyen bir şeyi odaya getirdi.

Bir bebek içindi.

"Neyi iteyim?" Maskenin bana sağladığı havayı emerek çığlık attım.

"Bebeği. Suyun patladı ve bebek geliyor.

Charlotte, zaman yok, itmen gerek... şimdi*," diye sesini yükseltti.*

Basınç arttı ve istemeyerek de olsa ıkınma dürtüsü hissettim. Yanımdaki hemşireye tutunarak onun talimatlarına uydum ve çığlık atmadan önce son bir nefes aldım.

"Bana yetersiz rahim ağzı teşhisi kondu," diyor zar zor fısıldayarak.

"Su patlarsa bebek doğurtulmak zorunda kalır." Tıbbi jargon beni şaşırtmıyor ama bu hikayenin tek bir yöne gidebileceğini biliyorum ve kendimi daha kötüsüne hazırlıyorum.

Sessizce başını sallıyor.

"Kanama... su... kırılmıştı." Küçük mezar taşını fark etmediğim sol tarafa doğru biraz ilerledi. Karı silerek eğildi ve elini mezar taşının üzerine koydu. Gecenin karanlığında, az önce düşündüğüm ve korktuğum şeyi doğruluyor.

"Doğum yaptığımda öldü. Çok fazla komplikasyon vardı. Çok küçüktü, savaşamayacak kadar kırılgandı."

Alexander Mason Edwards
Uyu benim küçük meleğim, her zaman ve sonsuza dek kalbimde.

"Onu kucağıma aldım... bilirsiniz... birkaç dakikalığına. Minik yüzünü gördüm ve bir ismi hak ettiğini biliyordum, bu yüzden ona Alexander adını verdim, senin adını. Alexander'dı.

küçük... çok küçük." Hıçkırarak ağlıyor, omuzları yanımda yükselip alçalıyor.

"O gün olan her şey onun için çok fazlaydı. Büyükannemi kaybettiğim ve kendime bakmadığım için kendimi suçladım. Onu istemediğim için öldürdüğümü düşündüm ama onu istiyordum... Çok korkmuştum. Kederim çok büyüktü ve seni çağırdım, adını haykırdım, gelip beni kurtarman için yalvardım ama deli olduğumu düşündüler. Beni izlediler, hatta intihar gözetimine aldılar. Kendimi öldürmeyecektim ama acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı."

Psikiyatri koğuşu, Bryce'ın çağrısı. Şimdi her şey mantıklı geliyor.

"Karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Artık yaşamanın bir anlamı yoktu, her şeyi kaybetmiştim. Ama Lex... Sana söyleyeceklerim konusunda açık fikirli olmanı istiyorum, lütfen başka seçeneğim olmadığını anla."

Sorduğu şey karşısında kafam karışarak başımı hafifçe geriye atıyorum. Hala tüm bu bilgilerin etkisindeyim ve dikkatimi çekmek için savaşan keder ve pişmanlığı yönetmeye çalışıyorum, sessizce açık bir zihinle her neyse ortaya çıkarmasını bekliyorum.

"Beni akıl hastanesine yatırmak istediler. Bir günlüğüne yatırdılar ama babanı aramaları için onlara yalvardım. Yaşadığım acıyı, bu çöküşe neyin yol açtığını anlayacak biri varsa, onun o olacağını biliyordum."

"Babam biliyor muydu?" Neredeyse boğuluyordum, öfke sızmaya başladığında gözlerim büyüyordu.

içinde.

"O beni kurtardı Lex. Vekil doktorlara geçmişimi anlattı ve

Beni himayesi altında tutacağına söz verdi. Onu gördüğümde benden bir şey yapmamı, ona bir söz vermemi istedi. Eğer bana kefil olacaksa, beni buradan kurtaracaksa, karşılığında benim de gidip hayatımı yaşamam gerektiğini söyledi. Okumalı, üniversiteye gitmeli ve beni seven herkesi gururlandıracak uzun ve mutlu bir hayat yaşamalıydım. Charlotte Mason olmam, onun kim olduğunu bulmam ve bir hayata başlamam gerekiyordu.

"Ben de ona yapacağıma söz verdim. Üç gün sonra büyükannemi ve oğlumuzu gömdüm. Babam seyahatteydi ve kötü hava koşulları nedeniyle zamanında geri dönemedi. Hayatımın en kötü ikinci günüydü. Her ikisine de onları gururlandıracağıma, nerede olurlarsa olsunlar bana hep gülümseyeceklerine dair söz verdim. Beni ayakta tutan tek şey buydu. Hayatıma devam edebilmemin tek yolu buydu."

"Charlotte..." Ne diyeceğimi bilemiyorum, yanlış bir şey söylemekten korkuyorum.

"O öğleden sonra, toplantıya katılmak yerine doğruca dövme salonuna gittim. Ne istediğimi biliyordum."

Anka kuşu.

"Dövme, anka kuşu. Yeniden doğuşu simgeliyor çünkü sensiz, büyükannem ya da bebek olmadan yeni bir hayata başlamak zorundaydım Lex. Yalnız olduğum sürece, her gün hâlâ burada olduğumu ve yaşanması gereken bir hayatım olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bana ikinci bir şans verildi." Gözyaşlarının arasından küçük bir gülümseme bırakıyor. "İğne... bana sorduğunuz soruya cevap vermek gerekirse, yaşadıklarımla kıyaslandığında hiçbir şey gibi gelmedi."

"Keşke bana söyleseydin," demeyi başarıyorum, kendimi tekrar onun üzerine ittiğim için suçlu hissediyorum. "Keşke orada seninle olsaydım."

"Annie dışında kimse bilmiyordu. Nikki ya da Eric bile gerçeği bilmiyor. Bunu kendime sakladım ama şimdi biliyorsun Lex, seni gördüğümde neden korktuğumu. Senin tarafından terk edilmekten, babana asla geri dönmeyeceğime dair söz verdiğim o yere geri dönmekten. Hamptons'da olanlardan sonra, durumu kendim kontrol etmeye çalışarak kaçtım. Seni ya da bir başkasını dinlememin imkanı yoktu. O gece Julian'la restorandaydım, hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim kişinin o olmadığını biliyordum ve bu bana acı veriyordu çünkü o zaman öyle olmasını dilemiştim. Bu hayatı kolaylaştırırdı. Her zaman sendin Lex... ama sonra sen bittiğini söyledin ve hamilelik her şeyi altüst etti. Sana yalan söyledim çünkü seni yeterince incitirsem beni yalnız bırakacağını düşündüm. Çok korkmuştum... deja vu gibiydi... *bu bebek*... ve onu kaybetmeye dayanamayacağımı biliyordum, *bu* yüzden yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yaptım. Dr. Edwards'a tekrar ulaştım. Bunu bilen tek kişi oydu ve bana bir kez daha ne olursa olsun kaderimi kontrol edebileceğimi öğretti. İstediğim şey için çok mücadele etmeliyim. Bu bebeği istiyorum, bebeğimizi ve seni istiyorum Lex."

Orada oturup bu küçük mezar taşına bakarken, oğlumun orada uyurken yattığını doğrulayan küçük yazıya dokunmak için uzandım, parmaklarımı kelimeler üzerinde gezdirirken ellerim titriyordu. Gözlerimi kapatıyorum, her harfi ezberlediğimden, parmak uçlarımın altında nasıl hissettirdiğinden emin oluyorum, bizim olan bu çocukla umutsuz bir bağ kurmak istiyorum.

Bir şey, bir işaret isteyerek hareketlerimi tekrarlıyorum ve aniden, bu mezarlığın ortasındaki soğuk, sert gecede, içimden bir sıcaklık fışkırıyor. Ona odaklanıyorum. Tüylerimi diken diken edişi, sanki bir el benimkinin üzerindeymiş gibi aniden huzurlu hissettirmesi inkar edilemez. Benim

Gözlerimi açtığımda Charlotte'un elinin yerde olduğunu ve elimi hiçbir şeyin sarmadığını görüyorum. Bunu açıklamanın başka bir yolu yok ve tuzlu sıvı dudaklarıma düşene kadar bir damla gözyaşının aktığını fark etmiyorum. Ben hiç ağlamadım. Çocukluğumdan beri ağladığımı hiç hatırlamıyorum ama bu duygu hayal bile edemeyeceğim kadar yoğun.

Charlotte bana yaklaşıyor ve gözyaşlarımı silmek için ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor.

"Sen de hissettin mi?"

Başımı sallıyorum, korkuyorum ama her ne olduysa huzur içindeyim.

"Bu o, bunu daha önce de yaptı, biliyorsunuz, bana iyi olduğunu söyledi. Onunla ilgileniliyor. Hayatımı sürdürebilmemin tek nedeni bu. Bu küçük çocuğun yaşamaya devam ettiğine ve burada bizimle olmasa da hala sevildiğine ve mutlu bir yerde olduğuna dair Tanrı'ya güvenmek."

Soğuk zeminde oturmaya devam ederken onu kollarıma çekiyor, göğsüme yakın tutuyorum. Ellerim karnına doğru ilerliyor ve orada bebeğimizi okşuyorum... *ikinci bebeğimizi*. Daha birkaç dakika önce varlığından bile haberdar olmadığım bu çocuk için yas tutarken, Charlotte'a sıkıca sarılıyorum, sanki onu tutarak doğmamış bu çocuğu koruyor, ona ağabeyinin sahip olmadığı şansın verilmesi için dua ediyorum.

"Lex... *Korkuyorum*..." diye usulca ağlıyor.

Saçlarını kenara çekip boynuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Korkma. Tek başına yaşadığın her şey için tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm Charlotte. Kendimi senin yerine koyamıyorum bile ama şimdi anlıyorum. Kalbinin, ruhunun her yerinde olan bu yaralar, seni seveceğime ve zamanın hiçbir ölçüsünün bunu değiştirmeyeceğine söz veriyorum. Hayatımın geri kalanını bu yaralar iyileşene kadar onları onararak geçireceğime söz veriyorum ve ne olursa olsun... hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, bunu birlikte atlatacağız. Sonsuza dek sadece sen ve ben."

Boynuma sokuluyor ve bu karanlıkta kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Bu aileyi biz yarattık. Bu biziz, bu bizim ailemiz, dördümüz birleştik.

Omuzlarımı gevşeterek, sakin bir gülümsemeyle gözlerimi kapatıyorum. İçimdeki gücü buluyorum ve bu güçle, yaşadığım sürece ailemi koruyacağıma söz veriyorum. Dünya etrafımızda parçalanabilir ama Charlotte'a sahip olduğum sürece başka hiçbir şeyin önemi yok.

Dünyanın bir önemi yok.

Bugünden itibaren sonsuza dek bir olacağız.

"Seni eve götüreyim," diye fısıldıyorum, üşüteceğinden endişeleniyorum.

"Ben evimdeyim Lex... *seninleyim*... her neredeysen. Sen evindesin."

Yüzünü bana dönüyor ve sanki dünya omuzlarından kalkmış gibi dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"O zaman seni dört duvarı, çatısı, sıcak duşu, sıcak yatağı ve yiyecek güzel bir şeyleri olan bir yere götürmeme ne dersin?"

"Sen orada olduğun sürece." Gülümsüyor, gözleri bana sevgiyle bakıyor. "Yolu göster."

Kıyafetlerimizdeki kir ve karın tozunu alırken onu yukarı çekiyorum. Bir kez daha vedalaşarak arkamızı dönüyoruz ve el ele tutuşarak girişe doğru yürüyüp arabaya biniyoruz.

Konukların çoğunun kaldığı hana geri dönüyoruz. Charlotte kapısına doğru yürürken, gitmemem için bana yalvarıyor. Odamdan eşyalarımı topladıktan sonra beş dakika içinde döneceğime söz vererek dudaklarından öpüyorum. Onu arkamda bırakıp odama giriyorum, bavulumu ve odamı tamamen dolu ve üstünde bir notla bulunca şaşırıyorum.

> *Bütün eşyaların toplandı. Bu gece yalnız kalacağını düşünmemiştim. Her şey için teşekkür ederim. Şimdi git ve sonsuza dek mutlu yaşa.*
> *Sevgiler, kız kardeşin,*
> *Adriana*

Bu duyguya gülümsüyorum. Sinir bozucu olmasına rağmen, gerçekten daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim - ne olursa olsun, beni bazen kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyan tek kişi.

Bavulumu alıp Charlotte'un odasına doğru yürüyorum. Suyun düşme sesini duymak için usulca içeri giriyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum, uzun bir gün olduğunu biliyorum ama ona sarılmak istiyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp buharla dolu banyoya giriyorum. Cam kapıyı açtığımda onu ayakta, gözleri suyun altında kapalı buluyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor, her kıvrımına hayranlıkla bakıyor, elimin her santimine dokunduğunu hayal ediyorum. Onu ürkütmemeye dikkat ederek içeri giriyorum ve kollarımı ona doluyorum. Hemen içime giriyor, ikimiz birlikte sessizce duruyoruz. Çıplak bedenlerimiz bir bütün haline geliyor ve mükemmeliz.

Charlotte mükemmel.

Başı göğsüme yaslanmışken sırtını hafifçe ovuyorum.

"Seni seviyorum..." diye mırıldanıyor. "Ben de seni seviyorum."

Başını kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor ve bizi birbirimize yaklaştırıyor. Onun sade bakışları ruhuma demir atıyor ve sadece Charlotte, benim güzel karım, kalbimin atışlarına hükmedebilir. Hikâyemizin burada bitmesini asla istemiyorum; eşsiz aşkımızı hayatımın sonuna kadar yaşamak istiyorum. O olmadan, hiçbir amaca hizmet edemem. Bu dünyada tek başıma dolaşacağım ve bunu daha önce de yaşadım.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey bizi bir daha *ayıramayacak*.

Yanağımı okşarken göğüsleri göğsüme düşüyor ve içimde kıpırdanan dürtüleri kontrol etmemi imkânsız hale getiriyor. Ağırlıksız bakışlarıyla orantısız sırıtışı dikkatimi çekiyor.

"Bu büyük sırıtış ne için?"

"Umarım bebeğimiz senin gözlerine sahiptir. Kız olursa her erkek onu isteyecek, erkek olursa da her kız onu isteyecek. Ne kadar güçlü olduklarının farkında olduğunu sanmıyorum. Ne kadar büyüleyici... Sanki seni büyülüyorlar."

"İşte şimdi beni korkuttunuz çünkü kızımızın her oyuncu tarafından tavlanmaya çalışılmasını istemiyorum ve oğlumuzun da her hoochie-mama'nın ona asılmasını istemiyorum."

"Yani senin için sorun yok ama onun için yok mu?"

"Kendine hoochie-mama mı diyorsun?" Alay ediyorum. "Kendine çapkın mı diyorsun?"

"Şah mat, Bayan Edwards." Bir kahkaha attım çünkü en karanlık zamanlarda bile, ışığı görmenizi sağlayacak, imkansız olduğunu düşündüğünüzde sizi tekrar güldürecek bir kişi her zaman vardır.

Burada çıplak ve ıslak olduğumuz gerçeğini görmezden gelmek için elimden geleni yaparak ağzını tutuyorum. *Charlotte'un çıplak ve ıslak olduğunu.* Yani cidden, Tanrı aşkına ben bir erkeğim, ama bunca zamandır onu sikimle dürttüğüm için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Dışarı çıkmamız lazım... senin yemek yemen lazım." "Senin de öyle," diye takılıyor.

"Oh, güven bana, biliyorum. Fark etmediysen diye söylüyorum, çok iştahlıyım ama şimdilik yemek yemene gerçekten ihtiyacım var. Bu artık sadece seninle ilgili değil," diyorum ciddi bir tonda.

"Evet, fark ettim... neredeyse içimde bir delik açıyordu," diye kıkırdıyor ve ardından küçük bir iç geçiriyor. "Ve evet, açlıktan ölüyorum."

Duştan birlikte çıkıyoruz, kurulanıyoruz. Ben boxerımı bulurken Charlotte geceliğini giyiyor. Yatağa oturup oda servisini arıyor ve çok ihtiyacımız olan yemeği sipariş ediyoruz. Beklerken kollarımla ona sarılıyorum, boynunun kıvrımını öpüyorum, tenini tatmak için yanıp tutuşuyorum.

"Adriana ve Elijah'ın evlendiğine inanamıyorum. Bugün çok..." diye devam ediyor, yumuşak bir şekilde inliyor. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Uh-huh," diye tenine doğru nefes alıyorum. "Öldürmek için zamanımız var." "Hey, hızlıyımdır ama *o kadar* da değil."

Kapı çalındı. Charlotte memnun bir sırıtışla yataktan atlayıp bornozunu giyiyor ve beni yatakta sinirli bir şekilde bırakıyor. Yüzümü kapatarak bir inilti çıkardım.

Genç bir adam yiyecekleri getiriyor, Charlotte'a bakarken kapakları çıkarıyor. Hafif bir hırıltı çıkararak yataktan atlayıp hesabı ondan alıyorum. Ücretleri kontrol bile etmeden imzalıyorum ve gitmesini istiyorum.

"Gerçekten mi Lex?" Charlotte yatağın kenarında durmuş, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Adam en fazla yirmi bir yaşındaydı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyleyerek oturmasını ve yemek yemesini işaret ediyorum.

Gevşek bir çeneyle başını sallıyor. "Sende bazı şeyler hiç değişmiyor..."

Yorumunu görmezden geliyorum ve ona tekrar yemek yemesini hatırlatıyorum. Düğündeki yemekler fena değildi ama gece yarısından sonra hamburger ve patates kızartması gibisi yok.

"Vay canına, tadı çok güzeldi," diye haykırıyor ve hamburgerini bir çırpıda bitiriyor.

"Sabah bulantıların çok oldu mu?"

"Pek sayılmaz. İlk seferki kadar değil," diyor sessizce. "Ne kadar ilerledin?"

"Yaklaşık yedi hafta oldu sanırım."

Yemeğimizi bitirip yatağa girmeden önce dişlerimizi fırçalıyoruz. Hamptons'da geçirdiğimiz ve tam bir fiyasko olan geceden sonra birlikte geçirdiğimiz ikinci resmi gecemiz. Yanındaki lambayı kapatarak bana sokuluyor, odada sadece soluk ay ışığı süzülüyor.

"Şehre döndüğümüzde ne olacak?" diye mırıldanıyor kucağımda.

"Ne demek istiyorsun?" "Bizimle mi?"

"Bilmiyorum, Charlotte. Bana ne istediğini
söyle." "Biz evliyiz ve birlikte yaşamak
istiyorum."
"Anlaştık."
"Benim dairemde mi?"
"Anlaşma yok," diyorum, sonra hemen açıklıyorum, "Geçici olarak, ama daha büyük bir şeye ihtiyacımız var."
"Ama sen Londra'da yaşıyorsun."
"Charlotte, bana bak," diye yalvarıyorum. Bana doğru dönüyor, taze naneli nefesi aramızdaki havayı serinletiyor. "Ne istersem yapabilirim... O şirketin sahibi benim. Eğer New York'ta olmam gerekiyorsa, o zaman New York'ta olacağım. Sen ve ben... işte bu, bebeğim. Geri dönüş yok."
"Geri dönüş yok... ve Lex?" diye tekrar sesleniyor usulca. "Hâlâ beni dürtüyorsun."
"O halde bunun olmasını engellemenin bir yolunu bulmalıyız."
Başımı onunkiyle buluşacak şekilde eğiyorum ve dudaklarını öpüyorum, dili benimkine sürtünüyor, yumuşak ama yoğun. Ona ihtiyacım olduğunu inkâr edemem ve ona ihtiyacı olan dinlenmeyi vermek için çok çabalıyorum ama bu imkânsız.
Zihnim durmam ve uyumasına izin vermem konusunda beni uyarıyor ama ona çok ihtiyacım var. Onu ne kadar çok sevdiğimi, onu sevmekten hiç vazgeçmediğimi görmesini istiyorum.
Ağzımın içinde inlerken öpüşmelerimiz ateşleniyor, vücudu daha fazlası için istekli. Boynuna doğru uzaklaşıyorum, sıcak tenine öpücükler konduruyorum, kendini toparlamaya çalışırken başı yastıkların daha derinlerine düşüyor.
Göğsündeki her noktayı yavaşça öperek aşağı iniyorum, daha aşağı inmem için yalvarıyor ve ben de acele etmeden iniyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Uzun zamandır onun içinde olmayı ve sonunda her zamanki kısıtlamalarımız olmadan onunla tatlı bir sevişme yapmayı bekliyordum.
Dilimle meme uçlarını okşarken, omzumu ısırarak bedenimin altında kıvranıyor. Doğrudan üzerine yatmamaya dikkat ediyorum, kendime düşünmem gereken başka biri olduğunu hatırlatıyorum. Sadece bu düşünce bile dikkatimi bir an için dağıtıyor ama sanki biliyormuş gibi, gözlerimiz bir kez daha buluşurken başımı kendine doğru çekiyor.
Şu anda tam olarak ne istediğini biliyorum.
Bakışlarını hiç ayırmadan sikimi yavaşça içine kaydırıyorum, gözleri bana zevkle haykırıyor. Yavaşça içeri girdiğimde, sikim her kıvrımı hissediyor, yol gösteriyor ve ev dediği yeri buluyor, sonra tamamen

hareketsiz kalarak nefesini tutmasına izin veriyorum.

"Lex," diye fısıldıyor, hâlâ nefes nefese. *"Necesito que te pierdes in mí, tengo que sentir lo mucho que me quieres. Muéstrame lo mucho que me quieres, sólo a mí.* Kendini benim içimde kaybetmeni istiyorum, beni ne kadar sevdiğini hissetmeliyim. Beni ne kadar sevdiğini göster, sadece beni." Sesi neredeyse fısıltı gibi, ama benimle konuşma şekli, İspanyolcanın dilinden yuvarlanışı, tıpkı eski zamanlardaki gibi samimi iletişim şeklimiz ve aklımı okudu.

Bu gece için, ikimizin de arzuladığı, ikimizin de birbirimizden istediği şeyi yapıyoruz. Sabah güneş doğana kadar sevişiyoruz ve yeni günün ışığında birbirimizin kollarında yeni başlangıçlara hazır bir şekilde uykuya dalıyoruz.

CHAPTER 20

CHARLIE

"Evine hoş geldin, oda arkadaşım!"

Lex çenesini kaşıyarak dün geceden beri sabit olan gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. Yorucu bir yolculuktan sonra şehre geri döndük ve artık resmen evdeyiz. Ve benim de resmi olarak yatılı bir kocam var.

Benimle birlikte yaşayan bir kocaya sahip olma fikri oldukça heyecan verici ve heyecanımı zar zor dizginleyebiliyorum. Ama aynı zamanda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, babam dışında daha önce hiç bir erkekle yaşamadım. Durun, başka bir şekilde ifade edeyim: Bana her baktığında dizlerimin bağı çözülen, inanılmaz derecede muhteşem bir adamla hiç yaşamadım.

"*Oda arkadaşım*... hmm, buraya gelirken gizlice biraz şeker mi tükettin? Aşırı hiperaktifsin," diye dalga geçerek çantalarımızı kanepenin yanına yerleştiriyor.

"Hayır, sadece aşkla kafayı buldum."

"Oh, bu biraz klişe." Gülüyor.

"Vay canına, demek ki seni seviyorum ve bunu Facebook'ta paylaşacağım, böylece herkes görebilecek türden hatunlardan değilmişim?"

"Beni kaybettin mi?"

"Ah, bizim neslin geri kalanına katılmayı ve sosyal medya kervanına katılmayı reddettiğini unutmuşum," diye alay ediyorum. "Partnerlerinin duvarlarına sürekli onları ne kadar sevdiklerini yazan bazı insanlar var. Bu beni o kadar rahatsız ediyor ki Eric artık bunu bilerek sürekli bana yapıyor."

"Birincisi, duvar da neyin nesi? İkincisi, 'oda arkadaşı' olduğumuz için bir Facebook hesabı açtığımı düşünmeyin."

"Benimle tweet atar mısın?" Kirpiklerimi kırpıştırarak soruyorum.

Beni kendine çekiyor, sonra ellerini kalçalarımın altına yerleştiriyor, bacaklarımı ona sararken beni kaldırıyor. Sırtımı duvara yaslıyor, dudakları zorla dudaklarımı buluyor. Hala onu arzuluyorum, dün geceden bile daha fazla, bu adamın bunu bana her seferinde nasıl yapabildiğini merak ediyorum.

"Tüm bu saçmalıklar için zamanın olacağını düşünmen çok komik," diye nefes alıyor ve alt dudağımı çekiştiriyor.

Elleri kazağımın alt kısmında geziniyor ve hızlı bir hareketle kazağımı başımın üzerinden çekerek beni sütyenimle bırakıyor. Gözleri, içinde yanan bir ateş gibi göğsüme sabitlenmiş, göğüslerimi hararetle sıkıyor ve vücudumun sarsılmasına neden oluyor. Tekrar boşalmam mümkün değil.

Dün geceki dört saatlik yavaş sevişmeden sonra olmaz.

Bu sabahki beş dakikalık şipşaktan sonra olmaz. Otobanda oral seks yaptıktan sonra olmaz.

Ve yine buradaydık, sanki yıllardır ilk kez dokunuyormuşuz gibi patlamaya hazırdık.

Eteğimi kaldırıyor, ellerini kıçımın yanakları boyunca kaydırıp sıkıca kavrıyor. Dudakları benimkileri hiç bırakmıyor ve yine de bir şekilde kot pantolonunu çıkarmayı başarıyorum. *Kahretsin, bu işte iyiye gidiyorum.* Ellerimi içeri kaydırıp sikini serbest bırakıyorum, iniltisi kulağımı tırmalıyor. Çok sert ama pürüzsüz, yavaşça okşuyorum, dokunuşumun altında büküldüğünü hissediyorum. Sığ nefeslerle kulağını dişlerimle hafifçe çekiştiriyorum. "Buna alışabilirim... her zaman içimde olmana."

Lex duraksıyor, nefesini tutuyor. Parmakları şimdi dudaklarımı izliyor ve o noktayı bulana kadar vücudumda iz bırakıyor, beni dizlerimde zayıflatan, vücudumun her santimini ele geçiren ve artık dayanamayana kadar ağrımasına neden olan noktayı. Islak havuz parmaklarını ıslatırken eli klitorisime doğru zahmetsizce kayıyor.

"Seni her zaman böyle bulmak istiyorum, sırılsıklam, hazır, senin de benim kadar acı çektiğini bilerek. Etrafımda çaresiz olmanı istiyorum, birlikte olduğumuz her an beni istemeni istiyorum."

Sesi, *kirli* sesi, zevkin üzerine yığılması, kirli olan her şey aklımdan geçtiğinde beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklüyor ve vücuduna her şeyi mümkün olan en kaba şekilde yapmak istiyorum.

"Seni hep böyle bulmak istiyorum," diye tekrarlıyorum, küçük ellerimde zonklayarak sertleşen sikini okşarken. "Sert, zonklayan, en az benim kadar acı çektiğini bildiğim. Benim için çaresiz olmanı istiyorum, birlikte olduğumuz her an beni istemeni istiyorum."

Gözleri vahşi, benim ondan istediğimi onun da benden istediğini anlıyor. Karşı koyamayarak sikini içeri sokuyor ve nefes nefese kalmama neden oluyor. Beni izlemeye devam ediyor, gözlerimiz birbirimizde. Bu sefer sessiz kalıyoruz, ama gözlerinde görebiliyorum, yakın. Son bir itiş hissedene kadar hareketleri hızlanıyor ve adımı homurdanıyor, tutuşu kollarımda kırmızı izler bırakıyor. Bu görkemli zevk yolunda onu takip ederken ihtiyacım olan tek şey bu.

Birbirimize tutunuyoruz, vücutlarımız ter içinde duvara yaslanmış. Dikkatlice beni yere yatırıyor, bacaklarım titriyor ve beni tutamıyor. Kendimi dengelemeye çalışarak kollarına tutunuyorum. Kasları çok belirgin, yıllar öncesinden hatırladığımdan çok daha fazla.

Kahretsin, çok seksi.

Sakin ol Charlie, o senin ve istediğin zaman onu becerebilirsin.

Oh, Tanrı aşkına, Eric'in bu sloganının tutacağını biliyordum, çok utandım.

Kendini dışarı çekerek irkilmeme neden oldu. "Ağrın var mı?"

"Başım duvara vurmaktan ağrıyor ama kadınlık organlarımı kastettiğinizi varsayıyorum ve cevabım evet. Çok donanımlısın sevgili kocacığım ve bu kadar çok seks yapmayalı uzun zaman oldu."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye cevap veriyor ukala bir sırıtışla.

Elbette, bunu bir iltifat olarak kabul edecektir. O büyük ve benim vajinam ağrıyor. Hiçbir erkeğin, bir kadının kendisine büyük bir aleti olduğunu söylemesinden rahatsız olacağını sanmıyorum.

"Ne kadar alçakgönüllüsünüz Bay Edwards."

"Hala bu gecemiz, yarınımız ve ertesi günümüz var *Bayan Edwards."*

Sözleri bir kez daha doğrudan o yere gidiyor ve kasılmama neden oluyor ve bacağımdan aşağı sızan döl hissini görmezden gelmek zorlaşıyor. Kendimi mazur görüyorum ve temizlenmek için banyoya gidiyorum.

Vay canına, nasıl bu kadar çok gelebiliyor... Yani, her seferinde daha az gelmesi gerekmiyor mu?

"Tamam, büyük tur zamanı," diye anons ediyorum oturma odasına geri dönerken. "Oturma odasına hoş geldiniz. Televizyonu böyle çalıştırırsınız."

"Charlotte, bir televizyonu nasıl çalıştıracağımı biliyorum." "Tamam, ama bu *akıllı* bir televizyon."

"Tüm elektronik cihazların kullanımı konusunda yüksek lisans yapabileceğimden oldukça eminim."

"O zaman mutfağa geçelim." "Bana yatak odamızı göstermeye ne dersin?"

Baştan çıkarıcı bakışları gözümden kaçmıyor ve yatak odamızdan bahsederken bacaklarımın titrediğine inanamıyorum.

"Tabii... beni takip et, oda arkadaşım."

Elini çekiyorum ama onun yerine belime doluyor ve boynuma yumuşak öpücükler konduruyor. Dikkatim dağılmış bir şekilde yatak odasını tanıtıyorum ama onun başka fikirleri olduğunu biliyorum.

"Bütün kıyafetlerini çıkar," diyor.

Yatak odamızda, onun isteğine uyuyorum ve tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum. Onun önünde çırılçıplak, gözleri umutsuzca bakarken, bir tür iç savaşla savaşırken kendimi seksi hissetmekten alamıyorum. Parmak uçlarını gövdemde gezdirirken bana bakmaya devam ediyor, gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarırken tüylerim diken diken oluyor.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor.

Onu izlemek için çaresizce gözlerimi açıyorum.

"Yatağımızın ortasına uzan ve bacaklarını açabildiğin kadar aç."

"Bizim" kelimesini kullanmasına bayılıyorum. Bu kadar basit bir kelimenin ardında nasıl bu kadar çok anlam olabilir? Tek bir kelime bütün bir ilişkiyi nasıl tanımlayabilir? Talimatlarına uyuyorum ve yatağa uzanıyorum, dirseklerimin üzerinde yarı otururken başımı yastığa dayıyorum ve bacaklarımı onun önünde açıyorum.

Yatağın ucunda duruyor, beni izliyor, bacaklarımın arasını seyrediyor. Avına aç bir aslan gibi dudaklarını yalıyor ve elimin aşağıya inip şişmiş klitorisimi sıyırmasına engel olamıyorum, ikisi temas edince küçük bir çığlık atıyorum. Bir elini dizime koyarak bacaklarımı daha da ayırıyor.

"O kadar mükemmel ki... Benim için her zaman hazır."

Kendini alçaltarak dilini kalçamın iç kısmında gezdiriyor. Vücudum beklentiyle bekliyor, onun sadece gitmesini ne kadar istediğimi biliyor

ama bunun yerine beni kızdırmaya devam ediyor, bacaklarımın arasına usulca üflüyor. Başımı arkaya eğerek, beni tatması için umutsuzca kalçalarımı kaldırıyorum. Ama hayır, tabii ki Lex'in tek derdi kendini tatmin etmek ve bu durumda, ben deliler gibi beklerken o benimle dalga geçmekten mutlu oluyor.

"Çok heveslisin... Tam olarak ne istiyorsun?"

Kalçama bir kez daha sıcak hava üfleyince tüm vücudum titriyor ve şimdi onun beni yutması için yanıp tutuşuyorum.

"Başını bacaklarımın arasında istiyorum. Amımın her santimini emmeni istiyorum. Doyamayacağını bilerek inlemeni duymak istiyorum. Parmaklarını içime sokmanı istiyorum, her deliğime... gerçekten sertçe. Boşalmak istiyorum ve her santimimi yalayarak temizlemeni istiyorum."

Şeytani sırıtışıyla önümde duruyor. "Benim pis kızım... senin dileğin benim için emirdir."

***

"O zaman bir tur rehberi olarak gerçekten berbat olmalıyım?"

"İzleyicilerinizin aklında başka şeyler vardı diyelim." "Lex?"

"Mmm..." diye mırıldanıyor.

Tamam, bu konuyu neden açtığımı, neden solucan konservesini açmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdiğimi bilmiyorum, karanlık dolabı açın, örümceklerle ve diğer korkunç yaratıklarla dolu olduğu için korktuğunuz dolabı. Ama benimki öyle değil, sadece başka erkeklerle dolu.

"Ne zaman konuşacağız?" "Ne

hakkında?"

"Her şeyi."

"Daha açık ol" mu?

"Bilmiyorum. Sadece başka şeyler hakkında konuşmadığımızı hissediyorum ve bunu şimdi söylemeyi tercih ederim. Bazı durumlar hakkında spekülasyon yapmanı ve kendi düşüncelerini yaratmanı istemiyorum."

Yerinden kalkıyor, temkinli bir şekilde bana bakıyor ama ben onun yerine diğer tarafa dönüyorum ve sırtımı göğsüne dayayarak onu kendime çekiyorum. Gözlerinin içine bakamıyorum, her şeyi ele veriyorlar.

"Geçmiş hakkında...

Julian." "*Charlotte*..."

diye uyarır.

"Anlıyorum Lex, sen bir erkeksin. Bunları duymaya ihtiyacın yok ve bazı şeyleri bir kenara bırakıp görmezden gelme ve yoluna devam etme yeteneğine sahipsin. Ama ben bir kadınım. Bu konular hakkında konuşmak genetik mühendisliğimin bir parçası."

Sessizliğini koruyor, ben de konuşmaya devam ediyorum: "Onu sevdim Lex, ama bu farklı bir sevgiydi. Daha çok rahatlık aşkı gibiydi. Kağıt üzerinde bir kadının bir erkekten isteyeceği her şey onda vardı."

Vücudu kasılıyor, ama aramızda mesafe olmasını reddederek onu daha sıkı çekiyorum. "Ne zaman bir erkeğe yakınlaşsam, yanlış hissediyordum. Her ilk buluşmamızda, içimi kemiren bir his vardı. Nedenini biliyordum, sadece kendime itiraf etmedim, ama Julian bunu kolaylaştırdı, belki de çok kolaylaştırdı, ama ben bunu istemedim. Seni restoranda gördüğümde, her şey anlam kazandı. O anda bunun başka biri olamayacağını biliyordum ama inatçı Charlie savaşmadan pes etmeyecekti."

Lex sözlerini dizginliyor, nefesleri ağırlaşıyor ve kucağımda bile kasları geriliyor.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar kıskanç olmamıştım," diyor acı bir tonda. "Bu beni karakterime aykırı şeyler yapmaya itti. Bu bana işimde çok pahalıya mal oldu."

Onu daha sıkı çekiyorum, ona verdiğim acı ve üzüntüden pişmanlık duyuyorum. "Özür dilerim." "Bu kıskançlık beni tüketti. Çok çirkindi ve ben sadece bir
Etrafimdaki herkes için bir
canavar." "Kate?"

"Evet, Kate. Kesinlikle ateş hattındaki ilk kişiydi. Dürüst olmak gerekirse, 'berbat aşk hayatı' olan arkadaşı olduğunu bilmiyordum..."

"Sahip olamayacağın bir kadına aşık olan bu kadar seksi bir patron olduğunu bilmiyordum."

Bana daha sıkı sarılıyor, ellerini karnımın üzerinde gezdiriyor, bebeğimizi nazikçe okşaması kalbimi ısıtıyor. Sadece yirmi dört saat içinde, bunu en az benim kadar istediğini bana kanıtladı.

"Ben hiç esmerlerle yatmadım."

"Ha?" Şaşkınlıkla sordum.

"Her zaman sarışınları tercih ettiğimi söylerdin ama sebebi bu değildi. Senden sonra esmerlerin yanına yaklaşamaz oldum. Bana seni çok fazla hatırlatıyordu ve her seferinde o depresif, kendine zarar veren sarmaldan çıkmak daha da zorlaşıyordu."

Tamamen mantıklı, sadece ayrılığımızdan bu kadar etkileneceğini hiç beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, hayatına devam ettiğini ve ilişkimizin sonradan akla gelen bir şey haline geldiğini düşünmüştüm, erkeklerin duygusal olarak böyle bir kaybı hissedemeyeceklerini varsaymıştım.

"Neden beni aramadın?"

"Neden mi? Çünkü aptal değildim. Seni nasıl terk ettiğimi biliyordum ve zaman geçtikçe, ne istersem isteyeyim yoluna devam edeceğini daha iyi anladım." Başını boynuma gömüyor ve beni daha sıkı kavrıyor. "Charlotte, şu anda, ailemin mutfağında karşılaştığımız andan beri hayalini kurduğum şey bu. Şu anda o kadar mutluyum ki gerçekten canım acıyor çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Sana takıntılıyım, her parçana. Sen benim bağımlılığımsın, ama asla bırakmak istemediğim bir bağımlılık."

"O zaman tek olmadığıma sevindim." Gülümsüyorum, benim de tam olarak nasıl hissettiğimi söylediğini duyduğuma seviniyorum. "Hayatın boyunca bana saplanıp kalacaksın. Sonsuza dek birlikte saplantılı olalım."

"Kulağa seksenlerin kötü bir şarkısı gibi geliyor." Gülüyor, sonra omzumu öpüyor. "Bunu ifade etmenin daha iyi bir yolunu düşünemiyorum, sonsuza kadar birlikte takıntılı olalım."

Daha öğleden sonra olmasına rağmen uzanmaya devam ediyoruz. Kısa bir süre sonra kapı çalındı. Karşı komşum Bayan Landry, sesin hırsızdan değil de benden geldiğinden emin olmak istiyor. Ne yazık ki onu sadece atletim ve sütyen giymeyi unuttuğum yatak şortumla karşılıyorum. Aynı anda diğer komşum Bay Garcia da yanımdan geçiyor. Bu fırsatı Coco'yu Bayan Landry'den geri almak ve ona baktığı için tekrar tekrar teşekkür etmek için kullanıyorum.

"Bu arada, sizi kocam Lex ile tanıştırmak istiyorum." Lex'e

kapıya gelmesi için sesleniyorum, bu onu çok kızdırıyor.

Üzerinde sadece boxer'ı, gövdesinde ise üstsüz bir şekilde duran Bayan Landry onu tepeden tırnağa süzer.

"Evet, Charlie, görüyorum ki meşgulmüşsün."

Lex elini uzatır ve Bayan Landry yüzünde çapkın bir gülümsemeyle elini sıkar.

"Aman Tanrım, ne tokalaşma ama." Elini göğsüne bastırıyor. "Pekala, siz iki balayı çiftini yalnız bırakayım."

Kapı kapanırken Lex'i Coco ile

tanıştırıyorum. "Ben kedi insanı değilim."

"Sen bir kedi insanısın, bu yüzden Coco'yu da aynı şekilde sevebileceğine eminim." Alay ediyorum, dudaklarımda bir gülümseme oynuyor.

"Ben *korkak* biri değilim... Tanrı aşkına, anatomiyi senin lanet kedine benzetmesek olmaz mı?"

Coco'nun kulaklarını kapatıyorum. "Şşşt, o hassas biri ve ona karşı olumsuz tavrını hissedebilir. Her neyse, eğer amcık insanı değilsen, nesin sen? Meme mi, göt mü?"

"Konu sen olunca Charlotte, her şey..."

***

Ertesi sabah, çalar saatim ani bip sesiyle beni tehdit ettiğinde uyanıyorum. Saat altı çok erken. Lex'i bulmayı umarak dönüyorum ama yatak boş. Havada kahve kokusu var. Duşa giriyorum, giyiniyorum ve işe gitmek için hazırlanıyorum. Basit, bol bir bluz seçiyorum, gerçi bol demek daha doğru çünkü hanımlar zar zor kendilerine geliyorlar - lanet olası *hamilelik hormonları.*

"Günaydın, ev arkadaşım." Mutfağa girerken gülümsüyorum.

Lex koyu gri takımının içinde çok lezzetli görünüyor. Çok lezzetli ve ben rujumu yeni sürdüm.

"Günaydın." Beni selamlamak için başını kaldırıyor ama yüz ifadesi hızla endişeye dönüşüyor. "Gözlükleri çıkar."

"Ama okumak için onlara
ihtiyacım var?" "Şimdi
okuyor musun?"

"Şey, hayır, ama çalışmak zorunda olduğumda bunları her zaman takmak daha kolay ve son zamanlarda gözlerim daha da kötüleşti."

Telefonunu masanın üzerine koydu. Pantolonundan taşan dev ereksiyonu fark etmemek için aptal olmak lazım.

"Bu gözlükler seni bu masanın üzerine domaltmamı, mükemmel, sıkı kıçını ellerime almamı ve sen dur diyene kadar seni becermemi istiyor. Ama saat sekizde şehrin öbür ucunda bir toplantım var, o yüzden şimdilik gözlüklerini çıkarırsan daha kolay olur."

Zavallı bebek, birinin ilgiye ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Pekâlâ Bay Edwards," diyorum baştan çıkarıcı, sikmek istediğiniz o ateşli kütüphaneci olabilirim ses tonumla. "Dizlerimin üzerine çöküp o güzel sikinizi emmeme ne dersiniz?"

Pantolonunun kemerini çözüp boxer'ını indiriyorum, siki önümde serbest kalıyor.

Elleri omzumda dinleniyor. Aletini yavaşça ağzıma sokarken onun beni izlemesini izliyorum. İnliyor, omzumu daha sıkı kavrıyor, onu derinlemesine içime alırken nefesleri düzensizleşiyor, daha ileri gitmesine izin vermek için boğaz kaslarımı gevşetiyorum.

"Siktir... daha derine sok."

Daha fazlasını istediğini bilmek, çözüldüğünü bilmek beni tahrik ediyor. Günün geri kalanında toplantılarda oturup önemli konulara konsantre olmaya çalışırken bu anı hatırlamasını istiyorum. Bu görüntünün aklına kazınmasını istiyorum. Elimi sikinin üzerine koyarak sikini aşağı yukarı çekiyorum ve daha derine sokuyorum. Vücudu titriyor ve masayı kavrayarak bir bardak suyun dökülmesine neden oluyor ve ardından "Geliyorum... Geliyorum amına koyayım." diyor.

Uyarı ile daha sert emiyorum, ağzımı dolduran tadının tadını çıkarıyorum. Vücudu yavaşladıkça ben de hareketlerimi yavaşlatıp sikinin ucunu yalayarak temizliyorum.

"Tanrım, nasıl baş vereceğini biliyorsun," diyor nefes nefese.

"Şey, evrendeki en mükemmel ve lezzetli şekilde davetkâr alete sahip olman yardımcı oluyor."

Pantolonunun fermuarını çeker ve kemerini takarak kendini yeniden şık bir hale getirir. "Buraya gel," diye emrediyor.

Kucağına oturuyorum, burnumu tenine değdirmeden önce kollarımı boynuna doluyorum. O kadar güzel kokuyor ki kendimi gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekerken yakalıyorum.

"Az önce beni kokladın mı?" "Uh... umm, evet."

"Önümüzdeki on saat boyunca senden uzak kalmak istemiyorum." Sesi kıpırtısız ama zorlandığını görebiliyorum.

"Seni seviyorum. Önümüzdeki on saat içinde hiçbir şey değişmeyecek, özellikle de bu. Gerçek dünyaya geri dönmemiz gerekiyor."

Yüzünü okşayarak eğiliyor ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bebeği görmek istiyorum."

İsteği karşısında biraz kafam karışmış bir şekilde geri çekiliyorum. "Üzgünüm tatlım ama vajinamdan fışkırana kadar beklemen gerekiyor."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi ifadesi gerginleşiyor. "Yani, bebeği görmek istiyorum... bilirsin, ultrasonda. Kalbini duymak istiyorum

dayak."

Ona bakmaya devam ediyorum, ne istediğini, onu tam olarak neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum. "Neyin var?"

"Bunun gerçek olduğunu, bir rüya olmadığını bilmem gerek. Bebeğimizin kalp atışlarını duymak istiyorum. Güçlü bir şekilde attığını kendi kulaklarımla onaylamalıyım."

Başını eğerek, bir an için onaylıyor. Her şeyden önce, birlikte olmamızın tek nedeni bu ve ikincisi, bu bebeğe bir şey olursa, onu istemeyeceğimden korkuyor.

"Lex... bana bak."

Başını kaldırıyor, küçük kayıp bir çocuk gibi bakıyor, korkmuş ve emin değil. "Seni seviyorum, Alexander Matthew Edwards. Bu bebek olsa da olmasa da, yine de birlikte olmanın bir yolunu bulacaktık. Ne olursa olsun, ben buradayım. Hatırlıyor musun, sonsuza dek birlikte takıntılı? Ben de bebeğin kalp atışlarını duymak istiyorum. Bunu ayarlayacağım. Şimdi bana söz ver, bugün üretken olmaya çalışacaksın."

"Basit sözlerin beni nasıl sakinleştirebilir?"

"Çünkü bizim işimiz bu, bir fırtına ya da küçük bir erime sırasında birbirimizi sakinleştirmek."

"Seni seviyorum Charlotte."

"Seni seviyorum Lex. Şimdi lütfen işe koyul çünkü o kahveye ihtiyacım var. Sabahtan beri bana işkence ediyor."

Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirirken gülümseyerek kucağından iniyorum. Beni gün içinde arayacağına söz vererek veda öpücüğü veriyor. Kendime bir kahve dolduruyorum ve büyük bir keyifle bir yudum alıyorum. Anlık bir tepkiyle geri tükürüyorum.

Kapıyı kapatmadan önce "Bu arada, kafeinsiz" diye bağırıyor. "Üzgünüm, size normal yok."

"O cadı! Seni yakaladı, değil mi?"

"Herkesi etkiledi." Dışarı çıkıp daireyi terk ederken gülüyor.

***

Masamda oturmanın rahatlatıcı ama tuhaf bir yanı var. Burası benim evden uzaktaki evim oldu, ama bugün biraz garip geliyor. Çünkü onu özlüyorum ve saat sadece sekiz kırk beş. On saat uzun bir süre.

Haftalık Pazartesi toplantımız için yönetim kurulu odasına gidiyorum. Eric beni Emma ile rastgele bir sohbete sürüklediğinde şaşırmıyorum, ama itiraf etmeliyim ki bu beni güldürüyor ve beni tüketen ayrılık endişesini aklımdan çıkarıyor.

Toplantı bittikten sonra numarayı arıyorum ve ultrasonda yer ayırtıyorum. Masama geri dönüp mesajlarımı açıyorum ve Lex'ten gelen bir mesaja hiç şaşırmıyorum.

> **Lex:** *Burada oturmuş başka bir bölümdeki hisselerimizi neden satmamız gerektiğini dinliyorum ama tek düşünebildiğim bu sabahki kahvaltı ziyafetiniz. Bu beni deli ediyor.*
>
> **Ben:** *Hmm, sabah kahvaltısı ziyafeti derken, protein iğnemi kastettiğini varsayıyorum? Evet, benim de aklımdan geçti... Tamam, belki milyonlarca kez. Saatin daha sabahın 10'u olduğunun farkında mısın?*
>
> **Lex:** *Evet, bunun farkındayım. Zaman hiç bu kadar yavaş akmamıştı. Borsa hep bu kadar sıkıcı mıydı?*
> *Bu arada... gözlüklerin beni öldürecek.*
>
> **Ben:** *Bence aklınızı çukurdan çıkarıp yönetim kurulu odasına geri dönmeniz gerekiyor Bay Edwards**.** Üretken bir CEO her zaman çalışanları için olumlu örnekler oluşturur. Acaba Kate saat 2'de kahve içmek için müsait mi? Ve bu arada gözlüklerim aslında bir amaca hizmet ediyor, sadece sizin zevkiniz için değil.*
>
> **Lex:** *Çalışanım merhaba diyor ve eğer isterseniz saat 2'de kahve içmek için müsait olduğunu söylüyor. Ve evet... Çay sipariş edeceğinizi söyledim. Bilginize, bu ikiniz arasında ileteceğim son mesaj.*
>
> *Ona harika dediğimi söyle. Ve Boo! Sen bir parti bozansın. Az önce gelen bir müşterim var. Seni seviyorum, Bay İşbirliği Yapmayan Edwards.*

Saat tam ikide, kafede Kate'in karşısına oturuyorum. Artık her şey ortada olduğu için onunla hasret gidermek çok güzel. Ben sadece

Tek konuşmak istediğim Lex'in son kırk sekiz saat içinde beni düzinelerce kez sikmesiyken arkadaşlığımızın nasıl yürüyeceğini bilmiyorum.

"Ee... her şey nasıl gidiyor?" diye soruyor lattesinden bir yudum alırken.

"Bu garip olacak mı? Bilirsin, onun hakkında konuşmak?"

"Anatomi konusundan uzaklaştığınız sürece sorun olmayacağını düşünüyorum." "Lütfen, ben Eric değilim."

"Ahh, touché."

"Sanırım harikaydı, yani gerçeküstü olduğunu biliyorsunuz. Birdenbire onunla birlikte yaşamaya başladım ve onun bebeğine hamileyim ama sadece bir gün oldu. İkimizin de yoğun programları var ve şu anda sadece rahatlamak için zaman bulmak bizim için zor olacak."

"Doğru, Bay Edwa... Yani Lex bir işkolik, ama programını temizlemek için zaman ayırdığını biliyorum. Sadece bu hafta şehir merkezinde düzenlenen bir iş zirvesi nedeniyle çok yoğun. Birkaç görüşmeye bağlı bir birleşmemiz var, bu yüzden Lex tüm bunları sonuçlandırmaya çalışıyor. Seninle kahve içmeme izin vermesine şaşırdım. Yine de muhtemelen seni kontrol etmemi istiyordur."

"Ona iyi olduğumu ve iyi bir arkadaşla hasret gidermekten çekinmeyeceğimi söyleyebilirsin."

Kate gülümser. "Evet, çok iyi bir arkadaş." "Yine de bu garip, değil mi?"

"Tamamen garip. Anlıyorum, o senin için Lex, ama benim için her zaman Mr. Edwards. Vay canına, onunla başa çıkmak çok zor."

"Bana mı söylüyorsun. Ofiste nasıl biri olduğunu ancak hayal edebilirim." "Bir bakalım... kontrol manyağı... saplantılı... en hafif tabirle." "Mmm... yine de biraz seksi. Bana neler olduğunu anlat."

"Hmm... lanet olsun, iki aydır biriyle yatmadım. Sanırım yeniden bakire oldum. New York'taki erkekler berbat. Cidden, düzgün birini bulamıyorum."

"Eric ile kulübe giden kimseyi bulamazsınız, bu kesin. Aslında, eğer bir insan avına çıkmak istiyorsanız, Eric'i dahil etmeyin. İnsan avı günlerim sona erdiğinden, sadece destek olmak için size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

"Lütfen, bu arada kovulayım mı? Lex seni yanımda sürüklediğim için beni öldürür. Hayır, sorun değil. Uzun ve sağlıklı bir hayat yaşamak istiyorum. Sadece akıllara durgunluk veren seks olmadan. Cidden, tekrar bakire olmam ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum... bir yıl mı? Bunu Google'da aratabilir miyiz?"

Zamanımızın geri kalanında yaptığımız şey bu, Google'da tekrar bakire olduklarına inanan kadınların resimlerine bakmak. Gülmeden duramıyorum, bu Eric'in asla yapmayacağı şeylerden biri ve sadece bir vajinaya bakmak bile onu kusma benzeri semptomlara sürüklüyor. Vedalaşıyoruz ve zamanın çabuk geçmesi için kendimi işe vermek üzere ofise dönüyorum.

Öğleden sonra daha da yoğunlaşıyor ve kendimi e-postalara ve hatta Eric'e bile yetişmekte zorlanırken buluyorum. Programıma bakıyorum. Bu hafta çok yoğun ama umarım gelecek haftaya kadar düzene girer. Noel yaklaşıyor ve ben daha herkese ne alacağımı düşünmeye bile başlamadım. Eric'le bir alışveriş günü organize etmek için takvimime işaret koydum. Bugün sessizdi, her zamanki gösterişli hali yoktu.

Ne olduğunu anlamadan penceremin dışına karanlık çöküyor. Ofis sessizleşiyor ve son dört saattir kafamı bu özete gömdüğümü fark ediyorum. Ofisi kapatıp eve gitmeden önce hızlıca e-postalarımı kontrol ediyorum.

Kanepede oturmuş, bir dosya üzerinde Lex'in eve gelmesini beklerken saat sekizi geçiyor. Coco yanımda, muhtemelen dün evde çıplak dolaştığımdan beri neden giyinik olduğumu merak ediyor.

Gözlerim yoğun bir şekilde tanık ifadesine odaklanmışken telefonum çalıyor, yüksek ses odaklanmış düşüncelerimi şaşırtıyor.

Üzgünüm, şehir merkezinde sıkışıp kaldım. Geç saate kadar evde olamayacağım. İyi uykular güzelim, söz veriyorum telafi edeceğim.

Minderlere gömülürken omuzlarım düşüyor, mesaj beni hayal kırıklığına uğratıyor. Lex'in çıkamayacağı iş taahhütleri olduğunu biliyorum. Bu Lex'in hayatı. Neden bir yanım şimdi farklı olmasını bekliyor bilmiyorum - her akşam altıda ikimiz de evde olacağız, birlikte yemek pişireceğiz ve güzel bir yemeğin ardından ateşli seks ve akılsız televizyon izleyeceğiz.

Tanrı aşkına, o lanet olası bir milyarder ve belli ki bu konuma gelmek için çok çalıştı.

O gece yatağa girip *What to Expect When You're Expecting* kitabımı çıkarıyorum ama gebe kaldıktan kısa bir süre sonra uykuya dalıyorum.

Karanlık ama yanıma kaydığını hissediyorum. Vücudu harika kokuyor, yeni duş almış ve göz kapaklarım ağırlaşmış, saatimi görmek için hafifçe açıyorum. Gece yarısını biraz geçiyordu. Kendimi uyandırmaya çalışarak kıpırdanıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor.

"Geç oldu."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Herhangi bir konuşmayı sürdürmek için mücadele ederken, sabah ışığı odaya girene kadar derin bir uykuya dalıyorum. Tekrar uyanıyorum, ama bu sefer dudakları üzerimde, siki kalçama sertçe bastırıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor kulağıma, içeri kaymadan önce.

Nefes nefese kaldım, yeni uyandığımdan beri içime yayılan zevke hazırlıksızdım. İçime daha da dalarak, ben adını haykırmadan önce beni sertçe beceriyor ve ulaşmam sadece iki dakika süren orgazmı yaşıyor.

Nefesimi tutarak konuşmak için boğazımı temizliyorum. "Uyanmak için güzel bir yol."

"Dün gece için özür dilerim."

"Sorun değil Lex, çalışıyorsun. Anlıyorum."

"Ama bu sadece ikinci gecemiz." "Daha bir
sürü gecemiz olacak."

Kendini üzerimden çekip yanıma uzanıyor ve dirseğine dayanıyor. "Kötü haberlerim var."

"Ne?"

"Cumartesi günü Kaliforniya'ya gitmem gerekiyor ama sadece bir günlüğüne. Pazar gecesi döneceğim."

Tabii ki hayal kırıklığına uğradım. Yani, ilk kez ayrı kalacağız ve daha bir hafta bile olmadı. Belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ama lanet olası hormonlarım her yerde.

"Tamam. Bu her zaman olacak mı?"

"Hayır... Yani, ara sıra. Bundan kurtulamadığım için üzgünüm. Bana bak, lütfen."

Yüzümü ona dönüyorum, ağlamamaya çalışıyorum. Hormonları suçluyorum-her zaman hormonları suçluyorum.

"Bu ikimiz için de bir alışma süreci. Tıpkı senin gibi ben de bir başkasını hesaba katmaya alışık değilim. Ama *delege* kelimesini öğreniyorum... lütfen bana karşı sabırlı olun."

"Elbette sana karşı sabırlı olacağım. Bu benim için de büyük bir alışma süreci."

Kollarını bana doluyor, başını göğsüme gömüyor. Saçlarını okşarken ultrason randevusunu hatırlıyorum ve dün mesaj atmayı unuttuğum için kendimi azarlıyorum.

"Ultrason için yer ayırttım, öğlen. Sana söylemeyi tamamen unuttuğum için özür dilerim. Sorun olur mu, yoksa yeniden mi planlamalıyım?"

"Orada olacağım... bunu hayatta kaçırmazdım."

Öğlen vakti ultrason odasındayız, sonograf o değnek görünümlü şeyi kayganlaştırıcı sürülmüş karnımda gezdiriyor. İğrenç, bu bana Eric'in bitmek bilmeyen KY hikayelerini hatırlatıyor.

"Tamam, önce birkaç ölçüm yapacağım." Lex yanıma oturup elini koluma dayarken o düğmelere tıklamaya ve yazmaya devam ediyor. İkimizin de gözleri ekrana yapışmış, önemli şeyleri bitirmesini bekliyoruz.

Tıp geçmişi olan Lex görüntüyü analiz ediyor, onun işini yapmasını izlerken yüzü ciddileşiyor. İçten içe, onun ısrarlı bakışlarından rahatsız olduğunu düşünüyorum.

Ekrandaki bezelye şeklindeki küçük şeyi göstererek, "İşte bu senin bebeğin," diyor.

"Ve büyüklüğüne bakılırsa, yaklaşık dokuz haftalıksın."

"Şimdiden dokuz hafta mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Aşağı yukarı birkaç gün. Şimdi kalp atışını duyma zamanı."

Monitörün kadranını açıyor ve ben de yüksek gümbürtü sesi odada yankılanana kadar nefesimi tutarak bekliyorum. Kulaklarıma müzik gibi geliyor, bebeğimizin varlığının habercisi, ama bu sefer bu anın kıymetini biliyorum. Hayatımı değiştiren bu inanılmaz an beni öylesine tüketiyor ki gözyaşlarına boğulmaya hazırım.

Bebeğimizin küçücük haliyle ekranda bir aşağı bir yukarı hareket edişini izlerken gözlerim ekrandan ayrılmayı reddediyor. Siyah beyaz olabilir, hiçbir anlam ifade etmiyor olabilir ama o küçük bezelye bizim bebeğimiz ve gözlerimi ondan alamıyorum.

"İçeride çok mutlu bir bebeğiniz var."

Mutluluğunu gizleyemeyen Lex'e bakıyorum, gözleri karanlık odayı aydınlatan zümrüt gibi ışıl ışıl dans ediyor. Umutsuzca beklediği bu anı yaşayışını izlerken sırıtışı bulaşıcı.

"Duydunuz mu? Bebeğimiz mutlu." Işıldıyor.

Sonograf bize bebeğin resmini uzatıyor, Lex bir süre tutmamı isteyene kadar resme bakarken ellerim titriyor. Telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekiyor.

"Ne yapıyorsun?"

Bana telefonunu gösteriyor, duvar kağıdı artık bebeğimiz.

"Nerede olduğum önemli değil, artık bebeğimizi her an görebilirim."

Onun içten sözleri yanağımdan tek bir damla yaş düşmesine neden oluyor. Başparmağıyla silerek düştüğü yeri öpüyor. Onu kendime çekiyorum, mükemmel ütülenmiş takım elbisesinin içine hıçkırarak ağlıyorum. Başımı kaldırmadan önce bana bir an veriyor, böylece gözlerimiz buluşuyor.

"Seni seviyorum. Sonsuza dek birbirimize saplantılıyız," diye fısıldıyor burnunu benimkine sürterek.

"Sonsuza dek birlikte saplantılı."

CHAPTER 21

ERIC

Değişimle ilgili bir şey bu, hoşuma gitmiyor.

İnsanların düşündüğünün aksine, iş, ev ya da arkadaş değiştirmeyi düşünmek zorunda kalmadığım için mutluyum. Bununla birlikte, hoş karşıladığım tek değişiklik gardırobum, ancak o zaman bile, annemin kendi tarafından miras kaldığını söylediği bazı parçaları istiflediğim biliniyor.

Adriana'nın düğününün ertesi günü, Pazar sabahı uyandığımda, her şeyin değişmekte olduğunu biliyordum ve bu batma hissi üzerime yapışıp kalmıştı. Bundan kurtulamıyorum. Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, Charlie ve Lex'in takılma olayı yüzünden olduğunu düşünürdüm.

Yani, eğer bir şey varsa, onu ben teşvik ettim. Yardım balosunun olduğu gece Charlie'yi After Dark'a götürmek, hademeyi gönderip onları engellemek, her zaman sahip olamayacağın şeyi istersin, değil mi? Ben de hademeyi gönderdim, sonuna kadar sevişmediklerinden emin oldum ve *bam*, tabii ki takip eden günlerde onun çaresizliğini görebiliyordunuz. O zamanlar her şey eğlenceliydi ama şimdi en iyi arkadaşımı kaybediyorum ve bu çok canımı yakıyor.

"Eric, otuz dakika içinde çıkış yapacağız, aşk kuşlarını bölmeyelim mi?" Adriana mini barı açıp gece alemine gidip gitmediğimi anlamak için göz kırpıyor.

"Bu biraz garip değil mi? Ya tam ortasındalarsa, bilirsin işte... bam-bam-sen-benimsin?"

"Bu yüzden ilk sen giriyorsun. Bayan Evans olarak ilk sabahımda herhangi bir aile yarası yaşayamam. Daha da iyisi, Kate'i gönder. Eminim Lex'i çok daha kötü durumlarda görmüştür."

"Sen çok sevgi dolu bir kardeşsin Adriana."

Sırıtıyorum. "Evet, öyle."

On beş dakika sonra dördümüz Lex ve Charlie'nin odasında duruyoruz.

"Cidden, siktirin gidin buradan," diye çıkıştı Lex, Charlie'sine sarılmaya devam ederken.

Charlie'nin boynuna kafasını sokuyor. İyi haber, sevişmiyorlar *ama* oda seks kokuyor. Ayrıca, ikisi de yorganın altında çıplak. Bu biraz keyfimi kaçırıyor ama Lex'e bütün gün bakabilirim. Tamam, bu biraz ürkütücüydü ve onun kocası olduğu düşünülürse bu benim kötü bir arkadaş olmamı sağlar mı bilmiyorum.

"Seni ne kadar sevsem de ağabey, o çıplak kıçını buradan çıkarman gerekiyor. Otel gezici bir polka grubu için rezervasyon yaptırdı ve eğer bütün hafta boyunca kafanda polka melodileri çalmasını istemiyorsan, gitme vakti geldi."

"Ne kadar zamanımız var?" diye soruyor.

Adriana saate hızlı bir bakış attıktan sonra, "En fazla on beş dakika," diye yanıtlıyor.

"O zaman defol git buradan ve bırak da beş dakikalığına kadınımın tadını çıkarayım," diye bağırıyor ve çarşafın altında kıkırdayan kadının üstüne tırmanıyor.

"Tamam, gitme sırası bende... Dışarıda görüşürüz." Adriana el sallıyor.

"Beş dakika mı? Gerçekten mi Lex, hepsi bu kadar mı?" Elijah alay ediyor.

"Pekâlâ, siz iki röntgenci, hadi buradan gidelim." Kate kollarımızdan tutup bizi dışarı, koridora çekti.

"Odaya davet edildiğinizde röntgencilik yapmış sayılmazsınız," diye belirttim.

"Ama siz değildiniz *Bay Tom."*

Odadan çıkıp Kate ve Elijah'ı takip ederek beklememiz gereken lobiye giderken dudak büktüm. Resepsiyon masasının yanında büyük bir ayna görünce, saçımı incelemek için yanına gidiyorum. Bugün neler oluyor böyle! Saç tellerim her yerden fışkırıyor. Neredeyse kaküllerim varmış gibi görünüyor, *Allah korusun.* Kahretsin, saç ürünlerini değiştirince böyle oluyor işte. İşbirliği yapmayan saçlarıma sinirlenerek Buckingham Sarayı'na aitmiş gibi görünen süslü koltuğa oturuyorum ve Kate bana soru sorana kadar kraliyet pozlarımı çalışıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" "Kraliyet
dalgamı çalışıyorum."
"Neden?"
"Bu sandalye... tam bir kraliyet ailesine göre."

Küçük bir kahkaha atıyor ve kendini telefonuna gömmeden önce bana meyve halkası diyor. Beklemekten sıkıldım ve aklım tüm bunların yaşandığı yardım balosuna gitti. Emma ve benim bu adamın kim olduğu ve Charlie'nin dünyasını nasıl tamamen durma noktasına getirebildiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Yani, bu garipti, değil mi?" Emma'ya sordum.

"Evet, Charlie erkeklerin yanında asla utangaç ya da sessiz değildir ve gözlerini gördün mü?"

"Tatlım, gördüğüm tek şey o değildi."

Ben devam ederken Emma güldü, "Tamam, yani ondan bahsettiğini hiç duymadım. Sen duydun mu?"

"Hayır, ama onu senin kadar uzun zamandır tanımıyorum ve o senin en iyi arkadaşın gibi," diye belirtti.

"Doğru... ama sanki bu adam ona büyü yapmış gibi. Sanki karşısına çıktığında her şeyi değişmiş gibi. Bir plana ihtiyacımız var."

"Ne için bir plan?" Emma endişeyle sordu.

"Bu ikisini bir araya getirmek için bir plan."

"Eric, o Julian'la birlikte."

"Ne olmuş yani! Hugh her seferinde beş kızla çıkıyor. Bir keresinde on dokuz tane vardı!"

"Tamam, ama Charlie Hugh Hefner değil, Tanrı'ya şükür ve belki de birlikte olmuşlarsa bunun bir nedeni vardır. Onun işlerine karışmamalıyız."

"Oh, parti kakacısı olmayı bırak. Uyan ve döl kokusunu al. O Lex Edwards, milyarder CEO, Tanrı'dan bile daha güzel. Bak, söyleyeceğim... David Beckham'dan daha güzel."

"Eric, bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" Kadın kıkırdadı. "Tamam, haklısın, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam, ama lütfen benden tekrar sperm koklamamı isteme."

"Anlaştık. Şimdi, nereden başlıyoruz..."

İşte her şey böyle başladı. Ben Milyarder Çöpçatan'ım ve yeteneğimle kendi televizyon programımı başlatabilirim.

Lex barda bana bazı sorular sorduğunda, ilgilendiğini biliyordum, bu yüzden doğal olarak Charlie'yi After Dark'a götürecektim. Julian'dan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Tanrı'ya şükür, bir şeylere takılmıştı. Ondan hoşlanmadığımdan değil. Yani Christian Bale'e benziyordu, ona bakarken pantolonum köpürüyordu. Bayan Mason'ın erkek takipçilerini çok kıskanıyordum ve ilk defa tüm seksi erkekler heteroseksüeldi.

Bir hafta sonra, her şey ortaya çıkmaya başladı. Mesafeliydi, gergindi, son derece sinirliydi. Sürekli kendini işe gömmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Konuşmayacağını biliyordum, inatçı sürtük, bu yüzden biraz Eric ve Charlie şımartma zamanına ihtiyacımız olduğuna karar verdim.

Kadın tırnaklarımı törpülerken ben sandalyede oturuyordum. Charlie'nin doğum günüydü ve şımartılacağımız bir gün geçirecektik. Beşinci Cadde'de üç kredi kartımın limitini doldurarak bir gün geçirdikten sonra, hafif bir öğle yemeğinin ardından yerel kuaförümüzde manikür ve pedikür yaptırmaya karar verdik. Charlie iki hafta önce Nikki ve Rocky'yi Nikki'nin ofisinde nasıl bastığını anlatıp dururken ben US Weekly*'nin eski sayılarını karıştırıyordum. Charlie son bölümün haberini verdiğinde dergiyi suya düşürdüm. Manikürcü bana kendi dilinde küfretti ve tüm manikürcüler bana dönüp başlarını salladı. Gülmekten kendimi alamadım. Tanrım, üç dolarlık arka sayıyı ön yüzünde hamile bir Angelina Jolie ile değiştireceğim.*

"Charlie, sen ciddi misin?" Kahkahalarım kontrol edilemez hale gelince öksürmeye başladım. Kıpırdamadan duramadığımız için manikürcü ikimize de sinirlenmişti. Sonunda bana bir törpü sapladı ve beni sakinleştirdi.

"Özür dilerim," diye manikürcüden özür diledi Charlie. "Yalan söylemiyorum. Yani, neden hep ben oluyorum? Neden onları hep ben yakalamak zorundayım? Ve en kötüsü de hiç utanmamaları! Sadece özür dileyip yollarına devam ediyorlar."

Kelimelerimi çıkarmakta zorlanarak güldüm. "Charlie, lütfen, sanki konuşabiliyormuşsun gibi."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu endişeyle.

"Şey, merhaba... Lex Pazartesi gecesi ofisine geldi.
Hiçbir şey olmadığına inandığımı düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Bilmiyorum... Yani hiçbir şey olmadı," diye kekeledi.

"Peki, masanızın altında yerde duran ve üzerinde LE harflerinin kazılı olduğu bir kol düğmesini nasıl açıklıyorsunuz?"

"Ah, o... sandalyemi tamir ediyordu."

"Daha çok kadın kapınızı şapırdatmak gibi."

"Eww, E, az önce 'kadın kapımı şapırdatmak' mı dedin?"

"Öyleydi, değil mi? İnkâr etme kızım. O zamandan beri durmadan onun kıçına vuruyorsun, bunu söyleyebilirim."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Komik yürüyorsun... biraz orantısız. Tahminimce arka kapıdan da biraz hareket alıyorsun."

"Eric!" *diye nefes nefese kaldı.*

Manikürcü kıs kıs güldü, bu da Charlie'nin kıpkırmızı olmasına neden oldu. Bu çok doğruydu. Yeni sevişmiş insanların radarına yakalanmıştım. Ayrıca seksin kokusunu bir mil öteden alabiliyordum. Hmm, belki de bu benim yeteneğimdi.

"Manikürcünün önünde değil..." manikürcü kelimesini hecelemeye devam etti.

"Charlie, heceleyebildiklerini biliyorsun, değil mi? Nasıldı ve ne kadar büyük? Tahminimce kocaman çünkü bütün hafta yüksek topuklu ayakkabılarını giymedin."

"Lanet olsun Eric, sende bir çeşit seks radarı mı var? Onun boyutu... şey, bu... mükemmel."

"Kahretsin, kızım, kötü durumdasın." "Değilim!"

"Yani, ben bile mükemmel bir tane bulamadım. Bazıları küçüktü, bazıları büyüktü, bazıları sola eğikti, bazıları sağa eğikti ve bazıları o kadar çalılıklarla kaplıydı ki, ağır hizmet tipi meşaleler ve bir çit düzeltici ile bir arama ekibi gönderseniz bile bulamazdınız
-" Sözümü kesince devam ettim.

"Tamam, tamam, anladım. Doğru olanı bulamadın. Lütfen büyük çalılardan bahsetmeyi keser misin? Bu akşamki yemek için iştahımı korumak istiyorum."

"Sen doğum günü kızısın..." Sırıtarak yanımdaki Aralık 2009 tarihli dergiyi okumaya devam ettim.

İşte böyle zamanları şimdiden özlüyorum. Hala olacaklar mı bilmiyorum. Hayatının aşkına geri döndü, hamile olmanın yanı sıra tam zamanlı bir seks programı var. Bu beni neden bu kadar üzüyor bilmiyorum.

onunla konuşmalıyım, değil mi? Yani o benim en iyi arkadaşım. Ona her şeyi anlatıyorum ama ya şimdi? Bu bir Pazar günü için çok fazla düşünmek demek. Tanrıya şükür, Kate bugün şehre döndüğümüzde Barney's'e gitmeyi kabul etti. Perakende terapisi tam da ihtiyacım olan şey.

"Artık bir şeylerin değişeceğini düşünüyor musun?"

"Nasıl yani?" Kate kırmızı straplez bir elbise denerken soruyor ama fermuarını çekemeyeceğini anlayınca göğüslerini elbisenin içine sokmaya çalışmaktan vazgeçiyor.

"Lex ve Charlie ile..."

"Tabii ki. Yani birbirlerine sahipler, neredeyse birlikte yaşıyorlar *ve merhaba*, bir bebekleri olacak. Ayrıca, kahretsin, evlendiklerine inanabiliyor musun!"

"Ama sence Charlie yine de, bilirsin işte... bizimle takılır mı?"

Bir hışımla elbisesini çıkarır, üzerinde sadece dantelli mor tangası ve ona uygun sütyeni vardır. "Eric, neler oluyor?"

Tereddüt ediyorum, ki bu benim tarzım değil. Her zaman söyleyecek bir şeyim vardır. Birçok kez bana filtrelerimin olmadığı, hatta hiç olmadığı söylendi ama Kate beni o kadar uzun zamandır tanımıyor ve bunun karakterime aykırı olduğunu bilmiyor.

"Ben sadece... bilirsin, o benim en iyi arkadaşım. Onu kaybetmek istemiyorum," diyorum utanmadan, başım öne eğik, bunun beni neden bu kadar etkilediğini anlamaya çalışarak.

"Doll, bana bak?"

Kafamı kaldırdım, Kate yüzünde acıma ifadesiyle bana bakıyordu, ama lanet olsun, cidden harika göğüsleri vardı. Yani Halle Berry gibi harika.

"Bunlar gerçek mi?" Ben soruyorum.

"Ne? *Evet*! Göğüslerime bak demiyorum. Eric, Charlie arkadaşlıklarına değer verir. Evet, hayat değişiyor ama daha iyisi için. O her zaman senin hayatında olacak."

"Sanırım. Emin olmak için onlara dokunabilir miyim?"

"Bekle, sen ciddisin. Heteroseksüel olmadığına emin misin?"

"Tatlım, lütfen, vajinalar beni korkutuyor. Bana çok fazla *Innerspace* filmini hatırlatıyor*, hani* Meg Ryan'ın oynadığı? Pembe ve mukus gibi."

Başını tiksintiyle sallayarak kot pantolonunu tekrar giyer. "Bana bir daha asla mukus deme. Dürüst olmak gerekirse, Eric, vajina dilinin bir çentik atması gerekiyor. Ve evet, yapabilirsin ama çabuk yap."

Gerçek olduklarını teyit ettikten sonra, sinemaya gitmeden önce geç bir öğle yemeği için dışarı çıkmaya karar verdik. Kate birlikte takılmak için en sevdiğim kişi olma yolunda hızla ilerliyor. İngiliz mizah anlayışına bayılıyorum, ayrıca Emma dışında sahip olduğum tek bekar arkadaşım o.

"Lex'e hâlâ 'efendim' diyecek misin?"

"Bilmiyorum... evet... sanırım. Ona ofiste Lex diyemem, anlıyor musun?"

"Ona 'efendim' dediğinizde hiç şaplak atmak istediniz mi?"

"*Ne?* Hayır... asla. Ona hiç o gözle bakmadım. İnan bana, eskiden onun pek de iyi olmayan yönlerini çok fazla görürdüm."

"Hiç sana asılmaya çalıştı mı?"

Yüksek sesle güldü "Hayır... onunla Victoria'ya katılmakla ilgili o küçük yorum dışında. Dürüst olmak gerekirse Eric, hiçbir zaman öyle olmadı. O benim patronum ve evet, şu anda aynı sosyal çevreye sahibiz ama işimi seviyorum ve onun zekasına hayranım. Ondan çok şey öğrendim. Hepsi bu kadar. Şimdi, aklını çukurdan çıkar ve sipariş verelim çünkü ben Hank Marvin'im."

"Hank Marvin? Bu da ne böyle?" Kate için bir çevirmene ihtiyacım var ama yeni sloganların tadını çıkarın.

"Derr, açlıktan ölüyorum!"

***

Pazartesi sabahı "köpek stili" demekten daha hızlı geçiyor. *Siktir, sevişmem lazım.* Saat tam sekiz buçuk ve toplantımız için her şeyi hazırladım. Kahve demlenmiş ve kahvaltılık hamur işleri büyük toplantı masasının üzerinde duruyor. Nikki, şirketin karıştığı bir davayla ilgili bir güncelleme sunacağı için projektör hazır. Saat tam sekiz buçukta Emma içeri giriyor.

"Hey, chica, neler oluyor?" "Hiçbir

şey," diye sessizce cevap veriyor.

Tuhaf. Evrak işlerine dalmış gibi yaparak başını öne eğiyor. "Dökül."

"Neyi dökeyim?"

"Neden 'amımda bir şey varmış' gibi

davranıyorsun?" "Eric, amımda bir şey yok."

"O zaman belki de sorun budur. Şimdi söyle yoksa günün geri kalanında başının etini yerim."

İç çekiyor, bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyor. Konu insanlardan bilgi almaya gelince, ben doğuştan hançerleyiciyim. Ya öyle yaparım ya da konuşmayı manipüle ederim, böylece sonunda gerçek ortaya çıkar. Annem diğer şeylerin yanı sıra bunun da gizli bir yeteneğim olduğunu söyler. Bir an için gözlüğünü çıkarıp bir mendile uzanarak camları temizlemeye çalışıyor.

"Yani, bir şey yaptım, utanç verici. Bir deliğe girip ölmek istemeden bunu düşünemiyorum bile."

"Aman Tanrım, üzerine mi işedin?"

"Hayır! Ne kadar utanç verici. Gerçi bu çok da uzak değil. Ben biraz..." vücudunu geriyor, kelimelerini çıkaramıyor, "... Ben biraz, um, seks sırasında osurdum."

Sanki bu olanları silecekmiş gibi başını ellerinin arasına gömüyor. Zavallı Emma, iş arkadaşlarıyla takılmaya gelince, cinsellik konusunda kesinlikle bilgi eksikliği yaşıyor.

"Göt osuruğu gibi mi yoksa amcık osuruğu gibi mi?"

"*Eric,* az önce göt herif osurdu dediğine inanamıyorum." Sandalyeye çökerken yanakları yanıyor. "Şey, emin değilim ama öyle olduğunu sanmıyorum."

"Tamam, anlat bakalım, ama konuşmanın ortasına biri girmeden önce çabuk ol ve Tanrı korusun bu Tate olmasın. Sikimi keser ve mafyaya servis eder."

"Tamam." Derin bir nefes alarak devam ediyor, "Yani, arkadan yapmak istedi ve harikaydı, değil mi? Ama o gelip çekilirken ben osurdum... ve odanın içinde yankılanacak kadar gürültülüydü."

"Ama vajinadan hava kaçması normal değil mi?"

"Bilmiyorum, öyle mi?" Emma kızgınlıkla sordu.

Kapı gıcırdıyor ve bu konu hakkında konuşmuyormuşuz gibi davranmaya çalışarak önümdeki bardak altlıklarını düzeltiyorum. Tanrı'ya şükür, sadece Charlie.

"Tamam, sadece Charlie. Sana normal olduğunu söyleyecektir."

"Kime neyin normal olduğunu söyleyeyim?" Önüne bir yığın klasör koyarak bize şüpheyle bakıyor.

"Emma'ya kıç osurmanın normal olduğunu söyle,"

diye geveledim. "Kıç osurması da ne demek?"

"Kate, İngilizlerin buna böyle dediğini söylüyor. Bilirsiniz, bir erkek çekildikten sonra vajinanızdan osuruyormuş gibi ses çıkar."

Charlie başını sallıyor, sabahın bu saatinde bu konu hakkında konuşmamıza hiç şaşırmıyor. Charlie yıllar içinde kendini

ağzımdan çıkan şeyler. Tam da bu yüzden benim en iyi arkadaşım. "Oh...
Anlıyorum. Evet, bir keresinde üniversitede başıma gelmişti. Çok utanmıştım,
Yurt odasını terk etti ve ne pahasına olursa olsun onu görmekten kaçındı." "Harika... Emma'nın tam da ihtiyacı olan tavsiye buydu."
"Üzgünüm Emma... ama gerçek hikaye," diye itiraf ediyor Charlie hüzünlü bir gülümsemeyle.
"Burada ne işin var senin?" Lex'in geceyi Charlie'lerde geçirdiğini ve Kate'e göre artık birlikte yaşadıklarını bildiğim için sordum. "Dizlerine kadar Lex'in aşk suyuna batmışsındır diye düşünmüştüm."
"Hâlâ işe gelmek zorundayım. Sence bunu ihmal edebilir miyim?" diye soruyor ve yaban mersinli bir kek alıp iki saniye içinde mideye indiriyor. "Ayrıca, bir saat önce dizlerimin dibindeydim."
Emma küçük bir kahkaha atar ama bu sadece birkaç dakika sürer ve Nikki içeri girer, onu Tate ve Becky takip eder. Emma masanın diğer tarafına, onun mesafesinden biraz incinmiş görünen Tate'in tam karşısına geçiyor. Burada bir şey mi kaçırıyorum? Onların sadece gizli iş arkadaşları olduğunu sanıyordum.
Emma'yı bu akşam spin dersinde sorgulamayı unutma.
Nikki toplantıya başlıyor ve hiçbir şey değişmemiş gibi, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle arkama yaslanıyorum, tutanakları tutuyorum, başka bir şey değişmeye karar vermeden önce bu anın tadını çıkarıyorum.
Salı gecesi hariç haftanın geri kalanı hemen hemen aynıydı. Charlie'nin dikkatinin dağınık olduğunun ve teselliyi başkalarında aramaya çalıştığının farkındayım ve 'başkaları' derken eski sevgilimi tekrar becerdiğimi kastediyorum.
Tamam, evet, ne düşünüyordum ki?
Yani, onu başka bir adama oral seks yaparken yakaladım ve size söyleyeyim, onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Baba gibi bir *vücudu* var. Hiç de kesik değil. Aslında, bir parça erkek memesi görmüş olabilirim. Yine de, kelime oyunumu mazur görün, egoma bir darbe oldu. Üzerime ateş ettiği anda büyük bir hata yaptığımı anladım.
Bu yüzden, tamamen pişmanlıkla dolu kötü bir hatanın üstesinden gelmek için, bir süredir Tapas on Tenth'de gözüme kestirdiğim muhteşem garson Miguel'e sakso çektim. Muhteşem derken, Henry-Cavill'in sikiyle suratına şaplak atmasından bahsediyorum.
Ama bir sorun var. Kocaman, sikini kastetmiyorum. Eşekleri bile utandıracak kadar büyük tabii ki ama bu sorun pek de iştah açıcı değil diyelim. Normalde telefonda Charlie'ye bu durumu anlatırdım ama bu gece

Lex onu dışarı çıkarıyor.

Charlie'yi arayıp epik oral seks başarısızlığımı konuşmamdan hoşlanacağını sanmıyorum.

Tekrar söylüyorum, değişim kesinlikle benim arkadaşım değil.

Cehennemden gelen hafta, sosyal medyaya daha fazla girdiğimi gördüm. Aynı eski umutsuzlar dikkat çekmeye çalışıyorlar. Kendimi birkaç güzele tweet atarken buldum. Özellikle biri, "Kemik Korucusu" denen adam. Komik biri, profil fotoğrafında kovboy şapkası var. Ding, ding, ding. Bu adamı sadece at üzerinde çıplak otururken hayal ediyorum. Rol yapmayı seviyor. Eğlenceli, değil mi? Ta ki bana direkt mesaj gönderene ve daha fazla sohbet edene kadar. O da benim sevdiğim şeylerle ilgileniyor, *verici* biri ve bu yüzden kendimi her boş anımda takıntılı bir şekilde onunla mesajlaşırken buluyorum.

Henüz malları göremedim ama kabul edelim, ben sığ biriyim.

Bu bir anlaşma bozucu olacak.

***

"İyi akşamlar, Efendi Kennedy."

Tanıdık bir yerde teselli ararken, annemi ziyaret etmeye karar verdim. Binaya girdiğimde kapıcı Gerard'la selamlaşıyorum ve asansöre doğru ilerliyorum. Çıkar çıkmaz, ailemin uşağı Malcolm beni kapıda karşılıyor. Malcolm'u büyükbabam gibi seviyorum, ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu 'Efendi' olayı, bir kırbaç ve top gag ile birlikte yatak odasında tutulmalı.

"Hey, Malcolm, annem ve babam evde mi?"

"Sanırım babanız bir yönetim kurulu toplantısında, anneniz çalışma odasında ve erkek kardeşiniz de ona eşlik ediyor."

Harika, kardeşim burada. Alaycılığın milyon katı. Annem ve kardeşimi Orta Doğu'daki dini değişimlerle ilgili bir makaleyi tartışırken bulmak için çalışma odasına yürüyorum.

Büyük B ile sıkıcı.

"Hey, anne."

"Eric! Ne güzel bir sürpriz." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Tanıdık bir şekilde bana sıkıca sarılıyor, Chanel No. 5'in kendine özgü kokusu havada asılı kalıyor.

"Selam, Dom." El sallıyorum.

"Merhaba Eric. Uzun zaman oldu," diye sertçe cevap verir.

Tamam, işte kardeşimle ilgili olan şey bu. O başka bir gezegenden*, cidden.* Benden sekiz yaş büyük, bilgisayar delisi, yani

Mükemmellik ödülleri falan kazanıyor. Eşcinsel değil, ancak bunu doğrulayamam çünkü onu bir kızla hiç görmedim. Sessiz biri, SOHO'daki dairesinde yalnız yaşıyor ve annemin hayal kırıklığına uğramasına rağmen hiçbir ortak noktamız yok ve anlaşamıyoruz.

İyi giyiniyor, aslında heteroseksüel bir erkeğe göre gerçekten iyi giyiniyor. Arada sırada ona belli bir süveter yeleği nereden aldığını soruyorum, ama her zaman tek heceli kelimelerle cevap veriyor ve beni sinir ediyor. Uzun boylu, benden çok daha uzun. Görebildiğim kadarıyla biraz spor yapıyor ama her zaman örtünüyor. Gözlük takıyor, kalın siyah çerçeveli inek gözlüklerinden.

Dominic bana hiç benzemiyor. Saçları neredeyse simsiyah ve çok erkeksi bir çene çizgisi var, benimkine hiç benzemiyor. Yirmi iki yaşında olabilirim ama yemin ederim Disney'e katılabilirim çünkü çok bebek yüzlü görünüyorum. Dom bir erkeğe benziyor, gerçek bir erkeğe, ama ne yazık ki ıslak bir paspas gibi bir kişiliği var.

"Ee, neler oluyor, hala şu bilgisayar işleriyle mi uğraşıyorsun?"

Nefesinin altında hafifçe "Evet" diye homurdanıyor.

Ve bu konuşmanın sonu.

Sonunda gitti ve ben de geceyi kanepede annemle *Pretty Woman* izleyerek geçirdim. Tanrım, annemi seviyorum. Çok güzel, çok zarif. Çin'de doğmuş, ailesi onu on sekiz yaşındayken buraya okumaya gönderene kadar orada büyümüş. Kısa bir süre sonra babamla tanışmış ve duyduğum kadarıyla sonraki birkaç yıllarını büyükbabamı annemin bir Amerikalıyla evlenmesine neden izin vermesi gerektiğine ikna etmeye çalışarak geçirmişler. Aralarında on beş yıl varmış ve babam o sırada büyükbabamın iş arkadaşıymış. Her şey karmakarışıktı, gerçekten karmakarışıktı. Annem mümkün olan her kültür kuralını çiğnedi, ama sonunda sanırım her şeye değdi.

İkimiz de sessizce oturup bir fahişenin prensese dönüşmesini izlerken onun yanına sokuluyorum.

***

Çarşamba günü, büyük bir kambur günü sorunu yaşıyorum. *Tanrım, sadece iyi bir kambura ihtiyacım var.* Bone Ranger harika bir dikkat dağıtıcı ama *henüz* gerçek bir şey değil. Günümü biraz ilginç kılan tek şey Nikki ve benim sabah Lex'ten aldığımız bir e-posta.

Kime: Eric Kennedy; Nikki Romano

Eric & Nikki,
Bugün öğle yemeği için 7th adresindeki George's'ta bana katılmanızı rica edebilir miyim?
İkinizle de görüşmek istediğim bazı acil konular var.
Katılımınız çok takdir edilecek ve bunun Charlotte'a söylenmemesini rica ediyorum. Nedenini öğle yemeğimiz sırasında açıklayacağım.

Lex Edwards

Tamam, biraz garip çünkü bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Nikki de aynı şeyi düşünüyor ama neyse, Charlie öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğimizi sorduğunda saçma sapan bir bahane uyduruyoruz.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor.

"Nikki'yi bilmem ama ben... öğle yemeği için bir arkadaşımla buluşacağım."

"Hangi arkadaş?"

Sorgu altında iyi çalışmıyorum. Sanırım alnımda ter boncukları oluşuyor. Aman Tanrım, bu bir yüz bakımı daha yaptırmam gerektiği anlamına geliyor! T bölgem çok bakım istiyor.

"Kardeşimin bir arkadaşı."

"Ama kardeşinden nefret ediyorsun."

"Ondan nefret etmiyorum *Charlie,* sadece otuz yaşında bir inek olduğunu ve nasıl sevişmesi gerektiğini öğrenmesi gerektiğini düşünüyorum, belki o zaman benimle sohbet edebilir."

"Şey, onu yapmayı teklif ettim. Geçen yıl ailenin Noel partisini hatırlıyor musun? İnek olabilir Eric, ama seksi biri. Gözlükleri ve her şeyiyle."

"Lex bunu söylediğin için seni öldürür."

Güldü. "Muhtemelen, ama sen onun için endişelenme. Onu kırbaçladım ve ayaklarımın altına aldım."

"Bunu söylediğin için seni kesinlikle öldürür ve 'ayaklar' derken ayak parmağı emici olduğunu mu kastediyorsun?" diye sordum.

Evet, yine filtresizim.

"Oh, E..." Beni yanağımdan öpüyor. "Gizli öğle yemeği randevunuzda iyi eğlenceler ve bilginiz olsun, Lex her şeye bayılır." Odadan çıkmadan önce göz kırpıyor.

***

Nikki ve ben masaya oturduk ve o bir Long Island buzlu çayı sipariş etti. Garson sevimli, o yüzden uzaklaşırken kıçını kontrol etmek için başımı eğiyorum. *Hmm, benim beğenim için biraz fazla sallantılı.* Öldürecek zamanımız olduğu için Miguel konusunu açıyorum çünkü bu konuda şikayet etmem gerekiyor. Kabul edelim, tüm o korkutucu sperm olayı dışında harika biri.

"O kadar kötüydü ki, tükürmek için yatağının yanındaki lanet olası tavuk bezini kullanmak zorunda kaldım. Tanrıya şükür, karanlıktaydı. Fark ettiğini sanmıyorum."

"Bak Eric, sana söylüyorum. İşin sırrı buğday çimi."

"Ne diyeceğim Nikki? 'Hey, bir bardak buğday çimi suyu iç de son kullanma tarihi geçmiş süt yutuyormuşum gibi hissetmeyeyim' mi?"

"Hayır. Şu sağlık barlarından birine gitmen gerekiyor. Önerin ve dikkat edin, tatları bok gibi ama sizin de bir tane almanız gerekecek."

"Ama benim spermim iyi!"

"Tamam, bunu nereden bildiğini sormayacağım bile, ama bunu önermemin nedeni ikinizin de bunu yapıyor olması ve onu hedef alıyormuş gibi görünmemeniz" dedi.

"Oh, tamam, anladım. Ne yani, Rocky'nin cesareti mi kötü?"

"Lütfen, erkeğimin tadı gayet güzel. Bilmek istersen tatlı şeker suyu gibi."

"Evet, TMI. Bu adam tam bir tank. Bir kova dolusu üflemeli." "Önemli olan nitelik Eric, nicelik değil."

Lex bu konuşmayı yarıda keserek gelir. Her zamanki gibi, bacakları üzerinde seks gibi görünüyor. Charlie'nin neden ona takıldığını çok iyi anlıyorum. Yürüyen bir seks tanrısı gibi ve etrafındaki kadınlar onun varlığında neredeyse bayılıyorlar, Nikki hariç. Yemin ederim, Lex söz konusu olduğunda o kadının bir kukusu var.

"İyi günler Eric, Nikki."

Oturuyor, garsona gelmesini işaret ediyor.

"Alınma Lex, ama seni bir grubun önünde en iyi arkadaşımı becerirken gördüm, bir 'Hey, naber' yeterli olacaktır..."

Gergin bir kahkaha atarak, "Not edildi," diye yanıtlıyor.

Kıpır kıpır görünüyor, ona hiç benzemiyor. Birkaç dakika sessiz kalıyor, sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi. Aldırmıyorum, bu bana ona bakmak için daha fazla zaman veriyor. Tanrım, harika dudakları var. Bahse girerim her gün Charlie'nin altına yatıyordur. Bu yüzden Charlie'de o lanet

parıltı var. Acaba her gün duş alıyor mu?

Önceden. Bak, vajina uzmanı değilim ama orada bir şeyler sıkışıp kalmıyor mu? Siktir, cidden vajina düşünceleri beni iğrendiriyor.

"Ne istiyorsun Edwards? Cinsel tatminini tatmin etmek için en iyi arkadaşımızı çalmak dışında," diye hatırlatıyor Nikki ona.

Suyundan bir yudum alıyor ve birden sakinleşiyor, sanki bizim bilmediğimiz bir sırrı biliyormuş gibi kendi kendine gülümsüyor.

"Olay şu... Charlotte'u hayattan daha çok seviyorum. Siz ikiniz onun en iyi arkadaşlarısınız ve sormak üzere olduğum şey benim için çok şey ifade ediyor ve bir gün onun için de edecek."

Oturdum, sabırsızlıkla bekliyorum. Lütfen bunun bize Celine Dion konser bileti almakla ilgili olduğunu söyle. Biletler tükendi ama torpil yapabileceğini biliyorum. Belki beni sahne arkasına bile sokabilir.

"Charlotte'un hayatında onun için dünyalara bedel pek çok önemli insan olduğunun farkındayım ama ikiniz de iyi günde kötü günde onun yanında oldunuz ve ben bir kez olsun işleri düzgün yapmak istiyorum. Ona Carmel'de ailemiz ve dostlarımızla birlikte düzgün bir düğün yapmak istiyorum. Şimdi, ikiniz de bir şey söylemeden önce, bunu gizli tutmalıyız çünkü medyanın Charlotte'un üzerinde olmasını istemiyorum. Hamileliğin bu aşamasında olmaz."

Nefes alıyorum, hemen ardından ağzımı kapatıyorum, Celine'i izleyemeyeceğim için biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

"Peki, tam olarak ne soruyorsun?" Nikki soruyor.

"Bütün düğünü sen planlıyorsun," diye açık açık cevap verir.

O da sırıtıyor ve lanet olsun, erkeklik organlarım arka arkaya takla atıyor. Nikki sanki bunu düşünmek zorundaymış gibi sessizce oturuyor. Ayağımla ona bir tekme atıyorum ve neden yaptın lan sen bakışıyla karşılaşıyorum.

"Yapacağım! Ama yemin ederim Lex, eğer ona herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda zarar verirsen, taşaklarını küçük parçalara ayırır ve kurtlara yediririm. Anladın mı beni?"

"Evet. Teşekkür ederim Nikki." Nikki'nin yanında soğukkanlılığını korumaya çalışarak gülümsemeye zorluyor. "Şimdi, sadece ince ayrıntılar... gelecek ay. Charlotte ve ben babasıyla biraz vakit geçirmek için Carmel'e uçuyoruz."

"Pardon?" Nikki ve ben hep birlikte ağzımızdan kaçırdık. "Ama dört hafta sonra?" diye devam ettim.

"Bunun farkındayım, bu yüzden size iki asistan vereceğim." Adriana ve Kate'in oturduğu başka bir masayı işaret etti. Onları orada hiç fark etmemiştim. Yüzlerinde kocaman bir sırıtışla oraya doğru yürüdüler.

"Adriana... düğünle ilgili her konuda bir ucube. Dördünüz güzel küçük kafalarınızı bir araya getirerek günümüzü unutulmaz kılabilirsiniz. Kate tüm hafta boyunca sizin olacak. Kendisi son dakika organizasyonları konusunda uzmandır ve yapılması gereken her türlü koordinasyon konusunda da size yardımcı olabilir."

Orada beden dışı bir deneyim içinde oturuyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Yüzünde şaşırtıcı bir şekilde kocaman bir gülümseme olan Nikki'ye bakıyorum. "Tamam, bu kadar. Önemli bir toplantım var, o yüzden sizi yalnız bırakayım." Ayağa kalktı ve cebinden cüzdanını çıkarıp siyah cüzdanını
Amex masada.

O.M.G!

"Oh bekle, Lex..." Adriana arıyor.

Bir kez daha dönüp masadaki bize bakıyor. "Bütçemiz var mı?" diye soruyor sapkın bir gülümsemeyle.

"O Charlotte, onunla evlenmeye paha biçilemez." Yürümeden önce göz kırpıyor.

Tuttuğum nefesi yakalıyorum, bu şüphesiz başıma gelen en iyi şey. Bütçesiz bir düğün planlamak ve burada milyarder parasından bahsediyorum. Vay anasını!

"O... M... G!" Nefes nefese kaldım, ellerimle yüzümü yelpazeledim. "Değil mi?" Kate gülüyor "Bu destansı olacak," diye başını sallıyor Adriana. Ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

Nikki sessiz, ki bunu Bayan Fikirsiz'den duymak garip.

"Nikki?"

"Bugün Charlie'nin hayallerindeki düğün günü olacak. Hâlâ onun bir pislik olduğunu düşünsem de peri masalının başlangıcı. Alınma Adriana."

"Hiç alınmadı. Yine de bir fikrin var mı?" Adriana günlük görünümlü bir şeye notlar karalamaya başlar.

"Elbette fikirlerim var. Edwards'ın bebeğimi hapse attığı geceden beri bu anı bekliyordum. Bekarlığa veda partisini bana bırakın..." Şeytani bir sırıtışla elini ovuşturuyor.

***

Cuma gecesi, sözde hayatımda bir çöküş yaşadım. Oturma odamda eşofmanlarım ve kapüşonlu tişörtümle tek başıma oturuyorum, büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. İçinde

Hayatımda hiç Cuma gecesi evde kaldığımı hatırlamıyorum, mono hastalığına yakalandığım zaman hariç. Kanepeme kıvrılıp sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Aynı eski saçmalıklar ve 'The Bone Ranger' çevrimdışı olduğu için hayal kırıklığına uğradım.

Telefonumu diğer koltuğa atıyorum, böylece bir daha kontrol etmek zorunda kalmayacağım. Kablolu kanallar arasında geziniyorum, kesinlikle hiçbir şey yok. Mucizevi bir yüz kremi reklamıyla yetiniyorum.

Siktir, kredi kartını çıkarma.

Kendimi kanalı MTV'ye çevirmeye zorladıktan sonra, çünkü yüz kremini ve bonus tüy dökücüyü almaya çok yaklaşmıştım ki, kapımın çalındığını duyuyorum. Ayağa kalkıyorum ve fiyat etiketinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etmeden önce baltalı bir katil olma ihtimaline karşı hızlıca kızartma tavamı alıyorum.

Nasıl yemek yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Aç kapıyı *E,* benim."

Menteşelerin kilidini açıyorum çünkü sesi tanıyorum. Orada duran Charlie eşofmanlarını giymiş, elinde Çin yemeği, pizza ve dondurma taşıyordu.

"Tanrım, Charlie, aşermek için biraz erken değil mi?"

"Bunların hepsi benim için değil, şimdi git." İçeri girer ve yiyecekleri masaya koyar, dondurmayı dondurucuya koymak için mutfağa yönelir.

"Burada ne işin var senin? Yatağında uzanmış, su kuyunu yılan Edwards'la dolduruyor olman gerekmiyor mu?"

Gülüyor, oturma odasına götürmek için tabak ve su şişeleri alıyor.

"Cuma gecesi bizim gecemiz," diye basitçe yanıtlıyor.

"Charlie, sorun yok, anlıyorum. Artık harika bir adamın var. Cuma gecelerini artık onunla geçiriyor olman umurumda değil."

İki elimi tutmadan önce duraksıyor. "Eric, hayat benim için çok hızlı ilerliyor. Hayatım boyunca Lex'le yeniden bir ilişki içinde olacağımı, hele hele onun bebeğine *yeniden* hamile kalacağımı hiç düşünmemiştim."

"*Yine mi?"* Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Uzun hikaye... bunun için daha fazla dondurmaya ihtiyacımız var. Bakın, dediğim gibi, bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi hissettirirken, aynı zamanda biraz da korkutucu. Hayatımın asla değişmeyecek kısımları var ve buna arkadaşlıklarım da dahil. Sana hayatımda her zamankinden daha çok ihtiyacım var, E."

Ona sıkıca sarılıyorum çünkü tıpkı benim gibi o da bunu hissediyor ve ben de bunu yaşayan tek kişinin ben olduğumu düşünüyordum. O benim en iyi arkadaşım ve bana muhtemelen her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.

"Buraya geleceğini söylediğinde Lex ne dedi?"

"Arkadaşlarımın benim için ne anlama geldiğini anlıyor. Bu değişmeyecek. Ayrıca, ona *Grinin Elli Tonu'*nu okuttum, yani en azından başlattım. Ne kadar abartıldığını bilmek istiyor ve ben de kendin oku dedim."

"Aman Tanrım, Lex Edwards Christian Grey'le mi kapışıyor? Daha seksi bir şey düşünemiyorum."

"Bir kadının neden böyle bir kontrol manyağıyla birlikte olmak isteyeceğini anlamıyor." Yine gülüyor.

"Oh, kutsal ateş. Bu konuda ayrıntılı bir günlük güncellemeye ihtiyacım var. Kahretsin, pantolonuma boşalıyorum."

"*Eww*... ve sen eşofman mı giyiyorsun? Dünya ne hale geliyor?"

"Haklısın, benim eşofman giymem iyi günlerin habercisi olamaz."

Kanepede oturup Adriana'nın düğünü hakkında dedikodu yaparken yemek yiyoruz. Yemek çok lezzetliydi. Bunu telafi etmek için ne kadar fazladan spor yapmam gerektiğine dair zihinsel bir hesaplama yapıyorum. Ooh, bu squat yaparken homurdanan sevimli üniversiteli Simon'ı görebileceğim anlamına geliyor.

"Ne izliyoruz?" Charlie Netflix'i yüklerken ağzıma bir yumurtalı ekmek tıkıştırırken soruyorum.

"*Bring It On.*"

"Güzel... Cuma gecesi hüznünün ilacı."

Film başlıyor ve oturup izliyoruz, arada sırada her zamanki yerlerimizden yorum yapıyoruz.

Charlie bana "Acele et, onları dışarı çıkar," diye hatırlatıyor.

Dolabıma koşup onları çıkarıyorum ve tam zamanında bir çiftini ona doğru fırlatıyorum.

"Bana bir T ver!" Hep birlikte tezahürat yapıyoruz.

Her zamanki skecimizi yaparken gülüyoruz. Elimizde ponponlar, her zaman yaptığımız gibi filmi taklit ediyoruz. Konu amigoluk olduğunda, bu gizli bir takıntıdır.

Film bittikten sonra, Charlie buharlı paspas almak isteyene kadar bir şekilde yine reklamları izlemek zorunda kalıyoruz. Cidden, ben bile paspas istiyorum ve zaten bir temizlikçim olduğu için bu çok şey ifade ediyor.

Orada oturmuş, en iyi arkadaşıma sarılmıştım. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, ama her şey değişti.

Hayatın farklı olacağını biliyorum.

Ona baktığımda ne kadar farklı göründüğünü fark ediyorum.

O deli gibi becerildim bakışı dışında, parlıyor ve gülümsemesi kusursuz. Bana bakıyor ve göz kırpıyor. Charlotte mutlu. İnsanların, başka birinin mutluluğunun kendi mutluluğunuz için çok önemli olduğunu söylemesinin ne anlama geldiğini nihayet anlıyorum. Bu bana Miguel'e bir şans daha vermem gerektiğini düşündürüyor. Yani, geldiği için mutluydu. O mutlu olduğu için ben de mutlu olmalıyım. Yine o korkak spermi düşününce bedenim kapanıyor.

"İyi misin? Kötü bir şey mi yuttun?" Charlie masumca soruyor.

Gevşek bir kahkaha attım, neredeyse wonton'umda boğuluyordum. *Hak ettim.*

"Aslında ben yaptım. Sana Salı gecemi anlatayım, ama önce şu wonton'u balıklı limon sosuyla karıştırılmış sirkeye batır."

Talimatlarıma uyuyor, yüzünü buruşturuyor ve ne kadar kötü olduğunu anladığında dilini dışarı çıkarıyor. Suyu kapıp yıkamaya çalışıyor ama bir süre gargara yapıyor.

"Kahretsin E, bu..." diye öksürdü, "... bu çok ekşiydi." "Pekala, şimdi tadına baktığına göre, sana gecemi anlatayım Miguel ile..."

CHAPTER 22

LEX

Bir çift olarak ilk iki haftamız saf mutluluktu, en azından ben kendime böyle söylüyorum. Gerçek şu ki, en önemsiz şeyler için tartıştık, ama tartışmak tek bir şeye yol açıyor ve aklımdaki tek şey sıcak, grafiklerin dışında hayvani ham seks. Ereksiyonumu azaltmayan türden bir seks. Aksine, kendime hala apartman dışında insan olarak işlev görmemiz gerektiğini hatırlatmam gereken noktaya kadar daha fazla istememe neden oluyor.

İlk kez bir kadınla yaşamıyorum ama sekiz yıldır bekâr evinde yaşadığım için alışkanlıklarım var. Pasaklı biri değilim, tam tersi aslında. Son derece anal biriyim ve Charlotte da öyle. Sorun şu ki, işleri yapmak için farklı yöntemlerimiz var ve her zaman aynı fikirde değiliz.

"Tuvalet kağıdının yüzü öne bakmalı, yukarı," diye

savunuyor. "Katılmıyorum."

"Neden altında olsun ki?" "Çünkü bu

şekilde daha düzenli görünüyor."

Bana baktı, tartışma henüz bitmemişti. Banyo politikaları ateşli değildir, ancak Charlotte'un orada dik meme uçlarını gösteren atleti ve sevimli külotuyla durması, aynanın önünde onu becermeme neden oldu ve böylece Pazartesi oldu.

Salı günü McDonald's yemeye karar verdik, dehşete düştüm. En son ne zaman ucuz fast food yediğimi bile hatırlamıyorum. Charlotte'un canı her şeyi istiyor ve ben de harika bir koca olduğum için, o kendini kötü hissetmesin diye, o ne yerse onu yiyorum.

"Az önce kızartmanızı çikolatalı dondurmaya batırdığınızı mı gördüm?" Yüzünde açık bir tiksinti ifadesiyle yüzünü buruşturarak cevabımı bekliyor.

"Evet, Adriana ve ben çocukken bunu

yapardık." "*Bu iğrenç!* Patates kızartması ve

süt ürünleri mi?"

Oraya bir külçe daldırıyorum ve iğrenme bakışı yoğunlaşıyor.

"Lex! Bunu kim yapıyor? Bahse girerim bunu yapan tek kişi sensin. Bana bunu başkasının yaptığını kanıtlayın?"

"Eğer yaparsam, tuvalet kağıdını bana doğru çevirir misin?"

"O kadar eminim ki, evet, tuvalet kağıdını sizin istediğiniz şekilde alabiliriz."

Telefonuma uzanıp Google'da "sundae'de kızartma" yazdım. Video üstüne video çıkıyor. Oynat tuşuna basıyorum ve çok sinirli bir Charlotte ofluyor. "Her neyse."

Tuvalet kağıdı rulosu savaşını kazandım, kompulsif temizlik manyağı yanım mecazi olarak pipo ve terliklerle sigara ceketine oturuyor. Ayrıca dikleşmiş meme uçlarından çikolatalı şekerleme yalamamla sonuçlanıyor. Ondan hiç şikayet duymadım, sadece iki çığlık atan orgazm duydum.

Çarşamba günü ilk resmi gerçek çift kavgamız olacak. Uzun süren ikna çabalarından sonra Charlotte daha büyük bir eve ihtiyacımız olduğu için benimle birlikte ev aramaya çıkmayı kabul etti. Banliyölere taşınmamız gerekip gerekmediği hakkında konuştuk, ancak ikimizin de ofisi şehirde, bu yüzden işe gidip gelme açısından mantıklı.

Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse anında mükemmel bir şey ortaya çıktı ve bir teklif vermeye hazırım. Daire Beşinci Cadde'de yer alıyor, Central Park'ın muhteşem manzarasına sahip nadir bir yer.

Charlotte'un eli benim elimde, ağzı bir karış açık dairenin içinde dolaşıyor. Etkileyici olduğunu söylemeliyim, otuz beş milyon dolarlık fiyat etiketi de öyle.

"Bunu karşılayabilir miyiz?" Charlotte yanımda fısıldıyor. "Yani, evimi Connecticut'taki kadar iyi satabilirim ama sanmıyorum-"

"Charlotte, hiçbir şey satmıyoruz," diyorum ona. "Ve evet, bunu karşılayabiliriz."

"Ama... Ben de katkıda bulunmak istiyorum. Senin sırtından geçinmek istemiyorum."

Başımı eğip küçük bir kahkaha atarak sallıyorum. "Charlotte, bu senin en son endişeleneceğin şey olmalı. Eğer onu seviyorsan, o bizimdir, tamam mı?"

Mekânı gezmeye devam ediyoruz ve büyük mutfağın içinde duruyoruz.

"Mutfak profesyonel bir aşçının ihtiyaç duyacağı her şeyle tam donanımlı. Sanırım Bay Edwards, tam zamanlı bir aşçınız var?" Emlakçı Anita soruyor.

"Evet, aynı zamanda yatılı bir hizmetçi ve muhtemelen bir dadı" diye cesaretle cevap veriyorum.

"*Ne?"* Charlotte sorar, ses tonu yüksektir.

Sinirlendiğini hissediyorum. *Neden? Hiçbir fikrim yok.*

"Charlotte, lütfen, başka türlüsünü kabul edemem. Eğer para konusunda endişeliysen-"

"Para umurumda değil. Kiralık yardımcılarla oturan kadınlardan biri olacağımı nereden çıkardın? Ben öyle yetiştirilmedim ve çocuğumuzu da kiralık yardımcılarla büyütmeye niyetim yok. Ben öyle biri değilim ve senin lanet paran da umurumda değil."

Emlakçıdan bize müsaade etmesini istedim. Öfkemi kontrol etmeye çalışarak yumruklarımı sıktım, onun sevdiğim kadın olduğunu ve bebeğimi taşıdığını hatırladım. *Kahretsin, kadınların sağı solu belli olmuyor!*

"Emlakçının önünde buna gerçekten gerek var mıydı?" Sesim alçak çıkıyor, sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"Muhtemelen hayır, ama şu anda umurumda değil. Zengin olduğunuzu anlıyorum ama yaptığımız her şeyi kontrol edemezsiniz, bunu anlıyor musunuz? Paranın hayatımızı belirlemesini istemiyorum. Beni istiyorsan, bu gibi konularda bana danışmayı öğrenmelisin. Kıyafetleri ve ayakkabıları seviyor olabilirim ama New York'lu kibirli bir ev kadını olarak tanınmak istemiyorum. Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve başardıklarımla gurur duyuyorum. Niyetim hiçbir zaman çok çalışıp başkalarının bana hizmet etmesini sağlamak olmadı, bu bana doğru gelmiyor. Böyle bir kadın istiyorsanız, belki de Victoria Preston'a geri dönmelisiniz."

Bu da nereden çıktı şimdi?

Charlotte, Victoria ile birlikte olmadığımı biliyor. Bu çok saçma. "Hormonların mı konuşuyor?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Kahretsin! Oraya gittim.

Kapıyı arkasından çarparak çıkana kadar yüzü saf bir öfkeyle buruşuyor. '*Lex Edwards Ayrılığın Eşiğinde*' manşetiyle basına koşacağından hiç şüphem olmayan emlakçıdan özür diliyorum. Tanrım, bu da ne böyle? Charlotte neden başka birini hesaba katmanın benim için ne kadar zor olduğunu göremiyor? Ben kendi kararlarımı vermeye alışkınım. Birden bire bu kadar uyumlu olamam.

Dışarı çıktığımda buz gibi bir kış esintisiyle karşılaşıyorum ve bu sadece Charlotte'un bakışlarından kaynaklanıyor. Takside otururken sessizliğini koruyor, camdan dışarı bakıyor ve benden kaçıyor. Onu zorlamak istemediğimden, kelimelerimi çok dikkatli seçerek sakinleşmesi için ona biraz zaman tanıyorum.

Dairenin içinde, kapalı kapılar ardında, anahtarlarını masanın üzerine atıyor ve Coco'ya yanına gelmesini işaret ediyor, beni hâlâ görmezden geliyor.

"Charlotte, yardım almanın kariyerine odaklanmanı sağlayacağını varsayıyorum. Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum."

"Bazen seni tanımadığımı hissediyorum. Bu para ve zenginlik seni değiştirmiş," diye itiraf ediyor. Şimdi daha mantıklı bir Charlotte ortaya çıkıyor. Tanrıya şükür.

"Öyle oldu, daha iyisi için."

"Hayır Lex, işte burada yanılıyorsun." Kollarını meydan okurcasına kavuşturarak Coco'yu yere bıraktı. "Ben *Alex'e* aşık oldum, bu inanılmaz güzel ve akıllı adama, paraya takılmayan adama. Küçük bir kasabada küçük bir kulübede yaşamaktan mutlu olan, maddi şeylere bu kadar takıntılı olanlara acıyan bir adam. Söyleyin bana, şu anda aynı kişiye mi bakıyorum?"

"Charlotte..."

"Anlamıyor musunuz? Para bir nimetten ziyade bir lanet olabilir. *Yatağımızı* yaptığımı bilerek çarşaflarımızı temizleyen kişi olmak istiyorum. Ona bakıp gülümsemek, üzerinde yaptığımız vahşi seksi anımsamak istiyorum. Yemeklerimizi pişiren, yemek masasında karşımda oturanın sen olduğunu bilerek çatal bıçakları masamıza yerleştiren, günümüz hakkında sohbet eden ve en önemlisi bebeğimizi büyüten kişi olmak istiyorum. Zenginlerin bir dadıya ihtiyacı olduğu varsayıldığı için tek bir dönüm noktasını bile kaçırmak istemiyorum. *Normal* olan her şeyi istiyorum Lex. Beyaz kaleli çit tipi normal. Uzun zaman önce, seni, beni ve çocuklarımızı hayal etmiştim. Basit bir hayatımız vardı ve biz bir aileydik."

"Bunu ben de uzun zaman önce hayal etmiştim."

"O halde, biliyorsun." Bu bir soru değil, daha ziyade bir gerçek.

İçimi çekerek onu kendime doğru çekiyorum. "Evet, biliyorum. Özür dilerim Charlotte. Daha az kontrolcü olacağıma söz veriyorum. Artık bir aileyiz ama alışman gereken bir şey var."

"O da ne?"

"Biz, altını çiziyorum*, biz* zenginiz. Bu bizim paramız Charlotte, sadece benim değil ve bu nedenle her zaman halkın gözü önünde olacağız, bu yüzden patlamalar

böyle şeylerin kapalı kapılar ardında kalması gerekir." "Özür dilerim. Ünlü olduğunuzu unutmuşum," diye alay ediyor.

"Ünlü değil, daha yüksek profilli Charlotte, ama benim başarısız olduğumu görmek isteyen pek çok insan var ve buna ilişkim de dahil."

Ellerini sessizce göğsümde gezdiriyor, kemerimin tokasında durana kadar karın kaslarımı geçiyor. Pantolonumun altında kıpırdanmaya başladım. *Bu kadın benim ölümüm olacak.*

"Sen benimsin, hepsi siktirip gidebilir. Sikin bana ait. *Beni* her gün beceriyor, bazen günde iki kez, şanslıysam belki üç kez. İstedikleri kadar dilensinler, ama bu..." diyor, ellerini pantolonumun içine sokarak, "... bana ait."

"O zaman dizlerinin üzerine çök ve içindeki dölleri em, çünkü yemin ederim Charlotte, o sadece sana ait olacak. Ve bilgin olsun, beyaz çitli evlerdeki insanlar bizim gibi sevişmezler."

"Bu bizi kirli yapar, oh çok kirli," diye alay ediyor, beni tamamen içine almak için aşağı kayarken, ağzı horozumun etrafını sararken gözleri asla benimkinden ayrılmıyor ve sonunda saf mutluluğa geri dönüyoruz.

***

Eric ve Nikki'yle tanıştıktan ve Charlotte'la evlenme niyetimi onlara bildirdikten sonra Adriana, eğer bu mümkünse, kızgınlık seviyesini iki katına çıkardı.

Adriana: *Zambaklar iyi mi?*
Adriana: *Masa kartlarındaki yazı tipi için Fransız alfabesini mi yoksa Calibri'yi mi tercih edersiniz?*
Adriana: *Lex, bence Avustralya'daki kuzenlerimizi de davet etmelisin.*

Bu sadece buzdağının görünen kısmı.

O noktada annemi araya soktum ve o da başarısız olunca büyük silahları çağırdım-Nikki. Gizli casusum Eric'*e* göre Nikki bekarlığa veda partisinden sorumluymuş. İntikam onun gündeminde. Ancak, ben her zaman ondan bir adım öndeyim. Şeytani yöntemlerine rağmen Adriana'yı kontrol etmeyi başardı ve neyse ki mesajlar kesildi.

En zor kısmı ise tüm bunları Charlotte'tan saklamaya çalışmak. Ona iş için Kaliforniya'ya gitmem gerektiğini söyledim.

iş öncelikli olduğu için ertelendi. Amacımız Mark Mason'ı görmek ve kızını istemek. Zaten evli olduğumuzu bilmesine gerek yok. Hayatıma değer veriyorum, özellikle de Charlotte içindeyken.

Gelenekçi Lex Edwards'ı kim düşünebilirdi ki?

Ama suçluluk duygusu beni yiyip bitirmesin diye sonunda Los Angeles'ta yatırımcı arayan en iyi yapım şirketlerinden biriyle görüşmeye karar verdim.

Kanepede oturmuş akılsızca televizyon izlerken Charlotte'ta bir terslik olduğunu hissediyorum. "Bir sorun mu var?" Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakarak soruyorum.

"Ben iyiyim."

Kahretsin, tipik kadın tepkisi, bunun bir anlamı var.

"Tamam, o zaman... bunu senden çıkararak zaman kaybedebiliriz ya da bunun hakkında konuşabilir ve sonra bütün gece çıplak kalabiliriz."

Küçük bir kahkaha atıyor, gülümsemesi önemli bir şey olmadığını anlamama yetiyor.

"Seni özleyeceğim," diyor basitçe.

İşte bu, ayrılık *endişesi.* Onu suçlamıyorum. Resmi olarak sadece iki haftadır birlikteyiz ve ben şimdiden eyaletler arası yola çıktım.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydım..."

Keşke nedenini bilseydi.

"Hayır, anlıyorum... Gerçekten anlıyorum. Sadece... Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Dudaklarımı ayırıyorum ve eğiliyorum, ağzı yumuşak ve sıcak, beni davet ediyor, ama her zamanki gibi çaresizlik devam ediyor. Yavaş bir yanma olarak başlayan şey bir çılgınlığa dönüşüyor ve şimdi aynı endişeyi hissediyorum, onu görmeyeceğimi, ona iki gün boyunca dokunamayacağımı biliyorum.

Oteldeki geceden beri sevişmediğimiz tek bir gün bile olmadı ve günde bir kez de değil. Uyandığımız an, yatağa girdiğimiz an ve eğer iş programları izin verirse, arada birkaç kez. Charlotte doyumsuz biri ve ben de hamilelik hormonları olsun ya da olmasın, sevdiğim kadınla sevişiyor olmanın avantajını kullanıyorum.

"Pekâlâ, yemek vakti," diye sesleniyor Charlotte.

"Alo? Bir şey mi unuttun?" Elini tutup sikimin üzerine koyarak soruyorum.

"Üzgünüm şekerparem ama aç olan ben değilim."

"Peki, git yemek yap. Zaten bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Mutfağa doğru ilerliyor, bir reklamdan sinir bozucu bir cıngıl söylüyor, hafta sonu için her şeyi hallettiğimden emin olmak için mükemmel bir fırsat. Cep telefonumu çıkarıp onun numarasını çeviriyorum.

"Dostum, bekliyordum," diye yakınıyor Rocky.

"Köpek kulübesindeyken yapacak daha iyi işlerin mi var?"

"Hayır, peki köpek kulübesinde olduğumu nereden biliyorsun?"

"Kadınlar konuşur, Rocky, eğer fark etmediysen."

"Evet, peki, ne yapmam gerekiyordu?" diye soruyor yüksek bir ses tonuyla.

"Eski sevgilinle öğle yemeği yememeye ne dersin?"

"Öğle yemeği yemedik... ve o benim eski sevgilim değil. Onunla bir kere yatmıştım, Nikki'den milyarlarca yıl önce. Şehir merkezinde ona rastladım ve kahve içmek için bana katılmak istedi. O kahve içti, ben de yeşil çay. Hikayenin sonu."

"Yeşil çay mı sipariş ettin? Belki de bu yüzden bu kadar korkak olduğun için köpek kulübesindesin."

"Siktir git Edwards, acele et ve güzel çocuğu telefona bağla."

"Bir saniye bekle." Konferans tuşuna basıp Eric'in numarasını çeviriyorum ve hemen cevap veriyor.

"Tamam, işte Eric," diye anons ediyorum.

"Aman Tanrım, çocuklar! Üçlü mü yapıyoruz? Bu çok ateşli, en çılgın ıslak rüyalarımdan biri gibi," diye ciyaklıyor Eric.

"Dostum, küçük Tim'ini kendine sakla," diyor Rocky. "Tekrar ediyorum, ben sadece amcığımla ilgileniyorum."

"Rocky, bu çok ırkçı, yarı Asyalı olmam küçük bir Tim'im olduğu anlamına gelmiyor. Aslında, orta boy bir Tim'im var, görünüşe göre bazıları kadar büyük değil." Eric bunu söylerken öksürüyor.

"Bu rahatsız edici penis muhabbetine bir son verebilir miyiz? Dinleyin, ben yokken ikinizin de hafta sonu Charlotte'a göz kulak olmanızı istiyorum."

"Neden? Baker denen adamla kaçacağını mı düşünüyorsun?" Rocky kıkırdar.

"Oh, şak!" Eric kıs kıs güler.

"Hayır, öyle düşünmüyorum ama onu yalnız bırakırken kendimi rahat hissetmiyorum."

Sanki ben böyle düşünebilirim!

"Kahretsin, bu düşündüğüm gibi bir üçlü değildi. Tamam, gece vardiyasını ben alırım-"

"Eric, onu herhangi bir kulübe götürmek yok, anladın mı?"

"Dostum, sahiplenme hakkında konuş. Arkandayız, Edwards. Şimdi küçük Tim bizden dakika başı para istemeye başlamadan gidelim."

"Rocky, sanki telefon seksi için para alacakmışım gibi. Aklında bulunsun..."

Telefonu kapattım, ikisi rastgele sohbetlerinin tadını çıkarabilirlerdi. Yapacak daha iyi işlerim var. Yarınki uçağım kalkmadan önce Charlotte'un her santimini yemem gerekiyor.

***

İş ortakları, yatırımcılar ve siyasi partilerden oluşan bir oditoryumun önünde yaptığım ilk sunumu hatırlıyorum; çok gergindim. Ama ilk dakika içinde kendimi buldum ve bir daha asla arkama bakmadım.

Mark Mason'a ait kanepede oturuyor, oturduğu koltuğun arkasından bir saldırı tüfeği çıkarma ihtimaline karşı onu dikkatle izliyorum. Buraya geri dönmek anılarımı canlandırırken, o da bana hoş karşılanmadığımı hissettiriyor. Onunla buluşma isteğime karşı direnmesi sadece bir şeyi doğruluyor; ikna etmem gereken çok şey var.

"Umarım evime, burada bulunma sebebinizin kızımla evlenmek olduğunu söylemek için gelmemişsinizdir," diye tehdit ediyor.

Siktir!

"Tüm saygımla efendim, bunu istemeye geldim, ama beni dinlemeden olmaz."

"Kızıma bakabileceğine inanmamı sağlayacak ne söyleyebilirsin ki? Ona yaşattığın tüm acıları silebilmek için bir tür zaman makinesi mi icat ettin?" Duraklıyor, konuşmama izin veriyor ama nedense tereddüt ediyorum. "Ben öyle düşünmüyorum."

İşte geliyor. *Hadi, Edwards. Tek adam, pısırık olamazsın.*

"Charlotte'u seviyorum. O yaz geri döndüğüm andan beri hep sevdim, belki daha da önce. Çocuktum, yanlış kararlar verdim ve etrafımdaki herkesi incittim, ama özellikle de en çok önemsediğim kişiyi. Bunu silemem ve kendimi affetmem yıllarca süren yıkıcı davranışlarıma mal oldu ama sonunda en çok Charlotte'un affına ihtiyacım vardı. Kim bana tepeden bakıyor bilmiyorum ama şanslı yıldızlarıma şükrediyorum ki bir şekilde bir şey bizi birbirimize geri getirdi. O benim hayatım ve ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Belki de s i z d e n izin istemiyorum, çünkü kabul edelim ki Charlotte ne yapmak istiyorsa onu yapacaktır..." Sonra ne söyleyeceğimi düşünerek duraklıyorum. "Ben ne

Charlotte'a iyi bakılacağı konusunda sizi rahatlatmak için buradayım. Maddi durum bir yana, onun için her şeyi yaparım. Ona hak ettiği hayatı vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Karşılığında sizden tek istediğim bu yolculukta bize destek olmanız çünkü sizin desteğiniz olmadan Charlotte kendini bütün hissetmeyecek ve ben bunun olmasına izin verememem. Elimden gelse onun acı ve ıstırap çekmesine seyirci kalamam."

Eliyle sakalını sıyırıyor. Tıpkı babam gibi, poker suratı var.

Aklından ne geçiyor?

"Onu bir daha incitmeyeceğini biliyorum, çünkü Charlie ile tanışmış olan herkes Charlie'nin onu sevdiğini bilir. Hiç kimse bilerek o kıza acı çektirmez."

"*Bekle,"* cevabı karşısında şok oldum. "Bu şu anlama mı geliyor..."

"Ben aptal değilim, Edwards. Birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Anlıyorum, kızımı seviyorsun ve onunla evlenmek istiyorsun. Charlie'nin bu ilişkiyi onaylamama izin vereceğini mi sanıyorsun? Lütfen, o ve Debbie tek başlarına "ben kadınım, duy beni" saçmalıklarıyla bana saldırırlar. Üstüne üstlük, eski karım bir sonraki uçakta muhtemelen voodoo bebeğini iğnelerle bıçaklıyor *ve Mark'ı yok et diye bağırıyor olurdu."*

Beklenmedik bir şekilde gülüyorum. Böyle bir durumda başka ne yapabilirim ki? O anlıyor. Kızı için en iyisini istiyor ve ben de onun kızı için en iyisiyim.

Niyetlerimden, planımdan bahsedip duruyorum. Evet, sonunda bir planım var ve mükemmel.

"Bir gün için çok fazla şey var. Bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun?"

"Arkadaşlarımız bunun üzerinde çalışıyor. Senden tek istediğim bu konuşma hiç olmamış gibi davranman."

Arkadaşlarımız dedim. Normal olmak böyle bir şey mi?

Kahretsin Lex, seni lanet olası yumuşak sik, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Anlaştık, ama benim çatım altındayken ayrı odalarda uyuyacaksınız."

"Charlotte kabul ederse."

Asla kabul etmez. O yürüyen bir boynuzlu köpek, ama, hey, ben kimim ki şikayet edeyim?

Ayağa kalkıyor ve masasına doğru yürüyüp bir çekmece açıyor. Bir şey almak için uzanıyor. Çek defteri. "Bana düğünün ne kadar olduğunu söyle, ben ödeyeyim."

"Efendim..."

"Efendim" saçmalığını kes, Edwards. Hâlâ haftada üç kez kız arkadaşımla yatıyorum. O kadar da yaşlı değilim."

Doğru. *Garip.*

"Tamam, Mark... dinle, tek kuruş ödemene gerek yok. Her şey halledildi."

"Gelenektir, gelinin babası öder."

"Kibirli görünmek istemem ama bir saatlik çalışmayla düğün masraflarını karşılayabilirim. Sizi kırmak istemem ama bu benim banka hesabım için çerez parası."

Kırılmış görünüyor, ki bunu anlayamıyorum çünkü bu, evine ikinci bir ipotek yaptırmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyor. "Yardım etmek istiyorsan, eski karına her şeyi açıklamak ve zamanında gelmesini sağlamak gibi yapacak çok şey var."

"Kahretsin, bu çok şey istemek. Maria ve Debbie aynı evde mi? Tanrım, ya tekniğimi falan karşılaştırmaya başlarlarsa?" diye yakınıyor.

İkimiz de aynı anda gülüyoruz, sonra elini uzatıyor, ben de sıkıyorum.

o.

Mark'ın evinden ayrılıyorum, onu "Evlilik Projesi "ne dahil ettiğim için memnunum. Charlotte Mason.' Carmel-Finn Rodriguez'den ayrılmadan önce görmem gereken bir kişi daha var.

Kapıyı çalıyorum, bunun bir savaş olacağını bildiğim için derin bir nefes alıyorum. Balodan hatırladığım çekici bir bayan cevap veriyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bana dikkatle bakıyor, beni tanıdığından emin. "Finn'in peşindeydim."

"Alex mi? Yani Lex? Yani... üzgünüm, Charlie'nin ne dediğini hatırlayamıyorum..."

Gülümsüyorum, neredeyse anında rahatlıyor. "Lex'i tercih ederim. Özür dilerim, habersiz gelmek istememiştim."

"Özür dilerim! Dağınık beynimin kusuruna bakmayın, lütfen içeri gelin. Ben Jen, bu arada." Kapıyı açık tutuyor.

"Baloda tanıştık. Emin misin? Dışarıda beklesem daha iyi olur." "Finn yarım saat daha evde olmayacak. Lütfen içeri gel, ama Sizi uyarıyorum, çocuklar sizi rahat bırakmayacak."

Jen bana bir dizi içecek sunarken onu takip ediyorum ve oturma odasında bir yere oturuyorum. Dakikalar sonra küçük bir kız içeri girdi. Belki beş yaşındaydı.

"Bu benim kızım, Mikayla. Mikayla, bu Charlie'nin erkek arkadaşı."

Erkek arkadaş. Bu kelime kulağa çocukça geliyor. Onun benim karım olduğunu tüm dünyaya duyurmak için daha da fazla sebep.

"Çok güzelsin," diyor Mikayla önümde dururken.

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin, Mikayla."

"Babam, annemin güzel erkeklerle konuşmasına izin verilmediğini, çünkü onu çalabileceklerini söylüyor."

"Mikayla! Affedersiniz, lütfen, bu bir 'Anne ve Baba' şakası. Oh, ve sana erkek arkadaşı dediğim için özür dilerim. Hangi kelimeyi kullanacağımı bilemedim."

"Umarım çok uzun sürmez," diye açıklıyorum.

"Ciddi misin sen? Vay canına! Birkaç gün önce Charlie ile konuştum. Çok mutlu Lex. İkinizin tekrar bir araya gelmenize sevindim."

"Sana ne kadarını anlattı?"

"Sadece birlikte yaşadığınızı, ama söyle bana Lex, Finn'le konuşmak isteyerek ölmek mi istiyorsun?"

O bu sözleri söyler söylemez paravan kapı çarpıyor ve Finn ailesine bağırıyor. Odaya giriyor, gözleri aniden bana dönüyor, öfkesi açıkça görülebiliyor. Uzun boyu kısa boylu Jen'i gölgede bırakıyor ve giysileri hantal görünüyor. Giysilerinden itfaiyeci olduğunu tahmin ettim. Toplumumuza yardım edenlere saygısızlık edecek biri değilim ama...

"Jen, *onun burada ne işi var?"* diye soruyor acı bir tonda, neredeyse kelimelerini tükürerek.

Onun önünde durur ve sakinleştirmek için ellerini göğsüne koyar. Sanırım şimdi ona sebebini anlatmak için en iyi zaman. Bu pislikten korkmuyorum, hiç korkmadım. Aslında, belli sebeplerden dolayı ondan nefret ediyorum.

"Finn, seninle konuşmak istiyordum."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok Edwards. Charlie seni affetmiş olabilir ama ben o kadar kolay unutmam," diye karşılık verir.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim, özellikle de ailenizin önünde." Jen'den çocukları arka bahçeye götürmesini ister.

"Buraya gelmeye cüret ediyorsun. İnsanların yine saçmalamaya başlamayacağını mı sanıyorsun?"

"Finn, insanların ne düşündüğü umurumda değil. Buradayım çünkü bir sebepten ötürü Charlotte için bir şey ifade ediyorsun."

"Aynen öyle! O benim en iyi arkadaşım. Ne yapacaksın? Beni satın mı alacaksın?"

Bu fikir neden benim aklıma gelmedi? Ama şimdi ben o Lex'im ve görünüşe göre Charlotte'a göre merhametliyim.

"Evet, çünkü bu Charlotte'u mutlu eder." Sözlerim alaycı bir dille yazılmıştı.

"O zaman söyle bana neden bu kasabada tekrar yüzünü göstermek istiyorsun?" "Charlotte'a benimle evlenmesini teklif ediyorum... düzgün bir şekilde."

Hiç uyarmadan çeneme bir yumruk attı. *Hay sikeyim!* Ringde darbe almıştım ama bu yumrukları bekliyordum. Çeneme dokundum, acı içime yayılıyordu. Elimi çeneme götürdüm, hafif bir kan kokusu vardı. *Sik kafalı*.

"*Finn!"* Jen odaya giriyor, onu kenara itiyor ve bana yumruk attığı için azarlıyor.

"Özür dilerim. Lex... sana bir buz torbası getireyim." Birkaç dakika sonra döndü ve ben de buz torbasını yüzüme yerleştirdim.

Yardımcı oluyor. Tanrım, ona geri vurmaya çok hazırım.

Neden gardımı düşürdüm ki?

"Charlie'nin evet diyeceğini sana düşündüren ne?" Finn'in burun delikleri alevlenir, Jen'i kenara itmeye çalışırken adrenalini yükselir.

Bu sefer hazırım.

"Sen onun en iyi arkadaşısın, eminim buna cevap verebilirsin," diye karşılık veriyorum.

Jen oturmamı işaret ediyor ve ben de geniş kanepeye oturup konuşmaya başlıyorum. Onlara niyetimi ve bu işi başarmak için onların yardımına ihtiyacım olduğunu açıklıyorum. Jen koşarak yanıma geliyor, bana sarılıyor ve ben de kendimi biraz rahatsız hissederek oturuyorum. Ne yapacağımı bilemeden ona, bu çok az tanıdığım yabancıya sarılıyorum.

"Onu kırdın, biliyorsun... berbat bir haldeydi," diye konuşuyor Finn sessizce. "Biliyorum," diye cevap veriyorum, her zaman yaptıklarımın son derece farkında olarak.

"Kasabadan ayrıldığın andan beri bunu yapmak istiyordum."

"Biliyorum, bunu hak ettim." Gerçek bu, ben bile bunu kabul etmek zorundayım.

Saatime bakıyorum. Şoförüm bir dakika içinde burada olacak. Buz torbasını Jen'e geri veriyorum ve o da elimi sıkıp bana içten bir gülümseme veriyor.

"Dinle, gitmem gerek. Bunu benim için yaparsan çok anlamlı olur ve karşılığında Charlotte'u da kırdığın gerçeğini unutmama ne dersin... cinsel olarak. Ateşkes?"

"Ben buna pek kırılma demezdim... daha çok hafif bir yırtılma gibi." Jen gülüyor. "Peki." Elimi uzattım ve o da isteksizce elimi sıktı.

"Bilin diye söylüyorum, çocuklar, o dövüş çok ateşliydi."

"Edwards, hemen evimi terk et. *Sen..."* Jen'i işaret ederek, "... çocukları yatır. Sana neyin ateşli olduğunu göstereceğim."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, morarmış yüzümü eve götürmeye hazırım.

***

Pazar günü eve vardığımda saat gece yarısından hemen önceydi. Yatak odasına girdiğimde Charlotte beni bekleyeceğini söylemiş olmasına rağmen derin bir uykudaydı.

Onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum, ama bunun yerine durup onu izliyorum - minik horlamaları zar zor duyuluyor, gözleri sımsıkı kapalı, yüzü yastığına gömülmüş. Teni ışıldıyor ve çocuğumuzun onun güzelliğini yansıtacağını bilerek güzelliğinin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum, bunu yapmamak imkansız. Telefonumu bugün yüzüncü kez cebimden çıkarıyorum ve ana ekranıma bakıyorum. *Bebeğimiz.* Hayatımdaki iyi olan her şeyi takdir etmek için bir dakika ayırdığım anlardan biri ve hepsi yatağımızda yatıyor, uyuyor.

Bu beni bunaltıyor ve ona sahip olma arzum devreye giriyor. Hızla soyunuyorum ve yatağa tırmanıyorum. Bir inilti çıkarıyor ve uykuya ihtiyacı olduğunu bilsem de, bencil, azgın Lex'in ona daha çok ihtiyacı var. Sırtına sokuluyorum ve uyarmadan sikimi içine sokuyorum, belki biraz fazla hızlı, ama birkaç vuruştan sonra nemin arttığını hissediyorum ve inlemesi artıyor.

"Lex..." diye mırıldanıyor, başımı boynuna çekmek için arkama uzanıyor. "Benim bebeğim, seni özledim," diyorum ona daha sert bir şekilde çarparken.

orgazmik bir bitişin eşiğinde.

Haykırıyor, vücudu geriliyor.

Bitmesini istemiyorum, asla bitmesini istemiyorum.

"Benimle gel, Charlotte. Lütfen... birlikte..."

Ve aynen böyle, onu sıkıca kendime çekiyorum ve dik meme uçlarını çekiştiriyorum, adımı çığlık atmasına neden oluyor, duvarları horozumun etrafında kasılıyor. Onu incitmemeye çalışarak kalçasını tutuyorum.

"Siktir," diye yüksek sesle homurdanıyorum, komşuların ve muhtemelen tüm apartmanın duyabileceği kadar.

Nefeslerimiz sığlaşırken, bana doğru dönüyor. "Geç oldu. Ben de seni özledim."

Yanağını okşuyor ve onu öpüyorum, zihnim dolaşırken gülümsememi gizleyemiyorum.

"Bu gülümseme ne için?" diye soruyor, o da gülümseyerek karşılık veriyor. "Sadece evde olduğum için mutluyum."

Hayatımda ilk kez bir yer değil, evim diyebileceğim bir insan buldum.

CHAPTER 23

CHARLIE

Verandada durup boş gözlerle kapıya bakarken Lex elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor.

Endişenin ötesindeyim, sol elimdeki yüzüklerle oynamaya başladığımda avuçlarım terliyor. Lex eve, Carmel'e dönmemizi ve nihayet babama haberi vermemizi önerdiğinde, elimden gelen her türlü bahaneyi bulmaya çalıştım.

Görünen o ki, her mazeretin bir çözümü var.

Nikki bana iş yerinde kaleyi koruyabileceğine dair güvence verdi ve doktor bana sadece ikinci üç aylık dönemimde olduğum için uçmanın güvenli olduğunu söyledi.

Lex, kırıldım-ilişkimizi-açık-açık-açıklamayacaksın kartını bile oynuyor. Benimle alay ediyormuş gibi geliyor. Belki de benim hayal gücümdür.

Bir hafta sonra, bir zamanlar evim dediğim yerin verandasında duruyorum. Babama Lex'le tekrar birlikte olduğumu söylemek istemediğimden değil, sadece silah koleksiyonunun dokuz yıl içinde üç katına çıkmış olabileceğinden endişeliyim ve istediğim son şey tüm şehirde boşa kürek çekmek.

"Her şey yoluna girecek. Dokuz yıl oldu Charlotte," diyor Lex sakince. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye inliyorum.

"Yine mi sabah bulantısı?"

Sabah bulantısı terimini kim bulduysa bir erkek olmalı. Buna tüm gün hastalığı denmeli. Beni tiksindiren yiyeceklerin listesi gün geçtikçe uzuyor. Buraya gelirken, portakalı da listeme resmen ekledim. Karşımdaki adam arka arkaya üç tane yeme ihtiyacı duydu ve ben de küçücük tuvalette arka arkaya üç kez kusma ihtiyacı duydum.

Bir ya da iki hafta ortadan kayboldu, ancak bilinmeyen bir nedenle ikinci bir dalgaya yakalandım, bunun kısa ömürlü olması ve tüm hamilelik boyunca devam etmemesi için dua ediyorum.

"Evet... hayır..." Cesaretimi toplayıp kapıyı çaldım.

Saniyeler saatler gibi geliyor, burada durduğumuz süre uzadıkça kalp atışlarım hızlanıyor. Ama sonra içimdeki küçük bebeği hatırlıyorum ve bebeğe gereksiz stres yüklemek iyi değil. Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Lex haklı, dokuz yıl uzun bir süre.

Kapı açılıyor, babam şok içinde bana bakıyor.

"Charlie?"

"Babacığım!" Kollarına koşarak ağlıyorum.

Onu son gördüğümden bu yana bir yıl geçti, ama onu her gördüğümden farklı olarak, bu çok daha duygusal hissettiriyor. Artık onun küçük kızı değil, sevdiğim adamın bebeğine hamile bir kadın olarak buradayım.

Ona tutunuyorum, kokusunun beni kucaklamasına izin veriyorum, Old Spice ve çamaşır deterjanı karışımı, ona iyi bakan bir kadın olduğunun işareti. Geri çekiliyor, gülümsemiyor ama o kadar soğuk bakıyor ki, kuşların ağaçlardan uçtuğuna yemin edebilirim, sanki altıncı hisleri birazdan ne olacağına dair.

"Edwards'ın burada ne işi var?" diye sesini yükseltir. "Baba,

lütfen. Konuşmamız gerek."

"Burada hoş karşılanmıyor."

"Baba! Lütfen olgun yetişkinler gibi davranıp konuşabilir miyiz?"

"Olgun yetişkinler mi? Sen gençken o bir yetişkindi Charlie. Senden faydalanan bir yetişkin," diye karşılık veriyor.

"Baba..." Midemin duvarları zayıflıyor. Ağzımı kapatarak onu yolumdan çekiyorum. "Tuvalete gitmem lazım."

Öğle yemeğinde ne yediğimi görmek için banyoya gittiğimde, lavabonun başında durup yüzüme soğuk su çarpıyorum. Cidden, bu sabah bulantıları ne zaman sona erecek? Kapıyı açıyorum ve babamla Lex'in konuştuklarını duyuyorum, sesler boğuk ve konuşmayı tam olarak duyamıyorum. Yine de hoş bir konuşma olmadığını tahmin ediyorum.

Mutfağa giriyorum ve hararetli bir tartışmaya benzeyen konuşmayı bölüyorum. "Charlie-"

"Baba, eğer bu kasabadaki dar görüşlü insanlardan bahsediyorsan, insanların ne dediği gerçekten umurumda değil, bizim hakkımızda istedikleri kadar konuşabilirler. Ben kim olduğumu biliyorum. Ben geçmişimi geride bırakmak için çok mücadele etmiş bir kadınım. Yale Hukuk Fakültesi'nde okudum ve mezun oldum. New York'ta bir hukuk bürosu açtım. Kalbimin ait olduğu tek erkekle bana ikinci bir şans verildi ve şimdi... şimdi... bir bebeğimiz olacak."

İşte, ağzımdan kaçırdım, şekerleme yok - bu gerçek bir anlaşma. Hamptons'da bir hevesle evlendiğimiz bilgisini saklamaya karar verdim.

Her seferinde bir parça bilgi, Charlie.

Yüzü değişiyor, daha önce hiç görmediğim bir ifade. Omuzlarını silkmiş olan Lex'e endişeyle bakıyorum, belli ki o da en az benim kadar meraklı.

"*Dede mi olacağım?"* diye soruyor sesinde hafif bir tizleşmeyle.

Başımı sallıyorum ve anında beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor. Şükürler olsun! Gerginlik azalıyor ve tam o anda midem gurulduyor. *Oh, yazık.*

"Biraz yemek yemenin zamanı geldi... bu senin paçayı kurtardığın anlamına gelmez, Edwards," diye uyarıyor.

"Baba, bırak gitsin. Ve lütfen 'grub' kelimesini kullanma. Yolda ölü bulduğunuz ve ızgara yapmaya karar verdiğiniz bir şeye benziyor."

"En sevdiğin Buffalo tavuk kanatlarını düşünüyordum," diyor gururla.

"Kanatlı bir şey yok," diye cevap veriyorum mide bulandırıcı bir şekilde.

"Debbie'nin rostosuna ne dersin?"

"Uh, çok etli sulu gibi."

"Peki, ne istiyorsun?"

Bir an düşündüm ve bir şimşek gibi çaktı.

"Fıstık ezmeli ve jöleli sandviç, yanında da ketçap," diye gururla söylüyorum, bu düşünce ağzımın suyunu akıtıyor.

"*Ne?" diye* ikisi birden sorar.

Hepimiz gülüyoruz ve babam hemen işe koyuluyor. On dakika sonra, onların iğrenmiş yüzlerinin önünde oturuyorum ve sandviçimi ketçaba batırıyorum. Tadı cennet gibi ve mükemmel bir şekilde yerine oturuyor.

"Burada ne kadar kalacaksın?" Babam soruyor.

Lex'e dönüyorum, Carmel'de ne kadar kalmamızı beklediğinden emin değilim.

Lex, "Dört gün," diye cevap verir.

"Peki nerede kalacaksınız?"

"Um... biz burada kalmayı umuyorduk, ama sorun olacaksa bir otel bulabiliriz." "Burada kalabileceğinizi biliyorsunuz... ayrı odalarda," diye ekler. "Merhaba baba... Sanırım oyun bitti. Tabii, sen bunun bebek kusursuz bir şekilde mi doğdu?" Babam irkilirken Lex gülüyor.

Debbie eve döndüğünde şehirdeki hayat hakkında biraz daha konuşuyoruz. Onu gördüğüm için heyecanlıyım. Muhtemelen isteyebileceğin en iyi üvey anne. Lex mağazadan birkaç şey alması gerektiğini söyleyerek dışarı çıkıyor.

"Hey, madem o tarafa gidiyorsun, bana bir kutu vanilyalı şekerlemeli dondurma almaya ne dersin?" diye bağırıyorum.

Babam temizlik yaparken ve Lex gitmişken, Debbie ve bana oturma odasında sohbet etme şansı veriyor.

"Tatlım, ziyarete gelmene çok sevindim. Seni çok özledik."

"Aslında geri dönmek güzel. Muhtemelen bunu birkaç ay önce söyleyemezdim."

Bu dürüst bir gerçek ve bu kabus sona erdiği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Debbie'ye Julian ve Lex'le nasıl karşılaştığımız hakkında her şeyi anlatıyorum, o zamandan beri olan her çılgınca şey dahil, nikah hariç, omzumdaki meleğin *"Baban seni çıplak elleriyle öldürecek*" diye fısıldaması. Debbie başını sallayıp dikkatle dinliyor ve sonunda bana öyle sıkı sarılıyor ki gözyaşlarının omzuma düştüğünü hissedebiliyorum.

"Oh, Charlie. Mutlu olmayı hak ediyorsun... ve bir bebek? Ne büyük bir nimet. Baban dede olmayı bekliyordu. İkimiz de kardeşinden önce senin olacağını biliyorduk."

"Lütfen, Melanie? Bir bebek sırt çantasında seyahat edemiyorsa, hiç şansı yok." Gülüyorum.

"Etrafta bir bebek olması güzel olacak," diyor yüzünde bir gülümsemeyle.

Debbie'nin de bu anı sabırsızlıkla beklediğini fark ettim. Onun hiç çocuğu olmamış ve babamla tanıştığında ikisi de aile kurmak için çok yaşlıymış.

Elimi onun elinin üzerine koyarken yumuşak bir sesle, "Küçük bubba da büyükannesi tarafından şımartılmak için sabırsızlanıyor," diyorum.

Yüzü aydınlanıyor ve kolaylıkla beni sıkıca kucaklıyor, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gitmeme izin vermiyor.

Lex'in yetişmesi gereken bazı işleri var, ben de bu fırsatı değerlendirip yerel itfaiye istasyonuna gidiyorum. Bina tamamen aynı görünüyor, yıpranmış tuğlaları ona tarih veriyor, tarih dersinden doğru hatırlıyorsam 30'lu yılların başında inşa edilmiş. Parlak kırmızı kamyonlar binanın önünde yatay olarak duruyor ve içeriden televizyona bağıran ve küfreden kabadayı adamların sesleri geliyor.

"Üretkenlikten bahsediyoruz," diyorum yüksek sesle.

Hepsi dönüp bana bakıyor. Finn'in yüzü parlıyor, koşup beni yakalıyor ve sanki tüy kadar hafifmişim gibi havaya kaldırıyor.

"Charlie, şaka mı yapıyorsun? Gerçekten sen

misin?" "Bedenen." Sırıtıyorum.

"Nasıl... neden?"

"Uzun uzun konuşmamız lazım. Ne zaman çıkıyorsun?"

"Yaklaşık iki saat içinde... Seni üç gibi alırım, ne dersin?"

"Bu bir randevu."

Gülümseyerek veda ettim ve şehre geri döndüm.

Tam iki saat sonra kapı çaldı. Daha hızlı koşamazdım, Lex ve babam merdivenlerden düşmeme ramak kaldığı için beni azarlıyorlardı. Kapıyı açtığımda çocukluk arkadaşım Finn Rodriguez'in şapşal sırıtışıyla karşılaştım.

"Hey, kızım." Finn kollarını bana doladı. Boğucu sarılışlarını özlüyorum ama erkek terini özlemiyorum.

"Mark, Alex," diye başını sallıyor.

Ona *Alex* dedi. Lex onu düzeltmedi. Aslında, Lex ona gülümsüyor, ki bu garip. Burada bir şey mi kaçırıyorum? Bay O-benim-ve-kimse-ona-dokunamaz-o-Rodriguez-çocuk-dahil?

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Finn, Lex'e bakarak sorar.

"Elbette, hadi gidelim." Lex'e veda öpücüğü veriyorum ve Finn'le biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anladığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Dün gece konuyu açtığımda, orada olmasını isteyerek çıldıracağını düşünmüştüm ama beni şaşırtacak şekilde omuz silkti ve iyi eğlenceler dedi. Eğlenmek mi? Tamam, cidden, evrende bir şeyler vardı.

Yerel bir kafede otururken, her şeyi açığa vurmak için bundan daha iyi bir zaman olmadığını biliyorum.

"Git, bana milyonlarca soru sor," diyorum en iştah açıcı çikolatalı keki ağzıma atarken.

"Hiç sorum yok. Julian'la ayrıldınız ve Lex'le yeniden birliktesiniz."

"Evet, sanırım asıl mesele bu... bekle, az önce ona 'Lex' mi dedin?"

Ayaklarını sürüyor ama gülüp geçiyor. "Özür dilerim, bir keresinde ona böyle seslendiğini duymuştum ve aklımda kalmış olmalı."

"Ona ne zaman öyle dedim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Jen olmalı o zaman, bilmiyorum. Her neyse, demek *Alex* ve sen tekrar birliktesiniz."

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Charlie, ben bir erkeğim, kirli detaylar umurumuzda değil. Ayıp olmadığı sürece, ama sana bir kız kardeş gibi baktığım için, bu çok yanlış. Aslında, iki kez birlikte olduğumuzda sana kız kardeşim demem de çok yanlış."

"Ağızda ayak hastalığı, benim dünyama hoş geldin." Kıkırdıyorum.

"Tamam, yani demek istediğim, eğer mutluysan Charlie, önemli olan tek şey bu."

"Hamileyim Finn," diye ağzımdan kaçırdım.

Neredeyse çilekli milkshake'ini tükürüyordu. Yüzü kızarıyor ve gözleri sertleşiyor. *Kahretsin, az önce mutlu buluşmamızı mahvettim mi?*

"Sakın bana bu yüzden onunla birlikte olduğunu
söyleme?" "Finn, gerçekten, 1950'lerde mi
büyüdüğümü sanıyorsun?"
Sessizliğini koruyor ve ben de bir an için anlamasına izin
veriyorum. "Bebeklerin bütün gece ağladığını biliyorsun," diye
beni bilgilendiriyor.
"Biliyorum."
"Ve günde otuz kez bezlerini değiştirmeniz gerekiyor."
"Bağırsak hareketlerinin farkındayım, evet."
"Ve doğumdan sonra altı hafta kadar seks yapamazsınız."

"Evet, biliyorum..." Söylediklerinin farkına varmak bir balyoz gibi çarpıyor yüzüme. "Bekle! *Altı hafta mı?*" Biraz fazla yüksek sesle soruyorum ve Finn'in arkasındaki yaşlı kadın arkasını dönüyor.

Sırıtıyor*, piç kurusu.* Nikki bundan hiç bahsetmedi, muhtemelen bunu telafi etmek için başka bir şey yapıyordu. Zihinsel not - *ona sonra* sor.

"Her şey yoluna girecek Finn, ayrıca sadece bir telefon uzağımdasın. Senin gibi deneyimli bir ebeveyn tüm sorularıma cevap verebilir."

"Tebrikler, Charlie." Gülümsüyor.

Elimi onunkinin üzerine koyup sıkıca kavrıyorum.

"Hey, bir fikrim var, kanunları çiğneyerek eğlenmeye var mısın?" diye soruyor yüzünde muzip bir ifadeyle.

"Elbette, neden olmasın. Her zaman kendimi temsil edebilirim."

***

"'Kanunları çiğneme eğlencesi' dediğinde Carmel Lisesi'ne zorla girmeyi kastettiğini düşünmemiştim," diye iç geçirdim.

"Charlie, liseyi özlemiyor musun? Çok eğlenirdik," diye hatırlatıyor Finn.

Koridorda duruyoruz ve ben bir an için çevreme bakıyorum. Tekrar burada olmak, her gün yürüdüğüm koridorda yürümek gerçeküstü. Pek bir şey değişmemiş, dolaplar hala aynı, ama belki duvarlar boyanmıştır. Kupa kutusu hala tüm ihtişamıyla orada duruyor. Bilinçsizce eski biyoloji sınıfıma doğru ilerliyorum. Kapı kilitli değil ve tereddüt etmeden eski masamı buluyorum, akvaryumun yanındaki pencerenin yanında duran masayı. Parmaklarımı masanın üzerinde gezdiriyorum ve kaç kez burada oturup Lex'le ilgili hayaller kurarak pencereden dışarı baktığımı hatırlıyorum. Mezuniyet balosundan sonra burada oturur ve beni *bu* masanın üzerinde nasıl becerdiğini hayal ederdim. Kapağı dikkatlice kaldırdım ve bir de ne göreyim, köşede sadece benim görebileceğim bir yere kazınmış CM 4 AE harfleri. Her şey çok çocukçaydı ama bu küçük hatırlatıcı karşısında nostaljik hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Finn, yakalanmadan önce buradan gitmeliyiz." "Evet.

Ama seni bir yere daha götüreyim."

Elimi tutuyor ve spor salonunun önünde durana kadar beni koridorda yürütüyor. Tanrım, buradan nefret ediyordum. Yakar topla kaç kez vurulduğum için hayatım boyunca yara bere içinde kaldım.

"Alınma Finn ama o zamanlar spor bana göre değildi... Beden eğitimi dersini yeniden canlandırmayacağız, değil mi?"

"Bir saniyeliğine çeneni kapatır mısın?" O

kapıları açarken gözlerimi deviriyorum.

"Balo gecesine hoş geldiniz," diye anons ediyor.

Önümdeki manzara karşısında gözlerim açılıyor. Spor salonu tıpkı dokuz yıl önceki balo gecesi gibi balo gecesine dönüşmüştü. Disko ışığı odanın etrafında parlıyor, spot ışıkları köşede duran devasa Eyfel Kulesi'ne odaklanıyor, tıpkı hatırladığım gibi. Paris sokak tabelaları odanın her tarafına dizilmiş. *Adriana'nın bununla bir ilgisi olmalı.*

Ve odanın ortasında siyah smokin giymiş mükemmel bir adam durmaktadır.

Ona doğru yürüyorum, nefesimi tutmaya ve her şeyi anlamaya çalışıyorum. "Charlotte."

"Lex, bütün bunlar da ne?"

"Başka bir şey söylemeden önce, şurada seni bekleyen bir elbisem ve ayakkabılarım var."

Soyunma odasını işaret etti. Hâlâ neler olup bittiğine dair kafam karışık ama talimatlarına uyuyorum. Oraya doğru yürüyüp tuvalete giriyorum. İçeride, kapıda asılı, neredeyse balo elbisemin bir kopyası olan zümrüt yeşili güzel bir elbise ve bir çift gümüş Manolo Blahniks var. Karnım belli olmaya başlasa da üzerime eldiven gibi oturan elbiseyi giyiyorum, sonra da kendimi son derece mahcup hissederek dışarı çıkıyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok.

"Charlotte... nefes kesici görünüyorsun," diye fısıldıyor. "Sanırım bunu bana daha önce de söylemiştin."

"Ama bu sefer umarım beni dans pistinde terk etmezsin." "Lex, bütün bunlar da ne? Yani çok güzel, çok güzelsin."

"Balo dansımızı herkesin gözü önünde yapamadık. Seni kendime yakın tutamadım ve sana şu anda baktığım gibi bakamadım."

"Anı mahvetmek istemem ama sadece biz varız." "Öyle mi?" diye soruyor yüzünde muzip bir sırıtışla.

Arkamı döndüğümde kapıdan Rocky ve Nikki, Adriana ve Elijah, Eric, Emma, Kate, Finn ve Jen'in girdiğini görüyorum. Dokuzu da resmi takım elbise ve önlük giymişlerdi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Gülüyorum, bu anı idrak edemiyorum.

"Ve ben bunu yapamadım..." Yüzümü kavradı ve nazikçe dudaklarımı. Bu en mükemmel, en nazik öpücük, midenizin çukuruna kadar inen ve onu kelebeklerle boğan türden bir öpücük.

Başımı Lex'in omuzlarına yaslamış, diğerlerinin dansını izliyorum. Her biri kusursuz giyinmiş, gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve bu anı yolculuğunun tadını çıkarıyor. Bana en yakın insanların bu odada olması duygularımı harekete geçiriyor ve yanağıma düşen gözyaşlarına engel olamıyorum. Hard-Ass Charlie hangi cehenneme kayboldu? Bugünlerde cidden en saçma şeylere ağlıyorum.

"Bir şey itiraf etmeliyim..." Lex konuşuyor.

Midem biraz çalkalanıyor. *Oh, Tanrı aşkına, Charlie, o senin, seninle evlendi!*

"Ne oldu, Bay Edwards?"

"Bunu yapmamın başka bir nedeni daha

var." "Oh?"

Ellerimi boynundan çıkarıyor ve kendi ellerinin arasına alıyor.

"Yıllar önce ağaç evde senin aradığım kişi olduğunu bilseydim, kendimi bir sürü ıstıraptan kurtarmış olurdum. Hayat ikimizin de karşısına ne çıkarırsa çıkarsın, işte buradayız, burada duruyoruz... birlikte. Charlotte, sen beni tamamlıyorsun. Sekiz yıl boyunca kaderime razı olduğuma inandım. Yaptıklarımdan dolayı cezalandırıldım ama bir şekilde biri bana hayatta ikinci bir şans verdi, yeniden nefes almam için bir sebep verdi. Charlotte, burada sevgi dolu bir kalple durmamın sebebi sensin. Beş ay sonra en çılgın hayallerimin gerçekleşmesinin sebebi sensin. Senin her parçanı istiyorum ve bunu düzgün bir şekilde yapmalıyım. Ailemizi tamamlama onurunu bana bahşeder misin? Benimle *tekrar* evlenir *misin?"*

Tek dizinin üzerine çöküyor ve küçük siyah kadife bir kutuyu açıyor; zümrüt bir yüzük mükemmel bir şekilde içine yerleştirilmiş. Elmaslar beni neredeyse kör ediyor ama bakışlarımı kaydırıp doğrudan onun gözlerine, güzel gözlerine bakıyorum ve aptalca bir nedenden dolayı dilim tutuluyor. Cevap vermem mi gerekiyor? Onunla evlendiğimde zaten evet demiştim. *Hadi ama Charlie, onu askıda bırakma.* Tanrım, keşke beynim çenesini kapatsa. *Bekle, ne?*

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözleri dans ederken yüzüğü nazikçe parmağıma geçiriyor ve ayağa kalkıp beni kucaklamadan önce usulca öpüyor.

"Hayır diyemeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Ben zaten yasal olarak Bayan Edwards'ım," diye takılıyorum.

"Yasal olarak evet, ama duygusal olarak bunu yapmam gerekiyordu. Bu benim için her şeyi gerçek kılıyor."

Ardından ıslık sesleriyle birlikte yüksek sesli bir alkış geliyor. Rocky, tabii ki, odanın her yerinde yankılanıyor. Her biri teker teker gelip bizi tebrik ediyor. Eric bana sarılmadan önce elimi tutuyor, karatlardan ve elmaslardan bahsediyor ve ardından daha fazla OMG geliyor.

"Burada olmanız çok güzel. Uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?" Sözlerim önemsenmedi, bir sessizlik oldu ve tüm gözler Lex'e çevrildi. Bir şey mi kaçırıyorum?

Lex, "Onları buraya çağırmamın nedeni bu gece evlenecek olmamız," diye ekliyor.

"Ha? Bu gece mi, bu gece mi? Ama biz zaten evliyiz?"

Başını sallıyor.

"Anlamıyorum..."

"Bu gece, saat gece yarısını vurduğunda, yeniden Bayan Charlotte Edwards olacaksın, ama bu kez tüm ailemizin ve dostlarımızın önünde. Bir düğün, Charlotte. Bizim hiç düğünümüz olmadı."

"Ama... ama... ne?"

"Her şey halledildi. Seni 23:50'ye kadar bir daha göremeyeceğim Charlotte. Görünüşe göre," diyor sinirli bir ses tonuyla, "... katılmam gereken bir bekârlığa veda gecesi var."

Nikki, Lex'in hoşnutsuzluğuna rağmen, "Evet, sevgili Charlotte'un da var," diye karşılık verir.

"Tamam, kafam karıştı, gerçekten karıştı, ama umurumda değil. Sana güveniyorum Lex."

Elleri tekrar yüzüme uzanıyor, dudaklarını bu sefer daha baskılı bir şekilde dudaklarıma yerleştiriyor ve hiç şüphesiz endişeli olduğunu biliyorum. Her gün işten önce vedalaşmadan önce bana verdiği öpücüğün aynısı.

"Ailemizin, arkadaşlarımızın ve tüm dünyanın gözünde karım olmana altı saat kaldı."

"Bu çok uzun bir süre." Ben de gülümsüyorum.

"Tanrıya şükür, sen de aynı şeyi düşünüyorsun," diye mırıldanarak burnunu hafifçe benimkine sürtüyor.

Rocky, "Tamam, gösteri bitti, ciddi işlere başlamamız gerekiyor," diye anons ediyor.

Nikki ve Rocky bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Spor salonundan çıkarılıp binanın girişinde bekleyen Range Rover'a bindirilmeden önce 'Seni seviyorum' diyorum.

"Vay canına, güzel sürüş. Ee, sırada ne var?" Sormaya cesaret ettim. Hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Elbisen, şapşal... Sonunda eserimi ortaya çıkarabiliyorum." Adriana kolumu kavrayıp başını omzuma yaslarken gülümsüyor.

Bir gelinlik.

Lex düğünümüz olmadığını söylediğinde, resepsiyonu kastettiğini sanmıştım. İçim cha-cha yapıyor, tavanda dans ediyor, şarkı söylüyor

ciğerlerinin tepesinden. Bu her kızın rüyasıdır ve neden farklı bir şeyi hak ettiğimi düşündüğüm beni aşıyor.

Her şey hazır, sevdiğim adamla herkesin önünde evlenmeye hazırım.

Hazır olmadığım şey ise bu bekârlığa veda partisi ve eğer Nikki'nin bununla bir ilgisi varsa başım belada demektir.

Derin bir sorun.

CHAPTER 24

LEX

"Bu bir tekne."

"Bu bir tekne, şu adama bir bakar mısın? Dostum, bu bir Lady M lüks yatı," diyor Rocky, rıhtımda Elijah ve benim yanımda dururken aşırı heyecanlı bir şekilde.

"Cahilliğimi bağışla*, yat,* neden ona bakıyoruz?" Kız arkadaşım az önce herkesin önünde benimle evleneceğini söylediği için kafam net değil, daha ziyade sıcak ve bulanık bir pus içinde. Tabii ki bunun lanet bir yat olduğunu biliyorum, geçen yıl yat alışverişi yaptığım için yapımcılarını da tanıyorum.

"Çünkü *tekrar* zincire vurulmadan önce özgürlüğünüzü kutlamak için beş saatimiz var," diye açıklıyor Rocky, gemiye binmek için sabırsızlandığı belli.

"Charlie'nin top ve zincir gibi bir kız olduğundan şüpheliyim, Rocky. Belki de taşaklarını tekrar bulmalısın. Nikki'yi arayıp çantasında olup olmadığını sorayım mı?" Elijah kıs kıs güler.

"Dostum, senin balayında olman gerekmiyor muydu? Yeni karını iddia ettiğin kovboy gibi becereceğini sanıyordum."

"Rocky, bütün Teksaslılar kovboy değildir..." Elijah dikkat çekiyor.

Kıpırdamadan durup okyanusu seyrederken etrafımdaki konuşmalar uzak bir sese dönüşüyor. Dalgalar sakince iskelelere vuruyor, ağır kokusu

Havada kalan tuz kokusu. Güneş ufukta batıyor ve beş saat sonra Charlotte'un koridorda yürüyüp ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde "Evet" diyeceğini hatırlatıyor.

Zihnim, onun spor salonunun kapısından içeri girmesini beklediğim o anı unutmayı reddediyordu. Nasıl evlenme teklif etmek istediğimi her zaman biliyordum, bu hiç de zor değildi. O zamanlar ona yerine getiremeyeceğim sözler vermiştim ve eğer bir zaman makinem olsaydı, geriye döner ve onları gerçekleştirirdim, ama bu bir sonraki en iyi şeydi.

Adriana balo sahnesinin yeniden yaratılmasından sorumlu olduğu için çok heyecanlıydı. Elijah ile balayını Virgin Adaları'nda geçirme teklifimi kabul etmek yerine New York'ta kalmaya karar vermesinin nedeni de buydu.

"Adriana, hadi ama, bir balayını hak ediyorsun. Bana yardım etmene gerek yok."

"Lex, ben Bayan Evans'ım, bunu hiçbir şey değiştiremez. Kocamın tadını çıkarmak için tropik bir adaya ihtiyacım yok. Lütfen bunu yapmama izin ver, en iyi arkadaşımla evleniyorsun ve ben hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Her şey hazırdı. Finn kafede bana mesaj atarak ayrılmak üzere olduklarını söyledi. Herkes uçakla gelmişti. Kate tüm uçuş ve konaklama rezervasyonlarının uygun şekilde yapıldığından emin oldu.

Eric ve Nikki, Charlotte'un giyeceği zümrüt yeşili elbiseyi bir iş arkadaşlarının yakın arkadaşı olan Vera Wang'dan seçmişlerdi.

Zamanı gelmişti.

Çift kanatlı kapıdan içeri girer girmez gördüğü manzara karşısında şaşkına döndü ve gözleri odayı taradı. Bizim için çok şey vaat eden bir zamana ve ana geri götürüldüğünü biliyordum.

Gözleri beni smokinimle dans pistinin ortasında dururken bulduğunda bana doğru koştu. Öpücüğü beni boğuyor, tek bir kelime bile etmeme izin vermiyordu ama elimde değildi. Uzun süre kalmasına izin verdim çünkü gece yarısı resmen benim olacağını biliyordum ve sadece bu düşünce bile onu bırakmak istemememe neden oldu.

Tuvaletten çıktığında, bana doğru yürüyen bu güzel kadına hayranlık duymaktan kendimi alamadım.

Sözlerim, kafamda milyonlarca kez provasını yaptığım, tam da hayal ettiğim gibi mükemmel bir şekilde çıktı.

Benimle evlenmeye evet dedi... tekrar.

"Şu amcığa bak, hayal kurup duruyor. Hadi, sadece beş saatimiz var!" Rocky bizi aceleyle yata bindirdi.

Gemiye tırmanıyoruz, diğer konuklar bir şekilde çoktan gelmişler. Rocky ve Elijah'ın yanı sıra babam, Mark Mason, Finn ve amcam Hank de var. Şaşkın bir ifadeyle Eric de bize katıldı. Rocky'nin bu yatı bir Mardi Gras kutlamasına dönüştürme planı yoksa neden erkeklerle takılmak istediğini merak ediyorum.

Onunla her şey mümkün.

Yanlarında Londra'dan uzun zamandır tanıdığım bir arkadaşım da var -Bentley James Woods.

Bentley gemideki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bakın, bu benim uzun zamandır kayıp olan dostum Lex Edwards değil mi?" diye konuşur.

"BJ, hangi cehennemdeydin?"

"Nişanlanmamak ve bebek sahibi olmamak. Bir kuş için kıçını mı yırttın? Kimin aklına gelirdi ki?"

"BJ?" Eric sorgular. "Varsayabilir miyim?"

BJ, "Dostum, baş harfler anında bir tavlama hattıdır ve içgüdülerim bana bu gece geçit törenindeki kukudan hoşlanmayacağını söylüyor," diye ima ediyor.

"Oh, hayır, ben tallywacker'dan yanayım!"

Rocky yanından geçerken, "Dostum, Kate'le çok fazla vakit geçiriyorsun," diyor.

BJ'in yüzü aydınlanıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. "Benim iyi dostum Kate nasıl?"

Kate ve BJ'nin geçmişine dalmak istemediğim için burnumun kenarını sıkıyorum. Kate'in özel hayatı tamamen kişiseldir. Ama BJ'yi becermeye başladığında, bu benim işim haline geldi, ne yazık ki. Eric'in Kate'e mesaj atıp bu hikâyeyi onun ağzından dinlemek istediğinden neredeyse eminim, bu da bana onun kadınlara rapor vermek için bize katıldığını düşündürüyor.

Herkesi çabucak selamlıyorum, Mark bir an için koluma giriyor.

"Beni dinle evlat. Bu tekneye gelen hiçbir şeye dokunmak yok. Seni izliyorum," diye uyarıyor.

"3 metrelik yelkenle olmaz, Mark." Ne korkunç bir tekne esprisi.

BJ'nin durduğu bara doğru ilerliyorum. Müzik başlamıştı ama konuşmasını duyamayacağım kadar yüksek değildi. Özel içkisi olan rom ve kolayı görmezden gelerek bir tur shot sipariş ediyor.

"Yorkshire Grey'deki son biramızın üzerinden dört ay geçti ve sen değişmiş bir adamsın." BJ barmenin önümüze koyduğu içkiyi içmem için beni ikna ediyor. Geri sayıyoruz ve hep birlikte, bu gece gerçekleşebilecek herhangi bir şey hakkındaki muhakememi tehlikeye atmakla tehdit eden iğrenç likörü içiyoruz.

"Daha iyiye doğru değişti. Onun hakkında bir kez konuşmuş olabilirim." Neredeyse asit yutmuş gibi oldum ve gevşek bir öksürük çıkardım.

"*Bir kere mi?* İşemeye başladığında, hep onun hakkında saçmalardın... Char... bir şey ya da başka bir şey. Kahretsin, bu atış çok sert. Adını bile hatırlayamıyorum."

"Charlotte."

"Bu doğru. Yani bu kadar mı, Lex Edwards piyasadan çekildi mi? Sen benim ekürimdin."

"Bu konuyu burada açmasan iyi olur," diye uyarıyorum.

Silmek istediğim anılar var, rastgele kadınlarla düzüştüğüm bitmek bilmeyen geceler. Bentley James Woods bir bela, Charlotte'un yakınında istemediğim bir bela. Hepimizin bir geçmişi var, değil mi? Sadece gurur duymadığım şeyler yaptım ve ne yazık ki BJ hepsine şahit oldu.

"Bak Lex, konunun etrafında osurmayacağım. Eğlendik, anlıyorum dostum, baba olacaksın. Sadece küçük Londra şehrini unutma. Sanırım New York'a taşınacaksın?"

"Evet. Ama Bay İyi Adam rolünü bırak. Seni buraya kim davet etti?"

Soruyorum. "Sevgili kız kardeşin Adriana. Sakin ol, o l u r mu d o s t u m ? Adriana

Burada en azından bir arkadaşın olması gerektiğini düşündüm. Bak, buraya eğlenmeye geldim, kimseye senin renkli geçmişinden bahsetmeyeceğim, tamam mı?"

Sırtımı sıvazladı ve konuyu işe çevirdi. Şimdi, kendi alanımdayım. BJ, Londra'daki diğer gösterişçi piçler gibi zengin bir ailede doğmuş. Ailesinin Avrupa'nın her yerinde mülkleri var. Bununla birlikte, BJ emlak işiyle yakından ilgileniyor ve bu da onu kendi çapında bir milyoner yapıyor. Para size pek çok şey satın alabilir, ama görünüşe göre sınıf değil. Çapkınlığıyla tanınıyor - evlilik ve bebekler kesinlikle gündeminde değil.

Rocky hiçbir uyarıda bulunmadan "Gösteri zamanı" diye bağırarak konuşmamızı böldü.

Sikeyim.

Sekiz, yani sekiz striptizci derme çatma sahneye çıkıp dans etmeye başladı. Bununla başa çıkabilirim, oldukça uysal. Ayrıca, sadece memeler. Külotlar şimdilik kontrol altında. *Bana bir şey olmaz.* Beni bekleyen güzel bir kadın var, benimle evlenmeye hazır, ama şu anda muhtemelen üniforma giymiş terli erkek fahişeler tarafından boğuluyor.

Siktir, siktir, siktir.

Eric'e gelmesini işaret ediyorum. Kıskanç zihnimi rahatlatmalıyım.

"Tamam, peki bütün vajayjayler böyle mi görünüyor?" Çırılçıplak dans eden kızı işaret ediyor, başını yana doğru eğerek gördüğü manzara karşısında sinirleniyor.

"Dudakları orantısız," diye araya giriyor Rocky.

"Dudaklar orantısız olabilir mi?" Eric elini göğsüne bastırarak boşluk bıraktı.

"Eric, kızlar ne yapıyor? Charlotte ya da Kate sana mesaj atmış olmalı?"

"Nikki tüm telefonları yasakladı. 'Partide olan, partide kalır.' Onun sözleri, benim değil."

Siktiğimin orospusu!

Finn ve Elijah yüzlerinde sırıtışlarla yanımda oturuyorlar. Bir şeyler olacağını bilecek kadar bilgim var ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ee, eğleniyor musun?" Finn soruyor.

"Saçmalamayı kes Rodriguez, siz ikiniz neden bana öyle bakıyorsunuz?"

"Bir nedeni yok. Sadece gecenin tadını *çıkardığınızdan* emin olmak istedim," Elijah

takip eder.

"Şunu izlemeniz gerekirken etrafta oturup gevezelik eden siz bir grup korkağı dinleyin." Rocky, birbirleriyle neredeyse grup seks yapan üç kızı işaret ediyor. Eric'in yüz ifadeleri paha biçilemez. Bir an ilgisini çekiyor, ertesi an irkiliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Çocuklar, rahatlayın, bir içki alın." Finn bize birer shot verdi ve hepimiz hızla içtik.

Kendime yavaşlamam gerektiğini hatırlatıyorum. Birkaç saat içinde evleniyorum. Mihraba sarhoş gidersem annem beni öldürür.

Kızlar önümüzde dans ederken biz de oturup içiyoruz. Hiç de fena değiller, sahte memeler falan. Hank Amca hayatının en güzel anlarını yaşıyor ve ben onu resmen Rocky'nin klonu ilan ediyorum. Benzerlikler esrarengiz ve çok iyi anlaşıyorlar. Birkaç kez onları köşede kendi özel kucak danslarını yaparken yakalıyorum.

Finn sert davranmaya çalışarak, "Ona bakmamalısın," diye homurdanıyor. "En iyi arkadaşımla evleniyorsun."

"Ne zaman I bak at Sen, Ben hatırlatıldı o sen olmuştur ile Charlotte'ım," diye mırıldanıyorum.

"Bu konuda ateşkes ilan etmiştin. Ayrıca, on yedi yaşındaydım ve am hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Lütfen müstakbel eşimden bahsederken bu kelimeyi kullanmayın."

"Aş bunları Edwards. Karanlıktı, bu yüzden hiçbir şey göremedim, sadece bir şeyler aradım, bilirsin."

"Hâlâ bundan mı bahsediyoruz?"

"Sanırım değiliz. Söylesene, sonunda Batman'den ayrılmasını nasıl sağladın?"

"Kim?"

"Julian."

Harika, Rodriguez oraya gitmek zorunda kaldı.

"Dostum, sana şunu söyleyeyim... Ben ona hiçbir şey yaptırmadım, o hak ettiğini buldu. Dürüst olalım, ona hiç sahip olmadı."

"İyi oyundu Edwards. Bir an için sana inandım. Ancak, senin tipini biliyorum. Baskın ve boktan. Jen ve Charlie'nin sürekli bahsettiği o aptal kitap gibi... gri bir şey, bilmiyorum ama tam bir saçmalık."

"O kadar da kötü değil." Kıkırdıyorum.

"Evet, sanırım şikayet edemem. Jen vahşi biri. Kahretsin, bunu söylediğim için beni öldürecek."

"Sırrınız benimle güvende, ayrıca bu neden dört çocuğunuz olduğunu da açıklıyor." "Sana şimdi söyleyeceğim Edwards, o bebek doğduğunda herhangi bir kedi alıyorsun."

Bu doğru mu? Aklımdan geçmişti ve onu becerirken bilincim yerindeydi ama neyse ki tıp fakültesinde bu konuyu çalışmıştım ve aletimin bebeğin kafasına yaklaşamayacağını biliyordum.

"Onu dinleme evlat. Sen ve Adriana asla mahvetmediniz-"

"Baba, seni seviyorum, ama lütfen, lütfen, lütfen seks hayatından bahsetme. bir daha *asla*."

Eğlenerek kolunu bana doladı. Sarhoş mu? Kahretsin, üç saatten az bir süre sonra evleneceğim için daha fazla içmemeye karar verdim. Kontrol, Edwards, sen buna alışkınsın.

Rocky ellerini çırpıyor ve odanın ortasında duran sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Anladım, striptiz. Bununla başa çıkabilirim. Bu

ilk değil ama son olacak. Kızların hiçbir anlamı yok, Charlotte'unki olmadığı sürece yüzümdeki memeler benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Eric gözlerimi bağladı. Bunu yapmaktan bir çeşit zevk alıyor. *Rüyanda görürsün, Eric.* Zifiri karanlık oluyor ve etrafımdaki karışıklığa odaklanmaya çalışıyorum. Müzik başlıyor, 'The Thong Song' ve bir bedenin bana yaklaştığını hissediyorum ve bacağıma hafifçe dokunduğunu hissediyorum. Parmak uçları uyluğumu zar zor sıyırıyor, aletimin hemen altında duruyor. Gülmek istiyorum, bu beni tahrik etmek için yapılan acınası bir hareket.

Sıcak, nane kokulu nefesi boynuma yaklaşıyor ve ardından amını sikime sürtmek için yetersiz bir girişimde bulunuyor. Uzaktan müziğin ritmi arasında kıs kıs gülüşmeler duyuyorum ve yemin ederim Eric'in "Bu pek çok açıdan rahatsız edici derecede yanlış" dediğini duyuyorum.

Müzik bitmek üzere ve final olarak dişlerini pantolonumun dışından sikime doğru sürtüyor. Kontrolsüzce, hafif bir kıpırdanma hissediyorum. *Ne oluyor lan?* Tahrik olmamıştım ama şimdi o tanıdık hissin, görmezden gelinmesi imkânsız karıncalanmanın farkındayım.

Hayır. Hayır. Hayır!

"Çıkar şunu! Lex'in ereksiyonu var," diye bağırıyor Eric büyük bir coşkuyla.

Eric yavaşça göz bağını çözüyor ve ben neredeyse sandalyemden düşüyorum, karşımda mor bir korse ve tangayla duran büyükannenin şoku kuru kusmama yetiyor.

Odadaki herkes kahkahalara boğuluyor ve ben de elimdeki kocaman odunla bunda bir komiklik bulamıyorum. Cidden, neden tahrik oldum ki? Ve neden aşağı inmiyor?

Büyükanne bana göz kırptı, takma dişleri görünüyordu. *Siktir, takma dişler sikimi sıyırdı.* Rocky'nin ağzını burnunu kıracağım. Dönüp ona bakıyorum, yüzü asılıyor. Neden bu kadar utandı ki? Benim için soyunması için büyükanne eskortu tutmuş!

BJ'in arkadan bağırdığını duyabiliyorum, "Diş etlerini eriklerimin etrafından çek." "Bu çok komikti!" Eric elini bacağına vurarak kükrüyor. Kendimi tutamıyorum. Büyükanne herkese veda ederek uzaklaşıyor, sarkık kıçı zavallı beynimi lekeliyor. Bazı şeyler vardır ki asla görülemez. Rocky hâlâ tuhaf görünüyor, bir şeyler ters gidiyor. Acı çekmemi izlemekten beklediğim kadar zevk almıyor.

"Neyin var senin?" Ona sordum.

"Dostum, içkime ilaç mı kattın?"

"Ne? Hayır, neden?" Gözlerim kocaman bir ereksiyonun dışarı çıktığı pantolonuna kaydı. *"Ah..."*

"Siktir, o zaman ne olacak?"

Klik sesi geliyor ve ben orada dururken diğer erkekleri izliyorum, hepsinin benzer bir ifadeye sahip olduğunu fark ediyorum. BJ mutlu bir şekilde köşedeki iki kızdan dans alıyor, bu yüzden odunu bekleniyor ve aynı şey Hank Amca için de geçerli. Elijah ve Finn pantolonlarını düzeltmeye devam ediyor, rahatsız bir şekilde kıvranıyor ve etraflarında dans eden kızlarla göz temasından kaçınmaya çalışıyorlar. Babam barda Mark'la birlikte, ikisi de bacak bacak üstüne atmış, son derece rahatsız edici görünen bir konuşma yapıyorlar. Eric yanımızda bir kilise faresi kadar sessiz duruyor, yüzü muzip sırıtışını zar zor gizleyebiliyor ve hiç şüphem yok ki bu yatta Amerika'nın tüm kadınlarını sikmeye yetecek kadar kan pompalanmasının nedeni o.

Viagra.

"N'aber çocuklar? Ya da kimler uyandı mı demeliyim?" Eric kahkahayı patlatır. "Sen öldün, Kennedy," diye tehdit ediyor Rocky

"Tek söyleyebileceğim Tanrı'ya şükür! Bir an için o ereksiyonu bana büyükannemin verdiğini sandım." Rahat bir nefes alıyorum, dakikalarca kendimi tutamıyorum.

***

Rocky bana dönüp çenemi kapamamı ve bebek gibi ağlamayı kesmemi söyleyene kadar kolumu tırmalayan dikenlere küfrederek gül çalısının içinden yürüyorum.

Kadınları gözetleme girişimiyle yattan ayrıldık. Elijah bize sevdiğin kadına güvenmekle ilgili bir ders vermeyi reddetti.

Geri kalanlar törene hazırlanmak için otele dönüyor. Hâlâ iki saatimiz var, gizlice bakmak için bolca vaktimiz var.

Bir ağacın arkasına geçip oyun evine doğru koşuyoruz. Parti Finn'in evinde ve o en iyi manzarayı nereden görebileceğimizi çok iyi biliyor.

"Tamam, başardık. Şu pencereyi aç da görebilelim," diye fısıldıyor Finn.

"Ah, bu da ne böyle?"

Finn, Rocky'yi sesini alçaltması için uyarır. "Bir çay fincanının üzerinde oturuyorsun."

Onları verandada izlerken kıpırdamadan duruyoruz, üçümüz de gördüklerimiz karşısında şok olmuş durumdayız. Aşırı alet edevat yüklemesinin yanı sıra, garsonlar deri bir tanga, tasma ve maskeden başka bir şey giymemişler. İçlerinden birinin Nikki'nin kullanmaktan çekinmediği bir zinciri bile var. Charlotte'u arıyorum, Eric hararetli bir şekilde konuşurken o da kontrolsüzce gülüyor. Büyükanne hikayesiyle ilgili olduğuna şüphe yok.

Eğlencenin burada olduğunu haykırması uzun sürmez.

Eğlence mi?

Sonra sirenlerin çaldığını duyuyoruz ve bir de ne görelim, Eric bağırıyor, "Aranızda beli yanan var mı?"

Nikki, itfaiyeci kostümleri giymiş üç iri yarı adam belirdiğinde Kate'le birlikte yüksek sesle alkışlar. *Saçmalık.*

"Bana bakma, tamam mı? Onlar gerçek itfaiyeci değil. Hatta eşcinsel falan olsalar hiç şaşırmam," diye mırıldanıyor Finn.

Dorothy'nin eşcinsel tanrısına öyle olmaları için dua ediyorum.

Nikki, Charlotte'u sandalyeye oturmaya ikna ederken arka planda Ginuwine'in 'Pony' şarkısı çalıyor. Bence çok utanacak ama bundan zevk alıyor gibi görünüyor, ellerini sanki bekar bir kadın olarak bir gece kulübündeymiş gibi sallıyor. *Hay sikeyim!*

"İşte bu, içeri giriyorum," diye anons ediyorum.

"Sakin ol, olur mu? Yanlış bir şey yapmıyor." Rocky durumu yatıştırmaya çalışıyor ama ben tüm partiyi durdurmaya hazırım.

İzliyoruz ve bu sefer Jen ayağa kalkıp biriyle dans etmeye başlıyor. Jartiyerini çıkarıyor, Jen'le çarpışıyor ve sürtünüyor. Jen ellerini adamın göğsüne koyup gövdesi boyunca gezdiriyor.

"İşte bu, içeri giriyorum," diye homurdanıyor Finn.

"Sakin *ol, olur mu?* Hâlâ boxer'ının içinde." Rocky gözlerini deviriyor. Nasıl sakin kalabildiğini anlayamıyorum.

Ve böylece, müzik değişene kadar izlemeye devam ediyoruz. Tamamen soyunmuyorlar, sadece tanga giyiyorlar. Rahatlıyorum. Yani, ne var ki bunda, değil mi? Ta ki Nikki tangasını yırtıp siki tüm ihtişamıyla ortaya çıkana kadar. Rocky "İşte bu, giriyorum!" diye bağırana kadar zevkle çığlık atıyor, kendini ona sürtüyor.

Onu zapt etmeye çalışıyoruz ama o kararlı, ta ki bizi yukarı çekene ve üçümüz kapıya doğru savrulup yüz üstü düşene kadar. Müzik duruyor ve kadınların nefesi kesiliyor, ardından kahkahalar geliyor.

"*Nicola Joanne Romano*, az önce gördüğüm şey için iyi bir açıklaman olsa iyi olur!" Rocky öfkeliydi, her zamanki rahat tavrı

Kıskançlık krizinden kurtulmak için.

Finn korkmuş görünüyor, muhtemelen oyun evini kırdığı için.

Peki ya ben?

Charlotte doğrudan bana bakıyor, bana göz kırpıyor ve işte o anda endişelenecek bir şeyim olmadığını anlıyorum.

Hiçbir şey yok.

CHAPTER 25

CHARLIE

Parmaklarımı karmaşık boncuklar ve kollarda çok güzel tasarlanmış ince danteller boyunca gezdiriyorum.

Gözlerim kumaşın yumuşak desenine takılıyor, o kadar narin ve benzersiz ki, aynı zamanda zamansız bir klasik tasarım. Adriana gerçekten kendini aşmış. Yanımda durmuş sabırsızlıkla benden bir tepki bekliyor ama benim nutkum tutulmuş durumda. Hayalim bir şekilde gerçeğe dönüşmüştü ve gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemem gerekiyordu.

Ne yazık ki, Adriana bunu benim için yapıyor.

"Tamam, on dakikadır konuşmuyorsun. Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Adriana somurtuyor.

Ben elbiseye bakmaya devam ederken ona sessiz olmasını işaret ediyorum. "Tereddütleri var, biliyorum," diye yakınıyor Nikki.

Onların yorumlarını duymazdan geliyorum, gözlerim bu enfes kreasyona sabitlenmiş durumda. Beş yaşımdan beri düğününü planlayan bir kız değilim, ne de geceleri giyeceğim elbiseyi hayal ederek uyurum. Doğruyu söylemek gerekirse, Lex ve ben Hamptons'da evlendiğimiz gece, formaliteleri atladığım için biraz mutluydum. Beş dakika öncesine kadar bu mükemmel elbiseyi giyme, koridorda yürüme ve herkesin önünde 'evet' deme arzusu beni tüketmemişti.

Onu istiyorum, onu istiyorum ve dünyadaki her kadının Lex'in bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Bana bencil bir sürtük diyebilirsiniz ama Tanrı size en zeki, en lezzetli ve inanılmaz derecede şefkatli erkeği kocaman kırmızı kurdeleli bir kutuda verdiğinde, teşekkür eder ve en büyük takdirle alırsınız. Ben de onun güzel sikinin etrafına bir fiyonk sarmalıyım. *Mmm, harika bir düşünce.*

Mükemmel küçük Lex'in sik kabarcığı fantezimin içinde kaybolmuşken, Nikki'nin hala ayaklarımın üşümesi hakkında saçmaladığını fark etmedim. Lütfen, ayaklarım fokur fokur kaynıyor. İşte bu kadar eminim.

"*Paciencia,* bırak bu anı yaşasın."

Ses tuhaf bir şekilde tanıdık, daha önce milyonlarca kez duyduğum bir ses. Yavaşça arkamı döndüğümde annemin arkamda durduğunu ve ellerini kalbine götürdüğünü görüyorum.

"Anne?" O anki durumumdan sıyrılıp kollarına koşuyorum, kucağının sıcaklığının ezici aşinalığı beni ihtiyacım olduğunu düşündüğümden daha fazla rahatlatıyor.

Bırakmaya cesaret edemiyorum, ona sıkıca tutunuyorum, gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark etmiyorum. Kendimi toparlayıp çekildiğimde, onu net bir şekilde görebilmek için gözlerimi siliyorum. Annem her zaman güzel bir kadın olmuştur ve itiraf etmeliyim ki çocukken onu kıskanırdım. Tıpkı ona benzemek isterdim ve babamdan bana miras kalan özellikleri dikkatle incelediğimi hatırlıyorum.

Annem Küba'da doğmuş ve büyümüştü, babamın deyimiyle asabi bir Latin'di. Cildi tüm yıl boyunca güzelce bronzlaşmıştı ve vücudu doğal olarak tonluydu, ama bunun dans etmeyi, özellikle de salsa yapmayı sevmesinden kaynaklandığını söyleyebilirim. Büyüleyici ela gözleri vardı, annesinin bir keresinde ona doğduğu andan itibaren bilgelik dolu olduğunu söylediği gözler. Hiç yaşlanmamış - gizli papaya ve başka bir şey karışımının saçmalık olmadığı açık.

"*Mi corazon,*" diye duraklıyor, yüzümü kaldırıp kendisiyle buluşturuyor.

Arkadaşları için okuma yaparken birkaç kez tanık olduğum endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Estas con niño?" diye soruyor, şok olmuş bir halde.

Kahretsin*, çocuğum* olup olmadığını sordu. Hamileliğimi daha fazla saklayamam, özellikle de onun dışında herkes bildiğine göre.

"Anne, lütfen, konuşmamız gerek ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, Lex'le evlenmeyeceğim çünkü hamileyim."

Yüzümü incelemek için zaman ayırarak beni incelemeye devam ediyor. Ne yaptığını biliyorum, gerçekte neler olup bittiğine dair bir tür fikir edinmeye çalışıyor. Bana bir zamanlar ne söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden hareketsiz duruyorum, gülümsüyorum ve Lex ile paylaştığımız tüm mutlu zamanları anımsıyorum - geçmişi, bugünü ve geleceği. Açık bir kitap gibi beni okuyor. Endişeli bakışının kaybolduğunu görüyorum ve bir kez daha gözlerindeki o hafif ışıltıyı ve umut pırıltısını görebiliyorum.

Ellerini ellerimin üzerine koyup sıkıyor ve içimden bir ses çocukluğumda defalarca yaptığım gibi bütün gece onun kucağına kıvrılmak istiyor. Eskiden anlattığı masallardan korkardım, elinde kitap olmayan masallardan. Bir günlüğe bakar gibi yüreğinden kopup gelen hikâyelerdi bunlar ve nihayet şu anda anlıyorum. Bunlar onun masallarıydı. Gözlerinin içine bakıyorum ve onu çevreleyen gri bir aura, güzel ruhunun üzerinde gezinen kara bir bulut görüyorum. Zihnim geri sarıyor, çılgınca hikayeleri hatırlamaya çalışıyorum. Kara melek, geceleyin gelip onu nasıl ormana götürdüğünü ve orada tutunduğu şeyi nasıl çaldığını. Bazen ona büyük kötü kurt derdi, ruh haline bağlı olarak.

Ama bir yetişkin olarak onun karşısında dururken, nihayet hikâyesinin sonunu anladım. Kalbi çalınmıştı, kim tarafından, hiçbir fikrim yok.

"Anne... konuşmamız gerek. Kimdi o?"

"*Corazon*, yapacağız. Önce senin bekar bir kadın olarak son geceni kutlamalıyız."

Bu sözleri söyler söylemez Nikki bizi Finn ve Jen'in evinin arka verandasına çekiyor. Sıcak pembe çiçeklerle süslenmiş uzun bir masanın üzerindeki verandanın çatısından rengârenk fenerler sarkıyor. Ama yakından bakınca bunlar çiçek değil, penis şeklinde şekerler ve gözlerim sofra takımlarına kayınca, penis şeklindeki tabakların yanında bardaklarda duran penis şeklindeki pipetleri fark ediyorum. *Bunu nereden bulmuşlar acaba?* Yukarıya bakıyorum ve verandanın kirişlerinden sarkan penis şeklinde bir piñata görüyorum. *Yüce Tanrım.*

"Nik, burada çok fazla penis var," diye yakınıyorum.

"Kadın, lütfen, burada *asla* yeterince penis olamaz, en azından şimdilik. Gelmiş *geçmiş* en iyi bekârlığa veda partisine." Penis pipetini kapıyor ve Long Island buzlu çayından bir yudum alıyor. "Ooh... güzel."

Gülüşüyoruz ve ben açık büfe masasına doğru ilerliyorum. Geldiğimden beri benimle dalga geçiyordu, penis şeklindeki şekerden daha çok. Şeker

garip bir şekilde tatmin edicidir ve ağzıma birden fazla atarsam kendimi tutamam.

"Lanet olsun, corndog var. Siz Yankilerin iyi yaptığı bir şey varsa o da corndog'lardır." Kate bunları tabağına yığıyor ve takıntılı olduğu bir Amerikan futbolu oyuncusu hakkında konuşmaya başlıyor ki kapıda duran bir grup adam dikkatimi çekiyor.

"Kate," diye fısıldıyorum.

"Sanki Google'da 'soyunma odası çükü' kelimesini aratman gerekiyormuş gibi, çünkü bak ne diyeceğim Charlie, Eric nerede bulacağını biliyor..."

"Kate!" Sözünü kestim. "Ne?"

Kate'in adamlara bakmasını sağlamak için başımı eğerken dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Sanki kafasında özel bir şaka oynuyormuş gibi kahkahayı patlatıyor. "Oh, canım... Nikki her şeyi yaptı."

"Neden böyle giyinmişler?"

Üç adam sadece siyah deri kayışlar, köpek tasmaları ve deri maskeler giymiş. *Lütfen bana onların domestik olduğunu söylemeyin.* Erotik romanlarda onları okumak eğlenceli ama bizden sadece birkaç metre uzakta durmaları beni son derece rahatsız ediyor.

Nikki hamile olduğumun farkında ve açıkçası, onun için olmadıkça yaramaz oyunlarına katılamam. *Azgın sürtük.* Acaba Rocky ona hep şaka yaptıkları koridor geçiş kartını verdi mi?

"Nikki! Yardımcıların geldi," diye bağırıyor Kate.

Nikki aniden dönüyor, oyun yüzü yerinde, yürüyor ve tek kelime etmeden zinciri çekiyor ve denizaltı dört ayak üzerine düşüyor. *Bu da neden siyah rugan topuklu ayakkabı giydiğini açıklıyor*. Yani yanılıyorum, onlar denizaltı ve Nikki açıkça dom ve her saniyesini seviyor. Kate de tereddüt etmiyor, orada durup tacizine tahammül eden biriyle konuşuyor.

Öte yandan ben diğer konuklar için endişeleniyorum. Durumun komikliğini anlayacaklarını umarak yaşlı hanımların sohbet ettiği yere doğru koşuyorum. "Anne, Debbie, Emily, *çok* üzgünüm."

"Tatlım, bu sadece biraz eğlence. Sağdakinin iyi bir şaplağa ihtiyacı var gibi görünüyor." Emily kokteylini içerken kıkırdıyor, sürekli sallanması birazcık sarhoş olduğunu gösteriyor.

Tamam, evet, kıskandım. İçememem çok kötü.

Üçünün arasında dururken Debbie ve annemi gerçekten tanıştırmadığımı fark ettim. Oldukça hareketli bir şekilde sohbet ediyorlardı, bu yüzden birbirlerini tanıdıklarını varsaydım. Bu çok garip. Bir sevgiliyi paylaşan iki kişiyi nasıl tanıştırırsınız?

Aman Tanrım, az önce babama aşık mı dedim? Dur Charlie, sadece dur. "Anne, bu Debbie. Siz tanıştınız mı?"

"Hayır, ama senin Mark'ın kız arkadaşı olduğunu biliyorum," diye açıklıyor annem kısık bir ifadeyle.

Bu sözde bir kıskançlık belirtisi var mı?

"Anne, lütfen..."

"Merhaba Maria, sonunda seninle tanışmak güzel." Debbie gülümsüyor.

"Mark'ın benim hakkımda çok güzel şeyler söylediğini söylemeyecek misin?" Annem alaycı bir tavırla sorar.

Bu korkunç. "Anne, kıskanıyor musun? Cidden, çünkü Brezilya'dan otuz yaşında seksi bir modelle yatıyorsun. Başka bir şey söylememe gerek var mı?"

Debbie ve annem gülerek aralarındaki farklılıkları gideriyorlar.

Annem Debbie'nin sıktığı elini uzattı. Domlar ve subslar hakkında sohbet etmeye başlıyorlar, ben de gitmeye karar veriyorum çünkü yemin ederim babam ve yatak odası becerileri hakkında bir sohbete doğru gidiyorlar. *Cidden kusmaya hazırım.*

Emma ve Kate ile sohbet ederken çok iyi vakit geçiriyorum, ta ki odaya baktığımda kız kardeşimin kayıp olduğunu fark edene kadar.

"Hey, Adriana, kız kardeşim neden burada değil?" Hayal kırıklığıyla sordum. "Gana'da bir tür yürüyüş yapıyor ve oradan çıkamadı. Üzgünüm, Charlie."

Tipik Melanie. Çok maceralı bir hayatı var ve dürüst olmak gerekirse ben de farklı bir şey beklemiyorum. Onu en son Amerikan topraklarında bulunduğu dört yıldan beri görmediğimi düşünürsek, belki arada bir telefon etmekten zarar gelmez.

Gece harika bir başlangıç yaptı.

Dans ediyoruz, karaoke yapıyoruz, gülüyoruz ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz.

Denizaltılar bize hizmet ediyor ve itiraf etmeliyim ki bu biraz *seksi*. Demek istediğim, bu saçmalıktan hoşlanmıyorum, ama lanet olsun, ben kimim ki bana emirle hizmet eden kesilmiş bir adamı eleştireyim? Evet, biliyorum, gece boyunca belki bir ya da iki kez ondan bir şeyler yapmasını talep ediyorum. Yaramazlık değil çünkü Lex öğrenirse Tanrı korusun. Buraya kamera sistemi kurduysa hiç şaşırmam.

Eric iki saat sonra büyük girişini yapar, "Kendimi evimde gibi hissediyorum" diye bağırırken varlığı dikkat çeker. Hevesle bir içki alıp pipetini emiyor ve Kate'e küçük bir penis hakkında bir şeyler söylüyor. Hemen yanına koşup kollarımı ona doluyorum. Eric'siz bir parti olmaz; o ve onun filtresiz ağzı varken eğlenceye ihtiyacınız yok.

Adriana mikrofonu eline alıyor ve piñata hakkında bir şeyler söylerken kelimeleri geveliyor. Jen penis şeklinde bir çubuk çıkarıyor ve nasıl oynadığımızı açıklıyor.

"Yani temelde, horozu horozla mı döveceğiz?" Ben soruyorum.

"Resmen parti cennetindeyim! Charlie, bir vajina gördüm... garip, çırpınan bir vajina gibi." Lex'in bekârlığa veda partisinde neler olduğunu anlatırken ağlıyor. Kate sik sopasıyla suratıma vurana kadar dikkatle dinliyorum.

"Az önce bana hindi tokadı mı attın Kate?"

"Lütfen, sanki hayatında ilk kez bir çetele ile tokat yiyorsun." Kıkırdıyor.

"Eski güzel bir hindi tokadı gibisi yoktur," diye araya giriyor Emily. "Anne! Asla içmene izin vermeyeceğim!"

Adriana ağlıyor.

"Adriana, baban ve benim cinsel olarak çok aktif olduğumuz gerçeğini kabul etmelisin. Aslında, daha geçen gün bunu aldık-"

"Lalalala..." Adriana kulaklarını kapatır.

Lex'in bu konuşmanın fişini uzun zaman önce çekmiş olacağına şüphe yok. Önümde daha önemli bir görev olduğu için ikisinin aile sorunlarına geri dönmelerine izin verdim.

Pinyataya elimden geldiğince sert vuruyorum ama hayal kırıklığıma rağmen zar zor bir çentik açabiliyorum. Sırada Eric var. Pinyata kırılana ve küçük beyaz balık şeklindeki şekerler dışarı fırlayana kadar manyak gibi vuruyor. Nikki, Jen ve Adriana, sarhoş halleriyle kendilerini yere atıp şeker için kavga ediyorlar.

Nikki, "En çok ben yutabilirim, kocamı gördün mü?" diye bağırıyor.

Yutkundum. Kocasını gördüm. *İğrenç.*

Eric bana "Tamam, içki içemediğini biliyorum *ama* seni neyin neşelendireceğini biliyorum" dedi.

"O da ne?"

"Tüm kadınların içkilerine Viagra kattım," diye itiraf ediyor gururlu bir sırıtışla. "*E!* Ne? Kadınlar için Viagra mı var?"

"Evet, bir bakıma... şey, bir
bakıma." "Herkes gibi mi?"
"Şey, sen değil, aptal, ama evet, diğer herkes."
"Emma mı?"
"Evet."
"Emily, Debbie ve annem mi?"
"Ahh, evet."

Avucunu uzattı ve ben de ona bir beşlik çaktım, sonra da dans pistine koşup çılgın bir deli gibi onlara katıldı ve 'Islands in the Stream' şarkısını yorumlayan Adriana'nın elinden mikrofonu aldı.

Eric eğlencenin burada olduğunu anons ediyor ve rahatsız edici bir şekilde ilgi odağı olmak zorunda kalıyorum. Striptizciler etrafımda mallarını sergilerken hiç şaşırmadım, bu iri yarı, ateşli adamlar yangın kıyafetlerini giymişlerdi. Vay anasını, çok ateşliler, adamım kadar değil ama yemin ederim Eric'in salyalarının yere aktığını görebiliyorum.

Nikki pantolonunda karıncalar varmış gibi zıplıyor. Emma çoktan gitti ve sık sık "Siktir git Tate ve mafya orospuların!" gibi yorumlar yapıyordu.

Tanrım, bunun ne hakkında olduğunu öğrenmeliyim.

Emily yüksek sesle ıslık çalıyor, eğleniyor. Debbie ve annem şampanya kapıyor, ikisi de doğrudan şişeden içiyor.

Bu noktada, el konulan telefonumu alıp Lex'e mesaj atmak ve bununla hiçbir ilgim olmadığını söylemek istiyorum, ama Rocky'yi tanıyorsam, muhtemelen şu anda önlerinde bol miktarda kedi geçit töreni yapıyordur, bu yüzden kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum.

Eric gey erkek cennetinde, striptizcilerden birinin poposunu okşuyor, striptizci de şaşırtıcı bir şekilde Eric'in dokunuşundan ürkmüyor. Tamam, bu benim heyecanımı öldürüyor - onlar gey. Nikki ve Jen'in umurunda değil gibi görünüyor, içeri bakmaya çalışırken G-stringlerini çekiştiriyorlar. Çok geçmeden sabırsızlanıyorlar ve striptizciler tam gaz gidiyorlar.

Olay şu: Çıplak bir adam önünüzde duruyor ve tıpkı odadaki dev fil gibi, ona bakmaktan kendinizi alamıyorsunuz. Bunu üçle çarpınca kendimi hayvanat bahçesinde gibi hissediyorum. Yemin ederim bana bakıyorlar, yani penislere. Bu bir kelime mi? Çoğul penis mi? *Tanrım, kendimi çok pis hissediyorum.*

Nikki vücudunu sarışın striptizciye sürtüyor, onun yarı sert sikini görmezden gelmek imkânsız. Gürültülü bir patlama beni başka tarafa bakmaya zorluyor. *Bu da ne böyle?* Rocky arka bahçede, pembe oyun evinin dışında yere düşmüş ve diğerlerine benzeyen gölgeler

Karanlık. Onun adını bağırıyor ve o da çok kızgın bir Rocky'ye gülüyor. Lex'in bir yerlerde durup bizi izlediğini biliyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum ama onu hissediyorum. Bakışları üzerimde ve yüzünü göstermeyeceğini biliyorum ama Rocky buradaysa o da buradadır. Gülümsüyorum çünkü şu anda bana bakıyorsa, onu ne kadar özlediğimi ve önümüzdeki iki saatin bana bir ömür gibi geldiğini hissedebilmesini diliyorum.

Büyük meşe ağacının arkasında onu görüyorum, silueti ve bakışları sürekli benimkine sabitlenmiş. Göz kırpıyorum ve güzel erkeğimin siluetinin rahatlamasını izliyorum.

"Keşke sende olan bende de olsaydı." Emma yanımda durup yıldızlara bakarken iç geçiriyor.

"Neler oluyor, Em? Tate sana zorluk mu çıkarıyor?"

"Hayır, tam tersi. Hiçbir şey umurunda değil. Endişelenmesi gereken başka sürtükleri var."

Kolumu ona doladım, acısını hafifletmeye çalıştım. *Erkekler berbattır.*

"Özür dilerim Em, Tate'in böyle olduğunu bilmiyordum. Kümeste daha bir sürü horoz var."

Kıkırdıyor. "Bunu sana Eric mi
öğretti?" "Başka kim öğretecek?"

***

"Gergin misin?" Adriana trenimi tamir ederken soruyor.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra Lex'i tekrar göreceğim gerçeğiyle sarsılıyorum.

"Zerre kadar değil." Işınlıyorum.

Adriana sonunda bitirdiğini duyurdu. Geride durup beni izliyor.
Zar zor yukarıda
Fısıltıyla, tek duyduğum, "Sözcük yok," oluyor, yüzüne düşen bir damla gözyaşını silmesini izlerken.

"Maskara, Adriana," diye nazikçe azarlıyorum.

Gülüyor, gözlerini bir mendille siliyor. "Gösteri zamanı."

Jen'e göre, kızlar sade bir düğün planlamışlar. Nedimeler ya da sağdıçlar olmayacak ve sade, kısa bir tören yapılacak. Yapmam gereken tek şey, ki şu anda daha fazlasını isteyemezdim, babamla birlikte koridorda yürümek.

Babam kolunu uzatarak fısıldıyor: "Charlie, bundan emin misin?"

Tek bir nefes bile almadan, "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım baba," diye cevap veriyorum.

Kolumu okşuyor, gözlerinde hafif bir yaş birikimi var. *Ben çok hazırım.* Keman 'Can't Help Falling in Love'ı çalmaya başlıyor, tatlı melodi tüylerimi diken diken ediyor.

Uçurumun tepesinde, bizim dediğimiz yerde, yeni bir anı başlamak üzere. Köşeyi döndüğümde gözlerim hemen ona takılıyor. Zümrüt yeşili gözleri o kadar parlak ki, gördüğüm tüm ışıklardan daha parlak ve bu yüzden hiç tereddüt etmeden hem kalbim hem de ayaklarım ona doğru yürüyor*, ev* denilen yere giden yolu buluyorlar.

CHAPTER 26

LEX

Hayatta mükemmellik için çabalarız. İster duygusal, ister fiziksel ya da maddi olsun, mükemmelliğin yalnızca anlık olduğu bize tekrar tekrar hatırlatılır. Doğal içgüdümüz daha büyük bir şeyi arzulamak, isteğimizi, susuzluğumuzu veya daha üstün bir şey bulma arzumuzu keşfetmektir.

İnsanlar olarak beyinlerimiz bu şekilde düşünmeye programlanmıştır, ancak bu gece yarısına doğru beynim yeniden programlandı çünkü mükemmellik tüm güzelliğiyle bir saflık meleği gibi koridordan bana doğru yürüyor.

Charlotte'un gülümsemesi yayılıyor. Birkaç adım sonra nihayet yanımda olacak.

Mark onu bana vermeden önce yanağından öpüyor ve sonra beklediğim, arzuladığım gibi *sarsılıyor.* Her bir parçamı elektriklendiriyor, bana bunu hissettirme gücünün yalnızca *onda* olduğunu sürekli hatırlatıyor.

Onun da bunu hissettiğinden hiç şüphem yok ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama eğilip dudaklarını öpüyorum, o ana kapılıp gidiyorum.

"Charlotte, çok güzelsin," diye fısıldıyorum dudaklarına usulca.

Kutlama görevlisi sözümüzü kesti ve soluk ay ışığı altında, gece yarısını üç dakika geçe sözleri söylemeye başladım.

"*Charlotte Olivia Mason, hayatımızın sonuna kadar sana değer vereceğime ve seni koşulsuz seveceğime söz veriyorum. Aldığım her nefeste ve her*

Kalbimin atışı sadece ve sadece sana ait."

Yüzüğü parmağına geçiriyorum ve konuşma sırası ona gelmeden önce bir kez daha öpüyorum.

"Alexander Matthew Edwards, seni daimi dostum ve sevgi dolu eşim olarak kabul ediyorum. Sana sadık kalacağıma ve kendimi sadece sana ve evliliğimize adayacağıma söz veriyorum. İkimiz de yaşadığımız sürece sana elimi, kalbimi ve soluduğum havayı veriyorum."

Charlotte yüzüğü *tekrar* parmağıma taktı.

Kelimeleri beklemeden onu öptüm. Beş saatlik ayrılık bir ömür gibi geliyor ve şimdi ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde resmen Bay ve Bayan Edwards'ız. En yakınlarımız ve sevdiklerimiz arasında bir kükreme, ıslık ve alkış kopuyor. Arka planda yumuşak bir keman parçası çalıyor ve hiç beklenmedik bir anda ufukta bir gök gürültüsü patlıyor ama Charlotte hiç irkilmiyor. Eskiden bu sesten çok korkardı ve bana nedenini asla açıklamazdı.

"Nasıl oldu da gök gürültüsü seni korkutmadı?"

"Çünkü beni koruyacak sen varsın." Gülümsüyor, kollarını bana doluyor ve birbirimizin içinde kendimizi kaybetmeye devam ediyoruz, Rocky pornografik sınırlara dayandığı için durmamızı söyleyene kadar dudaklarımızın kilidi açılmıyor.

Müzik başladığında uzaklaşıyoruz ve tam burada, yerimizde, bir zamanlar bizim şarkımız olan şarkıyla dans ediyoruz.

"Bu şarkıya bayılıyorum." Charlotte başını omzuma yasladı. "Biliyorum... Emin değildim-"

Parmağını dudaklarıma koyarak sözümü kesiyor. "Sonrasında ne olacağı umurumda değil. Yan yana oturup piyano çaldığımız ve şarkı söylediğimiz o anı kimse silemez. Sonrasında ne olursa olsun, umurumda değil. O an benimle kaldı, o şarkı benimle kaldı ve Lex, o bizim şarkımız. Lekeli değil ve bugün dans etmemiz için onu seçtiğin için teşekkür ederim."

Charlotte ürkütücü derecede sakin, mükemmel bir sakinlik ve vücudumun gevşediğini hissediyorum, karımla bu dansın tadını çıkarmama izin veriyorum.

Kızlar sade bir törenin ardından burada, uçurumun tepesinde daha da sade bir resepsiyon planladılar. Sevdiklerimiz birbirleriyle konuşurken ve yanımızda dans ederken etrafımızı sarıyorlar. Bunu pasta kesimi, benim konuşmam ve ardından bir ay boyunca Charlotte'un tadını çıkaracağım balayımız izleyecek. Bütün gün, bütün gece güzel karımı becereceğim bir ay. *İşte bu cennet.*

Dansımız sırasında etrafımızdaki insanlar bizi tebrik ediyor ama ben Charlotte'a sıkıca tutunmayı başarıyorum çünkü sikik aletim gözüme batıyor. Siktiğimin salağı Eric'in tüm bu olanlardan eğlendiği belli. Sırf ona bir ders vermek için onu kaçırıp kadınların amlarını yüzüne sürtmelerini sağlayacak kadar aklım var. Zonklayan acı dayanılmaz ve rahatlamaya ihtiyacım var, ama kendi düğünümde mastürbasyon yaparken yakalanırsam ne kadar korkunç olur? Nedense diğerlerinin bir sorunu yok. Aslında, Rocky dışında diğerlerini fark edemiyorum, o da oldukça kendini beğenmiş görünüyor. Çoktan serbest bırakıldığından şüpheleniyorum.

Charlotte'a benimle gelmesini işaret ediyorum. Binlerce soru sormadan, elbisesinin eteklerini yere takılmaması için elleriyle kaldırıyor. Elini elime alarak onu patikadan aşağıya doğru götürüyorum, ama yol boyunca çalıların arasından bir hışırtı ve ardından bir kıkırdama duyuyoruz. Duruyorum ve parmaklarımı ağzıma götürerek Charlotte'a sessiz olmasını işaret ediyorum ki kim olduğunu duyabilelim.

"Andrew... tam orada..."

Oh, lanet olsun, hayır!

Annemle babamın seks yapma fikrinin tüm zamanların en büyük kâbusu olduğunu çok iyi bilen Charlotte kahkahalarına engel olamayıp ağzını kapatırken kollarından zorla tutuyorum. Yine de general her nasılsa Viagra ile o kadar dolmuş ki selamlaması hiç durmuyor. Onu patikadan aşağıya doğru yönlendirmeye devam ederken, izole edilmiş mağarayı buluyorum ve onu içeri çekiyorum.

Taş duvara yaslanıp dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. "Lex, herkes bizi bekliyor..."

"Onlar için endişelenme, Rocky her şeyi halleder. Seni şimdi karım olarak becermem gerekiyor. Otel odamıza döndüğümüzde seninle tatlı bir sevişme yapacağıma söz veriyorum ama şu anda seni becermem gerekiyor."

Elbisesini kaldırıp içine daldığımda hiç itiraz etmiyor, küçük çığlığının sesi mağarada yankılanıyor.

"Seni itfaiyecilerle gördüm Charlotte. Beni çok kıskandırdı. Seni bu şekilde becererek bana ait olduğunu gösteriyorum. *Sonsuza kadar birlikte takıntılıyız*, demiştik. Sana takıntılıyım, yaptığın her hareketi, başka bir adama her bakışını izliyorum."

Tek kelime etmiyor, sadece beni kendine daha sıkı çekiyor ve daha fazlası için yalvarıyor. "İtfaiyeciye dokunduğumu gördün mü? Ona baktığımı gördün mü?

sik?" diye soruyor, alaycı bir şekilde.

Oh, ne yaptığını biliyor, kıskançlığımın öfkeli testosteronumu tüketmesine izin veriyor. Kıçını kavrıyorum, tırnaklarımın ona battığını bilecek kadar sıkı kavrıyorum. Yeterince derine inemiyorum. *Sakin ol, bebeğe zarar verme.*

"Evet, yaptım ve seni o sahneden söküp atmak istedim. Sen *benim* karımsın, *benim karım*..."

Sözlerim onu tam beş saniye içinde çözüleceğim konusunda uyarıyor.

İçimi acımasızca ve çok büyük bir güçle parçalıyor, bacaklarım titremeye başlıyor, dengemi korumak için mücadele ediyorum ve destek için duvara tutunuyorum.

Etrafımda, inlerken sıkıyor. Tüm vücudum en ufak bir dokunuşa duyarlı bir şekilde öne doğru sarsılıyor. Charlotte Viagra'dan haberdar olduğunu itiraf edene kadar bir an durup nefeslerimizi tutuyoruz.

"Charlotte, garanti ederim ki o olmadan da seni unutulana kadar beceririrdim. Bu gece çok güzel göründüğünü daha önce söylemiş miydim?"

"Evet, ama sadece yüz kere falan. Emin olmak için tekrar duymam gerekebilir."

"Hmm... Çok ukala biriyle evlendim. Charlotte Edwards, çok güzel görünüyorsun."

"Bu daha iyi, ve sen, kocam, bir çubuk üzerinde seks gibi görünüyorsun. Üzgünüm, yakışıklı göründüğünü biliyorsun ama bu smokin beni delicesine azdırıyor. İşte, söyledim. Düğün konuşması için uygunsuz ama hey, ben buyum."

"Sanırım kutsal düğün kutlamasını dikkate almadığımız dakikalar önce ortaya çıktı ve ihtiyaç duymanız halinde bunu size *tekrar* hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

"İşte Viagra böyle konuşur." Kıkırdıyor.

Geri dönüyoruz ve faaliyetlerimize devam ederken Rocky beni hemen kenara çekiyor. Tuhaf biri gibi yakamı kokluyor.

"Dostum, on dakika dedim. Neden üflemen bu kadar uzun sürdü?" Rocky gözlerini kısarak şikayet ediyor. "Chicago *ve* Barry Manilow'un bir yorumunu yapmak zorunda kaldım."

"Ve kalabalık hala burada mı?"

"Dostum, amcık gibi kokuyorsun."

Charlotte annesini benimle buluşması için sürüklediğinde yüzüne bir tokat atmaya hazırdım. Boğazını temizliyor ve Maria sabırla tüm dikkatimi bana vermemi bekliyor.

"Daha önce farklı koşullar altında tanıştığınızı biliyorum ama anne, seni kocam Lex Edwards ile tanıştırmak istiyorum *ve* ona kötü karma falan göndermeye başlamadan önce unutma ki o bizim bebeğimizin de babası. İşte böyle," diyor kesin bir ifadeyle.

Kibarlık olsun diye ona bir merhaba öpücüğü vermek için eğiliyorum ama tıpkı ilk karşılaşmamızda olduğu gibi elini yanağımın üzerine koyuyor. Saygılı olmak için elimden geleni yapıyorum ama ona duyduğum kızgınlığı görmezden gelmek zor çünkü Charlotte'un hayatına devam ettiği yalanını söyleyen oydu. Eğer bu olmasaydı, kim bilir neler olurdu? Belki de dünyada bir göçebe gibi dolaşarak sekiz yılımı boşa harcamazdım.

Ona olan kızgınlığımı hissettiğinden emin, elini hemen geri çekiyor. Yüzü umutsuz görünüyor ve Adriana ile bana yalanlar söyleyerek evrene büyük bir kazık attığını biliyor olmalı.

Charlotte, Kate tarafından aranıyor.

Ayrılmadan önce fısıldıyor, "Bırak gitsin."

Bunu nasıl bırakabilirim? Bu kadın beni çok kızdırıyor.

"Cometemos errores cuando estamos tratando de proteger a la persona que amamos. Sevdiğimiz kişiyi korumaya çalışırken hatalar yaparız*."*

"Sevdiklerimizi korumaya çalışırken hatalar yaparız. Sekiz yılımı benimkini düzeltmeye çalışarak geçirdiğim için bunu bilmem gerekirdi," diye acı bir şekilde cevap veriyorum.

"O halde nasıl hissettiğimi anlamalısın."

"Deniyorum. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Bir şeyler görüyorum,

Alex..." "Lex," diye

düzeltiyorum.

"Sen onun gözünde hala Alex'sin. Yeni bir kişiliğe sahip olduğunu düşünüyor olabilirsin ama Charlotte seni hala Alex olarak görüyor. Aşık olduğu kişi olarak. Bahsettiğin bu 'Lex' sadece ona zarar verebilir. Aldatma ve kendini yok etme dünyasında kaybolmuş bir adam oldu. Belki de kendine bakmalı ve gerçekte kim olduğunu bulmalısın," diye uyarıyor.

"Charlotte'u tekrar inciteceğimi mi düşünüyorsun?"

Bu kadın kim olduğunu sanıyor! Charlotte'un annesi olması sikimde bile değil.

"Sanmıyorum, biliyorum," diyor

bana. "Yanılıyorsun, tamam mı?"

"Bu hediye büyük teyzemden bana geçti. Gücü çok kuvvetli ve zaman zaman farkında bile olmuyorum. Öngörü orada, beni kör ediyor ve yoluna çıkanları bilgilendirmem için beni uyarıyor."

"Senin saçmalıklarına inanmıyorum, Maria. Charlotte'un annesi olman umurumda değil. Bana kızını kıskanıyormuşsun gibi geliyor çünkü o senin bulamadığın bir şeyi buldu. Onun aklını zehirleme. Onu rahat bırak ve kendi kararlarını vermesine izin ver."

Gözlerimin içine boş boş bakarken, bakışları Charlotte'un Kate'le birlikte durduğu yere kayıyor. Charlotte gülüyor, mutlu ve memnun. Hiçbir şey ama hiçbir şey bunu bir daha değiştiremeyecek.

"Buraya onun zihnini zehirlemeye gelmedim. Onun yoluna karar verildi. Öte yandan senin hala kendi yolunu değiştirme şansın var." Bunlar uzaklaşmadan önceki veda sözleri.

Ona olan öfkemi gizleyemediğim için Mark'ın yanımda durduğunun farkında değilim. Elini omzuma koyup okşuyor.

"Onun saçmalıklarını dinleme. Hiçbir şeye karar verilmedi, böyle şeyler kafana kötü tohumlar eker. Yıllarca bu saçmalıkları dinledim, bilmem gerekirdi," diye saçmalıyor.

Artık çok geç. Sözleri vicdanıma sızıyor, yavaş yavaş bir tohum ekiyor. Charlotte'u tekrar incitebilir miyim? Nasıl? Onsuz var olamayacağımı biliyorum, bu yüzden onu uzaklaştırma düşüncesi kendime acı veriyor.

Düğün günümde düşünmek istediğim şey bu değil. Salla gitsin Lex, kıskançlık çirkin bir özelliktir, hepsi bu.

Charlotte'u bulmak için etrafı tarıyorum, bir ömür boyu sadece ikimiz olacağımıza dair bana güven vermesi için onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum. BJ ve Eric'in yanında duruyor, gülüyor ve kaygısız, BJ kolunu ona dolamış. O sinsi bir piç ve hiç düşünmeden onlara doğru ilerliyorum.

"Dostum, neden beni henüz sevgili eşinle tanıştırmadın? Onu kendim avlamak zorunda kaldım ve sana ne diyeceğim, bu kesinlikle bir bakıcı." Gülüyor, ona sıkı sıkı sarılıyor*, benim hoşuma gitmeyecek kadar sıkı*.

Charlotte, "BJ, bunu sadece seni paran için koşturduğum için söylüyorsun," diye azarlıyor.

"Sen çok iyi bir kuşsun, Charlie. Şimdi bana iyi arkadaşım Kate'i nerede bulabileceğimi söyle. Benden kaçtı."

"Aletini pantolonunun içinde ve Kate'den uzak tutmaya ne dersin?"

Bir kahkaha patlatarak Charlotte'un kolunu kendime doğru çektim. BJ gitmesine izin verdi ve suratını asarak Kate'in soğukkanlı bir kaltak olduğunu anlatmaya devam etti

Charlotte ona haddini bildirene kadar. Onu sevmemin bir başka nedeni.

"Kate senden hiç bahsetmedi, BJ. Bahsetmiş olsaydı şimdiye kadar boyunu posunu öğrenmiş olurdum." Eric sırıttı.

"Eric..." Uyarıyorum.

Adriana beni kenara çekince konuşmamız yarıda kesildi. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, konuşma zamanı. Kâğıda bir şey yazmama gerek yok. Kanatlanacağım, konuşmak üzere olduğum kelimelerin arkasında bu kadar güven var. Adriana kalabalığın dikkatini çekmeye çalışırken, babam kulağına bir şeyler fısıldıyor, onu bana bakmaya zorluyor ve benden dayanmamı istiyor.

Babam bir konuşma hazırladı, benim hoşnutsuzluğuma rağmen.

"Ben az konuşan bir adamım ama umarım söylediğim sözler derinlik taşır. Dokuz yıl önce Charlie ve Lex'i tanıyan herkes için bugün kaçınılmazdı." Bakışları anneme kayıyor, annem güven verici bir şekilde gülümsüyor ve devam ediyor: "Charlie, sen hayatıma küçük bir kız olarak girdin ve kızımın en iyi arkadaşı oldun. Hayat bazı ters köşeler yarattı, ama işte buradasın, tanımaktan onur duyduğum en güçlü kadın olarak duruyorsun. Yirmi yıl önce benim kızım oldun ve bu dönüm noktasını ancak bugün kutlayabildik."

Charlotte anneme tutunuyor, elinde bir mendil, ikisi de yüzlerini siliyor. Babam duraklıyor, sesi hafifçe titriyor.

"Lex, farklılıklarımız olduğunu biliyorum. Neredeyse hiçbir konuda aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama evlat*, beni gururlandırdın.* Her gün dönüştüğün adamdan zevk alıyorum. Benim değil, kendi hayallerinin peşinden gitmem için benimle dişe diş mücadele ettin ve bugün burada durup bana meydan okuduğun ve kendi başına bir adam olduğunu görmemi sağladığın için sana teşekkür ediyorum. Seni seviyorum, sana hayranım ve beni daha iyi bir insan yaptığın için teşekkür ederim."

Kahretsin, kaçındığım o lanet noktayı, babam tarafından kabul edilmeyi arzulayan en zayıf yanımı vurdu. Bana doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı. Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca bırakmadım. Rocky'nin sesi kafamın içinde çınlıyor ve am gibi koktuğunu söyleyerek ışık hızından daha hızlı uzaklaşmamı sağlıyor.

Herkes alkışlıyor ve şimdi biraz gergin hissediyorum, her şeyi berbat edeceğimden ve bana inanmayacağından korkuyorum. *Hadi ama Lex, bu imkansız.*

"Charlotte'a neden tam adıyla hitap ettiğimi merak edenler için, bunun nedeni aylar önce ona başkaları gibi olmadığımı söylemiş olmam. Ben bu güzel kadını gören ve o benim olana kadar durmayacak olan bir adamdım.

Diğerleri denedi ve başarısız oldular ve yaptığım tüm hatalardan sonra bile Charlotte hayatınıza girdiğinde asla geriye bakamayacağınızı biliyorum."

Ellerini uzatıp benimkilere koyuyor, ben de sıcaklığın içime yayılmasına izin veriyorum.

"Charlotte Olivia Edwards, sen benim karımsın, her sabah nefes alma sebebimsin. Senden uzakta olduğumda acı çekiyorum ve sana yakın olduğumda acı çekiyorum. Işığı görüyorum ve sen oradasın, onu parlatıyorsun. Sana sahip olduğum için artık tamamlandım ve yakında bana bir erkeğin isteyebileceği en büyük hediyeyi vereceksin.

"Senin kocan olacağıma söz verdim, ama burada dururken aynı zamanda bir baba olacağıma da söz veriyorum. Çocuklarımıza, ailem tarafından bana gösterildiği gibi değer vereceğime ve onları seveceğime söz veriyorum. Bir zamanlar yavaş yavaş ölüyordum ve beni yeniden hayata döndürdüğün için sana sonsuza dek borçlu kalacağım. Charlotte, benim güzel karım, seni sadece olduğun kişi için değil, seninleyken olduğum kişi için de seviyorum."

Bir damla gözyaşı zarifçe dudaklarına dökülürken, beni usulca öpüp anlaşmayı mühürlemeden önce 'Seni seviyorum' diyor.

Biz resmen biriz.

Bizim için en önemli olan herkesin önünde.

CHAPTER 27

CHARLIE

Elim onunkine dolanmış bir şekilde pencereden dışarı bakarken hareketsiz oturuyorum.

Bulutların üzerinde parlayan ışıktan başka bir şey yok. Bir ay boyunca Avrupa'yı gezdikten sonra Londra'ya gidiyoruz. Nikki ve Tate gitmeme izin verecek kadar nazik davrandılar, özellikle de seyahat edememin uzun sürmeyeceğini bildikleri için.

Hayatım boyunca hiç bu kadar rahat ve heyecanlı olmamıştım. Tropik adalardan tarihi mimariye kadar dünya çapında deneyimlediğim yerler ve bunun bizim balayımız olduğu sürekli hatırlatıldığı için seks hiç durmadı. Lex doyumsuzdu ve ben kendimi kötü sanıyordum. Ağrım olduğu günler vardı ve o günler gezmek için odadan dışarı çıktığımız günlerdi, ama bu sadece daha ateşli seks için odaya geri dönmemizle sonuçlandı.

Uçak Heathrow'a indiğinde heyecanıma engel olamıyorum. Buraya ilk kez geliyorum ve tek düşünebildiğim kraliyet ailesiyle tanışmak. *Evet, sanki öyle bir şey olacakmış gibi, ama herkes İngiltere Kraliçesi'ni tanıyor, değil mi?* Lex ise gergin görünüyor. Uçakta ona oral seks yapmayı teklif ettim ama hayal kırıklığına uğradığım için nazikçe reddetti.

Arabayla geçerken telefonumu çıkarıp Big Ben'in fotoğraflarını çekiyorum. Griswold'ların dev kavşaktan çıkmak için yaptıkları nafile girişimi hatırlatıyor ve bu da beni kahkahalarla güldürüyor. Eric çok kıskandı ve bana bir

Ziyaret etmemi istediği yerlerin uzun bir listesi vardı, ateşli bir gey kulübü de dahil. Neden şaşırmadım ki?

Şoförün Lex'in dairesine yanaşması uzun sürmüyor. Evi hakkında nadiren konuşur, neredeyse her seferinde bu konudan kaçar. Londra'ya gelmemizi kabul ettiğinde çok şaşırmıştım ama Kate'e göre New York'a taşınmadan önce Londra'daki ofisinde yarım kalan bazı işleri tamamlaması gerekiyormuş. Bunu bana söylemediği için sinirlendim ve bunun sonucunda Yunan Adaları'ndaki plajda ateşli bir seksin ardından mini bir kavga çıktı.

Çatı katına ulaşana kadar asansöre biniyoruz. Ellerini kendine saklıyor, kesinlikle bir şeyler ters gidiyor ve Yüce Tanrım, bir katır kadar inatçı.

Kapılar açıldığında çenem düştü.

"Vay anasını, burası senin evin mi?"

Benimkinin neredeyse dört katı büyüklüğünde ve Lex'in Manhattan'da daha büyük bir şey almamızdan neden şikayet ettiği şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Dairenin tasarımı koyu ahşap zeminli açık plan bir çatı katıdır ve mobilyalar çoğunlukla beyazdır. Dürüst olmak gerekirse pek yaşanmış ya da ev gibi görünmüyor. Binanın kendisi, çevresindeki bazı eski yapılara kıyasla modern.

"Peki, burada öylece duracak mıyız yoksa beni odana götürüp becerecek misin? Çünkü hala sakso çekmemi kabul etmediğin için kızgınım, ekleyebilirim ki bu sana karşılıksız olarak sunuldu," diye belirtiyorum.

Rahatlıyor ve o güzel gülümsemesi her zamanki gibi içimi eritiyor. Kollarını bacaklarımın altına yerleştirerek beni kaldırıyor ve merdivenlerden yukarı taşıyor.

"Bizim odamız, Charlotte, benim değil."

Lex yatak odasının kapısını açıyor ve önümüzde büyük boy bir yatak duruyor. Düşüncesi bile başımı döndürüyor. Erkek arkadaşının yatak odasını ilk kez görmek gibi, ama lisede değiliz ve o benim kocam.

Beni nazikçe yatağa yatırdı. Hamile olmasaydım beni fırlatıp atacağından hiç şüphem yok. Yatağa ve üzerime tırmanmadan önce ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine atmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

"Seni kaç kez bu yatakta hayal ettiğimi biliyor musun?" "Muhtemelen benim de bu yatakta olmayı hayal ettiğim kadar." "Seni şimdiden uyarıyorum, uzun sürmeyecek. Seni becermemi bekle ve Seni sertçe bedereceğim ve sonra bütün gece seninle tatlı tatlı sevişeceğim," diye fısıldıyor kulağımı dişlerken.

"Şey, ben..." Dudaklarını üzerime bastırıyor, vücudu benimkine baskı yapıyor ama bir şekilde karnıma baskı yapmamayı başarıyor.

"Umarım bu bluza bağlı değilsindir."

Tam konuşmak üzereyken bluzu yırtarak açıyor, göğüslerime gömülürken düğmeleri kopuyor. Vücudum çöküyor *ve* Eric'in kalp krizi geçirdiği görüntüsünü dışarı itiyor çünkü bluz eski Valentino.

Elleri eteğimden yukarı kayıyor, kıçımı öyle sıkı kavrıyor ki zevkten ciyaklamama neden oluyor. Külotumu çıkarmaya çalışıyorum, ama Lex'in başka fikirleri var, onları kenara itiyor ve sikini içime sokuyor.

Sakin ol.

Lex bir sihirbaz gibi çünkü pantolonunun tokasını duymadım. Kendini içeri ve dışarı kaydırarak, daha derine itiyor, dili köprücük kemiğim boyunca ilerleyene kadar ağzı boynumun tabanını sertçe emiyor ve ben çözülüyorum.

***

"Günaydın, Bayan Edwards."

Gözlerimi zar zor açabiliyorum, sürekli sevişmek kadar jetlag de beni yıprattı. Dönüp saate bakıyorum, saat yedi on beş. Lex bu dayanıklılığı nereden buluyor? New York saatine göre beş geri sayacağım.

"Eğer anlamaya çalıştığınız şey buysa, New York'ta saat sabahın ikisi."

"Çok yakışıklı görünüyorsun... yenilebilir..."

Bacaklarımın arasında bir havuz oluştuğunu hissediyorum. Tanrım, kocam mükemmel kıyafeti içinde çok nefis. Yatağın kenarına oturuyor ve ben yardım edemiyorum ama altına gri kravatını sıkıştırdığı yeleğine hayran kalıyorum. Beni yana, geriye ve ileriye doğru becer. Bu adam nasıl giyineceğini biliyor ve yelek pornosu da burada.

"Kadınlar için takım elbisenin erkekler için iç çamaşırı gibi olduğunu biliyor muydun?" diye takılıyorum. Yatak çarşafını çekip çıkarıyor, çıplak vücuduma hayranlıkla bakıyor.

"Erkekler için çıplak bir vücut gibi," diyerek öne doğru eğiliyor ve meme ucumu emiyor. Keyifle c i y a k l ı y o r u m çünkü hamileyken bu his çok daha yoğun. Göğüslerim neredeyse iki katına çıktı ve sonunda bir yabancının hamile miyim yoksa dürüm mü yedim sorusuna cevap verebilecek kadar gösterişliyim.

"Ama geç kalamam," diyor bana, dudaklarını sıkıca bastırarak. "Yağmur kontrolü?"

Surat asıyorum. Çalışmak zorunda olduğunu ve biz seyahatteyken bunun onu yiyip bitirdiğini biliyorum. "Git, akşam görüşürüz."

"Öğle yemeğinden önce ofise uğramaya ne dersin, sonra bir şeyler yeriz?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum, hâlâ Londra'da olduğum için heyecanlıyım. Yataktan kalkacak enerjiyi toplayabildiğim sürece bugün yapmak istediğim çok şey var.

"Benim gitmem gerek. Etrafı karıştırman için seni yalnız bırakayım. Eğer gizli porno zulamı arıyorsan, bilgisayarımda. Şifre Charlotte69Edwards."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Sen ve 69'lar hakkında şaka yapar mıyım?"

Bana veda öpücüğü veriyor ve kapıdan çıkıyor. Bir süre yatakta oyalanıyorum, karnım guruldamadan önce telefonumu kontrol ediyorum ve mutfak çağırıyor. Bilgisayarına gitmeden önce kitaplarına, gardırobuna bakıyorum, ellerimi mükemmel ütülenmiş takım elbiselerinde gezdiriyorum. Tamam, merak ediyorum. *Yani, kim merak etmez ki, değil mi?*

Oturum açtım ve Dosya Gezgini'nin Belgeler bölümünde 'Özel' başlıklı bir klasör buldum. Gözlerimi deviriyorum -ne kadar yaratıcı- ama arama yaparken klasörlerin kategorize edilmesine hazırlıklı değilim, bu yüzden ona bir mesaj gönderiyorum.

Anal konusunda bu kadar hassas olacağını hiç düşünmemiştim.

Kendime gülüyorum. Ona ihtiyacım olduğunda Eric nerede? Bu yorum onun çok hoşuna giderdi.

Eğleniyorsun, görüyorum. Senin analını çok severim.

Oh lanet olsun. Kendi hatan, Charlie. Kapatmaya karar verdim ve dışarı çıktım. Her zaman porno olacak. Kot pantolon, diz üstü çizmeler ve eve dönerken aldığım süslü ceketimi giydim. Saçlarım serbest bırakılmış ve hava gece boyunca soğumuş. New York soğuk, ama Londra donma bölgesine giriyor.

Lex'in ofisine doğru yol alıyorum ve en üst kata varıyorum. Çalışanları bir anda daireler çizmeye başladı. Çoğunluğu sarışın, birkaç kızıl ve siyah saçlı ama bir tane bile esmer *yok* - *ne kontrol manyağı* ama. Ofise doğru yürüyorum.

Yirmili yaşlarda genç bir kız beni karşılıyor. Büyük ihtimalle memelerinden tırnaklarına kadar her şeyi sahte. Gülümseyerek Lex'i görmek istediğimi söyledim.

"Özür dilerim hanımefendi, randevunuz var mıydı?"

"Öncelikle, muhtemelen senden sadece birkaç yaş büyüğüm tatlım, o yüzden 'hanımefendi' saçmalığını geçsek nasıl olur? İkincisi, Lex benim kocam."

"Affedersiniz?"

"Sanırım beni duydunuz, şimdi onu arayacak mısınız yoksa..."

Adımın söylendiğini duyuyorum. Bu Kate. Onu görür görmez yüzüm aydınlandı. Koşup bana sıkıca sarıldı.

"Defol git, Christine, müşterilere kaba davranman konusunda daha önce uyarılmıştın."

"O bir müşteri değil, Bay Edwards'ın karısı olduğunu iddia ediyor." Gülüyor.

"Kesinlikle haklısın. Benimle gel, Charlie. Aptal, kendini beğenmiş küçük..." diye mırıldanıyor kendi kendine. "Burada olduğun için çok mutluyum. Eric sensiz kafasız tavuk gibi koşturup duruyor. Beş dakika önce bana mesaj atıp, çay havlusuyla birlikte kullanman için sana süslü el havluları almamı hatırlattı."

"İğrenç. Acil durumlar için yatağının yanında bir kraliyet el havlusu bulundurmak istediğini söyledi."

"Aman Tanrım, kraliçenin suratına fışkırtabilsin diye mi?"

Kate kapıyı benim için açık tutarken birlikte gülüyoruz. Lex masasında oturuyor. Beni görmek için başını kaldırdığında gülümsüyor. Hoparlörde biri var ama içeri girmem için işaret ediyor. Kate yanımdan ayrılıyor ve ben ne yapacağımı bilemeden masasının yanında duruyorum. Beni kucağına çekiyor ve orada oturmuş, rahatsız bir şekilde, Lex'i anlaşmadan çekilirse bunun bir sözleşme ihlali olacağına ikna etmeye çalışan bir adamı dinliyorum.

Lex sadece çekilmediğini, ancak işi yalnızca New York'tan tamamlayabileceğini belirtiyor. Post-it notunu aldım ve bazı yasal tavsiyeleri ve haklarını karaladım. Ona uzattım ve o da yüksek sesle okudu. Diğer uçtaki ahmak, Lex'le aynı fikirde olmadan önce yüksek sesle iç geçiriyor. Lex kibar bir şekilde, telefonu yüzüne kapatmadan önce ona siktir olup gitmesini söylüyor.

"Hukuk bölümümün başına geçmek istemediğine emin misin?"

"Bu konuşmayı yaptık ve ayrıca size rapor vermek istemiyorum. Kimseye rapor vermek istemiyorum, bu yüzden muayenehanenin sahibi biziz. Ama gerekirse yatak odasında sana *patron* diyebilirim?"

Beni derinden öptü. Ayrı kaldığımız birkaç saat taşaklarını emdi. Lafı

açılmışken, şu an onun taşaklarını emebilirim. *Charlie, seni azgın sürtük,*

Cidden sakin ol.

"Öğle yemeği yiyemem. Eğer çalışırsam, altı gibi evde olabilirim? Bazı teklifler hazırlamam gerekiyor."

"İyi, iyi, ama Harrods'ta kredi kartımın limitini doldurursam, hepsi senin suçun." Cebine uzanıp cüzdanını çıkardı ve bana Amex'ini uzattı. "Ben de sana bunu vermek istiyordum."

"Ne için?"

"Kullanmak için. Ne demek ne için?" diye soruyor sinirlenerek.

"Başlangıç olarak... Kendi başımın çaresine bakabilirim. Senin Amex'ine ihtiyacım yok." "Neden her zaman bu kadar inatçı olmak zorundasın? Al şu lanet kartı.

Bozuk plak gibi hissediyorum. Benim param artık *bizim* paramız."

"Evet, sesim de çizik bir CD gibi çıkıyor. Bunu kabul etmeye hazır değilim. Bana zaman ver."

Çalışanlarının odacıklarına saklanmasına neden olan o korkutucu bakışını atmaya çalışıyor ama ben buna hiç aldırmıyorum. Ben lanet olası bir avukatım ve bu tür gözdağlarını görmezden gelmek üzere eğitildiğim gerçeğinden nefret ettiğini biliyorum. 'Hesaplaşmadan' sonra, hıyarlığı bırakmayı başarıyor ve bana veda öpücüğü veriyor. Londra'nın tadını çıkardıktan ve Eric'in kraliyet el havlusunu bulmayı başardıktan sonra benimle evde buluşacağına söz veriyor.

Kraliyet tavuk paçavrası olarak.

Ellerim alışveriş poşetleriyle dolu olduğu için asansörün düğmesine zar zor basabiliyorum. Evet, sevimli ötesi İngiliz bebek kıyafetleri satın alarak bir tür alışverişkolik oldum.

Kapılar açıldığında, yorgun ayaklarımı oturma odasına sürüklüyorum ve çantaları kanepeye bırakıyorum. Çok yorgunum, jetlag ve bu boktan hava beni hâlâ yoruyor. Eşarbımı çıkararak yatak odasına doğru yürüyorum, ta ki önümdeki manzara beni durdurana kadar. Yüzümdeki kan çekiliyor, atkımı bırakıp gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken kalbim düzensiz atıyor.

"Üzgünüm tatlım, seni Lex sandım."

Kadın rahatsız edici bir kahkaha atıyor ama benim hâlâ dilim tutulmuş, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. *Hadi ama Charlie, espri ve geri dönüşler senin uzmanlık alanın*. Evet, belki bir kadın neredeyse çıplak ve kocanın, hayır, *bizim* yatağımıza kelepçelenmişken değil!

"Buraya nasıl girdin ve sen de kimsin?"

Sorgulama, tamam, bununla başlayalım.

"Benim adım Roxy ve bende bir anahtar var. Lex yıllar önce ellerini üzerimden çekemediği bir dönemde bana vermişti," diye sakince cevap veriyor.

"Geçmiş zaman. Hâlâ buraya girip aynı şeyi bekleyebileceğini düşündüren nedir?" Ses tonumu kontrol etmek için elimden g e l e n i yapıyorum ama bu kişisel bir mesele ve mahkeme salonunda bir müvekkilimi savunmuyorum. Duygularım incindi. Lex tam bir pislik ve her türlü mantıklı düşünce, sahip olduğum gururla birlikte pencereden dışarı çıkıyor.

"Tatlım, Lex müdavimlerini sever. Bunu biliyor olmalısın, tıpkı seksten hoşlandığı gibi. Sert ve baskın. Kadınlarının onu tamamen içine almasını sever. Aletini içimize sokarken çığlık atmamızdan, seni arkadan, yüzüstü, kıç üstü almasından hoşlanıyor. Kıçımızı parmaklamayı sever, bir değil bazen iki..."

Ne dinliyorum ben ya!

Gözyaşlarım akmak üzereydi ama poker suratımı takındım. *Bu kaltağın seni etkilemesine izin verme.*

"Eğer bunun beni rahatsız ettiğini düşünüyorsan, o zaman sen kaybedersin. Bu geçmişte kaldı, Roxy. Hepimizin bir geçmişi var..."

"Kimse Lex'i evcilleştiremez, bu da size bir ders olsun."

"Alyansı takan benim, bebek surat," demek için çabalıyorum, sinirlerimin beni ele vermemesini umuyorum.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve BJ'i içeride görmek için arkamı dönüyorum.

"Roxy, burada ne halt ediyorsun? Al o canavar kıçını ve onları rahat bırak."

"BJ, ne hoş bir sürpriz. Tekrar tag team yapmak ister misin?" Sesinde tiz bir tını ile dudaklarını yalıyor. Bile bile bacaklarını açarken vajinasını görmezden gelmek imkânsız.

"Kemerini bağla, Roxy. Artık burada istenmiyorsun. Şimdi seni buradan sürüklemeden önce eşyalarını topla ve git," diye uyarıyor.

Ben kendimi zor tutarken yanıma gelip bana sarılıyor. Kendimi onun rahatlatmasına izin veriyorum çünkü zihnim cevap bekleyen pek çok soruyla çılgına dönmüş durumda. Lex'in nefes nefese kapıdan koşarak girmesiyle bölünüyoruz, gözleri Roxy ve BJ arasında gidip geliyor, sonra bana odaklanınca üzgün bir bakış atıyor.

"Roxy, buraya nasıl girdin?"

"Lex, bebeğim, hatırlıyor musun... bu anahtarı bana sen vermiştin? Sen ve BJ'in siklerinizi amıma soktuğunuz gece."

Bu kadarı da fazla.

Kendimi BJ'in kucağından çekip çıkarıyorum ve odadan dışarı yöneliyorum. Baş edemiyorum.

Bu iğrenç görüntü artık beynime kazınmış durumda ve onu silmek istiyorum ama hayır, içemem!

"Charlotte, lütfen bekle!" Lex kolumu tutuyor ama elinden kurtulmayı başarıyorum.

"Dokunma bana..." Uyarıyorum.

"Lütfen beni bırakma, Charlotte. Unutma, Julian'ı beceriyordun. Hatta onunla evlenecektin."

Başım dönüp ona bakıyor. *Bir zamanlar Julian'la olan aşk dolu ilişkimi, aynı anda iki sik birden yiyen bu fahişeyle karşılaştırırken ciddi miydi lan bu!*

"Seni terk etmeyeceğim. Ancak, şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var. Madem Julian konusunu açmak istiyorsun, sana beni dairemde, yatağımda, mutfak masasında, kanepede, duşta becerdiği tüm zamanları anlatmama ne dersin... belki şimdi nasıl hissettiğimi anlarsın." BJ'nin beni takip ettiğini fark etmeden hızla daireden çıkıyorum.

"Charlie, bekle!" diye sesleniyor.

Yolda durup bekliyorum çünkü Lex'in geçmişine dair bu kadar çok şeyi barındıran bir şehirde tek başıma nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. "Hadi aşkım, seni bir yere götürelim ve konuşalım."

BJ, sırf hamile olduğumu ve içki içemeyeceğimi bildiği için hızla etrafımda olmayı en sevdiğim kişi haline geliyor. Bir sonraki en iyi şeyi yapıyor - beni bir çikolata kafesine götürüyor. Sadece vitrindeki çikolata fondü çeşmesi bile Lex'in koca götlü bir pislik olduğunu birkaç dakikalığına unutturmaya yetiyor.

Garson bize menüyü okurken tezgâhın yanındaki bir kabine oturuyoruz. BJ ona bize örnek tabağı vermesini söylüyor. Bedenim zihnimle savaşıyor, öfkem yavaş yavaş yatışıyor ve havada tatlı şekerlemelerin kokusu var.

"Bütün çikolatayı o mutfakta yapıyorlar." BJ arka tarafta bir yeri işaret ediyor.

"Buraya sık gelir misin?"

"Ahh, kedi çantadan çıktı. Diyelim ki ben bir müdavimim ve kadınlar teselliye ihtiyaç duyduklarında çikolataya bayılırlar."

Kahkaha beni bulduğunda omuzlarım titriyor. Burası onun zavallı, depresif kadınları getirmek için kullandığı bir yer ve şüphesiz onları çikolatayla doldurduktan sonra spermle dolduruyor.

"BJ, seni sadece iki dakikadır tanıyorum ve senden neden daha azını beklemiyorum?"

"Dinle, Charlie, arkada-"

"Bekârdı, seksten hoşlanıyordu, kirli seksten. Anladım."

Lanet olsun, çok acıyor ama.

"Tamam, bunu tartışmayacağım ama beni dinlemelisin. Lex kadar mutsuz bir adamla hiç tanışmamıştım. Sen onu değiştirdin Charlie, daha iyiye doğru. Roxy'yi dinleme, bırak gitsin ve hayatına devam et. Tanrım, o Roxy, Pamela Anderson'ı bakire gibi gösteriyor."

Küçük bir kahkaha atıyorum, mini fondü çeşmesi de dahil olmak üzere örnek çikolata tabağı önümüze konduğunda bir an için dikkatim dağılıyor. Ben kendimi çikolata cennetinde kaybolmaya bırakırken sessizce oturuyoruz.

"BJ, Roxy ile ne olduğunu anlat bana..."

"Hadi ama tatlım, bunu duymak istemezsin. Bitti ve Lex geri dönmeyecek."

Sessiz kalıyorum. Onu zorlayacağım, aptal adam kodu Londra'da olan Londra'da kalır saçmalığı.

"Söyle bakalım, Kate'i buraya sen mi getirdin?" Sırıtarak konuyu değiştiriyorum. "Vay canına, Kate sert bir kuş. Gözyaşları içinde yıkılacak biri değil.

onun ilişkileri hakkında konuşmak. Hayır, Kate ve ben Lex sayesinde tanıştık. Bu konuda konuşmama izin vermiyor ama temelde onunla birkaç kez yattım. Çuvalın içinde tam bir silah," diye geveliyor.

"Kate bunu söylediğin için taşaklarını keserdi."

Çeşmeye dalarken birlikte gülüyoruz. Tanrım, bu bana az önce olan biten her şeyi unutturuyor. "Beni buraya getirdiğin ve içimi dökmeme izin verdiğin için teşekkür ederim BJ, ama bil diye söylüyorum, pantolonum en iyi arkadaşına ait, o yüzden oraya girmek yok."

"Ne zaman istersen aşkım, beni nerede bulacağını biliyorsun. Dinle, Emma'ya selamlarımı ilet."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Emma mı?"

"Evet, Viagra çok güçlü bir orospu çocuğudur."

Kafeden BJ'nin Emma'ya kazık atmasının şokuyla çıkıyorum. Emma'ya mesaj atmak istiyorum, ama daireye girdiğimde Lex'i kanepede oturmuş, elinde bir içkiyle çökmüş bulduğumda uğraşmam gereken daha büyük şeyler var.

Elini. Dönüp bana bakarken gözleri kan çanağına dönmüştü. Ben söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sessizce oturuyoruz. İkimiz de acı çekiyoruz ve Julian'ın beni güneşin altında her yerde becerdiği konusunda ağzımı bozduktan sonra burada masum olan ben de değilim.

"İkimizin de bir geçmişi var ama ben sırlardan hoşlanmam. Bana ne olduğunu anlatır mısın?" Sesim sakin. Bu benim mahkemedeki sesim, karşı taraf kürsüde saçma bir mazeretle paçayı kurtarmaya çalışırken her seferinde kullandığım ses.

"Ne anlamı var Charlotte? Bitti artık." Sesi titrek. *Ağlıyor muydu?*

"Çünkü bana söylemezsen, hayal gücüm çılgına döner. Ancak hayal gücüm muhtemelen kaba bir uyanışa hazırlanıyor." Kıpırdamadan duruyor, kendine biraz daha likör dolduruyor.

"Onu birkaç kez becerdik. Evet, söyledikleri doğru. Çoğu zaman kokainin etkisindeydim ama bazen ne yaptığımın farkındaydım."

Ahh! Daha fazla soru sormama gerek var mı? Kadınlar, bu sözleri duyduklarında ne kadar incindiklerini ve acı çektiklerini çok iyi bildikleri halde, neden eşlerinin geçmişine dair her aşağılık ayrıntıyı bilmek gibi aptalca bir ihtiyaç duyarlar?

"Bir keresinde, üniversitedeyken, bir kardeşlik partisinde çok sarhoş olmuştum ve ben arkadaşıyla sevişirken bir adamın göğüslerimi okşamasına izin vermiştim."

Lex'in omuzları bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Kahkahasını bastırmaya çalıştığını fark edene kadar nedenini anlayamadım.

"Gerçek hikaye. İşte, size neredeyse üçlü karşılaşmamı anlatıyorum."

"Charlotte," diye mırıldanıyor, elini uzatıp alyansıma dokunurken gözlerindeki zümrüt yeşili bulutlanıyor. "Roxy bana yatağımızda olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdiğinde seni kaybettiğimi sandım."

Onun için acı çekiyorum.

Her şeyini.

Bu onun hatası değil. Geçmişin geri gelip onu ısırmasını kontrol edemeyeceğini biliyorum. Duygusuz davrandım ve Julian meselesi yersizdi ama sormak istediğim bir soru daha var.

"Hiç esmerlerle birlikte olmadığınızı söylemiştiniz. Saç rengi benimkiyle aynı mıydı?"

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Sarışındı. Bugün onu zar zor tanıdım."

Affet onu, Charlie. Taş kalpli bir sürtük olmayı bırak.

"*Onun* hakkında söylediklerinle beni incittin." Lex 'o' kelimesini zar zor söyleyebildi, acısı onu öldürüyordu ve ben de buna katkıda bulundum.

"Bunları söylediğim için özür dilerim. Evet, bunlar gerçek, ama bunları söyledim çünkü onu görmek ve ona yaptıklarınız hakkında benimle konuşma şekli beni kesinlikle çok üzdü."

Gerçek ortaya çıktı ve vücudunun geri teptiğini fark etmemek mümkün değil. On dakika kadar bir işaret bekliyorum ve sonra yavaşça kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Kuytumu buluyorum, evim dediğim yerde kayboluyorum.

"Bunu yapabiliriz, tamam mı? Geçmişin kendini göstermeyeceğine söz veremem ama bana olan sevginden asla şüphe etmeyeceğime söz veriyorum."

"Aynen."

Yavaşça gömleğinin üst düğmelerini açıyorum, elimi göğsüne doğru kaydırıyorum ve kalbinin üzerinde durmasına izin veriyorum. Her atışında benim için, *bizim için* attığını biliyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor, ikimiz de kanepede sessizce düşüncelerimizle otururken saçlarımı okşuyor.

"Yemek, duş, sonra anal."

Lex başını sallıyor, kahkahalar ondan kaçıyor.

"Umarım bu kalıcı olur ve sadece hamilelik hormonları değildir?"

Başımı eğip elimle çenesini okşuyorum. "İçimden bir ses bunun hamilelik hormonlarından kaynaklanmadığını söylüyor Bay Edwards. Bence turnayı gözünden vurdunuz."

"Ne kadar şanslı bir adamım," diyor ukala bir sırıtışla. "Dünyanın en şanslısı."

CHAPTER 28

LEX

O mesaj ekranımda belirdiği anda, eve ciddi bir şekilde geri dönmem gerektiğini biliyordum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, Charlotte'un bunları görmesini umutsuzca engellemeye çalışırken nefeslerim zorlukla dışarı çıkabiliyor. Mesajı tekrar açıyorum ve bu kesinlikle Roxy, her zamanki ağartılmış sarı değil, koyu kahverengi saçlı, bir bileği yatağıma kelepçeli, zar zor giyinmiş ve bacaklarını açmış kendini parmaklıyor.

Bunu tekrar tatmak ister misin Lex? Bütün parmaklar amıma girdi. Gel ve al, bebeğim.

Bu kelimeden nefret ediyorum, 'fahişe' diye bağırıyor. Telefonumu sıkıyorum, öyle güçlü tutuyorum ki avucumun içine girdiğini hissedebiliyorum. Kahrolası orospu, kim olduğunu sanıyor ve içeri nasıl girebildi!

Asansör rahatsız edici derecede yavaş ve kapılar açılır açılmaz ana yatak odasına koşuyorum. Roxy yatağımda yatıyor ve BJ Charlotte'u teselli ederken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. Kocası olarak bile Charlotte'a ulaşamıyorum. Yaşadığı acıyı görmezden gelmek imkansız, gözleri cam gibi ve duruşu çökük. BJ onu tutarak sorguluyor

ama şu anda dayanacak bir ayağım yok. Renkli geçmişimin hasarı yatağımın üzerinde duruyor.

Charlotte tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Onu kendime çekiyorum, ona çaresizce ihtiyaç duyuyorum, bir işaret arıyorum, beni terk etmeyeceğine dair herhangi bir işaret. Gözlerimin içine zar zor bakabiliyor ama sonra beni sakinleştiren sözleri söylüyor - beni terk etmiyor. *Ondan* bahsedinceye kadar rahat bir nefes alıyorum.

İçimi parçalıyor, bıçaklar beni yavaşça kesiyor. Kesikler derin, kanamaya başlıyorlar. İçimden çığlık atıyorum, acı çok dayanılmaz ve sıcaklık, yanma hissi cildimde geziniyor, sonunda kapılar arkasından kapanıyor ve hiçbir şeyim kalmıyor.

Odaya geri döndüğümde tüm bunlar öfkeye dönüşüyor. Hiç konuşmadan Roxy'nin kelepçelerini çözdüm ve onu yataktan sürükledim. Tekme atıp çığlık atıyor, bana mümkün olan her türlü pis ismi sayıyor ama umurumda değil. Onu asansöre itiyorum ve lobiye giden düğmeye basıyorum. Kapılar açıldığında, kolundan çekip onu binanın dışına ve sokağa doğru iterken herkes dönüp bana bakıyor. Orada durmuş, zar zor giyinmiş bir halde, sokağın karşısındaki insanların dönmesine neden olacak kadar yüksek sesle adıma küfrediyor ama ben sadece uzaklaşıyorum.

Asansöre binip yukarı çıkıyorum. Yapmam gereken ilk şey güvenlik kodumu değiştirmek ve bir çilingir çağırmak, ama birden duruyorum, buranın benim için hiçbir şey ifade etmediğini fark ediyorum. Burası benim evim değil, bu yüzden buraya dönmek konusunda bu kadar isteksizdim. Burası son birkaç yıldır nasıl kurumsallaştığımı hatırlatıyor. Beni kurtaracak bir can yeleği olmadan kendi hatalarımın içinde nasıl boğulduğumu.

Telefonumu çıkarıp Kate'i arıyorum ve olanları kısaca anlatıyorum. Şaşırmıyor ve geçmişteki davranışlarımla ilgili bana bir ders veriyor. Normalde bana böyle şeyler söylemeye cesaret edemezdi ama şu anda bir çalışandan çok bir arkadaşa ihtiyacım var. Çatı katını satışa çıkarması için ona talimat verdim. Geçmişimden bir parçaya daha veda ediyorum.

Bir ses duyduğumda görüşüm bulanıklaştı. New York'taki evimizde Charlotte'umu beceren sik kafalının anısını silmek için birkaç kadeh içmiştim. İşkencenin bitmesini dileyerek gözlerimi kapatıyorum.

Aniden, otururken onu yanımda hissediyorum. Odaya bir sessizlik çöküyor ve o da bunu hemen bozuyor. Charlotte'un sesi soğuk, tonu sert. Bu özelliğine alıştım çünkü bu onun savunma avukatı sesi.

Sözlerinin ortasında bir yerde, yavaşça kayıyor ve gerçek Charlotte, üniversite hakkındaki bu saçma hikayeyi anlatarak kendini ortaya çıkarıyor.

Ağzımın kenarları istemsizce kıvrılıyor, yüzeye çıkan küçük kahkaha nöbetlerini tutmaya çalışırken omuzlarım hareket ediyor. Charlotte'un kirli bir geçmişi olan bir seks iblisi olduğunu düşünürken, bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu hatırlıyorum. Sarhoş bir öğrenci derneği partisindeki çifte taciz seansı, onun *üçlü ilişkiye* en yakın karşılaşması. Gülünç, ama delice mantığımın bir yerinde, görüntüler geri dönmenin yolunu buluyor ve bana neden olduğu acıyı ağzımdan kaçırıyorum.

Bunu inkar etmiyor. Gerçekten yalan söylediğine inanıyor muyum? Ve böylece bitti. Geçmişimizin parçaları bir kez daha yüzeye çıktı ve ne olursa olsun, ne söylersek söyleyelim, her parçam hala onun her parçasını istiyor.

Bir engele çarptık ama birlikte atladık ve diğer tarafa geçmeyi başardık.

Londra hem bir lütuf hem de bir lanete dönüştü. Roxy olayı sözde balayımızın son ayağına büyük bir gölge düşürdü. Londra ofisinin yeniden yapılandırılabilecek olması olumlu, bu da artık burada olmama gerek kalmayacağı anlamına geliyor.

Kırmızı kanlı bir Amerikalı olmaya geri döndüm.

***

New York'ta hayat Kate ve benim ofisi yönetmemizle yoğun geçiyor. Çalışan sayımız Londra'dakinden daha fazla ve işlerimiz hızla artıyor. Bebek doğmadan önce Charlotte ile mümkün olduğunca çok yalnız zaman geçirmek istediğim için çalışma saatlerimi düşük tutmayı başarıyorum. Bu, tüm hayatım boyunca mücadele ettiğim bir şey olan yetki verme sanatını öğrenmek anlamına geliyor, ancak Kate ile ona güvenebiliyorum.

Tam olarak ihtiyacım olan şey olduğunu kanıtlıyor ve beni asla hayal kırıklığına uğratmıyor.

Hâlâ Charlotte'un dairesinde yaşıyoruz ve bu durum beni çok rahatsız ediyor, ancak buna tahammül ediyorum çünkü ufukta daha büyük şeyler var. Hayatın kaotik olması ve satın alınacak yerlere bakarken yaptığımız son tartışmayla birlikte, bu konu geri planda kaldı ama bunun çok iyi bir nedeni var.

Charlotte'a Batı Yakası'na olası bir taşınma konusunu açmakta isteksiz davranıyordum. Bu konu birkaç yıldır gündemimdeydi ancak kısa süre önce Los Angeles'taki en iyi yapım şirketlerinden birinin üst düzey yöneticisi bana ulaşarak bir yatırımcı aradığını söyledi. Ama Charlotte'un Manhattan'ı, kariyerini ve en önemlisi arkadaşlarını sevdiğini biliyorum. Onun tüm hayatı

ve bir parçam bebek yüzünden daha fazla strese neden olmak istemiyor.

"Yaşasın, Kate geldi. Çin yemeği getirse iyi olur yoksa kızarırsın Edwards."

Charlotte ön kapıya doğru ilerler. Kate her zamanki gibi sarılmak yerine eğilip Charlotte'un karnını okşar. Charlotte ikinci üç aylık dönemine girdiğinden karnı şişmeye başlamıştır ve göğüsleri inanılmazdır. Hamileliğin açık ara en iyi kısmı.

"Peki, neyi kutluyoruz?" Charlotte bir şişe şarabın mantarını açarken Kate'e sorar.

Kate bana bakıyor, hiçbir şeyden bahsetmemiş olmama şaşırıyor. "Terfi ettim."

Charlotte hemen meraklı bir bakışla bana doğru dönüyor. "Tebrikler! Ne için?"

İşte başlıyoruz.

Beş... dört... üç... iki... bir...

"New York ofisinin müdürü..." Kate duraksıyor, gözleri nedenini açıklamanın tam zamanı olduğu konusunda beni uyarıyor.

"Ama bir dakika, o zaman Lex ne yapacak?"

"Batı Yakası'ndaki diğer projelerle meşgul olurdum..."

Topun düşmesini cesurca bekliyorum.

"Kafam biraz karıştı, lütfen bana son yumurtalı ekmeği uzatır mısın?" Kate ona son yumurtalı ekmeği uzatır, o da afiyetle yer. "'Batı Yakası' derken bizi mi yoksa kendinizi mi kastediyorsunuz?"

"Biz, Charlotte. Seninle bu konuyu daha önce konuşmak istiyordum ama anlaşma ancak bu öğleden sonra imzalandı. Dreamteam Studios'un bir yatırımcıya ihtiyacı var ve ben de uzun zamandır prodüksiyon işine girmek istiyordum. Los Angeles'ta bulunuyorlar." "Yani Los Angeles'a taşınmamız mı gerekecek? Ve ne zaman?" diye soruyor. Sakince.

"Evet, muhtemelen bebek doğduktan sonra Los Angeles'a taşınmamız gerekecek. Bak Charlotte, kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum, muayenehanen burada, arkadaşların da öyle... sadece-"

"Kabullenmesi zor bir durum ve keşke bu konuyu ilk gündeme geldiğinde benimle konuşsaydın," diyerek gözlerini sıkıntıyla kıstı. "Evet, arkadaşlarımı özleyeceğim ve muayenehaneme gelince, Nikki ve ben zaten genişletmeyi düşünüyoruz."

"Bekle, yani gitmek mi istiyorsun?"

"Yeni bir başlangıç yapmak güzel olacak ve Manhattan bir bebek büyütmek için çok kalabalık.

Sadece bir şartım var," diyor yüz ifadesini sertleştirerek. "Neymiş o?" diye soruyorum.

"Oh, senin için değil ama Kate için bir koşul." Charlotte şakacı bir şekilde sırıtıyor.

Kate şaşkınlıkla omuzlarını silkerek bana bakıyor. "Ee... o da ne?"

"Eric'in velayetini almam."

Hepimiz gülüyoruz. Evet, ben bile. Eric birden fazla kez hastalıklı mizahıyla beni eğlendirdi ve eğer bu Charlotte'u mutlu ediyorsa, ben de mutluyum demektir.

"Ama onu tatillerde alıyorum," diye karşı çıkıyor Kate. "Anlaştık."

El sıkışıyorlar ve yakında Los Angeles'ta yeni bir hayata başlayacağımız için daha mutlu olamam. Sinirlerim kaybolurken, en başından beri dürüst olmam gerektiğini fark ediyorum. Charlotte'a hak ettiği saygıyı göstermeliyim ve artık kendi güvensizliklerimin arkasına saklanmamalıyım.

Los Angeles'a taşınmayı planlamak başlı başına büyük bir iş. Charlotte'un her an doğum yapacağı paranoyasıyla gidip gelirken buluyorum kendimi. Henüz otuz ikinci haftasında ama bu endişeden kurtulamıyorum, bu yüzden ne zaman uçmam gerekse annemin onunla kalmasını sağlıyorum. Charlotte şikayet etmiyor. Bütün gün bebeklerden konuşabilirler ve bebeğimi ne kadar sevsem de, bebek bezi cinlerini tartışan bir saatlik bir sohbet sıkıcıdır.

Charlotte internette ev aramakla meşgul ve Los Angeles'a yaptığımız hızlı bir seyahatin ardından Hollywood Tepeleri'nde ikimizin de anında aşık olduğu bir ev buluyoruz. İspanyol tarzı bir ev, karakter dolu ve bolca alanı var. Komşularımız büyük ünlüler, ama Bayan Charming bir kez daha bebek bezi cinlerini tartışarak onları kazandı. Bu benim gitmem için bir işaretti. Meşgul bir şekilde evi inceledim ve bir teklifte bulundum. Bebek doğar doğmaz evimiz olacak ve uçakla gelebileceğiz.

Charlotte kendini Nikki ile meşgul bulur, yeni LA muayenehanesini planlamaktadır. Eric, tahmin edildiği gibi, Hollywood'a taşınmaya hevesli, sürekli gönderdiği mesajlarla bağlantılarımı kullanmam ve Matthew McConaughey'in nerede yaşadığını bulmam için bana yalvarıyor. Ona, hakkında çıkarılacağından hiç şüphem olmayan yasaklama emrini ihlal etmesi halinde, kefaletini ödeyip onu hapisten çıkaracak kişinin ben olmayacağımı hatırlatıp duruyorum.

Mason & Romano'nun zaten bir müşteri tabanı var, çoğunlukla New York'tan Batı Yakası'na taşınan müşterileri. Bu ve ağır hamilelik arasında Charlotte'u yavaşlaması konusunda uyarıyorum.

"Eğer şimdi yavaşlarsam, bundan sonrası yokuş aşağı olacak," diye yakınıyor.

"Charlotte, bebek sahibi olmak yokuş aşağı gitmek değildir," diyerek korkusunu yatıştırmaya çalışıyorum.

"Tabii ki böyle söyleyeceksiniz, vajinanızdan çıkan dev bir kafanız yok!"

Üçüncü üç aylık dönemin en kötü yanı ise ruh halindeki dalgalanmalar. Bir an bebeği kucağına almak için gün sayarken, bir an sonra yokuş aşağı gitmekten bahsediyor. Biliyorum, biliyorum, şikayet etmemeliyim. Fiziksel olarak bunu yaşamak zorunda olan ben olmadığım için sempatik olmalıyım.

Bir de seks var.

Zorlaşıyor.

Charlotte hiç bu kadar güzel görünmemişti ve ona olan arzum daha da artıyor, ama tıpkı bir kutu şeker gibi, ne aldığımı bilmiyorum. Bir hamle yapıyorum ve bana bir boğadan daha hızlı biniyor, ama sonra başka bir hamle yapıyorum ve geri çekiliyor ve horozumun çok büyük ve sperm dolu olduğundan şikayet ediyor ve onu bu 'şişman' duruma getiren şey bu.

Hormonlar, Lex... Hormonları suçla.

Karnı büyüdükçe seks zorlaştı ve köpek stili hızla bir favori haline geldi. Şikayet etmiyorum, sadece elimden geleni yapıyorum. Bir Cuma gecesi geç saatlerde Charlotte, Eric, Kate ve ben dairemizde kutuları topluyorduk. Üçü *Magic Mike'*ı kiralamaya karar verdi, benim onaylamadığım bir şekilde.

Hangi noktada gerçekten ihtiyacım olduğunu ya da hatta istediğimi düşünüyorlar?

erkekleri sahnede soyunurken izlemek beni aşıyor.

"Tamam, dinle, Rocky's'e gidiyorum. Testosteronla takılmam lazım çünkü Eric, takımı gerçekten hayal kırıklığına uğrattın," diye yakınıyorum.

"Lex, ben Pussy takımında değilim. Ben Wang Takımı'ndayım. Bak, Wang Takımı tişörtümü bile giyiyorum!" Ceketinin fermuarını açıyor ve tüm dünyanın görebileceği şekilde kalın harflerle yazıyor.

Charlotte'a veda öpücüğü verip Rocky'lere gidiyorum. Nikki ve Will Jersey'de Nikki'nin annesini ziyaret ediyorlar, bu yüzden oraya vardığımda hiç şaşırmadım ve Rocky porno izliyordu. İnlemeler ve homurdanmalar koridordan duyuluyor, salak herif surround sese bile sahip.

"Sert olmasan iyi edersin," diye uyarıyorum onu.

"Hayır, ben zaten mastürbasyon yaptım. Bu sadece gösteri sonrası." Sırıtıyor.

Elijah gelene kadar orada oturup porno izliyoruz. Pek kendinde görünmüyor ve Rocky ruh halini canlandırmak için biraz kız kıza aksiyon izlemesini öneriyor. İşe yarayıp yaramadığından emin değilim ama tüm film boyunca konuşarak Rocky'yi kızdırmayı başarıyor. Rocky'ye göre porno sessizlik içinde izlenmeli.

Whores'R'Us filminin yarısında Charlotte′dan bir mesaj aldım.

> **Charlotte:** *O yüzden hemen eve gelmen gerek. Seni seviyorum bebeğim ama cidden Magic Mike kanalları doldurdu, ne demek istediğimi anlıyorsundur.*

Gülmek zorundayım, eski Lex bunu okusa kıskanç bir hıyar olurdu, ama bir şekilde son birkaç aydır gevşedim, muhtemelen o benim karım olduğu ve bebeğimi taşıdığı için. Bundan daha fazla güvenceye ihtiyacım yok.

Sorunu halletmek için birazdan evde olacağımı söyleyerek ona geri mesaj atıyorum ve Rocky gitmemize çok seviniyor. Filmleri değiştirdi ve şimdi *Ass-ablanca*'yı izliyor. Aletinin kontrolden çıktığı ve onu mastürbasyon yaparken izlemek istemiyorsak hemen gitmemiz gerektiği konusunda bizi uyarıyor.

Elijah ve ben oradan o kadar hızlı çıktık ki Rocky'nin fermuarını duyabilirdiniz.

Apartmanın dışında Elijah hâlâ sessiz ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Kahve içmek için ona katılmamı istiyor ve azgın Charlotte'a ne kadar ihtiyacım olsa da, içimden bir ses Elijah'ın bana daha çok ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ona biraz geç kalacağımı ve uyumamasını söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Cevap vermiyor, bu yüzden muhtemelen çoktan cevap verdiğini varsayıyorum.

Kahvelerimizi sipariş ederken, Elijah konuşacak cesareti bulana kadar endişeyle şeker paketleriyle oynuyor.

"Kanser geri döndü."

Onu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışarak, dumanı tüten sıcak kahvemi hafif bir titremeyle yere bırakıyorum. Ölümcül sessizliği doğru duyduğumu gösteriyor. "Nasıl? Ve nerede?"

Duraklıyor ve şöyle diyor: "Yine prostat. Kontrol altına alındığı ve kemoterapinin işe yaradığı söylendi ama geçen hafta yaptırdığım testte anormal hücreler tespit edildi ve tekrar ortaya çıktı."

"Adriana biliyor mu?"

"Hayır. Henüz ona söylemedim. Tüp bebek tedavisi görüyor ve çok stres altında."

"Elijah, şu anda bebek sahibi olmaya çalışmanın en iyisi olduğunu sanmıyorum. Ya..." Kahretsin! Sözlerimi geri almak istiyorum.

Bu kadar ürkütücü olmasını istemezdim ama neden şimdi bir aile kurmayı düşünüyorlar ki?

"Biliyorum ve bu konuyu nasıl açacağımdan emin değilim." "Dinle, eğer yardımıma ihtiyacın varsa..."

Telefonum beni korkutuyor. Charlotte arıyor. Anlayacağını bilerek reddet tuşuna bastım.

"Avustralya'da bir klinik var. İleri kemoterapi tedavileri var ama bir yıl süren bir bekleme listesi var."

"Elijah, tabii ki. Ayrıntıları bana mesaj at, en kısa zamanda ilgileneceğim, ama dinle, Adriana'ya ve annemle babama gerçekten söylemen gerekiyor."

Telefon tekrar çaldı. Zihnim düzgün çalışmıyor, bu yüzden reddet tuşuna basıyorum. Elijah'ın kanseri şu anda olabilecek en kötü haber ve kendimi ne kadar hasta ve üzgün hissettiğimden kurtulamıyorum. Onun yaşadıklarının milyon kat daha kötü olduğunu hatırlamak için Elijah'a bakmam yeterli.

"Sağ ol kardeşim. Buna inanabiliyor musun? Yukarıda biri benimle uğraşıyor." Elijah iç çekti.

"Bunu da atlatacağız. Bir kez başardık, yine başarabiliriz." Bu sözleri söylerken telefonum titriyor.

"Birisi gerçekten dikkatini çekmek istiyor." Gülüyor.

Telefonumu çıkarıp mesajı okuyorum, kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oluyor.

Charlotte: *LANET TELEFONUNA CEVAP VER, SUYUM GELDI!*

Gösteri zamanı.

Kahretsin, hazır değilim.

Baba olacağım.

Ben, Lex Edwards, bir bebeğe bakmak zorundayım. *Ben bebekler hakkında ne bilirim ki?*

"Lex, iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Bebek... geliyor."

Elijah ayağa kalkıp masanın üzerine birkaç banknot atarken gözleri büyüyor. "Rocky'nin dediği gibi, hadi buradan defolup gidelim,

dostum."

CHAPTER 29

CHARLIE

Tipik bir Cuma gecesi gibi başlıyor.

Eric ve Kate ile film izliyorum. Bu bizim üçüncü *Magic Mike* gecemiz, ilk ikisi sinemadaki gösterimlerdi. Önümüzdeki sehpada kızarmış tavuk, pizza, Meksika yemekleri ve tatlılardan oluşan açık büfemiz duruyor. Hamile halimi desteklemek için hepimiz mocktail içiyoruz ama Eric'inkinden votka kokusu sızdığına yemin edebilirim. Pantolonunda matara mı var yoksa beni gördüğüne mi sevindi diye sorduğumda "ikisi de" diye cevap veriyor.

Nikki ve Will annesindeyken Lex bizi bırakıp Rocky'nin evine gitti, şüphesiz porno izlemek için. Nikki bir keresinde bana ne zaman gitseler dairelerindeki kağıt mendil kutularının bir şekilde kaybolduğunu söylemişti.

Bu görüntünün anında zihnimden silinmesi gerekiyor.

Sahnede aşırı seksi erkeklerin dans etmesini izlemek, aşağıdaki yangını başlatmanın kesin bir yoludur. Külotumun ne kadar ıslandığını hissettiğimde şaşırdım. Tanrım, hamilelik hormonları cidden kontrolden çıkmış. Lex'e kıçını kaldırıp eve dönmesi için mesaj atıyorum çünkü ben bu kadar ıslandıysam onun da bununla ilgilenmesi gerekiyor.

Sonlara doğru bir yerlerde kendimi rahatsız hissetmeye başlıyorum. Üçüncü üç aylık dönemim şu ana kadar sorunsuz geçti ve daha önümde haftalar var.

bu bebek büyük girişini yapacak. Nedenini tam olarak anlayamıyorum ve iç çamaşırlarımdan utandığım için bunu Eric ve Kate'e nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

Evet, tamam, Ken kılığındaki Matt Bomer aşağıda yasadışı olması gereken şeyler yapıyor, ama yine de, bu sadece bir film ve yine, kocamı gördünüz mü? Düşüncelerimi saklayan biri değilimdir, ama bu oldukça utanç verici, bu yüzden tipik Eric tarzında, "Doğru, şu anda çok ıslandım, yemin ederim bir tsunami kanallarımı sular altında bıraktı."

Eric burritosunu yerken boğuluyor. "Tanrım, Charlie, TENA'ya ihtiyacın var mı? O savaş kıyafetindeki Channing mi?"

Kate, "Bahse girerim Mickey Rourke'du." diyor.

"Sizi kırmak istemem ama bilmiyorum. Bu çok garip. Yani, evet, hepsi seksi ama onlara bakarken azmadım. Belki de vajinam genişledi ve artık azgın hissedemiyorum?"

"Bekle. Vajinan genişliyor mu?" Eric sordu.

"Eric, bunu lisede öğrenmedin mi? Bebek başka nasıl çıkacak?" Kate soruyor.

"Kate, vajina uzmanı olmadığımı sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Her şey beni paranormal aktivite gibi korkutuyor."

"Vajinanın paranormal aktiviteyle ne ilgisi var?" Kate de ben de gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz. Ancak bir burrito daha yediğim için midemde oluşan hafif ağrıyı görmezden gelemiyorum. Cidden, her jalapeno yediğimde olduğu gibi.

Eric, "Öncelikle, mukus ve adet dönemleri var," diye belirtiyor.

"Tamam, bu konuşma çoktan bitti. Üzerimi değiştirmem gerek, ayrıca yemekten dolayı midem gerçekten ağrıyor." Kate ve Eric'in nefes nefese kaldığını duymak için ayağa kalktım.

Hızla arkamı döndüm, ikisi de bembeyaz kesilmişti ve yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı.

"Umm, Ch-Charlie..." Kate kekeliyor. "Sanırım suyun geldi."

Eric, "*Gördün mü!* Paranormal aktivite!" diye bağırır.

***

Eline, sıcaklığına, mükemmel şekilli parmaklarının görünüşüne odaklanmaya çalışıyorum. Beyaz olduklarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, can havliyle sıktıkça kanım çekiliyor. Zihnim hızla çalışıyor ve düşüncelerimin içinde kayboluyorum.

Sadece otuz altı haftalık olduğum ve bu bebeğin geleceği gerçeğinden başka bir şey düşünemiyorum.

Doktorlar ve hemşireler odaya girip çıkıyor, söyledikleri hiçbir şey anlaşılmıyor. Lex ise tıbbi jargonuyla sorular soruyor, doktorlar onun bilgisine şaşırıyor. Onlar gittikten sonra benimle konuşuyor ama ben dinlemeye korkuyorum. Bebeğimizi kaybetme korkusu beni paramparça ediyor.

"Charlotte, lütfen bana bak," diye yalvarıyor.

Eğer bakarsam, ağlayacağım. Gözyaşlarım göz kapaklarımın kenarına oturmuş, yüzümden aşağı akmaya hazır bekliyor.

"Her şey yoluna girecek. Lütfen, bana bak."

Vücudumdaki tüm kasları toplayıp onunla yüzleşmek için harekete geçiyorum. Gözlerim onunkilerle buluştuğu an, taşkın kapılar açılıyor. Makinenin kabloları birbirine dolanmadan beni olabildiğince kucağına çekiyor ve yüzümdeki gözyaşlarını öpüyor.

"Lütfen beni dinleyin."

Başımı sallıyorum, kendimi dinlemeye zorluyorum.

"Bebek ters duruyor ama kalp atışları mükemmel. Kan basıncınız yükseldi ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde düşmezse sezaryen yapmaları gerekebilir."

"Beni kesip açmak mı?" sesim titriyor.

"Evet, ama sadece küçük bir kesi olacak ve ben de ameliyathanede sizinle birlikte olacağım. Hiç acı hissetmeyeceksin, belki sadece biraz baskı hissedeceksin."

Lex'in hissettiği sakinliği yakalamaya çalışarak dikkatle dinliyorum. "Yirmi dört saat mi?"

"Evet. Endişelenme, ben hep burada olacağım ve eğer istersen dışarıda seni bekleyen bir sürü ziyaretçi var."

Elini daha sıkı tutuyorum, resmen ebeveyn olmadan önce karı koca olarak baş başa geçireceğimiz son anın tadını çıkarmak istiyorum.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Etrafımdaki panik sesleri arasında onları açık tutmak için mücadele ediyorum. Kalbim hızla atmaya başlıyor, panik dalgasını mide bulantısı takip ediyor. Uzaklardan tanıdık bir sesin adımı söylediğini duyuyorum. Bu sese odaklanıyorum, çözemediğim bir şey var. Tekrar duyuyorum. Şimdi gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve her zerrem bu sese odaklanmaya çalışıyor.

"Tatlı kızım... her şey yoluna girecek... sus kızım."

Vücudum sarsılıyor ve gözlerim hızla açılıyor. Ses...

Bu benim büyükannem.

Lex paniklemiş görünüyor ve odadaki tüm kaosa rağmen bu huzur beni sarıyor çünkü beni izleyen bir meleğim var - iki melek. Biri duyulabilen ama görülemeyen, diğeri de elimi tutmuş yanımda sabırsızlıkla bekleyen.

"Bebeğin hemen çıkması gerekiyor Charlotte. Ameliyathaneye gitmeliyiz," diyor Lex yumuşak bir sesle.

Gülümsüyorum, önümde uzananlardan korkmuyorum.

Güvendeyiz.

Biz korunuyoruz.

Saat tam 2:46'da Amelia Grace Edwards doğdu. Minik çığlıkları ameliyathanede yankılanıyor ve herkesin neşelenmesine neden oluyor. Etrafımda hastane personeli dolaşıyor ve hemşire bebeği temizlerken onu alıp götürüyor. Saatler sonra Lex yanıma geliyor, kızımızı yüzüme yaslarken yüzü gururla parlıyor.

"Annene merhaba de."

Yüzü yüzüme değdiği anda kendimi tamamlanmış hissediyorum. Dudaklarımı yanaklarında gezdirirken o değerli teni çok yumuşak. Minicik ve mükemmel. Onu tarif edecek başka bir kelime yok.

Görüşüm bulanıklaşırken Lex'e bakmak için dönüyorum. Yüzünden tek bir damla gözyaşı düşüyor, ancak onu tüketen devasa gülümseme tarafından yutuluyor.

"O mükemmel... tıpkı senin gibi," diye mırıldanıyor. "Tıpkı babası gibi."

Hemşire geldi ve Amelia'nın prematüre olduğu için yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürülmesi gerektiğini söyledi. İtiraz etmedim, Lex de etmedi. Onu götürdükleri an, kaybımı hissediyorum. *Tamam, Charlie, bu senin annelik tarafının devreye girmesi. Buna alış çünkü hayatın sonsuza dek değişti.*

Günler bulanık geçiyor. Yorgunluğun ötesindeyim ve iyileşmek için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki vajinam sezaryenden sonra hala sağlam ve hırpalanmış bir *lazanya* gibi görünmüyor - bu benzetme için Eric'e teşekkür edebilirsiniz - ama hala sakat hissediyorum.

Vücudum ağrıyor, farklı bölgelerim ağrıyor ve genel olarak kendimi güçsüz hissediyorum. Kendi başıma kalkıp işemem bir günümü alıyor. *Kateter için Tanrı'ya şükürler olsun.* İkinci gün inanılmaz derecede iğrenç hissediyorum ve duş almaya hazırım.

Duş almak gibi basit bir iş bile büyük bir çaba gerektiriyor. Hemşire ve Lex'in bana yardım etmesi gerekiyor. Görünüşe göre bacaklarım artık işlevlerini yerine getiremeyeceklerine karar vermişler.

Başka bir anneyle ilgilenmek için yanımızdan ayrıldığında, Lex'in

kollarında ağlıyorum, yorgunluktan ve bedenimin durumundan bunalıyorum. Bunu daha da kötüleştiren şey

yarayı görmekten korkmam. Neyse ki hemşire ben hiçbir şey görmeden bandajlarımı değiştiriyor ama Lex onun üzerinde geziniyor ve bu da onun gücüne gidiyor gibi görünüyor. Evet, altmış yaşında gibi ve onun bakışlarına karşı bağışıklığı var, sürtük kıyafetlerini giyen şekerlemecilerin aksine. Yemin ederim beni buradaki diğer hastalardan daha çok ziyaret ettiler. Rocky'nin Nikki olmadan beni her gün ziyaret etmesinin nedeni de bu olabilir.

Amelia'nın dünyadaki en uslu bebek olduğunu ve bizim kutsanmış olduğumuzu söylemek istiyorum. *Yanlış.*

Emzirmiyor. Hemşireler bana emzirmeyle ilgili eğitimler veriyor ve hayal kırıklığına uğrayarak her seferinde ağlıyorum. Diğer bebekler uyurken o gece boyunca çığlık atıyor. Hem fiziksel hem de duygusal olarak tükendim. O her ağladığında hem göğüslerim hem de ben ağlıyorum.

Lex sabah taze simitlerle geldiğinde yine ağlıyorum.

Amelia'yı hemen kucağına alır ve Amelia onun kollarında saatlerce sessiz kalır. Aslında Emily ve ziyarete gelen diğer herkes için de sessiz kalıyor. Benimle yalnız kaldığı o anlarda canavar bir bebeğe dönüşüyor ve sesini buluyor. Hemşirelerden birinde teselli buluyorum. Benimle oturuyor ve vücudumdaki değişiklikleri ve neden her iki saniyede bir hüngür hüngür ağladığımı açıklıyor. Gülünç olmanın ötesine geçiyor.

Amelia ağlarsa, ben de ağlarım.

Portakal suyum battaniyemin üzerine dökülüyor, ağlıyorum. Yatağımın düğmesi çalışmıyor, ağlıyorum.

Ağlamaktan yoruldum.

"Charlie, sen normalsin. Ben de böyleydim. Eğer böyle olmasaydın normal olmazdın," diyor Nikki Amelia'yı ileri geri sallarken.

"Senin böyle olduğunu hatırlamıyorum..."

"Çünkü içimde tuttum, bu da doğum sonrası depresyon yaşadığım için durumu daha da kötüleştirdi."

Anı tetiklenir. "Şimdi hatırlıyorum. Nikki, bu çok zor geliyor. Fiziksel olarak zar zor yürüyebiliyorum. Göğüslerim steroid almış karpuzlara döndü ve Amelia ağlamayı kesmiyor."

Ve işte yine gözyaşları.

"Charlie, dinlenmen, rahatlaman ve Lex'in sana mümkün olduğunca yardım etmesine izin vermen gerekiyor. Ve tabii ki ben de."

"Tamam, seni anlıyorum, hissettiklerimin hepsi normal. Sadece parkta yürüyüş olmadığını söylüyorum ve o aptal Lamaze dersleri ve kitapları

beni buna hazırla."

"Öncesine odaklanıyorlar, sonrasına *değil*. Bir hafta verin, her şey daha iyi olacak. Ayrıca cazibeni de geri kazanacaksın." Göz kırptı.

"Şu anda düşünebileceğim son şey seks. Ayrıca, zaten altı hafta beklemen gerekmiyor mu?"

"Evet, öyle. Seks yapmalısın demiyorum, demek istediğim evdeyken hormonların seni mahvettiğinde ve tek düşünebildiğin Lex'in aletine atlamak olduğunda şaşırma."

"Saçmalama. Beni kendi sürtük standartlarınla yargılama."

"Bahisler açık, Charlie. Onu orkestradaki bir trompet gibi üflemeden önce sana en fazla üç gün veriyorum."

"Dürüst olmak gerekirse Nikki... saçma bir düşünce."

***

"Yeğenim nerede?"

Adriana hazırlıksız bir ziyaret yapmaya karar verir. Daha kötü bir zamanlama olamazdı çünkü eve geleli yirmi dört saatten az olmuştu ve Nikki bahsi kazanmıştı. Ergen bir çocuk kadar azgınım. Lex'i eşinin kazağı ve gri eşofmanlarıyla mutfakta yemek hazırlarken gördüğümde çok şaşırıyorum. Kapının çalındığını duyduğumuzda beynini dağıtmaya hazırdım.

Siktir git!

Adriana hemen Amelia'yı beşiğinden çıkarıp kanepeye oturuyor, mırıldanıyor ve ninniler söylüyor.

"Hamileyim," diyor sessizce.

Şok olmuş bir şekilde baktım. "Hamile misin? Tüp bebek işe yaradı mı?"

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Evet, ama henüz Elijah'a söylemedim."

Eğilip ona sarılıyorum çünkü bu harika bir şey! Yaşları birbirine çok yakın kuzenler. Bundan daha mükemmel olamaz!

Lex elinde yemekle odaya girer. Adriana ona haberi verir ama önce Elijah'ın bilmediği konusunda uyarır. Yüzü solgunlaşır, hayaletleri utandırır. Neredeyse tabakları nasıl düşürdüğünü fark etmemek mümkün değildir. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildir, özellikle de Elijah ve Adriana evli olduklarından ve bir aileye sahip olmak onlar için önem taşıdığından beri.

"Lex, neden mutlu değilsin?" Adriana oldukça sinirli görünerek soruyor.

"Bence önce kocanıza söylemeliydiniz."

"Lex, şu sanat tanıtım kongresi için Avustralya'da. Ona şahsen söylemek istiyorum."

Lex sessizliğini koruyor. Şu anda burnumu sokmak istemiyorum ama kesinlikle yanlış giden bir şeyler var. Ne kadar şeffaf olduğunu fark etmiş olmalı ki hemen kız kardeşine sarılıyor ve tebriklerini sunuyor ama onları yakından izledikçe daha fazlası olduğunu anlıyorum.

Adriana birkaç saat kalıyor ve hamilelik hakkında soru üstüne soru soruyor. Esnemekten kendimi alamadığımda, hem Lex hem de ben kalmasını teklif etmemize rağmen eve gideceğini söylüyor.

Kapıyı arkasından kapattığı anda, kelimeler neredeyse dilimden düşüyor.

"Hamile olduğu için neden üzgünsün?"

Duruşu değişiyor ve elleriyle yüzünü ovuştururken yenilmiş gibi görünüyor. "Elijah'ın kanseri geri döndü."

Kelimelerin aklımda yer etmesi biraz zaman aldı. *Kanser mi?* Adriana bize hamilelik haberini sevinçle verirken ne kanserden bahsediyor ne de aklından geçiyor gibi görünüyordu.

"Geri mi döndü?"

Lex ayağa kalkar ve Amelia'nın beşiğine doğru yürür. Amelia uyuyor ama nedense onu kucağına alıyor ve ona sarılıyor. Sanki biz konuşurken dikkatini dağıtması gerekiyormuş gibi burnunu yüzüne sürtüyor.

"Üçüncü aşamada olduğunu düşünüyoruz. Şu anda Avustralya'da tedavi görüyor."

"Huh... wha..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor, midem bulantıdan delik deşik oluyor. "Adriana neden bana hiçbir şey söylemedi... ve hamile mi?"

Lex yine yüzünü Amelia'nın saçlarına gömüyor. Ne kaçırdığımı tam olarak anlayamıyorum.

"O bilmiyor. Elijah önce bu tedaviyi istiyor. Onlar tüp bebek yaparken Adriana'yı strese sokmak istemiyor."

"Büyük ihtimalle ölebilecekken neden bebek sahibi olmak istesin ki?" Kükrüyorum.

"Charlotte," diye uyarıyor Lex.

"Hayır Lex, neden onun aklını başına getirmedin?" Hızlıca ayağa kalkamadığım için kollarımı göğsümün altında kavuşturarak oturmaya devam ediyorum. Yeni bir

Şu anda bu dünyaya bir çocuk getirmek için verdikleri aptalca karar yüzünden içimde bir öfke dalgası yükseliyor. "En azından Adriana'ya söylemesi için onu ikna et ki bebek delisi olmasın."

"Çünkü Charlie... o daha önce de kanserden kurtuldu. Ölmeyecek, tamam mı... İyi olacak." Sözleri beni ikna etmedi, onu da ikna ettiğinden şüpheliyim.

Sessizce oturuyoruz, sanki hayatımız buna bağlıymış gibi Amelia'ya tutunuyoruz. Zihnimde karışık duygular dolaşıyor ve doğumdan sonraki son hafta neredeyse hiç uyumamış olmama rağmen zihnim kapanmayı reddediyor.

Lex'in haklı olması, yanıldığımı kanıtlaması için dua ediyorum ama daha büyük bir şey bana bir mucizeye ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Onun güçlerini hissediyorum ve sadece bir kişinin korkularımı doğrulayabileceğini biliyorum.

Gecenin geç saatlerinde, Lex kollarında Amelia ile uykuya dalarken telefonuma uzanıyorum. Rehberimde onun numarasını bulup ara tuşuna basıyorum ve mutfağa gidiyorum. Telefon çalıyor ve tam kapatacakken, "Charlie?" diye cevap veriyor.

"Anne, yardımına
ihtiyacım var." "*Corazon,*
sorun ne?"

"Bir okuma yapmanı istiyorum anne. Bazı cevaplara ihtiyacım var..."

CHAPTER 30

LEX

Çocuğunuzun ilk kez ağladığı anda kelimelerin tarif edemeyeceği bir duygu vardır.

Ses, yeni bir hayatın, yeni başlangıçların şafağında çınlıyor ve dünya bir kez daha başka bir melekle kutsanıyor. Bu küçük kıza duyduğum hayranlık beni tek bir dokunuşta tüketti. Bebeklerle ya da çocuklarla aram pek iyi değildir ama bir şekilde bebeğinizi ilk kez kucağınıza aldığınızda hayat bir anda yerli yerine oturuyor.

Onu kucağıma alıp el ve ayak parmaklarını dikkatle saydığımda Amelia her yönüyle mükemmel görünüyor. Elbette minicik ve buruş buruş, bu yüzden kime benzediğini anlamak imkansız. Onunla ilgili her şey o kadar küçük ve narin ki onu kırma korkusuyla mücadele ediyorum. Melek yüzünü dudaklarıma yaklaştırmam için yeterince sakinleşiyor. Kadınların bebeklerin ne kadar harika koktuğundan bahsettiğini biliyorum ama bu ana kadar bunu hiç anlamamıştım. Amelia Grace babasının küçük kızı ve bu dünyaya geleli sadece bir dakikadan az oldu.

Charlotte'a karım dediğim için şu andan daha fazla gurur duyamam. Gücünü topladı ve bilinmeyenle yüzleşti. Onunla gurur duyuyorum ve güzel çocuğumuzu taşıdığı için sonsuza dek minnettarım ve şimdi o yaşıyor, nefes alıyor ve bir ömür boyu bizim olacak.

Her şey bir kasırga gibi görünüyor. Sürekli ziyaretçi akını, uykusuz geceler, ama tüm bunların arasında ayaklarımızı buluyoruz. Hayat tamamen değişti. Artık ofiste saçma sapan saatler geçirmiyorum ve Kate işimin çoğunu devraldı ve ipleri öğreniyor. Los Angeles'a gitmeden önce New York'ta birkaç günümüz kaldı. Dairemiz hemen hemen dolu ve Kate bizden kiralayacak. Charlotte ofiste birkaç saat geçiriyor, Nikki ve Tate ile toplantılar yapıyor ve Charlotte yerleştikten sonra önümüzdeki birkaç ay içinde açılacak olan Los Angeles'taki yeni ofisi planlıyor.

Charlotte'un yapacak işleri olduğu günlerde evde kalıp Amelia ile vakit geçirme fırsatının tadını çıkarıyorum. Tamam, o yumuşak babalardan birine dönüştüm ama yemin ederim bütün gün onun mükemmel yüzüne bakabilirim. Çoğu zaman kolumun kıvrımında yatıyor ve ben de tek elle e-posta yazma sanatını fethetmeyi başarıyorum. Yapmayı en sevdiğim şey onu beslemek. Bu bizim özel bağ kurma zamanımız. Biberonu iyi kullanıyor ama içten içe memeyi tercih ettiğini düşünüyorum.

Kimin yok ki?

Charlotte'un göğüsleri, Tanrım, kocamanlar. İşle ve taşınmakla meşgul olduğumu biliyorum, ama beni yanlamasına sik, onun yanında yürüyen bir ereksiyonum. Altı haftanın minimum iyileşme süresi olması gerekiyordu. Tıp günlerimden bile bunu biliyorum. İkinci haftada Charlotte açgözlü bir azgın köpeğe dönüştü ve bir gece beni gafil avladı.

Sıcak bir his sikimin etrafını sardı. Mmm, bu da ne? Siktir, iyi hissettiriyor. Seks rüyaları, gerçek seks yapamadığında bir sonraki en iyi şeydir. Hisler yoğunlaştıkça battaniyenin altına uzandım ve yumuşak saçlarını hissettim... ama bu gerçek miydi?

Gözlerimi açtım ve karanlıkta bile onun hareketlerini gördüm.

Hay sikeyim. Vay be.

"Charlotte," diye mırıldandım, başını hareket ettirip daha derine iterken ellerimi saçlarında gezdirdim.

Bir an durdu, elini şaftımdan çekip yavaşça hareket ettirdi. "Sabırsızlanıyorum Lex, sana dokunmazsam delireceğim."

"Senin sikimi emmenle uyanmanın ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor musun?"

Başka bir şey söylemedi. Ağzının beni tamamen içine almasıyla birlikte sadece birkaç vuruş daha aldı ve ben bitmiştim, lanet olası yıldızları görüyordum

çünkü karım o kadar iyi baş veriyordu.

Bu evde her şey oral seksle ilgili, ama hey, ben kimim ki şikayet edeyim? İkimiz de sevişmek için yanıp tutuşuyoruz ve bunu yapamadığımız için durum daha da kötüleşiyor. Her gece başka şeyler denedik. Klitorisini okşadım ve boşalmasını sağladım. Biraz meme siktik ama o da her yere fışkıran sütle berbat oldu. Sonra, hepsi arka kapıda oldu.

Tamam, evet, biliyorum, bunu sık sık yapıyoruz ama bu hafta üç kez oldu. Dediğim gibi, dolunay gibi bir şey çünkü ikimiz de hayvanız.

Beşinci haftada resmen pes ettik. *Bir hafta nedir ki, değil mi?*

Gitmeye hazırdım. Charlotte prezervatif kullanmamız gerektiğini söyleyene kadar, çünkü hamile kalmasını önlemek için ne yapacağını henüz bulamamıştı.

Sikimdeki yağmurluklar çok yanlış hissettiriyordu.

Bir kez kullandık ve sonra ona o boku bir daha giymeyeceğimi ve çekilmeyi tercih ettiğimi söyledim. Tabii ki Bayan Cautious bunun bir şaka olduğunu söyledi. Hayatım buna bağlı olsa bile çekip çıkaramazdım.

Tamam, beni orada tutuyor.

Ona babasını görmesini ve emzirdiği için ona mini hap vermesini söyledim.

Bana bunun pek çok açıdan yanlış olduğunu söylemeye devam etti.

Umurumda bile değildi, sadece karımı becermek ve gerçek bir erkek gibi içine üflemek istiyordum. Doğru, bu Rocky'nin söyleyebileceği bir şey gibi geldi. Sonra, herkese *ahbap* diyeceğim.

Los Angeles'a uçacağımız günden bir gün önce Adriana bizi akşam yemeğine davet etti. Adriana'nın Elijah'a telefonda hamile olduğunu söylemekten başka çaresi yoktu çünkü Elijah iki aylığına Avustralya'daydı.

İki hafta önce döndü ve ne yazık ki onu henüz görme şansım olmadı.

Charlotte hala Adriana'nın kanserin geri döndüğünden haberi olmadığı için üzgündü ve ben de ona bunu sır olarak saklamanın bizim değil Elijah'ın kararı olduğunu hatırlatıp durdum.

Onlarla akşam yemeği yemek için Brooklyn'e gidiyoruz ve Charlotte'u Adriana'ya hiçbir şeyden bahsetmemesi konusunda defalarca uyarıyorum.

"Lex, Adriana'dan sır saklamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yıllar önce de bundan hoşlanmıyordum, şimdi de bunu yaparken kendimi rahat hissetmediğimden eminim. Arkadaşlığımızın buna tekrar dayanabileceğinden emin değilim."

Elijah kapıyı açıyor ve beni çok şaşırtacak şekilde iyi görünüyor. Charlotte onu kucaklamaya giderken sırtını sıvazlıyorum, belki biraz fazla uzun sürüyor ve istediğim son şey Adriana'nın şüphelenmesi.

Adriana'nın bizim için akşam yemeği hazırladığı mutfağa giriyoruz. En sevdiğim rostoyu pişirmiş, tıpkı anneminki gibi. Onun bu kadar yakınımda olmasını özleyeceğimden eminim.

Bebek hakkında konuşuyor ve bizi bazı haberlerle şaşırtıyor. "Beklediğimizden biraz daha ilerideyim. Meğer beş aylıkmışım."

"Göbeği tamamen açıklıyor. Gördün mü, sana yediğin çörekler yüzünden olmadığını söylemiştim." Charlotte kıkırdar.

"Ayrıca bebeğin cinsiyetini de öğrendik..."

Lex ve ben sabırsızlıkla bekliyoruz.

"Bir oğlan!" Adriana ciyaklıyor

Charlotte ayağa fırlıyor ve ona sarılıyor, sonra Elijah'a geçiyor. İkisini de tebrik ediyorum ama ona sarıldığımda Elijah'ın vücudundaki sertlikte bir gariplik var. Geri çekilip yüzüne bakıyorum, bir şey arıyorum ama o sadece gülümsüyor. Belki de aşırı tepki veriyorum. Eminim tedavi işe yaramasaydı bana söylerdi.

Yemek çok lezzetliydi ve Adriana'ya teşekkür ettim. O da hemen tatlıya geçmemiz gerektiğini söylüyor. Hanımları mutfakta bırakıp konuşmak için balkona çıkıyoruz.

"Kemoterapi işe yaradı mı? İyi
görünüyorsun." Elijah gülümsemeyi
başarır. "Her şey yolunda." "Hepsini
yakaladılar mı?"

"Temiz sağlık raporu."

Adriana bizi tatlı için çağırdığında sohbetimiz yarıda kesiliyor. Bize bir veda konuşması yapıyor ve hatta ağlıyor. Neden ağladı? Hiçbir fikrim yok. Haftaya bizi görmeye gelecek.

Vedalaştık ve nihayet Batı Yakası'nda yeni bir hayata başlama zamanı geldi.

***

"Yine Eric olmasa iyi olur," diye yakınıyorum Charlotte'un üzerinde yuvarlanırken ve telefonunu bilerek yatağımızın ayak ucuna fırlatırken.

"Bu önemli olabilirdi!"

"Sahilde yoga yapmak, aslında ikinizin takıldığını ve Matthew McConaughey'nin geçip gitmesini beklediğinizi biliyorum, önemli *değil*."

Ağzını açıyor ama avucumu ağzının üzerine koyuyorum. Boştaki elimle geceliğini yukarı kaydırıp içine giriyorum. Ağzını kapattığımda solukları kesiliyor, sabah ritüelimiz bebek telsizinden gelen o tanıdık çığlığa kadar güzel bir şekilde ilerliyor.

Tek kelime ile "horoz engelleyici".

"Bir dakika daha... lütfen," diye yalvarıyorum.

Charlotte büyük silahlarını çıkardı ve ateşli bir dakika içinde kulak mememe o şeyi yaparak kaosun ortasında patlamama neden oldu. Amelia'yla ilgilenmek için beni üzerinden itmeden önce dudaklarımı nazikçe öpüyor.

"O ağlarken nasıl gelebildin, aklım almıyor." Charlotte başını sallar.

"Buna 'karım çok ateşli ve sikimin kendi gündemi var' deniyor."

Odadan çıkmadan önce gülüyor. Telefonunu aldım ve mesajı okudum. Bir de baktım ki Eric. Ona cevap veriyorum.

> **Lex:** *Charlotte sikimin üzerinde yoga yapıyordu. Pardon, erteleyelim mi?*

Bir kahkaha attım ve gönder tuşuna bastım. Ekranda beliren baloncuğu izlerken cevap vermesi saniyeler sürdü.

> *İğrenmeli miyim yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum. Lanet olsun sana Edwards ve sikin! Son zamanlarda bencil bir piç oldu. En iyi arkadaşımı geri istiyorum!*

Charlotte elinde Amelia ile içeri girdi. Onu hemen Charlotte'un kollarından aldım ve en büyük sakızlı gülümsemeyle karşılaştım. Dört aylıkken daha tombullaştı ve gülümsemeye başladı. Gözleri bizimkilerle buluşuyor ve bizi şimdiden tanıdığını biliyorum, bu yüzden onu kendi odasına taşıdık. Beni yanlış anlamayın, onun yanımda olmasını özlüyorum ama karınızı pompalamaya çalışırken bir çocuğun gözlerinin üzerinizde olması büyük bir keyifsizlik.

Beşiğinden bize baktığını fark ettiğimiz an, onun çocuk odasında uyuma zamanının geldiğini anladık. Bizimkinin yanındaki oda, yani Charlotte

endişelenmeyi bırakır ama yine de bir bebek telsizine ihtiyacımız olduğunda ısrar eder.

Herkese göre, tıpkı bana benziyor. Evet, gözlerinden belli oluyor. Charlotte en azından senin olduğunu biliyoruz şakasını yapacak. Bu şaka on saniye sürüyor ve ben ona kolayca olmayabileceğini hatırlatıyorum.

"Sakın bana Eric'i yine kızdırdığını söyleme?" Charlotte, Amelia'yı üzerimden alıp emzirmek için göğsüne yatırırken şikayet ediyor.

"Ama eğlenceli," diye sızlanıyorum, tekrar heyecanlanmamaya çalışıyorum çünkü güzel göğüsleri 'bana bak, bana bak' diye bağırıyor.

"Bütün gün onu dinlemek zorunda olan sen değilsin. Tanrı'ya şükür, bu hafta üç yeni müşterimiz var. Eğer bu olmasaydı, senin kıçın onun hedefi olurdu ve bunu övgü dolu bir şekilde söylemiyorum."

"Siktir, Charlotte, Eric ve benim kıçım hakkında konuşmayı bırak. Hadi seninkinden konuşalım," diye takılıyorum.

"Onu kızdırmayı bırakırsan yaparım."

İçimi çektim ve ona gün için planlarının ne olduğunu sordum. "Amelia ve benim bu sabah oyun grubumuz var, sonra öğle yemeğinden sonra ben ofise giderken annen onu birkaç saatliğine alacak."

Annem ve babam Amelia'dan beş dakikadan fazla uzakta yaşayamayacaklarına karar verdiler. Bir sonraki banliyöde bir ev aldıklarını söyledikleri gün hiç şaşırmadım. Charlotte çok sevindi çünkü annem ve o çok iyi anlaşıyorlar. Babama gelince, hiç fark etmez. Hâlâ Güney Amerika'yı dolaşıp tıbbi yardıma ihtiyacı olan ailelere yardım ediyor. Geride kalan Adriana ama uzun ikna çabalarından sonra Los Angeles'a taşınmaya karar verdiler, böylece bebek doğduğunda daha yakın olacaklardı.

Duşa girdim, üstümü değiştirdim ve kızlarımı öperek ofise gitmeye hazırlandım. Dreamteam Studios oldukça başarılı bir girişim oldu. Kendimi film yapımlarına, oyuncu seçimlerine, aklınıza ne gelirse dahil olurken buldum. Eric ne yaptığımı öğrendiğinde, peşime takılması için bana yalvardı. İki dolarlık bir fahişe gibi başımın etini yediği için izin verdim. Charlotte'a göre Eric'in seks hayatı, New York'ta azalan seks hayatına kıyasla Los Angeles'ta kükreyen bir ateş gibiymiş. Eric'in Hollywood'un önemli isimlerinden biriyle yattığını duyduğum anda Charlotte'u bu gibi detayların medyanın dikkatini çekmemesi için ikisi arasında kalması gerektiği konusunda uyardım.

Asistanım Kate olmadan çalışmak oldukça zor oldu. Kate'in özelliği zeki olması ve bir CEO'nun asistanından daha fazlası olabilecek beyne sahip olmasıdır. New York'ta ve ofiste başarılı oluyor.

iyi çalışıyor, yine de birkaç haftada bir Los Angeles'a uçmayı başarıyor. Bu seyahatler iş gideri olarak sınıflandırılıyor ama Charlotte ile birbirlerini özledikleri için yapılıyor.

Böyle günlerde Kate'in işe gelmeyeceğini biliyorum ama umurumda değil. O kızımızın vaftiz annelerinden biri ve her ziyaretinde onu çok şımartıyor.

Bu da yeniden asistan arayışına girdiğim anlamına geliyor. Kate özgeçmişleri inceledi, telefon mülakatları yaptı ve önümüzdeki hafta benimle yüz yüze mülakat yapmak üzere buraya gelecek.

İşe alma söz konusu olduğunda, işi Kate'e bırakıyorum. Kate benim için çalışmanın ne kadar zor olduğunu ve beklentilerimi çok iyi biliyor. Sadece en iyi adaylarla görüşmeme izin vereceğine güvenim tam. Bu yeni asistanın doldurması gereken büyük görevler var. Eric, ara sıra, birlikte çalışmamızın ne kadar harika olacağına dair ipuçları veriyor. Ona Charlotte'a ait olduğunu ve onu istesem bile, Charlotte emekli olduğunda sıranın kendisine geleceğini söyleyen Kate'den sonra sırada bekleyeceğini söylüyorum. Hiç şansı yok, Charlotte işini *ve Eric'*i seviyor.

Masam el yazmalarıyla dolu ve telefonum çaldığında onları okumak üzereydim.

"Lex, benim. Dinle, taşınmayı ertelememiz gerekebilir. Elijah kendini iyi hissetmiyor ve ben de karaya vurmuş bir balina kadar iriyim."

"Adriana, onun nesi var?" Sesimdeki endişe beni ele veriyor. *Sakin ol lan.*

"Son zamanlarda kendini kötü hissediyor. Muhtemelen kötü bir virüs ve pek iyi beslenemiyor. Birkaç öğrencisinde de aynı hastalık vardı."

"Tamam, dinle, her şeyi halletmeleri için nakliyecileri ayarlamama izin ver. Sen sadece bir sonraki uçakla buraya gel, tamam mı?"

"Lex, Elijah'ın uçacak kadar iyi olduğunu sanmıyorum." Sesi stresli geliyor ve bu şu anki durumunda onun için isteyeceğim son şey.

"Adriana, lütfen beni dinle... Burada bizimle olursan kendimi daha iyi hissederim. Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Tamam Lex, tüm detayları bana mesaj

at." "Teşekkür ederim. Seni seviyorum

Adriana."

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama içimde, ufukta hoş olmayan bir şeyin dolaştığı hissi var. Midem kramplı, neredeyse ağrılı hale geliyor. Göğsümün içindeki ağırlık ağırlaşıyor ve rahatsız edici bir hal alıyor.

"Hey, ben de seni seviyorum, ağabey. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Telefonu kapattığında panik başladı. Bana iyi olduğunu söylemişti, tam olarak sağlık durumunun iyi olduğunu söylemişti ama içimden bir ses buna inanacak kadar saf olduğumu söylüyordu.

Tarayıcımı açıyorum ve Avustralya'da tedavi gördüğü kliniğin faturasını buluyorum. Aylar önce ekstreme yansıdığında tutara dikkat etmemiştim ama şimdi garip bir şekilde düşük olduğunu fark ediyorum. Faturanın üzerindeki numarayı çeviriyorum ve resepsiyon görevlisine ulaşıyorum. Beni tedavi eden uzmana bağlamak konusunda isteksizdi ama birkaç tehditten sonra bağlandım.

Direkt konuya girdim ve ona neler olduğunu sordum.

Uzman bana, "Bay Edwards, bu konuyu sizinle gerçekten tartışamam," diye bilgi verdi.

"Size kim olduğumu hatırlatmama gerek yok. Bunun için para ödedim ve cevap istiyorum."

"Tekrar ediyorum, Bay Edwards, bu gizlidir."

Lanet olsun. Bu piçlerin fona ihtiyacı olduğunu biliyorum. Harika, bunu ona rüşvet vermek için kullan.

"Sydney'deki yeni merkeziniz için fon bulmaya çalıştığınızı biliyorum. Eğer aradığım şeyi bana verirseniz size yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyarım."

Ölü sessizliği var.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsunuz, Bay Edwards?"

"Elijah Evans'ın tedavi faturası neden bu kadar düşük? Kemoterapi tedavisinin pahalı olduğunu biliyorum."

Daha fazla sessizlik.

"Bay Evans tedaviyi reddetti."

Az önce ne dedi?

"Anlamıyorum. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

İçini çekti. "Bay Evans kanser oldukça agresif olduğu için tedaviyi reddetti."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Kekeliyorum.

"Dördüncü evrede. Belki bir yıllık ömrü kaldı. Kalan zamanının tadını çıkarmak istiyor."

Telefon elimden kayıyor, hoparlörden "Bay Edwards, orada mısınız?" diye seslenirken yankılanıyor.

"Ben buradayım..."

Otomatik pilottaymışım gibi telefonu kapatmadan önce onunla konuştuğum son sözler bunlar.

Artık evrenin hayatlarımıza ne yapmaya çalıştığı konusunda kendimi kontrol altında hissetmiyorum. Plan falan yok. Elijah artık yaşamak için savaşmazken nasıl bir plan olabilir ki? Charlotte'a ulaşmak istiyorum ama bu yükü onunla birlikte taşımasını istemiyorum. Saatlerce ekranıma bakıp ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyorum, ta ki en başından beri orada olan cevap kendini gösterene kadar.

Babamı aradım.

Hattaki ağır çatırtılarla cevap veriyor. Derhal eve gelmesini talep ediyorum. Bu bir aile krizi ve böyle zamanlarda bunu atlatmak için hepimizin bir arada olması gerekiyor.

Aile, şu anda sahip olduğumuz tek şey.

***

Annemlerin oturma odasında oturup Adriana ve Elijah'ın gelmesini bekliyoruz. Eric bu gece Amelia'ya bakacak. Burada olmamasının en iyisi olduğunu düşündüm. Neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçük olabilir ama etrafında negatif bir enerji olmasını istemiyorum. Charlotte'a öğrendiklerimi anlattım ve tahmin ettiğim gibi çok üzüldü ve annemle birlikte günlerdir ağlıyor. Annesinin tarot kartlarında okuduğu bir şeyden bahsediyor ama ben onu hemen susturuyorum, benim gözümde saçmalıklarla dolu bir kadından yardım istediği için ona kızıyorum.

Babam güçlü kalmak için elinden geleni yapıyor ama bunun onu yaşlandırdığını görebiliyorum. Son birkaç gündür İlyas'ı iyileştirecek bir tedavi bulabilmek için saatlerimizi çalışma odasında kilitli geçiriyoruz ama içten içe bunun ümitsiz bir vaka olduğunu biliyoruz. Onu sadece bir mucize ve Yüce Tanrı'ya dua etmenin gücü kurtarabilir.

Bize sürekli hatırlattığı önemli şey Adriana için güçlü kalmamız gerektiğidir. Elijah ona hâlâ tek kelime etmedi ve Adriana da onu kötü bir virüsün tükettiğine inanacak kadar saf.

Elijah bu müdahaleyi neden istediğimizi biliyor ve odaya girdiği anda fazla zamanımız olmadığını anlıyorum. Halsiz görünüyor, özellikle de üçüncü trimesterinde olan Adriana'nın yanında dururken. Yüzündeki sağlıklı ışıltı kaybolmuş, gözleri derin bir şekilde çökmüş ve içlerinde sadece bir miktar renk kalmış. Saçları seyrelmiş ama yaz sıcağını bahane ederek kafasını kazıtmış.

"Tatlım." Annem Adriana'yı yanına oturması için çağırıyor. Annemin ne kadar acı çektiğini dönüp bana baktığında anlıyorum, sessiz, çaresiz bir yalvarış

kendimizi en kötüsüne hazırlamak için.

"Bunu çabuk yapabilir miyiz? Elijah kendini pek iyi hissetmiyor." Kanepede yan yana otururlarken Adriana annemin ona tutunmasına izin veriyor.

"Adriana..." Babam Elijah'a bakıyor, olacaklardan korkuyor, bebeğini taşıyan sevdiği kadına yakında yalnız kalacağını söylemek zorunda olduğunu biliyor. Sadece bu düşünce bile beni neredeyse şiddetli bir şekilde hasta ediyor.

Güçlü kal Lex. Adriana'nın sana ihtiyacı var.

"Adriana," Elijah önünde diz çöküyor ve kelimeleri zar zor duyabileceğimiz kadar yumuşak bir sesle fısıldıyor. "Sana yalan söyledim. Bu bir virüs değil... kanser geri döndü."

Adriana başını kaldırıp önce Elijah'a, sonra da hepimize bakıyor. Küçük bir kahkaha atıyor ve ardından daha da yüksek sesle gülüyor. Onunla birlikte gülmediğimizi fark edene kadar sessiz kalıyoruz.

"Ne... Kanser geri döndü de ne demek? Bu bir çeşit hastalıklı şaka mı? Tarih ne? 1 Nisan falan mı? Bekle... kandırılıyor muyum? Hepsi bu, değil mi?"

"Adriana..." Gözlerinin içine bakmaya korkarak mırıldanıyorum.

"Lex, eşek şakalarından nefret edersin. Bana bunun bir şaka olduğunu söyle... hastalıklı, çarpık, zalim bir şaka mı?"

Yüzüm asık bir şekilde onunla göz teması kurmaya çalışıyorum ki bunun bir şaka olmadığını anlasın. Yüzünün inançsızlığa dönüşmesini izliyorum ve aniden odağını tekrar Elijah'a çeviriyor.

"Dördüncü aşama, Adriana. Artık çok geç," diye açıklıyor Elijah, sesi monoton. Sözleri içine işlerken yüzündeki kan çekiliyor. Vücudu geri çekiliyor,

Elleri otomatik olarak karnına doğru uçuyor, titreme başlıyor. "Ne demek 'çok geç'?" diye bağırıyor.

"Adriana, bebeğim, dördüncü evre onun sadece birkaç aylık ömrü kaldığı anlamına geliyor." Babam Elijah'ın sonunda kaybettiği sesini buldu.

"*Yalan söylüyorsunuz!* Charlie... lütfen bana yalan söylediklerini söyle? Bu oynadığınız bir çeşit zalim şaka."

Charlotte'un yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. Uzanıp kontrolsüzce titreyen elini tutuyorum.

"Adriana, çok üzgünüm, söyleyecek sözüm yok," diye haykırıyor Charlotte. Adriana ayağa kalkıyor, ayaklarının üzerinde dengesiz duruyor.

Annem onu tutmak için hızla takip ediyor.

"Bir bebeğimiz olacak. Bir ay sonra bu bebek dünyaya gelecek ve sen

bana sadece birkaç aylık ömrün kaldığını mı söylüyorsun?"

"Adriana, bebeğin sağlığını tehlikeye atmak istemedim." Elijah'ın sesi zar zor duyuluyor.

"Ne anlamı var ki? Bebeğin bir babası olmayacak!"

Hıçkırıklar odada yoğunlaşıyor, annem ve Charlotte önümüzde beliren acıyı gizleyemiyorlar.

Adriana, Elijah ona katılıp sarılana kadar tek bir damla gözyaşı dökmeden öylece durur; birbirlerinin kollarında ağlarken ikisi de yere düşer.

CHAPTER 31

ELIJAH

Amazing Grace, benim gibi bir
zavallıyı kurtaran ses ne kadar tatlı
Bir zamanlar kayboldum, ama şimdi
buldum Kördüm, ama şimdi
görüyorum

Sevgili Adriana'm,

Bu dünyadan Tanrı'nın rehberliğinde ışığa doğru yürüyorum, bu da bana bedenimin hak ettiği huzuru sağlamak için ihtiyacım olan gücü verdi.

Sevgim sonsuza dek güzel oğlumuz Andy'de yaşayacak. O sonsuza dek kutsanmıştır ve ben ikinize de göz kulak olacağıma, kötülükleri ve kâbusları uzak tutacağıma söz veriyorum.

Aşk asla ölmez, Adriana. Senin göremeyeceğin bir yere taşınabilir ama inan bana, o senin her yerinde. Asla durmayacak ve kendini yalnız hissettiğinde, sevgimin seni sonsuza dek kucaklayacağını bilmeni istiyorum.

Hayatım uzun yıllar sürmemiş olabilir, ancak mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazla şekilde tamamlandı. Sen henüz on yedi yaşındayken o sıcak yaz gecesinde futbol sahasında sana gözlerimi diktiğim an, ruh eşim, beni tamamlayacak ve hayallerimi gerçekleştirecek kadın olduğunu anladım.

Adriana, pek çok açıdan bana yaşadığımı hissettirdin ve bana verdiğin en büyük hediye oğlumuzu dünyaya getirmek oldu.

Andy'yi sadece birkaç gün kucağımda tutmuş olabilirim ama o benim oğlum ve onun atan kalbi, ilk nefesleri inanılmaz derecede mutlu ve memnun bir adam olarak ölebilmemin sebebiydi.

Adriana, aşkım, oğlumuzla birlikte yaşamaya devam edeceğine söz ver. Ona hak ettiği her fırsatı ver. İyi ve onurlu bir adam olarak yetişmesine izin ver. Kendi yolunu bulsun ve bir ailenin birliğini anlasın.

Beni sevmekten asla vazgeçmeyeceğini biliyorum ama seni sevecek ve seninle ilgilenecek birini bulman için seni kutsadığımı bil. Seni benim kadar seveceğini söyleyemem, çünkü seni benim sevdiğim ve uzun zamandır sevdiğim gibi sevebilecek birinin varlığından şüpheliyim. Ama lütfen Andy'nin hak ettiği gibi bir baba olacak birini bul. Korktuğun için onu bundan mahrum etme Adriana.

Ne zaman beni özlesen, Andy'nin gözlerine bak. Ben oradayım ve sana bakıyorum.

Sonsuza kadar
seninle, Elijah

CHAPTER 32

CHARLIE

Andrew Elijah Evans doğduktan on gün sonra Elijah'ı kaybettik.

Doktorlar sadece birkaç günlük ömrü kaldığı konusunda bizi uyarmışlardı, ancak bir şekilde şansını yenmeyi başardı ve oğlunun doğumuna tanıklık edebildi. Kendimizi buna ne kadar hazırlamış olursak olalım, nihayet öldüğünde çektiğimiz acıyı dindiremedik. Son birkaç aydır durumu kötüye gitmiş, yaşam kalitesi acımasızca elinden alınmıştı.

Ailesi ve arkadaşları, arka planda 'Amazing Grace'in tatlı, narin sesi söylenirken onu gömdüler. Lex, Adriana'nın yanına oturdu, onu hiç bırakmadı ve Adriana orada donmuş bir şekilde oturdu. Ne bir damla gözyaşı döktü ne de gözünü kırptı. O benim için bir kız kardeş gibiydi ama bana en çok ihtiyacı olduğunu bildiğim bir zamanda ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Büyükannemi ve Anthony'yi kaybettiğimde hissettiğim acı, kocanızı kaybetmekle ve buna ek olarak yeni doğmuş bir çocukla baş başa kalmakla kıyaslanamaz bile.

Onunla konuşmak için elimden geleni yapıyorum ama o her seferinde susuyor, *Lex* hariç herkesten uzaklaşıyor.

Emily, Andy'yi kollarında sallayarak uyuturken insanlar son görevlerini yerine getiriyorlar. Andrew ailemizin reisi olarak başını dik tutuyor. Ne söyleyeceğini ve ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyor. O zamanlar çok az şey biliyordum.

Bunun ailemizi ne kadar etkileyeceğini o zaman anlamıştım. Böylesine güzel bir ruhu kaybetmenin cezasını neden çektiğinizi bilmeden, adımlarınızı zorlukla atarak bu ayakkabıların içinde yürümeyi hayal etmek bile imkansız.

Adriana'nın çöküşünü bekliyorum ama asla gelmiyor. Bunun yerine, Adriana benim de çok aşina olduğum karanlık bir yere tırmanıyor. Geçen her saniye için sürekli endişeleniyoruz çünkü içten içe onu kaybedemeyeceğimizi biliyoruz. Her yeni ebeveynin bildiği gibi, yeni doğmuş bir bebek en iyi zamanlarda bile zordur, ancak Adriana'nın kendi içine çekildiğini ve bizden uzaklaştığını görebiliyoruz.

Emily onun yanına taşındı ve Andy'ye tam zamanlı bakıyor. Emily'ye bir mola vermek için her gün ziyaret ediyorum. Nikki ve Kate de Amelia ve iş konusunda bana yardımcı olmak için sık sık buraya geliyorlar. Stres hepimizi etkiliyor ama bir şekilde Adriana'nın bu kabustan uyanması ve Andy'nin de ona ihtiyacı olduğunu anlaması için dua etmeye devam ediyoruz.

Keder kasırgası onu alıp götürüyor ve ne yazık ki Lex'i de beraberinde götürüyor.

Lex ailemizden uzaklaşıyor ve ben kendimi sürekli yalnız buluyorum. Los Angeles'taki hayata alışmak, her yerde emeklemeye başlayan diş çıkaran bir bebek olmadan da yeterince zor. Amelia'ya bakmak ve ara sıra ofiste geçirdiğim saatler arasında zar zor dayanıyorum.

Ama zaman geçiyor ve bildiğimiz hayat sonsuza dek değişiyor.

Evliliğimin parçalanmasının büyüklüğü, Elijah'ın ölümünden bu yana bizi tüketen olayların kederi ve kaosunun ardında saklı. Bunun farkına birkaç hafta önce Nikki ve Kate benimle biraz vakit geçirmek için geldiklerinde vardım. Tabii ki Eric de dışarıda kalmak istemedi ve öğle yemeği için bize katıldı.

Kate duvardaki çerçevelere bakarak, "Buraya çok şey katmışsın Charlie," diyor.

"Sadece meşgul oluyorum,
anlıyor musun?" Bu bir yalan
değil, keşke öyle olsaydı.

Lex'in eve gelmesini beklerken kendimi parmaklarımı oynatırken buluyorum. Son iki haftada eve geldiği zamanları bile sayabilirim. Nikki beni neler olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyor. Bana bir kez baktığında dağılmakta olduğumu anlıyor.

"Charlie, eğer meşgul olmak istiyorsan, Sunset Bulvarı'ndaki şu yeni kulüpte taze etlere bir göz atmalısın," diye söze karışıyor Eric bir yudum alırken

Mimozasından.

"Taze et mi? Sayenizde artık iyi bir sosisin tadını çıkaramıyorum," diye yakınıyor Kate.

"Karl'dan sadece bir kez sosisli sandviç diye bahsettim... hani şu Alman köpek gezdiren adam."

"Bekle... şu köpek gezdiren Alman da kim?" Nikki araya giriyor.

Bir kahkaha attım, arkadaşlarımın etrafında otururken tüm endişelerimden bir anlığına uzaklaştım ve her şeyin eskiden nasıl olduğunun tadını çıkardım. Ama her zaman olduğu gibi, bir anlık mutluluk, boynuma dolanan ve beni aşağı çeken zincirin gölgesinde kalacak.

"Durum güncellemelerimi okumuyor musun? Gerçekten Nikki... Rocky bile Karl'ı biliyor!"

"Eric, senin ve kocam gibi Facebook'ta trollük yapacak vaktim yok. O yüzden açıkla... düzgün bir İngilizceyle lütfen, Eric İngilizcesiyle değil."

"Pekala, müşterilerimizden biri, tanınmış bir aktris, köpek bakıcısı tutuyor. Üç Shih Tzus ve iki Bulldog köpeği var. Karl onlara *Bullshits* diyor..." Eric kendi şakasına kükrüyor, Kate ve ben de onu takip ediyoruz. Çok komik olduğunu kabul etmeliyim.

"Her neyse, Karl her gün onun köpeklerini gezdirmek için para alıyor. Almanya'dan, sosis diyarından buraya yeni taşındı ve şey... Köpekler yeni bakımlı çimlerin üzerine sıçarken onu havuz evinde patlattım."

Kate bir kahkaha patlatıyor ve yanlışlıkla suyunu deviriyor. Kağıt havlu almak için ayağa kalkıyorum, kendi kahkahalarımı bir an için zar zor kontrol edebiliyorum.

"Eric, bu hikayeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanırım sosisli sandviç göndermesi kalın ve sulu olduğu için?" Nikki dudaklarını yalıyor, Kate ve bana baştan çıkarıcı bakışlarından birini fırlatıyor. Ona gözlerimi deviriyorum. Bu kadar çok seks yapan biri için, yemin ederim on altı yaşında yoksun bir çocuk gibi davranıyor.

"Sanırım öyle diyebiliriz... yanında lahana turşusuyla servis edilmesi çok kötü." Eric burnunu sıkıyor.

Kate yumruğunu masaya vuruyor, neredeyse sandalyesinden düşüyor, normalde Eric'in şamatasına bağışıklığı olan Nikki gülmekten kırılıyor ve ben de yanağımdan bir damla yaş süzülene kadar orada oturup arkadaşlarımla eğleniyorum. Ben sert bir insanım ve nadiren yıkılırım ama bu benim krizdeki evliliğim.

Bunu ilk fark eden Nikki oldu. "Charlie, bize neler olduğunu anlatır mısın?"

Sandalyesini yaklaştırıyor ve kollarını bana doluyor. Gergin bir şekilde parmağımdaki bantlarla oynuyorum. Metal, kan akışımı daraltıyormuş gibi geliyor ve onları çıkarmak için can atıyorum.

"Evliliğimde ne haltlar döndüğünü bilmiyorum," diye geveliyorum.

Eric ve Kate hareketsiz kaldılar.

Filtrelenmemiş ağzını ilk açan Eric oldu. "Sence Lex'in bir ilişkisi mi var?"

"*Eric!*" Kate ve Nikki hep bir ağızdan çığlık atıyor.

"Hayır, sorun değil çocuklar. Tabii ki aklımdan geçti. Kocanız size dokunmak şöyle dursun, yüzünüze bile bakmadığında, otomatik olarak aklınıza gelen ilk şey bu oluyor," diye mırıldanıyorum.

"Peki, tamam, bunu bir saniye düşünelim. Kate, sen onun neyin peşinde olduğunu bilmiyor musun?" Eric bilerek soruyu soruyor ve konuyu Lex'in yeni asistanı Montana Black'e getiriyor. Birkaç kez onun ne kadar şımarık olduğu hakkında atıp tutmuştum ve şımarık derken sadece kişiliğini kastetmiyorum. Eric Facebook'ta onu takip ediyor ve bulabildiği her türlü bilgiyi araştırıyor. Heyecan verici şeyler değil tabii ki. Sonuç olarak kocamla benden daha çok vakit geçiriyor.

Lex ile evlendiğimde kıskançlığımı dizginlemenin bir yolunu bulmam gerektiğini fark ettim çünkü diğer insanların davranışları kontrol edebileceğim bir şey değil. Kadınlar internette ve hatta onun yanında bile onun hakkında kaba yorumlar yapıyorlar. Ama günün sonunda o benimle evlenmeyi ve beni sevmeyi seçti.

Geçmiş zaman gibi geliyor.

Şu anda bana karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama 'sevgi' bana isteyerek gösterdiği bir şey değil, daha çok tam tersi.

"Hayır... Artık onun programını görmüyorum. Yani, gerçekten ihtiyacım olursa görebilirim. Yapmamı istediğin şey bu mu? Montana'nın programını hackleyebilir miyim?" Kate endişelenerek telefonunu alır ve bir mesaj yazmaya başlar.

"Hayır, hayır, elbette değil. Dinleyin, muhtemelen sadece paranoyakça davranıyorum. Eminim kendi kendine çözülecektir," diyorum, kimi ikna etmeye çalıştığımdan tam olarak emin değilim, onları mı yoksa kendimi mi? 'İlişki' kelimesi çok çirkin. Bilmem gerekirdi, ne de olsa aylar önce yuva yıkan biri olarak etiketlenmiştim.

Bu karma lanet bir kaltak mı?

Sonunda adresimi buldu mu?

"Kızım... seni en son ne zaman becerdi?" Nikki doğrudan konuya girdi.

Ayaklarımı sürüyorum. Bilmediğimden değil, tam olarak ne zaman olduğunu bildiğimden ve bu beni öldürüyor. Her gece yatağımıza uzanıyorum ve uyku sonradan aklıma gelen bir şey haline geldi. Kokusu çarşaflarımıza sinmiş durumda ve bu kadar hor gören birinin yanında yatmanın işkencesi, sahip olduğum tüm güveni yerle bir etmeye yetiyor.

Ve bir zamanlar beni her yiyip bitirdiğinde gözlerini kaplayan arzu, yerini karanlığa bıraktı.

"Hmm... iki ay önce... Elijah'ın vefatından bir gün önce." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde.

Arkadaşlarımdan şok olmuş bir bakış bekliyorum ama onun yerine her biri ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Gözlerim yaşlarla dolarken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Bunu atlatacaksın, biz varız. Bunu asla unutma." Ben diğer elimi onlarınkinin üzerine koyarken üçü de gülümsüyor.

Şu anda tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

***

Lex ara sıra işten geç geleceğini söylemek için arar, ancak nadiren gece yarısından önce evde olur. Eski alışkanlıklarına yenik düşüyor, kendini işine gömüyor ve boş kalan az zamanını Adriana ve Andy ile geçiriyor.

Beni kırıyor. Her geçen gün daha fazla acı veriyor. Zihnimi meşgul etmeye çalışıyorum ama onsuz yavaş yavaş içten içe ölüyorum. Uykusuzluk başlıyor. Evliliğimi kurtarmaya çalışırken aklımı kaçırıyorum. İşler düzelmedi, aksine daha da kötüye gidiyor. Etrafımızda Amelia olmadan onunla baş başa bir an bulabilmek için mücadele ediyorum. Emily, Lex'in 'Charlie sonrası' günler olarak adlandırdığı günlere geri döndüğünü biliyor ve Lex'in bir saat içinde evde olacağını bildiği için bir hevesle Amelia'yı geceye götürüyor.

Bir saat geçiyor ve hiçbir şey yok. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum, bu yüzden üzerinde çalışmam gereken bazı evraklarla yemek masasına oturuyorum. İki saat sonra arabanın garaj yoluna girdiğini duyuyorum. Eve girmesini beklerken kalbim hızla çarpıyor. Güçlü iradeli Charlie, kocamı görür görmez kümesten kaçmaya karar veriyor. İlişkimizin kötüye gitmesine rağmen onu çok istiyorum.

Bana bakması için, zümrüt yeşili gözlerinin eskiden olduğu gibi bana ziyafet çekmesi için can atıyorum. Birkaç kez, meseleleri kendi ellerimle halletmek zorunda kaldım çünkü o kadar çaresiz hale geldim. Tabii ki,

Duştayken oluyor ve her seferinde içeri g i r i p canımı çıkarmasını diliyorum ama bu asla olmuyor.

"Amelia nerede?" sesi düz. *Harika, "Merhaba, nasılsın?" yok.*

"Annende kalıyorum. Lex, konuşmamız gerek."

"Onu oraya konuşalım diye mi gönderdin?"

"Hayır, annen bana bir mola vermek için onu bu gece yanına almak istedi. Fark etmediysen söyleyeyim, Amelia, iş ve diğer her şeyle başa çıkmaya çalışmak çok zor oluyor."

"*Bunun bir mücadele olduğunu mu düşünüyorsun?"* Bir kahkaha atıyor ama soğuk ve alaycı. "Bir an için kendini Adriana'nın yerine koymaya ne dersin ve sonra bana hala *mücadele edip* etmediğini söyle."

Ne oluyor lan?

Kiminle uğraştığının farkında değil.

Ben tartışmak için doğmuşum, hatta bu konuda diplomam bile var. Son zamanlarda iletişimimizin boyutu bu hale geldi ve beni iyi ya da kötü sevmesi gereken bir adamla tartışmaktan bıktım usandım.

"Sakın beni Adriana ile kıyaslamaya kalkma. Onun acısı hayal edilebilecek en kötü acı ve bunu en kötü düşmanıma bile dilemem, ama sana buna çok yakın ikinci sırada neyin geldiğini söyleyeyim mi? Kocanın ortadan kaybolması, iki ay boyunca sana dokunmaması! Gözlerinizin içine bakamamak ya da medeni bir konuşma yapamamak."

İşte, söylemiştim, bitti! *Al bakalım, seni pislik!*

"Vay canına, ben de evliliğin seksle değil aşkla ilgili olduğunu sanırdım," diye alaycı bir şekilde cevap verir.

"Gerçekten mi Lex? Pislik Lex'e geri mi dönmek istiyorsun? O piçin eve dönüşünü karşılamak için burada kalacağımı sanma." Çenemi dik tutarak külotumu kaptım ve kapıyı arkamdan çarparak odamıza yöneldim. Kaslarım titriyor, nabzımın hızını görmezden gelmek imkânsız. Çok öfkeliyim. Lanet olası pislik her şeyi benim üzerime yıkmaya cüret ediyor.

Telefonumu aldım ve Eric'e bir yere gidip bir şeyler içmem gerektiğini yazdım. Birkaç dakika içinde Melrose'da buluşabileceğimiz bir bar önerdi.

Dolabımın içinde bir çift siyah kot pantolon, arkası açık, çok dar beyaz bir üst ve kıyafeti tamamlamak için askılı altın topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Makyaj masama uğradığımda, stres yüzünden ne kadar kilo verdiğimi fark ediyorum. Dudaklarıma biraz parlatıcı sürüyorum ve saçlarımı

dışarı çıkmıştı. Gözlerimin altındaki koyu halkalardan memnun değilim, biraz fondöten sürüyorum ve maskarayı çıkarıyorum.

Mutfağa geri dönerken anahtarlarımı arıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Sırtını tezgâha dayamış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

En kötüsü de hâlâ beni yakalamasını, domaltmasını ve gelecek haftanın ortasına kadar sikmesini umuyorum. Bana pek çok açıdan ihanet ettiği için *kukumdan* nefret ediyorum. Bir yan not olarak, seksi göründüğümü biliyorum ve bu bluzu bilerek giyiyorum çünkü bayanları Miss America güzellik yarışması için geçit töreni yapıyormuş gibi gösteriyor. *Bir de ondan bir tepki alacağımı bildiğim için.*

"Dışarı. Burada kalmanın anlamı yok." "Bunu mu giyiyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

"Bir şey giymek için senden izin almama gerek yok. Ayrıca, benimle ilgili herhangi bir şey artık senin için önemli görünmediğinden neden umursadığından emin değilim."

Anahtarlarım nerede lan? Her çekmeceyi açıp onları arıyorum ama elim boş dönüyorum.

"Yani yanından geçen her erkeğin o bluzdan fırlayan göğüslerine bakacak olması umurunda değil mi?"

"Umurumda gibi mi görünüyor? Beni gerçekten umursayan biriyle karıştırıyor gibisin. Her neyse, burası bir bar, aş artık bunu," diye karşılık veriyorum.

"Bir bara gitmiyorsun." Ses tonu gergin, karşımda dururken kasları çıkık, uzun boyu ve sert bakışlarıyla beni korkutmaya çalışıyor. Kıskançlık damarıyla mücadele ettiğini görebiliyorum. Hak ettiği cezayı buldu!

"Lex, belli ki ne yaptığım umurunda değil. Sana bu kadarını söylediğim için bile şanslısın çünkü görünüşe göre, her gece eve neden geç geldiğini bilmem gerekmiyor, bu yüzden istediğini düşünebilirsin. O bardaki her siki sikmeye çalışacağımı düşünüyorsan, harika. Belki bu seni evliliğimiz denen bu sahtekârlıktan kurtarır."

Anahtarları görüyorum ve lanet olsun ki arkasındaki tezgahın üzerinde duruyorlar. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Ona doğru yürüyüp arkasına uzanmaktan başka çarem yoktu.

Bunu yapabilirim, güçlü kalabilirim.

Başıyla anahtarların durduğu yeri işaret ediyor ve bana bakıyor. Eski Lex'in kısa da olsa bir bakışı var, sonra o bakış kayboluyor

Tekrar.

Derin bir nefes aldım ve yanına gittim. Etrafında dolanıyorum, anahtarlar için aramızda sadece birkaç santim mesafe var. Bir anlığına oyalanıyorum ve bana biraz fazla taze gelen tıraş losyonunu içime çekiyorum. Çarpık zihnim hemen, sadece bir kokuyu örtmek zorunda olduğu için tekrar sürmüş olabileceği sonucuna varıyor ve hangi kokuyu örtmeniz gerekir? *Kadın kokusu.*

Duygularım hırpalanmış ve egom zedelenmiş bir halde geri çekiliyorum ama eli kolumu sıkıca kavrıyor ve beni hafifçe incitiyor. Gözlerim neredeyse kapanıyor, niyetine aldırmadan herhangi bir dokunuş için çaresizim. Bu dokunuş içimde bir arzu dalgasına neden oluyor ve ahlak kurallarıma şiddetle çarpıyor.

"Sen benim karımsın ve yabancıların önünde kendini küçük düşürmene gerek yok."

Öyle demedi lan!

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum, göğsümde öfke birikiyor.

"Şimdi de sürtük mü oldum? Ben de bu gece biriyle yatmak isteyen sıkılmış, azgın bir ev kadını olduğumu düşünüyordum."

Arka kapıya doğru yürüyüp açıyorum ve ardından 'çok dramatik' bir şekilde kapıyı çarparak kapatıyorum. Oradan yeterince hızlı çıkamıyorum, içimde kabaran öfke bir duygu patlamasına neden oluyor.

Eric, cankurtaranım olarak benimle eşcinsel olmayan bir kulüpte buluştu, çok şaşırdım. Gerekçesi, şirretlikten bıkmış olması ve kafası karışık heteroseksüel bir erkekle birlikte olmak istemesiydi.

Bar tıklım tıklımdı ve kendimi çok yaşlı hissediyordum. Gençlerle dolu olduğu için değil, kendimi aşırı şık hissettiğim için. Görünüşe göre, bugünlerde kıç yanaklarını göstermek bir ön koşul.

Eric'e evde olanlarla ilgili tüm detayları anlatıyorum ve o da bana Lex'in muhtemelen beş dakika içinde burada olacağını ve bedenimi arka odaya sürükleyerek malını talep edeceğini söylüyor. Tabii ki böyle bir şey olmadı ve böylece içki oyunları başladı. Los Angeles'ta arkadaş olduğumuz bazı insanlar bize katılıyor ve Lex bana bir mesaj gönderene kadar son birkaç ayı bir kenara itip eğleniyorum.

> **Lex:** *Bir sonraki hamlenizi çok dikkatli seçin ve parmağınızdaki bandı unutmayın.*

Ciddi mi lan bu? Damarlarımda birkaç kadeh votka dolaşırken, gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti buluyorum. Parmağımdaki banda rağmen içimi kemiren kelimeleri söylemeye.

Bu seni durdurmaz.
Seni uyarıyorum Charlie. Kime ait olduğunu unutma.
Ben: *Lol, yani Ben Charlie Bu gece mi? Geleceğim. Hatırla o Alex. Leoparlar beneklerini değiştirmez.*

Geçmişini yüzüne vurarak, ateşle oynamaya hazır kibriti çakıyorum. *Charlie* adımı duygusuzca kullanması ikimizin de hissettiği öfkeyi yüzeye çıkarıyor. Aradaki fark, burada ben değil o sıçıyor.

Yanımda, bir adam koluma birkaç kez çarpacak kadar yakınımda duruyor ve bolca özür diliyor. Her seferinde gülümsüyorum ve ona endişelenmemesini söylüyorum. Birkaç kez göğsüme bakıyor ama ben bunu tek bir erkeğin davranışı olarak geçiştiriyorum ve telefonum tekrar titreyene kadar dikkatimi Eric'e veriyorum.

Lex: *Sen benim karımsın, o yüzden göğüslerini ellemeye çalışan şerefsize geri çekilmesini söyle yoksa onu hayal edebileceğinden çok daha fazla sikerim.*

Kalbim küt küt atıyor. Demek burada, odanın içinde bir yerden beni izliyor çünkü kendine engel olamıyor. Son yorumunu görmezden gelerek telefonumu cebime geri sokuyorum. Bilerek yüzümü adama dönüyorum ve bir sohbet başlatıyorum. Kibar davranıyor, bana bir içki ısmarlamayı teklif ediyor, sonra da dans etmek isteyip istemediğimi soruyor.

Tabii, kaybedecek neyim var ki? Kocam gitti.

Evliliğim sona erdi.

Yerel bir grup Bon Jovi çalarken müzik bangır bangır çalıyor ve 'Always' şarkısının yorumuyla yetiniyor. Etrafımdaki kalabalık yüksek sesle şarkı söylüyor, içki kadehlerini umursamadan havada sallıyorlar.

En gürültülü olan Eric, karaoke gecelerinde aşırı dramatik ifadeleri ve yüksek nota denemeleriyle öne çıkan diva. Yanımdaki adam beni dans pistine çekiyor ve kolunu belime doluyor.

Birlikte sallanıyoruz, ama Lex'in incitici sözlerini geri alma ihtiyacına rağmen, bununla ilgili her şey yanlış geliyor.

Ama Lex'in umurunda değil. Artık beni sevmiyor.

Elimi adamın omzuna koyuyorum ve eğilerek kulağına fısıldıyorum: "Bir içkiye ihtiyacım var."

Geri çekilerek, Eric'in şarkı söylemeyi bıraktığı ve telefonuyla mesaj yazmaya çalıştığı bara doğru yürüyorum. Dudağını ısırarak başını kaldırıyor ve beni fark edince kaşlarını çatıyor.

"Gitmemiz gerek Charlie, hemen."

Gülüyorum, daha gecenin başındayız ve boş bir eve dönmek gibi bir planım yok. Lex mesaj atmadıysa, erken ayrılmak istemesi Eric'e hiç yakışmıyor.

Tabii ki.

"Biliyor musun? Gidebilirsin. Burada gayet iyiyim, ayrıca..." Bana doğru yürüyen adamı işaret ediyorum, "... Takılacak yeni bir arkadaşım var. Lex o kadar endişelenseydi şimdiye kadar beni eve sürüklerdi. İzin verirseniz, bir içki daha almak istiyorum."

Barmeni çağırıyorum ve geldiğinde etrafımdakiler için bir tepsi shot sipariş ediyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Onları geri atarak, dans etmek için duyduğum umutsuz ihtiyaçla birlikte yeni keşfettiğim özgürlüğüm hakkında daha iyi hissetmeye başlıyorum. Oda dönmeye başlıyor, müzik kayboluyor. Bedenim kahkahalara boğuluyor, ta ki ayaklarım çözülüp bir çift kolun arasına düşene kadar.

Soğuk hava yüzümü kaplayana ve görebildiğim tek şey *siyah olana* kadar 'evli olmak' ve 'amcık' hakkında bir şeyler mırıldanıyorum.

CHAPTER 33

LEX

Hâlâ dün gece onu bıraktığım yerde, pencere camına yaslanmış, arka bahçeye bakıyor. Yanına bıraktığım yemek tabağına dokunulmamış.

Ev ürkütücü bir şekilde sessiz, annem Adriana'nın uyuması için Andy'yi birkaç günlüğüne yanına aldı, ama uyumuyor.

Aynı kabus kafamda tekrar tekrar oynuyor, monitör bip sesleri arttıkça hastane koridorunda yankılanan çığlıklar ve doktorların koşarak içeri girmesi, sonunda öldüğünün işareti.

Tabutu toprağa indirildiğinde, kıpırdamadan duran kız kardeşime sarıldım. Onu da kaybettiğimi biliyordum, acısı dayanılmazdı ve bir kez bile konuşmadı ya da gözyaşı dökmedi. Katatonik bir haldeydi. Bir zamanlar parlak olan geleceğinin artık bilinmiyor olması beni korkutuyordu. Her gece bu komadan çıkması için dua ettim. *Kız kardeşimi kaybedemezdim.* O benim kanımdan, ailemden ve onu bu acıdan korumak istedim. Eski, sinir bozucu Adriana'yı geri istedim, hataları ve her şeyiyle. Bana saçma sapan şakalar yapmasını, ama daha can alıcı noktaya gelmeden gülmesini, sadece kendisinin komik bulduğu türden şakalar yapmasını istiyordum.

En önemlisi, bu dünyaya gelmek için her şeye meydan okuyan bu küçük mucizeye anne olmasını istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, beni en çok üzen şey de bu.

En çok da oğlunun her geçen gün daha da büyümesini izlemek. Kendi annesi tarafından kucaklanmadığına tanık olmak. Bu onun hatası değildi - bununla kendi yöntemleriyle başa çıkmak zorundaydı. Hayatının aşkını kaybetti ve ben onun acısını bir milyon yıl geçse de anlayamazdım. Kendi başıma gelmesini de istemezdim ve bu kararla birlikte düşünülemez olanı yaptım, kendimi Charlotte'tan uzaklaşırken buldum.

Cenaze töreninde Charlotte elini koluma koydu ve vücudumun anında geri çekildiğini hissettim. Geri çekildi, gözlerindeki acı beni derinden yaraladı.

Bu benim kederle başa çıkma yöntemim, içimde bir sakatlık var ve sevgi yabancı bir kavram haline geliyor.

Sonunda elimizden alındığında ve yavaş bir ölüme terk edildiğimizde neden seviyoruz?

Ofiste geçirebildiğim her anı dikkatimi dağıtmak için çaresizce geçiriyorum. Eğer orada değilsem, Adriana'nın evindeydim ve onu hayata döndürmeye çalışıyordum. Sabahları Amelia ile geçiriyorum, evde olmamanın ve kızımızın sorumluluğunu paylaşmamanın suçluluğu içimi kemiriyor ama mesafe acıyı daha az hissettiriyor. Charlotte birkaç kez konuyu açmaya çalıştı ama ben sadece konuşmadan uzaklaştım. Bana dokunmaması gerektiğini biliyor ve bu nedenle konuşmalarımız Amelia ve havadan sudan konuşmakla sınırlı kalıyor.

Bir süre sonra Adriana yavaş yavaş kendine gelmeye başlar, ancak etrafını saran anılar ona kaybettiklerini acı bir şekilde hatırlatır. İyileşme görsek de, çöküşler hızla buna eşlik ediyor. Neredeyse hayatına devam etmeyi reddediyor gibi. Annem kızının ciddi bir şey yapmasından korktuğu için ne yapacağını bilemiyor ve babam sonunda ona profesyonel yardım almasını öneriyor. Charlotte'un Adriana'yı neredeyse her gün ziyaret ettiğini biliyorum ve o zamanlar üstümü değiştirmek ve o dönmeden gittiğimden emin olmak için eve koşuyorum.

Ofisimde tek başıma otururken arka planda trafik sesleri yankılanıyor. Saat gecenin kaçı, hiçbir fikrim yok. Odayı aydınlatan tek şey lambanın loş ışığı. Burbonum masamın üzerinde duruyor ve yaşadığım kabusu silme yeteneğiyle beni baştan çıkarıyor.

Dün gece beni daha çok etkiledi ve sırf bu yüzden onu bu gece göremeyeceğimi biliyorum. Charlotte'u o daracık, kıçını saran kot pantolonu ve o daracık üstüyle gördüğümde, zayıflığım beni ele geçiriyor ve onu isteyen yanımla, onun içine gömülmeyi çaresizce isteyen yanımla savaşamamam, benden nefret etmesini sağlamam gerektiği anlamına geliyor.

Amelia'nın evde olmadığını görünce şaşırıyorum çünkü onun tarafından boğulmaktan başka bir şey istemiyorum. Buna karşılık, öfkem Charlotte'a yöneliyor. Konuşmak istediğini biliyorum, evliliğimiz şu anda tam bir tren enkazı. Bunun benim hatam olduğunu çok iyi biliyorum ama kendimi korumak için yapmam gerekeni yapıyorum.

Söylediğim sözler onu incitmek niyetini taşıyor çünkü kendimi boyun eğmiş hissediyorum. Öfkeden deliye döndü ve mutfaktan çıktığında kendini odamıza kilitleyeceğini düşündüm. O bluzla dışarı çıkacağı ve göğüslerini sergileyeceği hiç aklıma gelmemişti. *Onlara dokunmayalı o kadar uzun zaman oldu mu?* Vücudum bana ihanet ediyor, onu görünce sikim zonkluyor ama yine de kıskançlık ve öfkenin hissettiğim her türlü arzuyla savaşmasına izin veriyorum. Zehirli patlamam karşısında haklı olarak öfkelendi ve tipik Charlotte tarzıyla geri adım atmadı. Bana saldırıyor ve benimle başa baş mücadele ediyor, ve eğer bu şimdiye kadarki en ateşli şey değilse, lanet olsun bana.

Çılgınca anahtarları arıyor ve ben onları arkamda gördüğüm anda, bundan sonra olacakların kaçınılmaz olduğunu anlıyorum. Onları kolayca uzaklaştırabilirim ama mazoşist yanım onun yanıma gelmesini bekliyor. Teninin baskın kokusu, içime çekmeme yetecek kadar havada kalıyor ve o anda tüm duyularım zayıflıyor.

Orada öylece duruyor ve ona sahip olabileceğimi biliyorum, *her* şeyiyle, ama kafamın içindeki o acı dolu sesler bana geri çekilmemi söylüyor. Eğer şimdi teslim olursam, acısı daha sonra çok daha kötü olacak.

Acı hissetmek
istemiyorum. Onu
kaybetmek
istemiyorum. Onu
sevmek istemiyorum.
Kelimeler can yakar, bazen taş ve sopalardan daha
fazla. Ve bu gece, o kelimeleri söylüyorum.

Kapıyı yüzüme kapattıktan sonra, kıskanç tarafım bara gitmekten başka çarem olmadığını biliyor. Sarhoş olacak ve bana kızgın, hem de kulaklarından buharlar fışkıran bir kızgınlıktan bahsediyorum. Aleti olan her erkek onun amına girmek isteyecektir ve *bu* yanım hala onu kontrol etmeye ihtiyaç duyuyor.

Kendime barın en ucunda bir tabure buluyorum, etrafımı saran diğerleri tarafından kamufle ediliyorum ve neyse ki boyum bana ihtiyacım olan avantajı sağlıyor. Gözlerim dans pistinde ona takılıyor ve tam da tahmin ettiğim gibi, tüm pislikler benim olana pis ellerini uzatmaya çalışıyor. Öfke beni telefonumu çıkarmaya ve ona mesaj atmaya zorluyor. Cevap verdiğini

görebiliyordum ve

Karım Charlotte buna gülüp geçiyor, ancak ellerini *kıçına* koyan ağartılmış sarışın bir sikiciye sürtünüyor.

Dürtülerimle hareket ederek dans pistine doğru ilerliyorum, ta ki bir elin göğsüme bastırdığını hissedene kadar.

Ben Eric.

"Çekil şuradan, Eric," diye homurdandım.

*"*Lex*,* bırak onu." Sesi sakindi.

"Bırakalım mı? Arka sokağa sürüklenecek ve o piç tarafından becerilecek. O benim karım!"

"Ona biraz kredi ver, sen de o kadar aziz değilsin," diye karşılık veriyor.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yani Charlie, senin Montana Black'le yattığını düşünmese o adamın sikine yapışmazdı."

"Montana mı? O benim asistanım," diye kekeliyorum.

Bu da ne demek oluyor?

"Evet, ama bu Montana'yı daha önce durdurmadı. Bak, sana söz veriyorum Charlie yeminini bozmadan eve dönecek. Bırak bu gece onun olsun."

"Hayır, Eric... Bak!" Onu işaret ediyorum, adam kafasını onun boynuna gömüyor. Eric'i kenara itiyorum ama o hemen kolumu tutarak beni bir an durmaya zorluyor.

"Tamam, ayrılacağım ama kayıtlara geçsin, sen bir pisliksin. En iyi arkadaşıma zarar veriyorsun. Eğer onu eve götürmen gerekiyorsa, ben ona bir iğne daha yapana ve o bayılana kadar bekle." Charlotte bara doğru yürürken Eric dans pistine doğru yürür. Kulağına bir şeyler fısıldar ama Charlotte gülüp geçer. İşinin bölünmesine sinirlenen herif onu Eric'ten uzaklaştırmaya çalışır ama Charlotte direnir. *Tanrıya şükür.*

Barda kalıp bir avcı gibi onu izliyorum. Söz verdiğim gibi, birkaç kadeh daha içtikten sonra zar zor yürümeye başladı. Eric yanıma gelmemi işaret ediyor ve tam zamanında tökezleyerek kollarıma atılıyor. Vücudunun ağırlığı bir tüy kadar hafif, temas dayanılmaz, yine kıpırdanan dürtülerle savaşmaya çalışıyorum.

Gözleri buğulanmış bir halde yüzüme odaklanmaya çalışıyor. "Bak, sözde kocam gelmiş. Karını dans ederken görmek için Montana'nın amcığından ayrılmayı başardın mı?" Konuşurken kelimeleri geveliyor, dengesini kaybediyor ve düşmesini engellemek için hızla kolunu tutuyorum.

Eric konuşmaya çalışır ama kadın ona susmasını söyler. "Hayır, Eric... eğer kocam başka biriyle yatıyorsa, ben neden yatmayayım? Benim de sevişmeye ihtiyacım var, biliyorsun... çok uzun zaman oldu ve eğer kendi kocam beni becermek istemiyorsa, o zaman becerecek birini bulmalıyım!" Kendini tutuşumdan kurtarmaya çalışıyor ama gücüm onu alt ediyor.

Anında uykuya dalarken sessizce eve gidiyoruz. Onu eve taşıyorum ve yatağımıza yatırıyorum. Başında durup uyumasını izliyorum, sığ nefesleri yumuşak sesler çıkarıyor, göğsü uyum içinde yavaşça inip kalkıyor.

Bu gece çok fazla. Gardımı indirdim ve zayıflıklarıma teslim olmak için kendime izin verecek olsaydım, şimdi mükemmel bir zaman olacağını biliyordum.

Ayakkabılarını çıkarıp yere koyuyorum. Sonra, kot pantolonunun fermuarını açtım, bunların çıkarılmasının zor olacağını biliyordum. Bir şekilde, o uyanmadan kotunu çıkarmayı başarıyorum. Daracık üst kısmı çok daha kolaydı. İplerini çekiştirerek zarifçe düşmesini sağlıyorum. Göğüslerini görmezden gelmek imkânsız ve çenemi sıkarak görevimi bitirmek için mücadele ediyorum.

Neydi o? *Onu soymak mı? Sikmek mi?*

Bu gece sütyen giymediğini bildiğim için yükselmeye başlayan öfkemi görmezden gelmeye çalışıyorum. Kim olduğunu sanıyor bu kadın? *O kelimeyi kullanma Edwards... Sakın karına o şekilde hitap etme.*

Onu izlemeye devam ederken, sikim titriyor ve kot pantolonuma sertçe bastırıyor. Uzanıp ona dokunma isteğime karşı koyarken, acı dayanılmaz bir hal alıyor. *Kayıp Lex... Birini kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu hatırla.* Mantıklı tarafım zaten saatler önce gemiden atladı, hiç düşünmeden siyah dantelli tangasını kaydırarak çıkardım. Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. Beni o kadar güçsüz kılıyor ki, sahip olduğum herhangi bir irade gücü şu anda benimle mantık yürütemeyecek.

Zayıfsınız, her halinizle acınasısınız.

Uyanma şansı yok denecek kadar az. Sabaha kadar sızmasına yetecek kadar içti. İnanılmaz derecede güzel. Kendimi bu güzel kadından nasıl mahrum edebilirim? Elimi kalçasına koyuyorum ve bu *sarsıntı* beni mümkün olan her şekilde elektriklendiriyor, şimdi kesinlikle geri dönmemin bir yolu yok. Soluk ışıkta parlayan dudaklarını görebilmek için bacaklarını yeterince açıyorum. Sırılsıklam olmuş.

Önümde uzanırken önünde diz çöküyorum, bacaklarını açıyorum ve eğilip cinsel kokusunu içime çekiyorum, tek düşünebildiğim onun tadına ne kadar ihtiyacım olduğu konusunda beni delirtmesine izin veriyorum. Vücudum geriliyor.

Direnecek kadar güçlü değilim. Amına sadece birkaç santim kala ilerleyerek dilimi dışarı çıkarıyorum ve klitorisine dokunana kadar beklenti içinde bekliyorum ve sarsılmaya hazırım.

Elimi horozuma götürüyorum ve kendimi yavaşça okşamaya başlıyorum, uçtan sızan pre-cum'u görmezden gelemiyorum. Şaftım boyunca ovuyorum, kendimi okşamaya devam ederken beni yağlamasına izin veriyorum. Kayboldum, sanki ilk kez yapıyormuşum gibi amının her santimini nazikçe yalıyorum, bir yandan da uykuda kalmasını umuyorum.

Hafifçe kıpırdanıyor ve uyanması riskini göze alamayacağımı bilerek geri çekiliyorum. Bacaklarını konumlandırıyorum, böylece ilerlerken onu tamamen açık görebiliyorum, horozum girişte yuva yapıyor.

Sakın yapma Lex.

Sadece bir kez, onu bir kez daha becer.

Onu kaybedersen acı seni mahveder. Onu

zaten kırdın, sadece becer onu.

Sesler durmuyor, zihnim bana ihanet ediyor ve ben de daha hızlı vuruyorum, her vuruş beni daha da yaklaştırıyor. Karnımdan yükselen tanıdık hisle daha sıkı kavrıyorum, sırtımı eğiyorum, ıslak amına odaklanmaya devam ediyorum ve sonra, aceleyi hissediyorum ve spermin her tarafına sıçramasına izin veriyorum. Vücudum orgazmın yoğunluğundan sarsılıyor ve yorgunluk beni ele geçiriyor.

Gecenin içindeki bir hırsız gibi, bu gece onun yanında uyumama izin vermiyorum. Onun yerine kanepede uyuyup şafak sökmeden gittiğime emin oluyorum.

***

Kate asistanım olmadan, Montana'da karar kılana kadar bir dizi stajyerden geçtim. Yirmi üç yaşında ve birkaç ay önce Florida'dan buraya taşındı. İşinde mükemmel, Kate için açık bir rakip. Masaya fikirler getiriyor, tek bir şikâyette bulunmadan uzun saatler çalışıyor ve iş görevlerinin ötesine geçmekten başka bir şey yapmıyor.

Ani bir ziyarette, Rocky onun görünüşünü hemen fark etti. Sürekli ne giydiğini ya da yürürken dik memelerinin zıplama hareketini yapıp yapmadığını soruyor. O sapık bir orospu çocuğu ve ben bunu ona her gün söylüyorum. Onu görünüşü için işe almadım. Evet, çok güzel. Kısa boylu, sadece omuzlarıma ulaşıyor. Evet, bunu biliyorum çünkü asansörde yan yana durmuştuk. Bronzlaşmış

tenli ve simsiyah saçlı. Mavi gözleri koyu renk yüz hatlarında göze çarpıyor ve tamam, dediğim gibi, büyüleyici ama o yirmi üç yaşında ve ben de evliyim. Hikayenin sonu.

Eric o gece kulüpte bundan bahsedene kadar Charlotte için böyle bir tehdit olabileceği hiç aklıma gelmemişti ve Charlotte'un sarhoşken yaptığı atıp tutmalar da bunu doğruladı. Bir an için, bundan daha önce bahsetmemiş olmasına şaşırdım. Ne de olsa Charlotte "ben kadınım, duy beni" diyen bir hatun. Sonra evliliğimizde iletişimin artık var olmadığını hatırladım.

Kulüp olayının üzerinden iki hafta geçti ve bazı yarım kalmış işleri tamamlamak için Londra'daki ofise gitmem gerekiyor. Montana seyahatte bana eşlik etmekle ilgili pek de ince olmayan bazı ipuçları verdi ama bunu yaparsa evliliğimin resmen biteceğini biliyorum. Kontrol duygum olmadığı için değil, Charlotte benimle bir daha asla konuşmayacağı için.

Bir yanım umursuyor, sadece bunu göstermenin boktan bir yolunu buluyorum.

İki hafta uçup gidiyor ve birkaç günde bir Amelia'nın nasıl olduğunu öğrenmek için Charlotte'u arıyorum. Ses tonu her zaman düz. Amelia hakkında konuşuyoruz ve hepsi bu. *Seni seviyorum, seni özlüyorum, edepsiz* mesajlar ya da görüntülü arama seansları yok. Ona hiçbir sebep vermediğim halde Charlotte'tan neden bu kelimeleri söylemesini beklediğimi bilmiyorum.

Dün gece geç saatlerde Los Angeles'a döndüm ve Charlotte'un yarın şirketi için siyah kravatlı bir galası olduğunu biliyorum. Bana bundan bahseden ve Charlotte için önemini hatırlatan Montana'ydı.

Tabii ki gideceğimi söyledim. Ben onun kocasıyım, değil mi? Yine de herkes için görünüşü korumamız gerekiyor.

Montana masamda karşımda oturuyor ve etrafı okunması gereken dağ gibi senaryolarla çevrili. Yatırım yaptığım bu prodüksiyon şirketiyle işleri tersine çevirmek için bazı büyük anlaşmalara ihtiyacımız var. Şu ana kadar işler iyi gidiyor ama istediğim kadar hızlı değil.

"Sanırım tüm sözleşmeler imzalandı. Yapımcı ve yönetmenlerle bir toplantı yapacağım, Bay Edwards."

"Başardık. Geri kaldığın için teşekkürler Montana."

"Bu anlaşmayı en az senin kadar ben de yapmak istiyordum. Vay canına, geç olmuş!" Saatime baktım, akşam saat onu biraz geçmişti.

"Söylesene, neden buradan gitmiyoruz? Şehir merkezinde bir kulüp var ve sana göstermek istediğim bir gösteri var. Elimizdeki birkaç talk show için harika olur. Ayrıca o benim kardeşim" diye ekliyor.

"Kulüp mü?"

"Evet, şu anki *'o'* yer." Gülüyor ve saçlarını omuzlarına atıyor. "Hadi ama, geçtiğimiz ay bu geceler için çok çalıştık. Biraz gevşeyelim, birkaç içkiden zarar gelmez."

Yüzüne bakıyorum, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Bu bakış da ne? Kederime o kadar dalmışım ki, bluzunun düğmelerini iliklediğini, uzun bacaklarını çok kısa bir etekle bağladığını, jartiyerinin alttan hafifçe göründüğünü fark etmedim.

Siktir, Lex, geri dön.

Eric ve Charlotte bu konuda haklı olamazlar.

Gülümseyerek gitmeyi kabul ettim. Neden mi? Çünkü b e n lanet bir pisliğim, ama aynı zamanda kontrol manyağıyım ve nadiren, ama nadiren, kontrolüm dışında bir şey yaparım, Charlotte baygınken amını yediğim gece hariç. Cidden Lex, yirmi üç yaşında uzun bacaklı bir kızın her şeyi yiyebileceğin bir açık büfe gibi önüne serdiği bir ortamda düşüncelerinin oraya gitmesine izin veriyorsun.

Montana birkaç kadeh içki içmeyi tercih ettiği için arabama binmek istedi. Yolun çoğunu iş hakkında konuşarak geçiriyoruz, kişisel bir şey değil çünkü bilmesi gereken son şey evliliğimin dağılmakta olduğu.

Kısa bir süre sonra varıyoruz ve Montana haklı, kulüp yoğun ve şu anki *'o'* yer olarak etiketlenmiş. Genç kalabalık ritimlerle baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor, bu mekânda ten tene dans ediliyor. Kendimi gerçekten yaşlı hissettiriyor, ama egoist bir piç olmak istemem, buradaki kızlardan herhangi birine sahip olabilirdim, tıpkı Charlotte'un o bardaki herhangi birine sahip olabileceği gibi. *Harika, oraya gitmek zorundaydın, Lex!*

"İşte orada!" Montana müziğin üzerine bağırıyor.

Genç bir adam, belki yirmili yaşların ortasında, bize doğru yürüyor. Simsiyah saçları ve Montana ile aynı bronz teni var, bu yüzden akraba olduklarını varsayıyorum. Boynunun yan tarafında loş ışıkta seçemediğim bir dövme var.

"Bay Edwards, bu Jett Black, benim biricik kardeşim."

Elini uzattı, ben de sıktım.

"Montana senden övgüyle bahsetmeden duramıyor," diyorum kibarca.

"Bebek kardeşler ne içindir? Kalıp setimi dinler misin?" "Elbette," diye onu rahatlatıyorum.

Montana'yı yanağından öpmeden önce omzumu okşadı. Barda d u r d u k ve birkaç içki içtik. Dördüncüde kendimi rahatlamış hissediyorum.

"Yani Jett senin tek kardeşin mi?" Montana'ya, hiçbir çalışanı kişisel düzeyde tanımama kuralını çiğneyerek soruyorum.

"Evet, benim de üç kız kardeşim var. Ablam Carolina, sonra Jett, sonra da kız kardeşlerim Dakota ve Indiana. Onlar ikiz, benden biraz daha büyükler."

İçkimden bir yudum alırken gülüyorum. "Peki Jett, ailenizin tüm çocuklarına ABD eyaletlerinin isimlerini verme konusundaki vatanseverlik aşkından nasıl kaçtı?"

Elini elimin üzerine koyarak kıkırdıyor. "Bakın ne diyeceğim, Bay Edwards -"

Sözünü kestim. "Lex, bana Lex diyebilirsin."

Ne halt ediyorum ben?

Bir an için düşüncelerinden sıyrılıp yüzümde bir şey arıyor, dudaklarını yalıyor.

Kahretsin, öldür beni şimdi.

"Sana şunu söyleyeyim Lex. Jett isim verme ritüelimizden kaçtı çünkü görünüşe göre simsiyah saçlarla doğmuştu... ama babamın bize anlattığı hikayenin en komik ama en iğrenç kısmı, Jett doğduğu anda doktorun annemle babamı tebrik etmesi ve kalın siyah saçlarından bahsetmesi ve 'bir an için bunun onun kafası mı yoksa sizin çalılarınız mı olduğunu bilemedim Bayan Black' demesi... *Biliyorum*, değil mi?" Çok gülüyor.

Ona katılıyorum, böyle saçma bir hikayeye gülmemek imkansız.

"Seksenli yıllardı... O zamanlar çalılar modaydı. En azından annem öyle söylüyor" diye belirtiyor.

Doğru. Hay sikeyim. Montana'nın kasık kıllarından hoşlanmamasından mı bahsediyoruz, ki bu sadece Brezilyalı olduğu anlamına gelebilir? Bu konuşmadan ona bahsetseydim Rocky cennete giderdi. Cidden, düşüncelerimi temizlemem gerekiyor çünkü bırakın uygunsuzluğu, son derece sağlıksız sınırdalar.

Montana ayağa kalkıp elimi tutup çekene kadar sessizce oturup müziğin tadını çıkarıyoruz. "Hadi, Bay Edwards. Pardon*, Lex* demek istedim, hadi dans edelim."

"Montana, bana Lex de, özellikle burada."

"Yani, patronum olarak görevde değilsin,

öyle mi?" "Patronun olarak görevde

değilim."

"O zaman dans etsek iyi olur," diye takılıyor.

Beni dans pistine çekiyor ve vücudunu benimkine biraz fazla yaklaştırıyor. Dans pisti tıklım tıklım, neredeyse herkes küçük bir alana sıkışmış durumda. Vücudunun benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama viski etkisini gösteriyor ve Tanrı bilir ne kadar zamandır sevişmedim. *Senin*

hatan, Edwards.

Jett Black sahneye çıkıyor, Montana'ya göre kendi yazdığı bir şarkıyı söylemeye başlarken gitarı yavaş bir tempoda tıngırdatıyor. Şarkının adı ′Afraid′.

Hiç kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmedi.
Kızım seninleyken nefes almakta
zorlanıyorum Gücün beni ele geçirdi
Üzerime yaptığın bu büyüden korkuyorum ve
korktuğum için sana zarar veriyorum.
Korktuğum için seni kendimden uzaklaştırıyorum.
Bunu seni sevdiğim için
yapıyorum Bunu senden
nefret ettiğim için
yapıyorum
Seni kaybetmekten korkmadan
seninle nasıl birlikte olacağımı
bilmiyorum.

Şarkı sözlerini dinledim. Son birkaç aydır hissettiğim her duyguyla birebir örtüşüyor. Charlotte'u kaybetmekten korkuyorum ama yine de onu kendimden uzaklaştırıyorum. En karanlık anlarımızda bile üzerimde bir etkisi var ve bu beni korkutuyor, onu sevilmeyi hak ettiği şekilde sevmekten korkmama neden oluyor.

Kendi karamsar düşüncelerimin içinde kaybolmuşken Montana'nın yaklaştığını fark etmiyorum. Vücudu benimkine sürtünüyor ve beynime sikimin sertleşmesine izin vermemesi için bağırıyorum, ama lanet olası geri zekâlı bir bok parçası olduğu için beni dinlemiyor. Üzerine baskı yapmaya devam ederken biliyor, bu da onu daha da kötüleştiriyor.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Sanırım seni eve götürmeliyim Montana." Gözleri benimkileri buluyor ve belki de ne demek istediğimi yanlış anlıyor.

Evet, iyiydi Lex, bunu baştan çıkarıcı bir şekilde söylemene gerek yoktu. zonklama sesi.

Kardeşine veda ediyor, ben de arka kapıdan çıkarken ona el sallıyorum.

Arabada garip bir sessizlik oldu. Kahretsin, Edwards, cidden, sohbeti devam ettirecek bir şeyler düşün, yoksa sikin konuşmaya başlayacak ve bu ihtiyacın olan son şey.

"Ne zamandır burada, Los Angeles'ta yaşıyorsun?"

Harika, tüm bulabildiğin bu mu?

"Yaklaşık altı ay oldu. Kardeşim burada yaşıyor ve daha yeni büyük bir kayıt sözleşmesi imzaladı. Annem Florida'ya döndü ve babam da Hawaii'de

yaşıyor."

"Boşanmış mı?"

"Evet, sanırım on yaşlarındaydım." "Yani
burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Bir oda arkadaşım var ama eğer sorduğunuz buysa evde değil."

Kahretsin! Bunu sormuyordum. *Benim neyim var böyle?* Gerçekten, beynimin bu konuşmanın nereye gittiğini anlayacak kadar akıllı olduğunu düşünebilirsiniz.

Onun yerine, evinin önünde kenara çekmemi isteyene kadar sessiz kalıyorum. Neden bilmiyorum ama sanki otomatik pilottaymışım gibi motoru kapatıyorum.

"Bu gece için teşekkürler Montana." Onun bakışlarından kaçınarak ön pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

"Bitmek zorunda değil Lex." Avuç içi kalçamın üzerinde duruyor, yavaşça yukarı doğru hareket ederek sikimin üzerine oturuyor. *Siktir!*

"Montana," diye uyarıyorum.

Bana sessiz olmamı söylüyor ve ben de onu çıkarmak için elimi onunkinin üstüne koyuyorum, ama bunun yerine sikimi daha sıkı kavrıyor.

Siktir! İt onu hemen!

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, saniyeler ya da dakikalar olabilir.

Kafam karmakarışık ve bedenim uyuşmuş durumda, bunun yanlış olduğunu biliyorum. Elimi kendine doğru çekiyor, elbisesinin altına yönlendiriyor ve çıplak amına sıkıca yerleştiriyor.

Tanrım, bir şeyler yap Edwards.

Geri çekiliyorum.

Charlotte'un görüntüleri zihnimde hızlı bir trenden daha hızlı
geçiyor. Bunu yapamam.

Karımı hala
seviyorum.

Ben hala karımı
istiyorum.

Sebep olduğum hasarı nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Montana, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Çok güzelsin ama ben evliyim." Vücudunu biraz daha yaklaştırdı. "Lex, evli olduğunu biliyorum *ama* mutlu olman gerekmiyor. Bu tek seferlik bir şey olabilir, söz *veriyorum.* Bağlanmak yok. bağlı. Beni istemeseydin bu kadar sert olmazdın."

Sesim hangi cehennemde, aptal orospu çocuğu panik odasına koşuyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Sessizliğimi evet olarak kabul ediyor ve elimi tekrar ona doğru hareket ettiriyor, bu sefer ben aniden çekene kadar parmağımı klitorisine doğru itiyor.

"Montana, hayır... Ben karımı seviyorum. Her ne olursa olsun, o sadece Charlotte olacak."

Ellerimi çekiyorum, motoru çalıştırıyorum ve onun çıkmasını bekliyorum. "Ben... Ben... Özür dilerim," diye kekeliyor.

"Dinle, geç oldu. Eve gitmem gerek."

Montana arabanın kapısını açıp dışarı çıkar ve bir kez daha eğilir. "Bay Edwards, bana ne oldu bilmiyorum. Umarım bu çalışma düzenimizi değiştirmez."

"Bunu yarın konuşabiliriz." Kapı kapanana kadar hareketsiz kalıyorum.

Eve vardığımda duşa giriyorum ve vücudumu şiddetle keseleyerek bu geceki olaylardan arınmaya çalışıyorum. Montana'yla çalışmaya devam etmemin mümkün olmadığını biliyorum ve eğer kendimi bir davaya açmadıysam lanet olsun.

Harika! Cinsel taciz davasında eşinizin sizi temsil etmesini sağlayabilirsiniz.

O gece Charlotte'un beni duyduğunu bilerek yatağa giriyorum. Şu anda ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var, ama saate baktığımda, eve iki kırk beşte gelmemin iyi karşılanmayacağını biliyorum.

Sırtı bana dönük, hafifçe hareket ediyor.

"Neredeydin?" diye fısıldıyor sesinde hafif bir titremeyle. "İşteydim."

"Bu saatte mi?"

"Toplantılar, üzgünüm. Aramam gerekirdi."

Çarşafı yanıma çekiyorum, çoğuna sahip çıkmasına sinirleniyorum. Bu konuşmanın bittiğini düşünerek kendimi rahatlatıyorum.

"Aramalıydın Lex. Aramızda olup biten her şeye rağmen senin için endişelendim."

"Olma. Açıkçası yorgunum, bu yüzden iyi geceler."

Sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum. Saatin ilerlemesine rağmen uyuyamadan geceye bakıyorum, ta ki yanımda küçük bir hıçkırık duyana kadar. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden kalbimdeki acıyı görmezden geliyorum ve gözlerimi kapatıp bu kâbusun yok olmasını diliyorum.

Biz kırıldık.

Ne kadar olduğu konusunda henüz bir fikrim yok.

CHAPTER 34

CHARLIE

Kulüp olayı bir aydan fazla bir süre önce gerçekleşti ve hiçbir şey değişmedi.

Lex iki haftalığına Londra'ya uçtu ve daha dün döndü. Onu henüz görmedim, indiğini bilmemin tek nedeni sadece *indiğini* belirten çok sıcak bir mesajdı.

Şirketimizin bir kanser derneği ile birlikte düzenlediği siyah-beyaz gala ile meşgul oluyorum. Fikir Nikki ve Eric'ten çıktı ve bir mucize eseri Adriana'yı da dahil etmeyi başardılar.

Adriana normal halinden çok uzak, ama yavaş yavaş yeniden bir insan olarak işlev görmeye başlıyor. Andy ve Amelia oyun oynayabilsin diye bu hafta iki kez bize geldi. Kısa bir süre sohbet ediyoruz ve hatta öğle yemeği bile yiyor, zayıf yapısı beni endişelendirdiği için bu benim gözümde büyük bir adım.

Hayatın asla eskisi gibi olmayacağının farkına varmak, ailemizin kabullenmeye çalıştığı en büyük engel. Elimden geldiğince Adriana'nın yükünü hafifletmeye çalışıyorum ama tüm bunlar kendi acımı maskelemekten başka bir işe yaramıyor.

Kendi ailem, bildiğim kadarıyla, dağıldı ve söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bunu düzeltmiyor gibi görünüyor. Tek odaklandığım şey iş ve Amelia. Bu konuda seçme şansım yok. İş talepleri durmuyor çünkü evliliğim başarısız oluyor ve

Yeni bir ofis açmak yeni bir iş yükü getiriyor ve beni daha fazla personel istihdam etmeye zorluyor.

Ve tabii ki kızım benim en çok ilgiye ihtiyaç duyan dünyam. Amelia bir anneyi hak ediyor ve babası tam bir pislik olmasına rağmen ben de bu anneliğe odaklanıyorum.

Rocky ve Nikki yarın Will'le birlikte gelmeyi planladılar. Zihnimi meşgul eden bazı zor kararları vermeme yardımcı olmaları için dua ederek daha fazla ailenin varlığını memnuniyetle karşılıyorum.

Neyse ki Emily harika bir kadın olduğu için yarın gece tüm çocuklara bakıcılık yapmayı teklif ediyor, böylece etkinliğin tadını çıkarabiliyoruz.

Tüm bunların en üzücü yanı, Lex'e yeni asistanı Montana aracılığıyla bir davetiye göndermem gerekiyor.

O konuya hiç girmeyeyim bile.

Yatağımda uzanmış, tamamen uyanık bir şekilde nefes alış verişlerimin sesini dinliyorum. Yavaş, neredeyse bir anlığına duruyor ve ardından göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Saate bakıyorum, sabahın ikisini biraz geçtiğini fark ediyorum. Işıklar pencerenin üzerinde geziniyor, bir arabanın motoru kapanıyor.

Lex geç kalacağını söylemek için ne aradı ne de mesaj attı. Bunun yerine endişeleniyorum, ama daha çok güvensizliğim beni deliliğe sürüklüyor. Hayal gücüm, hepsi de belli bir asistanı içeren birçok senaryo üretiyor.

O yatağa sürünerek girerken gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yapıyorum. Birden fazla kez misafir odamızı tercih ettiği düşünüldüğünde, yanımda uyumayı seçmesine bile şaşırıyorum.

Yerleşirken ona nerede olduğunu soruyorum, toplantılarla ilgili bir bahane uydurmayı seçmesine şaşırmıyorum. Tartışmak yerine endişemi dile getiriyorum, ancak o da tam bir pislik olarak karşılık veriyor. Sırtını bana dönüp lambayı kapatıyor ve vücudumdaki tüm zerreciklerle gözyaşlarımı tutuyorum.

Bu an evliliğimizin ne hale geldiğini pekiştiriyor. Ve gecenin karanlığında gerçek ortaya çıkıyor ve içimde savaşacak hiçbir şey kalmıyor. Devam etmenin tek bir yolu var ve beni yavaş yavaş öldüren acıyı ve acıyı durdurmanın tek bir yolu var, ona boşanma kağıtlarını tebliğ etmeliyim.

Kızımızın iyiliği için, zehirli evliliğimizin onu bu dünyada nasıl yetiştireceğimizi etkilemesine izin veremem.

Ertesi sabah uyandığımda onu kahvaltı masasında Amelia'nın mama sandalyesinde otururken buluyorum. Gülüyorlar ve ne kadar mutlu olduğunu fark etmeden edemiyorum, gözleri yine parlıyor, ama beni ayakta gördüğü an

kapı aralığında, tavrı değişir. Soğuk ve mesafeli bir hal alıyor. Ne yaptığımı bilseydim, bununla başa çıkmak daha kolay olurdu, ama aynı odada bulunduğumuz her zaman olduğu gibi, keskin bıçak her döndüğüm yöne saplanıyor, kanamayı durdurmak imkansız.

"Bu akşam şirketim için siyah kravatlı bir etkinliğim var. Yine de gelebilecek misin?"

"Yapacağımı söyledim, değil mi?" diye soğuk bir şekilde cevap verir.

Bana karşı olan davranışını eğlendirmeyi reddederek, o gün için eşyalarımı toplarken duygudan yoksun bir şekilde sessizce çalışıyorum. Emily, Amelia'yı erkenden götürmeyi teklif ediyor, çünkü durmam için hiç şansım olmayacak.

Amelia'yı kucağımda taşırken çantasını omzuma atıyor ve vedalaşmadan anahtarlarımı alıyorum.

Emily'nin evine gitmek sadece on beş dakika sürüyor ve bu süre zarfında Amelia'yı rahatsız etmeden radyonun sesini açıyorum ve bir balada geçip beni kapatmaya zorlayana kadar kendimi müziğe kaptırıyorum. Aşkı ya da birinin kalbinizi kırdığı zamanki acımasız gerçekliği hatırlatmaya ihtiyacım yok.

"İşte benim kızım!" Emily onu arabadan çıkarır ve gururlu bir gülümsemeyle kollarında taşır.

"Her şey çantasında. Yarın sabah ilk iş onu alacağım." "Charlie," diyor

Emily, gülümsemesi kayboluyor. "Onu daha uzun süre götürebilirim Sana zaman tanımak için."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı büzüyorum.

"Zamana ihtiyacım yok Emily, ihtiyacım olan şey bir koca."

Emily benimle bu konuşmayı sürdürmeyecek kadar iyi biliyor. Lex'in davranışlarından zarar gören sadece ben değilim. Ailesi de onun darbelerini hissediyor.

Arabaya atlayıp ofise doğru sıkıcı yolculuğa çıkmadan önce Amelia'ya veda öpücüğü veriyorum.

Gün oldukça hızlı geçiyor ve kendimi bir anda ayakta buluyorum. Son dakika detaylarının onaylanması gerekiyor ve parti planlayıcısının çözmesini istediğim bir yemek sorunu var. Eric'in heyecanı oldukça sinir bozucu bir hal alıyor, ünlüler davetiyelerini kabul ederken bana konuk listesini okuyor. Masalarımızın tamamı satıldı ve bu başarıdan gurur duymam gerekirken içim içimi yiyor.

Stilistimle buluşmak ve üstümü değiştirmek için eve gitmeme bir saat kala bilgisayarımın başına oturup belgeye bakıyorum.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca inkâr içinde yaşadım ve tam olarak nerede yanlış gittiğini anlamak için tüm evliliğimizi kafamda yeniden canlandırdım. Nihayetinde Elijah'ın ölümünün bir dalgalanma etkisi oldu, ancak bir evlilikte yakınlık olmaması başka bir şey, kendi kocanız tarafından sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi meydan okurcasına bakılması başka bir şey.

Bu hızla öfkeye dönüşür.

Lex bir pislik gibi davranmaya devam ediyor ve ne yaparsam yapayım asla doğru olmuyor. Duygularım suçlama, öfke ve evliliğimizdeki olayları alaycı bir şekilde incelemekle ağırlaşıyor.

Öfkemi bastırıyorum, bu da bardaki gece gibi düşmanca ve kinci kararlara yol açıyor. İkimiz de acı çekiyorduk ama iki farklı nedenden dolayı ve ilişkimiz tam bir kopukluğa dönüştü.

Lex'i seviyorum ve hep seveceğim ama bu acı dayanılmaz ve kızımızın iyiliği için bir karar verilmesi gerekiyor.

Belgeyi sunucuya kaydettikten sonra kapatıyorum ve akşam için hazırlanmak üzere eve gidiyorum.

***

Aynanın önünde durup yansımama bakıyorum. Üzerimdeki elbise siyah, couture Dior, büstiyer üst kısmı ve ruhani eteğiyle baş döndürücü güzellikte.

Stilist saçım ve makyajımla harikalar yaratıyor, dudaklarımı vurgulamak için dramatik yakut kırmızısı bir ruj kullanıyor. Saçım kıvrılmış ve Lex'in bana verdiği Tiffany kolyeyi gösterecek şekilde yana doğru şekillendirilmiş.

Parmak uçlarımla kolyeye dokunarak boğazımdaki dev yumruyu yutuyorum, acının sadece bu gece için bile olsa yok olmasını diliyorum. Alyansım dışında, bana dünyaları vaat ettiği bir zamanı hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok. Bu yüzden kolyeyi çıkarıp yerine büyükannemin ölmeden önce bana verdiği elmas yadigârı kolyeyi takıyorum.

Etkinlik bir saat içinde başlayacak ve smokini hâlâ asılı bir şekilde eve gelmesini bekliyor. Aramaya çalıştığımda telefonu birkaç kez çalıyor, ancak bana mesaj atmıyor veya geri aramıyor, bu yüzden ağır bir kalple ayrılıyorum, herkes bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmeden bu gece nasıl bir cephe takınabileceğimi anlamaya çalışıyorum.

"Charlie!" Eric sesleniyor, güneşte bronzlaşmış teni smokinine karşı muhteşem görünüyor.

"Hey, E." Gülümsemeyi başarıyorum. "Seninle değil, değil mi?"

Konuklarımızı selamlarken sakin ve soğukkanlı kalmak için güç toplayarak başımı sallıyorum. Bu gece çok şey ifade ediyor ve başarısı çok şeye bağlı ve benim tek odak noktam bu olmalı, gelmeyen kocam değil.

"Bu gece bir erkekle buluşmam lazım. Charlie, seks hayatım Sahra Çölü'nden daha kuru."

"Eric, şu aktörle görüştüğünü sanıyordum... şu sabun köpeğindeki mi?"

"Evet, sayılır. Dizi oyuncularının drama kraliçeleri olduğu ortaya çıktı." "Öyle mi diyorsun?" Gülüyorum, onun dramatik farkındalığının tadını çıkarıyorum.

Nikki, Rocky ile giriş yapıyor ve Rocky hemen bara doğru yürüyor. Ona sorunun ne olduğunu soruyorum, o da taşaklarının morardığından şikayet ettiğini söylüyor. Sanki konuşabiliyor da. Aylardır seks yapmadığım için mavi bir vajinam var. Yalnız kaldığım her an tavşanımı arıyorum. Eski sadık tavşanım bir yıldır kullanılmıyordu ve birden tavşan mevsimi geldi.

Kalabalığın arasına karışıyorum, merhaba diyorum ve sosyal bir şey yapıyorum ama bedenim başka yerde, aklım başka yerde. Lex hakkında soru sorulduğunda dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Tanrıya şükür, ben bir avukatım ve duygu göstermeme sanatını biliyorum. Tanıdık bir ses adımı söylediğinde beşinci şampanyamı yudumluyordum. Arkamı döndüm ve bu Julian Baker'dan başkası değildi.

"Julian?"

Karşımda duruyor ve üzerimde hiçbir etkisi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Hiç değişmemiş, görünüşü her zamanki gibi gösterişli Christian Bale ile aynı. Belki saçları biraz daha kısa kesilmiş, yontulmuş çenesi yeni tıraş edilmiş ve o kadar harika kokuyor ki, mavi vajinam bir ritim atlamış olabilir. Üzerindeki smokin çok seksi. Tanrım, sanki geçmişten gelen bir patlama içimdeki rüzgârı savuruyor.

"Bu muhteşem Charlie Mason değil mi?"

"Edwards... Charlie Edwards," diye düzeltiyorum.

Evet, ama daha ne kadar sürecek? *Orada dur, Charlie.*

"Doğru, tabii ki. Söyle bakalım güzelim, nasılsın?"

Kahretsin, bana muhteşem dediği için biraz eridim mi? Hayır, erimedin Charlie, sadece kocana kızgınsın.

"Güzel. Peki ya sen? Hâlâ New York'ta mı yaşıyorsun?" "Hayır, kısa bir süre önce Los Angeles'a taşındım."

Oh.

Taşınması hakkında sohbet ediyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde, tıpkı eski günlerdeki gibi hissediyoruz. Genel olarak hayat hakkında gülüyoruz ve bir kez bile Lex hakkında soru sormuyor. Tanrıya şükür. Belki de paranoyamdandır ama çok yakınımda duruyor. Onu itmiyorum, istenme hissini memnuniyetle karşılıyorum. Julian için her zaman bir yer vardır, ama bu gece önemi bir kademe daha arttı.

"Dans et benimle, güzelim."

"Julian... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Kocan bu etkinliğe katılacak ve senin bu dönüm noktanı kutlayacak kadar önemsemedi. Neden eski bir arkadaşın seninle kutlama yapamıyor?"

"Çünkü biz arkadaştan daha fazlasıydık, Julian."

Elini uzatıyor, ben de isteksizce tutuyorum. Dokunuşunda rahatlatıcı ve tanıdık bir şey var, çaresizce arzuladığım bir şey, yakınlık.

Vücutlarımız aynı hizaya geliyor ve onun kollarının arasında, havayı belirleyen 'If It's Over' şarkısı eşliğinde yavaşça dans ediyoruz. Birkaç dakika sessiz kalıyoruz, sadece anın tadını çıkarıyoruz. Ateşle oynadığımı biliyorum, yani bu adamla evlenecektim. Bu adamdan çocuk sahibi olmayı planlamıştım. Yatak odasında ona sadece vahşice sapıkça olarak tanımlanabilecek şeyler yaptım. Çok geç olmadan geri çekilmeliyim, kafamın içindeki sesler bana bağırıyor.

Ama Lex artık seni sevmiyor, Charlie. Her

şey bitti.

Sanki biliyormuş gibi beni kendine çekiyor ve fısıldıyor: "Güzelim, seni özledim."

Acı dolu bir bakışla, bedenim kargaşa içinde, bu adamın bana dünyayı verdiği zamanların geçmiş anılarıyla savaşıyor. Gözlerimi kapattığım anda, istemeden de olsa, onun kokusunu içime çekiyorum ve seçimlerimi sorguluyorum. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım, aklım bana yeminlerimi bozmadan kaçmamı söylüyor ama incinmiş Charlie, onu iten kocasına özlem duyan Charlie, bir zamanlar bana "benim" diyen bu inanılmaz seksi adamla geçirdiği anın tadını çıkarıyor.

"Senin için daha çok mücadele etmeliydim.

Kazanmasına izin verdim." "Bu bir oyun değildi,

Julian."

"Ama o kazandı."

"Kazandı mı?"

Kahretsin, bunu s ö y l e m e k istememiştim. Acı çekiyorum, Lex'in de aynı şekilde hissetmesini istiyorum. Evliliğimizden vazgeçmenin acısını hissetmesini istiyorum,

bize karşı. Julian her zaman Lex'in egosu üzerinde asılı duran kara bir bulut olacak ve belki de sadece bu bile hislerimi mantıksız bir yere itiyor.

"Güzelim, seni hâlâ seviyorum."

Julian'ın bakışları içime işliyor ve sadece şaşkın halimi artıran bir duygu dalgasına neden oluyor. Her parçamın duymak istediği sözleri söylüyor, niyetinin ağırlığı omuzlarıma biniyor ve göğsümde bir sıkışma yaratıyor.

Ama bu sözleri kocamdan duymak için can atıyorum.

"Bana hala aynı hissettiğini söyle," diye gözleriyle yalvarıyor.

"Julian... Seni hâlâ seviyorum, ama sana aşık değilim, hele de sevilmeyi hak ettiğin şekilde hiç değilim. Geçmişi silemezsin ve bir süre mutluyduk."

"Ve şimdi... bırak onu, Charlie. O seni hak etmiyor."

"Belki bilmiyor Julian, ama ben bir taahhütte bulundum. Yemin ettim... Onun çocuğunu taşıdım. Bunu öylece bırakamam."

Julian sessizliğini koruyor, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve biliyorum ki şu anda ciddi bir şey yapmazsam evliliğim resmen sona erecek. Başımı yanlara doğru hareket ettiriyorum ve hafifçe omzuna yaslıyorum. Dans etmeye devam ediyoruz, vücutlarımız o kadar yakın ki, bana doğru bastırdığı sert horozunu büyük ölçüde görmezden geliyorum. *Cidden, öldür beni şimdi.*

Aklım Julian'la olan geleceğimde dolaşıyor. Evliliğimin üzerinde dolaşan lekeli geçmiş ve travma olmadan yanımda mantıklı bir adam olması ne kadar kolay olurdu. Kolay ve güzel olurdu.

Ama o Lex değil.

Çocuğumun babası o değil.

Ve kalbime asla aynı şekilde sahip olamayacak.

Bakışlarım bara doğru kayıyor ve Lex'in orada durup beni dikkatle izlediğini görüyorum, ama bu sefer bakışları saf öfke dolu, gözlerinin gölgesi koyu ve intikamcı. Restoranda ilk karşılaştığımızda nişan yüzüğümü gördüğü anda bana attığı bakışların aynısı - geniş gözler, boyun kasları derisini geriyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kontrolcü duruşuyla beni korkutuyor.

"Julian, gitmem gerek..."

"Güzelim, lütfen kal. Buna ihtiyacım var," diye yalvarıyor, elleri belime sıkıca sarılmış, beni bırakmayı reddediyor.

Aşağı uzanıp onları çıkarıyorum. "Yapamam... Onu seviyorum, Julian." "Yapma... lütfen, sadece kal."

İsteksizce bırakmadan önce elimi tutarken geri çekiliyorum.

Attığım her adımda kalbim göğsümün derinliklerine gömülüyor. Gerçek Lex tarzında, sözleri duygusuz ve incitici olacak ve evliliğimizin kaderini mühürleyecek. Etrafım ailem, arkadaşlarım ve meslektaşlarımla çevrili olmasına rağmen kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Kendimi artık beni sevmeyen bir adamdan kurtarmak için çıktığım bu yolculuk sonsuz acıların başlangıcı olacak, ama belki de yalnızlık içinde sonsuz acı çekmek, her uyandığınızda ete kemiğe bürünmekten daha iyidir.

"Geç kaldın."

"Fark eder mi?" diye homurdanıyor, gözleri büyürken burun delikleri alevleniyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Kesinlikle öyle, değil mi Lex?"

Burbonundan bir yudum alıyor, sonra bileğimden tutup beni çıkışa doğru çekiyor. Topuklarımı sürüklüyorum, ayağım takılmak üzereyken durması için yalvarıyorum ama beni dinlemiyor. Bunun yerine, kendimizi otoparkta bulana kadar beni bahçenin yolundan aşağıya doğru götürüyor. Karanlık bir köşeye park etmiş arabasını hemen tanıyorum.

"Bırak beni!"

Dinlemeyi reddederek öylece durur, gözleri erimiş bir öfkeyle parlamaktadır. "Ne var Lex? Şimdi de kıskanıyor musun? Söyle bana, acıyor mu? Acıyor mu?

Başka birinin beni istediğini bilmek? Bir an için beni canlandırması, başka bir adamın sözlerinin beni canlı hissettirmesi acı veriyor mu? Varlığının her zerresiyle nefret ettiğin aynı adam mı?"

"Charlotte..." diye bağırıyor.

"Ne? Sen *bizden* vazgeçtin... Evliliğimiz bitmek üzere ve ben nedenini bile bilmiyorum!" Ellerimi havaya kaldırıyorum, bu konuşmayı bu gece yapmayı seçmesine sinirleniyorum. "Benimle konuşmuyorsun... yüzümü bile görmek istemiyorsun."

Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve hemen tanıdım.

"Söyle bana bu ne lan?" diye bağırıyor.

"Okuyabilirsin," diyorum sakince.

"Boşanmak mı istiyorsun?"

Karnımı tutuyorum, başımı eğiyorum, her yerimi delen acının durmasını diliyorum. Planladığımız hayat bu değildi ve başka bir şeye razı olmayı reddediyorum.

"Lex, bunu daha fazla yapamam. Bu beni öldürüyor."

Burun delikleri saldırmaya hazır bir boğa gibi parlıyor. Hızlı bir hareketle beni arabanın kaputuna itiyor, şok nefesimi keserken metal tenime değiyor.

Güçle dudakları dudaklarıma çarpıyor ve onu itmek için var gücümle çabalıyorum. İtilmeyi hak ediyor ama onu çok özlüyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama şu anda umurumda mı? Bir anlığına, o tekrar benim ve bunu yapabiliyorken alacağım.

Lex uzaklaşıyor ve ben nefesimi tutmaya çalışarak

doğruluyorum. Gözleri, o bakışları.

Sonsuz gibi görünen bir süre bekledim.

Bu kadar mı? Sonunda bitti mi?

Beni bir saniye içinde döndürüyor ve kaputun üzerine itiyor. Küçük bir inilti çıkarıyorum, güç beni korkutuyor. Birçok açıdan yanlış hissettiriyor. Kendimi aşağılanmış hissetmeliyim ama bundan çok uzağım. Tanrı aşkına, o benim kocam.

Kemerinin sesi tıkırdıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor. İnlemelerimi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Bunu bir davet olarak algılayıp algılamadığından emin değilim ama daha sert yapıyor. Mutlu ve üzgün karışımı gözyaşları döküyorum, tuzlu sıvının yüzümden aşağı aktığını hissediyorum çünkü onu mümkün olan her şekilde özlüyorum. Bu zevk ve acının tek bir boktan topta yuvarlanmış hali.

"Sen bana aitsin, Charlotte. Anlıyor musun? Bu vücudun her santimi bana ait. Ben senin kocanım. Sana sahibim."

Mücadele ediyorum, karnımda bir ağrı oluşuyor. Yaklaştım, birikme hızlı ve bir daha konuşursa çözüleceğimi biliyorum.

Eğilip beni daha sert ve daha hızlı içine çekiyor, yalvarışları ikimizi de patlayıcı bir sona götürüyor.

"Benim..." diye haykırır. "Sen benim karımsın,

Charlotte..." Ve sonra işimiz biter.

Hararetli anımızın bir yerinde, geri çekiliyor.

Bunu yapamam.

Onu çok özlüyorum ve bu anı yaşamanın, onu tekrar hissetme şansına sahip olmanın, bana davranış biçimine geri dönemeyeceğimi biliyorum. Sevilmeyi ve arzulanmayı özlüyorum.

Onun tüm dünyası olmayı özledim.

"Lex... Bunu daha fazla yapamam. Lütfen bırak gideyim," diye yalvarıyorum başımı sallayarak.

"Beni bırakamazsın!" diye haykırıyor, çaresizlik içinde ellerini saçlarında gezdiriyor. "Onu gördüm, ona baktığını gördüm."

"Julian-"

"Bu benim hatam. Bütün bunlar benim suçum. Adriana'nın Elijah'ı kaybettiği gibi seni de kaybetmekten korktum Charlotte. Onun acısı... akıl almaz. Ben de bildiğim tek şeyi yaptım. Kendimi geri çektim. Kendimi senden uzaklaştırdım çünkü bu kadar mutlu olmaya devam edersem, sana bir şey olursa acının beni öldüreceğinden korkuyordum. Tıpkı Adriana gibi yavaş ve dayanılmaz bir şekilde ölebilirdim."

"Sen benim kocamsın," diye hıçkırıyorum, bedenim titriyor. "Beni anlayamayacağım kadar incittin ama sensiz bir hayat düşünemiyorum. Bana başka seçenek bırakmadın."

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Herkese, tüm dünyaya çok kızgındım."

"Keder, Lex, hepimizi yuttu."

Gerçek her şeyden daha çok acı veriyor ve ne olursa olsun, Elijah'ı kaybettiğimiz için hissettiğimiz acıyı silemeyiz.

Kollarını bana doluyor, yüzünü boynuma gömüyor, ama ben uzaklaşıyorum, öfke bir rüzgâr gibi içime doluyor, şimdi en vahşi fırtınalardan arta kalanlar. İncindiğimi inkâr edemem ama istediği şeyi ona bu kadar kolay geri vermeyi reddediyorum.

Her şeyimi.

"İstediğini aldın Lex, beni becermen gerekiyordu ve bitti." "İstediğimi aldım da ne demek? Charlotte, ben-"

Elimi yüzüne doğru kaldırarak savunmasını daha başlamadan kesiyorum. Duygularını ifade etti, davranışları için bir tür pişmanlık gösterdi, ama bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var, her şey bir şekilde yoluna girmiş gibi kendimi ona geri atmaya değil.

"İçeri dönmem gerek," diyorum ona, bakışlarım yerde gezinirken gözlerinin içine bakamıyorum. "Sen bavulunu boşaltmış olabilirsin ama benimki hâlâ dolu ve gitmeye hazır."

"Hayır..." diye haykırıyor, başını sallarken parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ne hale geldiğimizi açıkça inkâr ediyor. "Beni terk edemezsin! O kağıtları imzalamayacağım."

"Zamana ihtiyacım var, tamam mı? Bana aylarca bu şekilde davrandıktan sonra bu gece, onca gecenin arasında beni pusuya düşürüp tekrar kollarına düşmemi bekleyemezsin.

Sanki dünyada her şey yolundaymış gibi. Bozduğun şeyi düzeltmek mi istiyorsun? O zaman beni zorlama."

Arkamı dönüp ondan uzaklaşırken, onun varlığının getirdiği bunaltıcı duygularla göğsüm sıkışıyor. Çok kolay bir şekilde kollarına düşebilir ve bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim. Ama acımı hissetmesini, bir evlilikte olmanın ne demek olduğunu anlamasını istiyorum. Hastalıkta ve sağlıkta eşinize saygı duymak, bu saygı ailenizden başka birinden kaynaklansa bile.

"Onunla birlikte olmak için içeri mi dönüyorsun?"

Ses tonundaki umutsuzluk hareketimi durduruyor. Kıskançlık, en güçlü insanları bile parçalayabilecek kadar güçlü bir lanettir. Dikkat çekmek için acımasızca savaşır, düşüncelerinizi hayal gücünüzün yarattığı senaryolara yönlendirmede başka hiçbir şeye benzemeyen bir kurnazlığa sahiptir. Lex'i çok iyi tanıyorum. Julian'ın daha kolay bir seçim olabileceğini ama kolay olmasının doğru olduğu anlamına gelmediğini söylediğimde bana güvenmek yerine Julian'ı bir tehdit olarak gördüğü için düşünceleri yanlış yönlendiriliyor.

Kolay olan, kalbin ne istediğini onaylamaz.

Ruhumun *ihtiyacı olan şeyi.*

Arkamı dönmeyi reddederek, sırtımı ona doğru dönüyorum. "Hoşça kal Lex."

Ne sorusunu onaylıyorum ne de ona aşk ya da sesli harfler üzerine başka bir nutuk çekiyorum. Bunun yerine, buraya geliş amacımı tamamlamak için balo salonuna doğru yürümeye devam ediyorum.

Saçımı ve makyajımı düzeltmek için kısa bir tuvalet molası verdikten sonra, ki bu beni tekrar prezentabl bir görünüme kavuşturuyor ve az önce berbat kocası tarafından becerilen bir tren enkazı gibi görünmememi sağlıyor, olabildiğince çok insanla konuşarak tur atıyorum.

Kısa bir süre sonra, ekibimizi bir konuşma yapmak üzere sahneye çağırdım, esasen herkese katıldıkları için teşekkür etmek için.

"Kendim, ortağım Nicole Romano ve ekibimiz adına, bu büyük amaç için para toplamak üzere bu akşam bize katıldığınız için teşekkür ederiz."

Bir alkış tufanı kopuyor ve bu kadar gürültülü bir kalabalığın önünde konuşmaya direnmeme rağmen, sonuç kendi güvensizliğime ağır basıyor. Gözlerim zarif bir gülümsemeyle salonda dolaşırken Adriana'nın yanında duran Lex'te duruyor. Daha önceki kavgamıza ve onu terk etmemem için çaresizce yalvarmasına rağmen, yüzünde farklı bir ifade var. Dürüst olmak gerekirse neredeyse gururlu.

Birkaç ay önce, işlerimiz burada, Los Angeles'ta büyümeye başladığında, Lex'in dikkatimi başka alanlara yönlendirmem gerektiği konusunda beni uyardığını, dolayısıyla daha fazla personel işe almam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Ona sorular sorduğumu hatırlıyorum ve bu sorular onun iş dünyasındaki varlığını tartışmaya yol açtı. O konuştukça ben de onun ikinci kişiliği olan milyarder iş adamı Lex Edwards'tan daha fazla etkilenmeye başladım. Kendine olan güveni asla yersiz değil ve konu kongreler, zirveler ya da topluluk önünde konuşmayı içeren herhangi bir şey olduğunda tam bir doğallık sergiliyor.

Şu anda, birkaç yüz konuğun önünde, onun özgüveninin bir kısmının bana da bulaşması için yalvarıyorum. Derin bir nefes alarak bunu atlatacak gücü buluyorum. Hayatın bu ana kadar önüme çıkardığı her şeyle başa çıkabiliyorsam, bu konuşmayla da başa çıkabilirim.

"Üç ay önce, şehir merkezindeki bir kadın sığınma evinde toplum lideri Marjorie Adams firmamıza başvurdu. Marjorie toplumun ayrılmaz bir üyesidir ve yıllarını ailelerin yeniden inşasına adamıştır."

Marjorie öndeki masada oturuyor ve etrafını saran ekip gibi sıcak gülümsemesiyle beni cesaretlendiriyor.

"Hem Nicole hem de ben barınakta var olan sorunların ciddiyetini anlamıyorduk. Ancak, barınakta barınmak zorunda kalan ailelerle geçirdiğimiz sayısız saatin ardından durumun büyüklüğünü yavaş yavaş kavramaya başladık.

"Mesaj açık... sığınma evlerimiz parçalanmış ailelere sadece uyuyacak ve yemek yiyecek bir yer sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda onlara umut da veriyor. Çocuklar eğitiliyor, annelere ailelerine nasıl bakacakları öğretiliyor. Bu nedenle Mason ve Romano'daki ekibimiz, bu geceki katkınızın Marjorie ve ekibinin ihtiyaç sahiplerine zaman ayırmaya devam etmesine ve ihtiyaç sahibi daha fazla aileye hizmet verebilmek için tesislerin genişletilmesine yardımcı olacağını duyurmaktan memnuniyet duymaktadır."

Kalabalık ayağa kalkıyor, ellerini kaldırarak alkışlıyor. Gururlu bir gülümsemeyle desteği memnuniyetle karşılıyorum. Ekip olarak harika bir iş çıkardık ve bu destek sığınma evine ihtiyacı olanlara yardım sağlayacak. Sığınma evindeki kadınlara sunduğumuz ücretsiz hukuki hizmetlerin yanı sıra, bu ekstra mali yardım daha pek çok yönden yardımları artıracaktır.

Nikki küçük bir konuşma yaparak sahneden inmeden ve kutlamaların devam etmesine izin vermeden önce herkese teşekkür ediyor.

"Başardınız çocuklar," diye tezahürat yapıyor Rocky, beni sıkıca kucaklıyor, neredeyse boğulma noktasına getirecek kadar.

"Önümüzde hala zorlu bir çalışma var, ancak bu bize bunu

yapabilmemiz için mali destek sağlayacak."

Marjorie bize katılıyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor.
"Charlie, ailelerimiz için inanılmaz şeyler yaptın."

Gözlerinden süzülen yaşları izlerken gülümseyerek geri çekiliyorum. "Hey, gözyaşı yok.
Pazartesi gel, yapacak daha çok işimiz var, tamam mı?"

Başını sallıyor ve vedalaşmadan önce küçük bir kahkaha atıyor. Gece konukların dans etmesi ve kaynaşmasıyla devam ediyor.

Eric eline geçirdiği her ünlüyle sohbet etmeye çalışıyor ve birkaç kez telefonunu çok ihtiyaç duyduğu 'selfie' koleksiyonu için çıkardığını görüyorum.

Adriana aylardır ilk kez çocuksuz dışarı çıktığı için yorgun bir şekilde geceyi sonlandırıyor. Ona tekrar teşekkür ediyorum ve gelecek haftaki öğle yemeğimizi hatırlatmadan önce sarılıp vedalaşıyorum.

Julian'ın dansımızdan sonra ortadan kaybolduğu açıktı ve hayatımın o bölümünü kapatacak kadar iyi biliyordum. Açıkça reddedilmemden sonra iyi olduğundan emin olmak istesem de, bazı şeylerin söylenmeden kalması daha iyidir.

Saatler gece yarısını henüz geçmişti ve şimdi kol ve bacaklarım kurşun ağırlık gibi hissetmeye başladıkça yorgunluk da içime sızıyor.

"İçmeye devam etmek için Melrose'a gidiyoruz. Sen de geliyor musun?" Eric soruyor, telefonunda mesajlaşmakla meşgulken dikkatinin yarısını bana veriyor.

"Biliyor musun... sen git eğlen. Yorgunum ve-"

"Ve kocanız sizi bekliyor." Eric, Lex'in Marjorie ile konuştuğu bara doğru başını sallar.

Daha önce gittiğini sanıyordum ama merakım artınca neden hâlâ burada olduğunu öğrenmek için yanına gittim.

"Canım, biliyorum, biliyorum... Bir saat önce ayrılacağımı söyledim ama sevgili kocanla konuşmak büyük bir zevkti."

Gülümsemeye zorluyorum. 'Sevimli' ve 'koca' kelimeleri asla aynı cümlede yer almamalı, özellikle de Lex Edwards'la evliyseniz.

Marjorie tekrar veda etti ve ikimizi burada yalnız bıraktı. Hâlâ burada olmasına hiç şaşırmadım. Lex muhtemelen Julian'ı izliyordur çünkü egosu buna dayanamaz.

"Ben eve gidiyorum. Benimle gelir misin lütfen?"

İçimi çekerek Eric'in Rocky ile birlikte durduğu yere dönüyorum. Konuşmaları hareketli ve Nikki de onlarla birlikte duruyor, kollarını kavuşturmuş gözlerini deviriyor. Hiç şüphe yok ki Eric ve Rocky bu gece için maceralı bir şeyler planlıyorlar ve Nikki bunu onaylamıyor.

"Tabii."

Elimde çantamla, karşılığında dudaklarını büzen Nikki'ye veda ediyorum. Neler olup bittiğini biliyor ve Lex onun yaramazlar listesine girdi ve şu anda kırmızı kalem ve altın bir yıldızla en tepede oturuyor.

Lex'in yanında arabasına doğru yürüyorum. İkimiz de sessiz kalıyoruz ki tam da ihtiyacım olan şey bu. Yorgunluk tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı ve Lex'in hiçbir şeyden, özellikle de Julian'dan bahsetmemeyi seçtiği ve bana arzuladığım yalnızlığı sağladığı için minnettarım.

Arabaya ulaştığımızda, Lex'in beni kaputun üzerine çıkardığı anılar gözümün önünden geçiyor. Vücudumu kargaşaya sürüklemek istemediğimden, elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Şu anda ona istediğini vermemden iyi bir şey çıkmayacak.

Araba yolculuğu sessiz, sadece Lex'in müziğinin hoparlörlerden gelen yumuşak melodileri beni uyanık tutuyor. Her zaman harika bir müzik zevki vardı ve uzun bir geceden sonra eve dönerken Coldplay'in melodilerini memnuniyetle karşılıyorum.

Amelia'nın Emily'lerde kalmasıyla Lex'le yalnız kalma gerçeği irademin gerçek bir kanıtı olacak. Lex'ten yatağa gelmesini istemek, onunla tatlı tatlı sevişmek ve bunun bir daha asla olmayacağına dair bana söz vermesini dinlemek kolay olurdu ama inatçı Charlie tek başına düşünmek istiyor.

"Yani..." Anahtarlarını tezgâhın üzerine bırakıyor, papyonunu çıkarıyor ve gömleğinin üst düğmelerini açıyor.

Evet, onun seksapeline karşı bağışıklığım yok. Bu yüzden, manyetik gücünü görmezden gelmek için çılgınca çabalayarak bilerek arkamı dönüyorum.

"Amelia annemlerde mi?"

"Evet." Lex'in hangi kişiliğinin ortaya çıkacağından emin olamadığım için tek yapabildiğim bu.

Başını sallıyor, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Misafir odasında uyumamı ister misin?"

"Burası benim olduğu kadar senin de evin Lex," diyorum yenilmiş bir halde. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler." Mutfaktan çıkmaya başlamıştım ki Lex adımı söyleyerek durmamı ve arkamı dönmemi istedi.

"Seninle gurur duyuyorum... Marjorie'ye yardım etmek için yaptıklarından dolayı. Söz konusu aile olduğunda doğru olan için mücadele etmek büyük bir güç ve irade gerektirir. Sen bir anne ya da çocuğun isteyebileceği en güçlü savunucusun. Sen bir savaşçısın Charlotte ve bunu bilmeyi hak ediyorsun." Lex yanımdan geçip gidiyor ve beni bu sözlerle baş başa bırakıyor.

Lex misafir odasında uyumaya devam ederken ben düşüncelerimi toparlayamadan uyanık bir şekilde yatıyorum. Lex'in sözleri tekrarlanıyor.

"Sen bir savaşçısın Charlotte ve bunu bilmeyi hak ediyorsun."

Kendimi hiçbir zaman bir savaşçı olarak görmedim. Birçok savaşa tek başıma katıldım, ama sadece başka seçeneğim olmadığı için. Ve şimdi evliyim, ancak cephede birlikte durmam gereken kişi misafir odamızda uyuyor. Son birkaç aydır sayısız gece bu yatakta yalnız yattım.

Şimdi tek fark, durumu kontrol ediyorum. Her şey

benim elimde.

Bir lütuf ve bir lanet.

İçinde bulunduğum duruma rağmen birkaç saat uyumayı başardım. Amelia'yı almadan önce duş almaya, üstümü değiştirmeye ve biraz çalışmaya karar verdim. Kahvaltım ve kahvem evdeki ofisimde yanımda dururken Lex'in kapıyı çalmasıyla bölünüyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda onu bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve spor ayakkabı giymiş olarak görüyorum. *Bu adam nasıl oluyor da smokinden spor ayakkabıya geçiyor ve hâlâ Adonis gibi görünüyor, aklım almıyor.*

"Çalışıyor musun?" diye soruyor, mesafesini koruyarak.

"Evet," diye hayıflandım, gözlüklerimi çıkardım. "Bu rakamlar... en hafif tabirle sinir bozucu."

"Bir göz atmamın sakıncası var mı?"

Kağıtları ona doğru itiyorum, ellerimi sıcak kahve fincanına sarıp çok ihtiyacım olan bir yudum alıyorum. Belki de aşırı analiz yapıyordum ya da beynim rakamlarla uğraşmaktan yorulmuştu. Her iki durumda da, hiçbir yere varamadığımı hissediyorum.

"Öneri?"

"Devam et."

"Marjorie bütçeyi bu sütuna doğru kaydırabilirse, kayıplarda bir artış göreceksiniz. Ancak buraya bakarsanız, yatırım getirisi artacaktır."

Rakamlara ve yönüne dikkatlice bakıyorum. Lex haklı. Marjorie ve ekibinin, açgözlü yatırımcılar yüzünden artan kiraya rağmen barınağın günlük işleyişini sürdürmenin ve kira ödemeye devam etmenin bir yolunu bulması gerekiyor. Plan, araziyi satın alabilmek için yeterli parayı toplamak, ayrıca binayı daha uygun ve işlevsel hale getirmek için yenilemek.

"Bu mantıklı. Çok mantıklı..." Sözümü kesiyorum. "Amelia'yı almadan önce bunun üzerinde çalışacağım."

"Onu almayı düşünüyordum. Bilirsin... onunla biraz zaman geçirirsin, ayrıca sana da çalışmak için birkaç saat veririm?"

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum. "Buna minnettar olurum.
Teşekkür ederim."

***

Rakamları Marjorie ve ekibine sundum. Biraz rahatlamış görünürken başını sallayarak onaylıyor. Barınak, çalışanlarının çoğu gönüllü olan sponsorların sağladığı fonlarla çalışıyor. Tasarruf edilen her kuruş barınağın geleceği için bir fark yaratacaktır.

"Sen yukarıdan gönderilmiş bir meleksin, Charlie."

Dudaklarım iltifatı memnuniyetle karşılayarak yukarı doğru kıvrılıyor, ancak bunun Lex'in zekası olduğunu, benim zekam olmadığını hatırlamakta gecikmiyorum.

"Aslında kocama teşekkür edebilirsiniz. Rakamların arkasındaki beyin o." "Daha önce de söylediğim gibi, kendine iyi bir adam bulmuşsun. Seni çok seviyor.
çok."

Ne diyeceğimi bilemeden, nazik sözleri için bir "Teşekkür ederim" ifadesi kullandım.

"Biliyor musun, bana Clifford'ımın ölmeden önceki halini hatırlatıyor," diyor sevgiyle anımsayarak. "Evlilik asla kolay değildir... *her* zaman çok çalışmanız gerekir. Hatalar yaparız, bazen canımız yanar ama doğru aşkla sonsuza dek ruhunuzda yer eder."

Gülümsememi engelleyemeyerek, vedalaşıp ofisten çıkmadan önce ona tekrar teşekkür ediyorum. Küçük ortak salonun önünden geçerken, eski bir piyanonun başında oturan genç bir çocuk görüyorum. Marjorie'nin oğlu, birçok kadının piyano çalabildiğini keşfettiğinde piyanoyu sığınma evine bağışlamış. Süslü ya da büyük değildi ama bu çocuğun parmaklarını tuşlarda gezdirip melodi çalması için yeterince iyi görünüyordu.

Yanında aynı yaşlarda olduğu anlaşılan bir kız oturuyor. İkisi de gülüyor, aralarında geçen bir şakayı bulunduğum yerden tam olarak duyamıyorum. Aynı anda yüzleri aydınlanıyor, aşık olmanın eşiğindeki iki genç gibi sırıtıyorlar. Çocuk, parmaklarını tekrar tuşların üzerine koyup bir melodi çalmaya başlamadan önce şakacı bir şekilde kendi omzuyla kızın omzunu dürtüyor.

Her nota tanıdık geliyor ve geçmişten gelen bir patlama gibi, Lex'in ilk kez birlikte piyano başına oturduğumuz gün çaldığı şarkının aynısı. Lisedeki Charlie'ye geri dönüyorum; genç, saf ve aşkın gücüne yabancı.

Alexander Matthews'a aşık olmuştum, her şeyine,

Evlilik koşullarına rağmen. O zamanlar asla ayrılmayacağımızı düşünecek kadar aptaldım, ancak masumiyetim beni aşkımızın sonsuza dek süreceğine inandırdı.

Ve bu asla değişmeyecek.

Evliliğimizi iyileştirme yolculuğuna başlamaktan başka çaremiz yok. Tamamen kırılmadık, sadece ikimizin de içinden çıkmaya çalıştığı bir şey yüzünden eğildik. Ve her şeye rağmen, acı ve ıstırap, Lex'i kendi korkularım yüzünden bir kol boyu uzakta tutmak, şu anda sadece bize daha fazla zarar verecek.

Biz bir aileyiz.

Bu sadece Lex ve benimle ilgili de değil, Amelia da Lex'e katılarak bizi yeniden bir bütün haline getirmeye çalışırken benim tam ve mutlak bağlılığımı hak ediyor.

Dreamteam Stüdyoları tam önüme gelene kadar sokaklarda rekor bir hızla ilerliyorum. Arabamı park edip girişe doğru koşuyorum, resepsiyonist beni selamlarken neredeyse nefes nefese kalıyorum. Aylardır stüdyoya gelmemiştim ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Lex'in bir kez olsun esmer birini işe aldığını görünce şaşırıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Lex'i görmeye geldim."

"Özür dilerim." Sahte gülümsemesi ve kıyafetlerime bakışı beni çok rahatsız ediyor.

Ona Valentino giydiğimi söylerdim ama şu anda moda seçimimin bir önemi yok.

"Randevu almanız gerekecek."

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Ben onun karısıyım. Şimdi bana nerede olduğunu söyle, yoksa onu kendim avlarım."

Resepsiyon görevlisi tehdidim karşısında şaşırıyor ama hava dolu kafasında yavaşça noktaları birleştiriyor.

"Yönetim Kurulu Odası A'da önemli bir toplantıda. Onu rahatsız edemezsiniz... Kesin bir rahatsız etmeme kuralı var. Oraya gidersen beni kovar!"

Siktir et o kuralı.

Onu kovmayacağından emin olacağım.

Louboutin topuklu ayakkabılarım porselen karolarda tıkırdıyor, kapılardaki isim levhalarını ararken Yönetim Kurulu Odası A'yı görüyorum. Cam bir duvar var ve Lex masanın başında oturmuş, yaşlı bir beyefendi konuşurken ilgisiz görünüyor. Lex'in ceketi çıkarılmış ve masanın arkasına asılmış.

koltuğunda, yeleğini giymiş, kravatını takmış ve her zaman çok güçlü bir CEO olarak şık görünüyor.

Sandalyesinde geriye yaslanmış bedeniyle, elindeki telefonla yüz ifadesi çelişkili görünüyor. Gözleri ekranda geziniyor, ardından parmakları hızla yazıyor, ancak gönder tuşuna basmadan önce dudaklarını hafifçe yüzünü buruşturarak birbirine bastırıyor.

Saniyeler sonra, telefonum çantamda titriyor.

Seni seviyorum Charlotte. Sonsuza kadar. Her zaman. Bana ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim.

Sözleri, kendimi gömmeye zorladığım duygularımı uyandırıyor. Sabırsız, talepkâr ve kontrolcü Lex'e alışmıştım ama yaptığı hatalardan dolayı pişmanlık duyduğunu görebiliyorum.

Kapıyı ardına kadar açıyorum, odadaki her yüz bana bakıyor ve kalbim inanılmaz hızlı atarken Lex'in dışındaki herkesi görmezden geliyorum.

Endişeli bir ifadeyle hemen sandalyesinden kalktı, ayakta durduğum yere doğru yürürken boyun kasları gerilmişti. "Charlotte, her şey yolunda mı?"

"Evet, hayır... Sizinle konuşmam gerekiyor," diye acele ettim.

Lex kapıyı arkamızdan kapatmadan önce özür diliyor ve elimi tutarak beni ofisine doğru götürüyor. Kapı kapandıktan sonra beni bıraktı ve "Sorun ne?" diye sordu.

Başımı göğsüne gömüyorum, bastırılmış duyguların serbest kalmasına izin verirken hızlı kucaklamasını memnuniyetle karşılıyorum, eylemlerimizin ağırlığı yüzeye çıkarken yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Seni seviyorum," diye haykırıyorum, boğazımdaki yumruyu yutarak. "Acıtıyor ama seni seviyorum."

Ellerini kaldırarak yanaklarımı kavrıyor, bakışlarımızı buluşmaya zorluyor ve neredeyse bir bukalemun gibi, yemin ederim, en karanlık zamanlarda bile gözleri zümrüt yeşiline dönüşüyor.

Her zaman olduğu gibi, beni sevgi ve sıcaklıkla örtüyorlar, ama yine de, tek amacı beni hiçbir şey kalmayana kadar kırmaksa, kalbimin tamamına erişmesine izin vermekten korkan bir parçam var.

Ona güvenmeyi öğrenmelisin, Charlie.

Aşk onsuz asla hayatta kalamaz.

"Eğer tüm hayatımı senin affını kazanmak için harcamam gerekiyorsa, bunu yapacağım. Yapamam... ayrı olamayız. Gitmene izin verememe."

"Beni bırakmanı istemiyorum. Ya devam edersin ya da ölürsün demiştik. Burada duruyorum, nefes alıyorum, yaşıyorum ve ailemize yeniden bir olmak için ikinci bir şans vermek istiyorum."

Lex sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi gözlerini kapatır, ancak birkaç dakika sonra tekrar açar. "Charlotte Edwards, seni seviyorum."

Ağzını benimkinin üzerine koyuyor, yavaş ve yumuşak bir öpücükle beni tahrik ediyor, karnımdaki ateşi tutuşturuyor ve kelimelerin asla yapamayacağı şekilde beni rahatlatıyor. Bu yolculuğun amacının aramızdaki bağı güçlendirmek olduğunu anlayarak yaptıklarımdan pişmanlık duymayı ya da geçmişe sünger çekmeyi reddediyorum.

Ve bu tek öpücükle, artık doğru yolda olduğumu biliyorum.

"Görevden ayrılmana ne kadar var?" Elimi saçlarının arasından geçirip parmaklarımın arasına düşen yumuşak tellerin tadını çıkararak fısıldıyorum.

Lex sırıtıyor ve beni bırakmadan önce burnunu benimkine sürtüyor. "Bana on beş dakika ver, sonra tamamen seninim."

"Sen mi tamamen benimsin yoksa... ben mi tamamen seninim?" Alay ediyorum.

Kapıda duraklayarak bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. Lex ukala bir sırıtışla başını hafifçe eğiyor, sonra alt dudağını ısırıyor. "Ben içinde olduğum sürece, istediğin gibi kullanabilirsin."

Ve biz de öyle yapıyoruz, bütün gece güneş doğana kadar kocam benimle sevişiyor. Yatağımızda, evimizde her santimimi yutuyor.

Neyse ki Adriana Amelia'yı götürmeyi teklif etti ve bu bizim için hem sürpriz hem de uygun oldu. Tabii ki reddedemezdim. Yanı başımızdaki odada beşiğinde ağlayan en büyük horoz engelleyici olmadan biraz kaynaşma zamanına ihtiyacımız vardı.

Sabah, vücudu bana sarılmış bir şekilde uyandım. Telefonum ötüyor. Elimi uzattım ama Lex elimi tutup sikinin üzerine koydu. Zonkluyordu ve bunun tek bir anlamı vardı.

Bu düşünceyi bitirecek zamanım bile yok. İçime kayıyor ve ben inliyorum, vücudum arabada ve bütün gece tatlı bir aşkla perişan edilmekten dolayı ağrıyor ve hassaslaşıyor.

"Buna doyamıyorum, Charlotte. Senin içinde olmak... benim güzel karım."

Nefes nefese, senkronize bir şekilde geliyoruz. Arkama yaslanıyorum, kaslarımı hareket ettiremiyorum. "Devam et, şimdi telefonunu kontrol edebilirsin." Kıkırdıyor.

"Unutmuşum... Her kimse
bekleyebilir." "Bahse girerim
bekleyemez."
"Lex..."
"Eğer telefon bir dakika içinde çalarsa, bu güzel kıçını hemen şimdi sikeceğim."
"Ya yanılıyorsan?" *Lütfen yanılmayın!*
Telefon bip sesi çıkarıyor.
"Bana metni göster," diye talep ediyor.
Telefonumu elime alıp ekranı kaydırıyorum, arka arkaya iki mesaj *ve Eric'*ten.

Aman Tanrım Charlie, Matthew McConaughey Venice Beach'te spor yapıyor! On dakika içinde benimle orada buluş.
Acele et kadın! Otuzbir bankamın yeniden doldurulmaya ihtiyacı var!

"Görünüşe göre siz kazandınız Bay Edwards, *ne yazık...*"
"Eğer yine sırılsıklam olmasaydın, bir şekilde bu işten sıyrılmaya çalıştığını düşünürdüm. Şimdi kapa çeneni ve o güzel kıçını buraya getir."
Ve sabah gün ışığında beni yatağımıza alıyor,
Tekrar.

CHAPTER 35

LEX

Masamda oturmuş, saati izliyorum, kılımı bile kıpırdatamıyorum.

Charlotte beni birkaç kez aradı ve ben de bir pislik olduğum için sesli mesaja yönlendirdim. Dün gece olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu sabah yeterince kötüydü çünkü parmağımı başka birinin amına yaklaştırdığım için suçlu göründüğüme yemin edebilirim.

Bugün Montana'ya yatırım yaptığım başka bir şirkette iş teklif ettim ve o da memnuniyetle kabul etti. Egosu zedelendi ve neyse ki bunu daha ileri götürmeyecek kadar olgun çünkü beni yok edebilecek kartlar onun elinde.

Telefon tekrar çalıyor ve arayanın kimliğine bakıyorum. *Nikki.*

"Ne istiyorsun?" Yenilmiş bir şekilde cevap veriyorum.

"Nasıl davranmak istiyorsan öyle davran Edwards, ama seni uyarıyorum, karını kaybetmenin eşiğindesin."

Dürüst olmak gerekirse, kadınlar ve onların aşırı dramatik duyguları. Konu Charlotte'la benim ilişkimiz olduğunda Nikki her zaman fikrini söylemek zorunda.

"Nikki, hemen geliyorum, tamam mı? Ben de tam gidiyordum."

"Söylesene Lex, Montana için aileni kaybetmeye değer mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun..." Sözümü kesiyorum.

"Doğru, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yüzden bugün sunucumuzda Charlie tarafından hazırlanmış boşanma belgeleri buldum."

"Boşanma" kelimesini duyunca donup kaldım, vücudum kaskatı kesildi. Nikki gereksiz yere dram yaratıyor. Charlotte beni asla terk etmeyecek.

"Bu doğru. Bana inanmıyor musun?" Neredeyse gülecek. "E-postanı kontrol et."

Bir ping sesi duyuyorum ve önümde duran 'Edwards Edwards'a Karşı' başlıklı e-postayı hızla açıyorum. Kalbim olabilecek en alçak çukura battı. Her şeyi berbat etmiştim ve hiçbir şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bir mide bulantısı dalgası beni tehdit ederken, gerçekler ortaya çıkmaya başladığında midem sertleşiyor.

"Sessizliğinizi hiçbir fikriniz olmadığı anlamına alıyorum," diye kestirip atıyor.

Nutkum tutuldu. Beni terk etmesini istemiyorum. *Neden beni terk etsin ki?* Evet, hayatı onun için imkansız hale getirdim, ama ölüm bizi ayırana kadar bu birliktelikte anlaşmıştık. Ağzından çıkanı kulağın duysun, onu mahvettin ve şimdi suçu ona atmaya çalışıyorsun. *Seni narsist pislik Edwards.*

"Seni uyarıyorum Edwards, beni iyi dinle. Ne yaptığını ya da kime yaptığını bilmiyorum ama hareketlerini yeniden düşünmek isteyebilirsin çünkü sen orada oturmuş kendine acırken, galada bir gazeteci var ve sana şimdiden söyleyebilirim ki karın onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyor."

Lanet olası pislik.

Onu geri kazanmaya çalıştığını düşündükçe içimde bir öfke dalgası kabarıyor. Panikledim, buradan çıkmam gerekiyordu.

"Nikki, lütfen bana onun bir şey yapmasına izin vermeyeceğine söz ver," diye yalvarıyorum çaresizce.

Sessiz kalıyor.

Arka planda fısıltılar duyabiliyorum.

"Gözüm onun üzerinde. Buraya doğru yola çıksan iyi olur çünkü rakibin kız arkadaşını geri kazanmaya çok yakın gibi görünüyor."

Telefonu çabucak kapatıp arabama koşuyorum. Hızla eve dönüp içeri giriyorum ve hızla smokinimi giyiyorum. Arabaya geri dönüp yola koyulduğumda, saatim yüzünden kenara çekilmediğim için şanslıyım. Uzun ve dolambaçlı araba yolundan yukarı çıkıyorum, park yerinin dolu olması beni hayal kırıklığına uğratıyor ama neyse ki karanlık bir köşede yer buluyorum.

Fark edilmek istemediğim için yan girişten giriyorum ama Rocky beni radarına almış. Nikki odanın diğer ucunda Kate ile konuşuyor ve bana dikkatle bakıyor.

"Dostum, cidden, neler oluyor? Montana'yı mı beceriyorsun? Berbat durumdasın. Yemin ederim o hatun güzel ve sıkı görünüyor... ama eğer öyleyse siktir git çünkü Charlie'yi kardeşim gibi severim."

"Rocky... Değilim, tamam mı? Aslında, o artık benim asistanım değil." "Pekala, ne oldu? Sikini yaladı, öyle mi?"

"Dinle-"

"Dostum." Sesi yumuşar. "Charlie'ye bunu yapmayacağını biliyorum. Demek istediğim, bilerek dalga geçiyorsun ama evliliğini düzeltmelisin. Canını sıkan her neyse hemen düzelt çünkü oraya bakarsan..." Charlotte'un Julian'a sarılmış, başını rahatça onun omzuna yaslamış olduğu dans pistini işaret ediyor, "... kadınını sonsuza dek kaybedeceksin." Uzaklaşmadan önce sırtımı sıvazladı.

Odadaki sıcaklık artıyor, ben onunla nasıl dans ettiğine sabitlenmişken kan basıncım patlamaya hazır. Kulağına bir şeyler fısıldıyor, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Kendi hatalarımın içinde sıkışıp kalmışım, kan kaybediyorum ama yine de bıçağı tutan, bizi ayıran benim.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kontrol edemediğim tek şey olan zayıflığımı benim ve tüm dünyanın gözleri önüne seriyor. Julian Baker sonsuza dek Charlotte'a ilk evlenme teklif eden, ben yapamazken ona bir hayat sunan adam olarak kalacak. Ona sadece benim dokunmam gereken şekillerde dokundu. Ve her şeye rağmen, her zaman bu bağa sahip olacaklar ve yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Charlotte benim lanet olası karım, yine de gözleri odayı tarayıp bana odaklanana kadar öfkeyle felç olmuş gibi duruyorum.

Beni bırakma, Charlotte.

Seni seviyorum bebeğim.

Onu dinleme, ben senin için iyiyim.

Kızın ondan uzaklaşmasını izliyorum. Kendi güvensizliklerim tarafından pusuya düşürülmüş lanet olası bencil bir sik kafalı olduğum için ona sahip olmadığım her şeyi vereceğime dair sözler vererek şüphesiz sevgili hayatı için ona tutunmasını izliyorum.

Yanıma geliyor ve vücudunu tüm doğru yerlerden saran, dilimi üzerinde gezdirmek istediğim straplez siyah gece elbisesiyle önümde dururken güzelliğine karşı bağışıklık kazanmak imkansız.

Ona tutun, Edwards.

Onu senden çalmasına izin verme.

Charlotte, duygularımın onu suçlamalarla harap etmesine izin verdikten sonra söylenmesi gereken sözleri söylüyor. Tamamen kontrolden çıktığımı bildiğim için onu çıkışa doğru çekiyorum, oradan çıkıp onu yalnız bırakmam gerekiyor. Cevaplara ihtiyacım var. Benim olduğunu bilmesine ihtiyacım var, sonunda cesaretimi topluyorum ve mücadele ediyorum, umarım çok geç değildir ve onu sonsuza dek kaybetmemişimdir.

Çaresizlik beni tüketti. Onu zorla çekiyorum, arabamın kaputuna itiyorum ve en başından beri benim olanı geri alıyorum. Bana ait olana sahip çıkmam gerekiyor, bu tüm rasyonel düşünceleri fethediyor ve onu incittiğimi biliyorum. Ağladığını biliyorum, ama sikim içine gömüldüğü anda güzel bir uçuruma düşüyorum, ışıkla dolu, beni kör eden ama aynı zamanda duyularımı sakinleştiren bir uçuruma. Sadece birkaç hamle, ama vücudum kükreyen bir alevle tutuştu ve her şey bitmeden önce sadece bir süre dayanabilirim.

Ona kime ait olduğunu tekrar hatırlatıyorum ve yalvarışlarında bile vücudunun içime gömüldüğünü hissediyorum. Duvarları sıkılaşıyor ve güzel karımın saniyeler içinde sikimin üzerinde patlayacağını bilmek, duvarlarım paramparça olana kadar ona bir kez daha çarpmak için yeterli oluyor ve her bir sinir zevkli bir sonla aşılıyor.

Gecenin serinliğinde, temiz havayı içime çekip, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. İsteksizce uzaklaşıyorum ve sonra bana bunu daha fazla yapamayacağını söylüyor.

"Lütfen bırak gideyim..." diye yalvarıyor.

Geleceğimizi, hayatlarımızı bir bütün olarak planladık. Bu dünyaya bir çocuk getirdik ve bir gün ailemizi yeniden genişletmekten bahsettik.

Kalbim kırık ve çaresizlik içinde, ona benimle kalması için yalvarıyorum.

Ben lanet bir aptalım. Dünyadaki en iyi şeye sahibim ve onu neredeyse kaybediyordum, eski açgözlü ve bencil yöntemlerime kapıldım.

Beni affedeceğini düşünmüştüm ama onun yerine çekip gitti.

Zaman istedi, ama zaman benim için evliliğimizden ayrılmak için daha fazla sebep anlamına geliyordu. Panikledim, bir şeyler söyledim, Julian'dan bahsettim, ta ki o balo salonuna geri dönene ve ben tek başıma kalana kadar.

Bir kez olsun kıskançlığımın ve kontrolcü doğamın geri planda kalmasına izin verdim. Charlotte kendini gayet açık bir şekilde ifade etti ve güvenini kazanmak için onu zorlamamalıydım.

Odanın arka tarafına doğru mesafemi korudum ve kendinden emin bir şekilde konuşurken onu izledim. Onunla gurur duyuyor, yeteneği ve gücü karşısında hayrete düşüyor, eve döndüğümüzde bunu ona söylemek için çaba sarf ediyordum.

Bedenim onun dokunuşunu arzulamasına rağmen misafir odasında uyudum. Sabah uyandığımda onu çalışırken bulduğumda şaşırdım. Kendini işe gömme ihtiyacının benim varlığımdan uzaklaşmak için olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Bu yüzden yine zorlamadım, sadece sayılarla ilgili yardım teklif ettim. Ofiste her gün yaptığım gibi durumu kontrol etmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, minnettarlıkla karşıladığı bazı öneriler sundum.

Ne kadar zor olsa da onu işe bıraktım ve günü Amelia ile geçirdim. Onu parka götürdüm, ardından çocuk arabasında uyurken sahil boyunca uzun bir yürüyüş yaptım. Eve döndüğümüzde, her zamanki gibi akşam yemeği, banyo ve ardından yatma rutini vardı.

Aynı gece, Charlotte'a kendimi zorla kabul ettirmek istemediğim için misafir odasında uyudum.

Pazartesi günü geldiğinde, dizlerimin dibinde çekim yerleriyle bütçe kısıtlamaları hakkında sıradan tartışmalar yapıyordum. Ne yaparsam yapayım aklım Charlotte'ta kalıyordu. Onu ne kadar sevdiğimi bilmesine ihtiyacım vardı ama yazdığım her mesaj yanlış çıkıyordu. Son bir saat boyunca birçok mesaj yazdım, sonra da sildim. Ve sonra bir şey beni çekti, manyetik bir güç gibi çok büyüktü ve tek bir dokunuşla sonunda gönder tuşuna bastım.

Onu yönetim kurulu odamda gördüğüm anda, beni sevdiğini söyleyene kadar endişeden deliye döndüm.

Tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

Şimdi geriye dönüp bakıyorum ve ailemi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hatırlıyorum. Tanrı'nın, ailenizin ve arkadaşlarınızın önünde sözler vermek, ancak çaresiz zamanlarda bunları unutmak ne kadar kolaydı. Charlotte ve ben o gün bir anlaşma yaptık, iyi günde de kötü günde de doğru ve dürüst kalacaktık. Kızımızın hatırı için, ikimiz de bunu ailemize borçluyuz.

Ayrıca ayrı kaldığımız zamanlarda neler olduğu konusunda dürüst olmamız gerektiği konusunda da hemfikiriz. Bunun pek iyi gitmeyeceğini ve Charlotte'un benimle bir daha konuşmama ihtimali olduğunu biliyorum ama inancımıza ve bir şekilde karanlığı arkamızda bırakabileceğimize güveniyorum.

"Bunu yapacağımızı söylemiştik," diye hatırlatıyor bana. "Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Hangisi daha kötü bilmiyorum, ona parmağımın Montana'nın amında kısa bir süre kaldığını söylemek mi, yoksa Julian hakkında bana söyleyecekleri mi? Benim

Güvensizlik ve öfke bir torba dolusu berbat duyguya karışıyor, birbirimizin karşısına oturup patlamaya hazırlanırken boğazımı kurutuyor.

"Hazır mısın?" sesi gergin geliyor.

"Evet."

Bir otel odasında oturuyoruz, Charlotte'un evimizi kötü konuşmalarla ya da anılarla kirletmeme fikri. Amelia'yı annemle bıraktık çünkü ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bana söyleyeceği şeyin o kadar da kötü olmamasını ve geceyi onun içinde geçirebilmem için bu işi bitirebilmeyi umuyorum.

"Önce sen" dedi,

"Hayır, sen."

"Taş, kağıt, makas." Elini uzatıyor ve ikimiz de makas alana kadar el sıkışıyoruz. *Ne kadar ironik*, diye düşünüyorum. *Kalbimden bıçaklandım, bu bir alamet*. İkinci denememizde beni yendi.

Sikeyim.

Charlotte yatağın bir ucunda bağdaş kurmuş, hareketsiz oturuyor ve bana bakıyor. Yerde güzel duracak bluz seçimi için ona iltifat etmeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum.

"Mahkemede yaptığın o avukat şeyini yapıyorsun. Bu beni korkutuyor ve tahrik ediyor."

"Bu benim başa çıkma mekanizmam çünkü bir şekilde duyduklarımın hoşuma gitmeyeceğini düşünüyorum ve cazibemi kullanmaya çalışmıyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan Montana'yla o gece olan her şeyi anlatıyorum. Sonunda bitirdiğimde, sessizlik içinde tepkisini bekliyorum. Yüzüme yumruk atmasını bekliyorum, beni kelimelerle incitmesini değil.

"Sana Julian'la ne olduğunu anlatayım. Bana birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlattı. Benden seni terk etmemi istedi ve ben de bunu düşündüm. Bir zamanlar vücudumun onu nasıl arzuladığını ve ona nasıl teslim olduğunu hatırladım ve işte orada, tam yanımda duruyordu, beni sevilmeyi hak ettiğim şekilde sevmeyi teklif ediyordu ve ben de bunu düşündüm Lex. O gece kendimi ona vermeyi düşündüm."

Bıçaklar keskin, her biri nihayet iyileşmekte olan yaralarımı kesip açıyor. Vücudum geriliyor, adrenalinim yükseliyor ve boğazım kurumaya başlıyor, söylemem gerekenleri söyleyemiyorum.

Nasıl olur da başka bir adam ister!

Hangisi daha kötü bilmiyorum, benim fiziksel patavatsızlığım mı yoksa onun duygusal patavatsızlığı mı? İkisi de eşit. Birbirimize yaptıklarımız yüzünden ikimiz de acı çekiyorduk. Ona dokunmamış olması durumu daha iyi yapmadı, hayatının geri kalanı için onu istediği bir an yaşamış olması cehennem gibi acıttı.

"Bitti Lex. Şimdi söyle bana, evliliğimiz ne kadar güçlü?" Gözleri benimkilere sabitlendi. Bunu atlatabilmemiz ve insanlığa olan tüm inancını yeniden tesis edebilmemiz için dua ettiğini görebiliyorum. Buraya kadar geldik, zorlukları yendik ve aşkımız zamanın her testine dayanabilmeli.

"Onu istediğin için bir sürtüksün."

"Ona dokunduğun için sen bir
amcıksın." "Bu kelimeden nefret
ediyorum," diye homurdandım.

"Böyle durumlarda az kullanılır," diye karşı çıkıyor.

Duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve bu defterin kapanmasını istiyorum. Son birkaç aydır kederden parçalanarak çok fazla zaman kaybettik ve neredeyse bittiğimizi unutmayı her şeyden çok istiyorum.

"Peki, şimdi ne olacak Charlotte?"

Onu istiyorum ve şu anda ona ihtiyacım var. Gözlerim onun gözlerinin içine giriyor, ona her baktığımda yaptığımı iddia ettiği o sözde büyüyü yapmaya çalışıyorum. *Hadi, gözler, bunu yapabilirsin, ışığı görmesini sağla.*

"Şimdi, hayatımızda birbirimizi hiç beceremediğimiz kadar sert beceriyoruz. Senin beni sahiplenmeye ihtiyacın olduğu kadar benim de seni sahiplenmeye ihtiyacım var. Anladın mı beni?"

Kocaman bir sırıtış takındım. Yarattığım bu karmaşaya rağmen, lanet kızım beni gülümsetiyor. Daha da iyisi, onu çok sert becerip tekrar benim olarak işaretleyebiliyorum.

"Seni yakaladım... ve seni asla bırakmayacağım. *Sonsuza kadar birlikte takıntılıyız*."

"*Sonsuza dek birbirimize
takıntılıyız*." Göz kırpıyor.

EPILOGUE

CHARLIE

Bugün Noel arifesi ve bu yıl hem ailemizle hem de dostlarımızla kutlama yapacak kadar şanslıyız. Rocky, Nikki ve Will erkenden geldiler ve bizimle kalıyorlar. Daha mutlu olamazdım. Will'i çok özledim. Boyu çok uzadı ve ona göre sarılmanın garip olduğu bir yaşa geldi. Yaşının ötesinde olgunlaştı, ama derinlerde bir yerde hala aylar önce kalbimi fetheden o küçük çocuk.

Kate ve Emma da uçakla geldiler ama Eric'le kalmayı tercih ettiler. Üçünün ne işler çevirdiği beni aşıyor. Üç silahşörler olarak kabul ediliyorlar, yaptıkları saçmalıklar her zaman kasabanın dilinde. Rocky her dışarı çıktıklarında terk edilmiş bir kız öğrenci gibi sızlanıyor ve sonunda Nikki pes ediyor. Saatler sonra, dördü de soytarılıklarını Facebook'un her yerine yapıştıracak, Playboy Malikanesi ziyareti şimdiye kadarki en iyisi olacak.

Her nasılsa, boktan sopa hep bana kalıyor. Mutfakta durmuş, Amelia ile vakit geçirmek için gelen babam ve Debbie de dahil olmak üzere herkes için akşam yemeği hazırlıyorum. Annem kız kardeşimle birlikte Avrupa'yı dolaşıyor, annem geçmişini itiraf ettikten sonra benim önerdiğim, çok ihtiyaç duyulan bir bağ kurma seansı. Bir ay önce bizi ziyarete geldiği geceyi hala hatırlıyorum.

"Söylesene anne, kara meleğin sana ne yaptı da aşk konusunda bu kadar acımasız oldun?"

Elini kalbinin üzerine koydu ve diğer eliyle destek için bana uzandı. "Bir gün kasabaya geldi. Parlayan zırhlı bir şövalye gibi güzeldi. On yedi yaşındaydım, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kalbimin sadece onu istediğini bilecek kadar çok şey biliyordum."

Gözleri yüzümü taradı, karar vermemi bekliyordu. "Bana bir şeyler vaat etti... dünyayı vaat etti ve ben de o gece beni ormana götürmesine izin verdim. Beni seveceğine ve nazik olacağına söz verdi, hep öyle yapacağına söz verdi ama o gece canımı yaktı, kirli, soğuk zeminde masumiyetimi aldı. Ona durması için yalvardım. Beni sevseydi, canımı yakmayacağını söyledim. Beni dinlemedi... Beni aldı, sonra ağlayarak orada bıraktı ve onu bir daha hiç görmedim."

Bu açıklama karşısında şok olmuştum. Beni bu yaratığa karşı neden uyardığı şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Kara meleği, büyük kötü kurt, onun masumiyetini çalmıştı.

*"*Mi corazon*... Lütfen benden nefret etme..."*

"Anne," diye onu rahatlattım, elini sıkıca kavradım. "Senden nefret etmiyorum."

"Melanie..." diye devam etti.

Peki ya kız kardeşim? Annemin gözlerinde yatan sırrı izledim ve yüzünün her yerinde yazılıydı.

"Artık çok geçti. Beni terk etti ve tohumunu yerleştirdi. Onu nasıl unutabilirdim ki?" Sesi şimdi titriyordu.

Baba, kalbim onun için kan ağlıyordu. Melanie'yi çok severdi.

"Babam biliyor mu?" Sesim tiz çıkıyordu, hava yeterince hızlı akmıyordu.

"Bu adamın beni ele geçirdiğini biliyordu. İçten içe öyle olduğunu biliyorum ama Melanie'yi her zaman senin gibi sevdi."

"Ona git anne, git ve seni mahveden şeytanı serbest bırak. Bu yükü çok uzun zamandır taşıyorsun. Onu serbest bırak ve sana söz veriyorum artık sana musallat olmayacak."

Yanağımı okşamadan önce gülümseyerek başını salladı. "Y a n ı l m ı ş ı m , Corazon*. O senin kara meleğin değil."*

Küçük bir kahkaha attım: "Öyle anne, tek fark eğer böyle bir şey yaparsa onu kimin yakalayacağını biliyor."

Gözyaşları arasında bir kahkaha attı ve şeytanlarını özgür bırakma yolculuğuna başladı.

Yanımda bir ses duyduğumda dizlerime kadar hindi ve yaban mersinine batmıştım. Kafamı kaldırdığımda Adriana'nın mutfak tezgahının yanında durduğunu görüyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ve güzel beyaz elbisesine bir şey bulaştırmamaya dikkat ederek ona sıkıca sarılmak için eğiliyorum.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye mırıldandım.

Gülümsüyor, hala acıyor ama gülümsüyor. "Birinin mutfakta sana yardım etmesi gerekiyor çünkü oturma odasındaki tembel kalabalık Twister oynuyor."

"Yine mi?"

"Rocky ve Eric'e kaldı."

"Bu asla iyi bitmeyecek-" Rocky, "Dostum, sikin suratımda!" diye bağırınca sözüm kesildi.

Adriana gülüyor. Elijah öldüğünden beri duyduğum ilk kahkahaydı bu. Çok güzel bir gülüşü var ve bunu ortaya çıkaran tek şeyi Tanrı'nın e l i n d e n almaya ne hakkı var?

Şimdi olmaz Charlie, Adriana için güçlü ol.

"Burada olmana sevindim. Bunu da atlatacağız. Bir aile olarak, sana söz veriyorum."

"Biliyorum, Charlie. Elijah bana yapacağımızı söyledi."

Başlangıçları oturma odasına taşımadan önce birbirimize tekrar sarılıyoruz. Tahmin ettiğim gibi, Rocky ve Eric'in pozisyonu gey pornosunu utandırıyordu. Döndürücü Eric'ten sol ayağını hareket ettirmesini isteyip Rocky'nin yüzüne yığılmasına neden olunca kahkahayı patlattım.

"Siktir, Eric! Bunu bilerek yaptın," diye bağırıyor Rocky, Eric'i üzerinden iterek.

Tüm oda kahkahalara boğulur ve Twister oyunu sona erer.

Emily kutlamak için Noel şarkıları söylemeyi önerir ve Lex Amelia'ya onunla çalmak isteyip istemediğini sorar. Amelia başıyla onaylar ve Lex onu piyano taburesine oturturken elini tutar. Andy de olaya dahil olmak ister ve maymun gibi sürünerek Lex'e onu kaldırması için yalvarır. O da kolaylıkla kaldırıyor. Lex'in kalbinden bir parça koparacak biri varsa, o da Andy'dir.

"Herhangi bir isteğiniz var mı?" Emily soruyor.

"Evet, bende bir tane var..." Adriana konuşur. Odayı bir sessizlik kaplar.

Andrew otomatik olarak Adriana'nın yanına gider ve kolunu ona dolar. "Ben iyiyim baba. Elijah burada, onu hissedebiliyorum."

Adriana Lex'e bakar. Kız kardeşini yeterince iyi tanıyor ve arkasını dönüp oynamaya başlıyor. Andy'ye doğru ilerlerken şarkı söylemeye başlar.

Sessiz gece, kutsal gece
Her şey sakin, her şey
aydınlık
'Etrafında bakire Anne ve Çocuk
Kutsal bebek çok hassas ve yumuşak
Cennette huzur içinde
uyu Cennette huzur
içinde uyu

Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülürken kendimi tutamıyorum. Eric ve Emma bana doğru ilerliyor ve kollarını benimkilerle birleştiriyorlar.

Saatler gece yarısını vurana kadar şarkı söylemeye devam ediyoruz. Odanın içinde birbirimize sarılarak ve herkese Mutlu Noeller dileyerek yolumuza devam ediyoruz. Lex ve uykulu Amelia'ya ulaştığımda kulağına beni koridorda takip etmesini fısıldıyorum. Amelia'yı kollarını açarak alan Kate'e uzatıyor ve Lex'in yüzünün aydınlanışını izliyorum. Pislik herif herhalde ona el işi falan yapacağımı sanıyor.

"Gözlerini kapat," diye rica ediyorum heyecanla.

"Onları açtığımda çıplak olacak mısın?" Gözlerini kapatır.

"Evet, tabii... babam buradayken, seni psikopat. Tamam... onları açabilirsin."

Misafir odamızda durmuş, zeminin ortasında duran parlak yeni davul setine hayranlıkla bakarken tepkisini izliyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Hep bir davul seti istemişimdir!" Yüzünde kocaman bir gülümseme, koltuğa doğru koşuyor ve yerleşiyor. Sopaları kapıyor ve ritim tutuyor, çalmadığı için çok şaşırdım. Bu adam tam bir müzik dehası.

"Biliyorum... Hatırlıyorum, *Alex*."

Gözleri benimkilerle buluştu ve ona böyle seslendiğimde geri çekilmemesine şaşırdım.

"Bana Alex dedin," diye fısıldıyor.

"İçimde onu hala sende gören büyük bir parça var. Eğer yeterince yakından bakarsan, o hala orada."

"Charlotte, ben... buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Var, ama söylemek zorunda değilsin."

"Onu özlüyor musun?" Evinin yolunu bulmaya çalışan kayıp bir çocuk gibi sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

"Onu özlememe gerek yok. Son iki yıldır ona bakıp duruyorum."

Gördüğüm şeyi açıklamak zor, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi.

Kendini yeniden bulur.

Gerçek kimliğini bulur.

"Teşekkür ederim bebeğim, bayıldım ve seni seviyorum." Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyüp eğilerek dudaklarımı öpüyor.

"Hediyeni şimdi mi istiyorsun?" diye soruyor heyecanla.

Başımı salladım. Cebinden uzun siyah kadife bir kutu çıkarıyor. Lex'in mücevherlere karşı büyük bir ilgisi var, bu yüzden beni yine şımartmasına şaşırmıyorum. Kutuyu dikkatlice açıyorum, ama şok edici bir şekilde içinde bir hamilelik çubuğu buluyorum.

"Bu da ne?" Kelimelerimi zar zor çıkararak sordum.

"Hamilesin."

Kelimeleri algılayamıyorum. *Ben neyim?*

"Dudaklarımı oku, Charlotte. Sen hamilesin."

Hayretler içindeyim. Test yeni olduğu için daha yapmadım. *Nasıl olur da hamile olduğumu düşünür?*

"Seni çok iyi tanıyorum Charlotte. Yıllar boyunca vücudunun her santimini inceledim. En ufak bir değişikliği bile görebiliyorum. *Hamilesin.* Sana tüm kalbimle söz veriyorum ki içinde başka bir bebek taşıyorsun."

Tek kelime etmeden onu en yakınımızdaki banyoya çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Geç kalmadım, en azından geç kaldığımı sanmıyorum. Midem bulanmıyor. Hiçbir şey değişmedi.

O yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni izlerken çubuğa işiyorum. Çubuğu dikkatlice tezgâhın üzerine koyuyorum ve bekliyorum. "Bundan emin misin?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Vakit geldi. Çelik gibi sinirlerle yürüyorum ve gözlerimi açıyorum, iki mavi çizgi yüzüme bakıyor.

"Lanet olsun, hamileyim!" Beni etrafında döndürürken kollarına atlıyorum. "Bu şimdiye kadarki en güzel Noel hediyesi!" Yüzünde kocaman bir sırıtışla,

Beni derinden öpüyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum. "Bu gece herkese söyleyebilir miyiz, lütfen?" diye yalvarıyor.

Başımı sallıyorum. Aile bunun için vardır, iyi zamanları kutlamak ve en kötü zamanlarda elinizi tutmak için. Bazen içine doğduğumuz aile, bazen de kendimiz için yarattığımız aile. Ben her ikisine de sahip olacak kadar şanslıyım ve böyle bir armağanla kutsandığım için her gün Tanrı'ya şükrediyorum.

Herkesin ağacın etrafında durduğu dışarıya geri dönüyoruz. Biz duyuruyu yapmadan önce Lex dışarıdaki Noel süslemelerini göstermek istiyor. Sokaktaki en iyi ışıklara sahip olmak gibi sağlıksız bir takıntısı olan Clark Griswold'a dönüştü. Lex düğmeyi çevirirken biz çimenlerin üzerinde dururken herkes dışarı çıkıyor.

Herkes 4 Temmuz'da havai fişek gösterisi izler gibi coşarken tüm ev aydınlanıyor.

Nefes kesici.

Noel ışıklarında hepimizin içindeki çocuğu ortaya çıkaran bir şey var. Işıklar çok parlak, sıcaklık üzerime hücum ediyor, hepimiz Lex'in yaptığı işi hayranlıkla izlerken ruhum canlı. Bir kolunda Amelia'yı, diğerinde Andy'yi taşıyan Lex'e bakmak için dönüyorum. Her ikisi de tamamen uyanık, gösterinin tadını çıkarıyor ve Lex'in çatımıza yerleştirdiği hareketli ren geyiklerini işaret ederken bebekçe konuşuyorlar.

Dönüp bana bakıyor ve ağzından 'Seni seviyorum' kelimesi çıkıyor. Ben de ona karşılık veriyorum, sonra başımı koluna yaslıyorum.

Amelia kolumu çekiştiriyor. "Anne, baksana," diye mırıldanıyor ve yüzümü çevirerek ışıklara bakmamı sağlıyor.

Adriana yanıma geliyor ve bana sıkıca sarılıyor. Eve odaklanırken gülümsemesi zarif, sonra gözlerini yukarıdaki yıldızlara çeviriyor.

Nasıl fark ettim bilmiyorum ama önümde yerde beyaz bir tüy duruyordu. Uzanıp aldım ve Adriana'ya uzattım. O da Andy'ye doğru eğildi ve ona uzattı.

"Gördün mü Andy, sana babanın burada olduğunu söylemiştim."

Etrafımızda melekler var. Bazen onları görebiliriz, bazen de göremeyiz. Eğer dikkatli bakarsanız, etrafımızda ipuçları olduğunu görürsünüz. Bazıları Tanrı'nın bir armağanı olarak bu dünyaya yerleştirilmiştir ve bazıları da bizi kötülüklerden ve zararlardan korumak için etrafımızdadır.

Bir de benimki var, kara meleğim.

Annemin yapacağını söylediği her şeyi yapıyor ve yapabileceğini bilmediği bir şey daha var: *beni seviyor*. Bana sadece bir değil, kendi meleklerimizden iki tane verdi.

Her tünelin sonunda bir ışık olduğunu söylerler ama size tünelin ne kadar uzun olduğunu asla söylemezler. Bazen karanlığa bakar dururuz, içinden bir ışık sızar, bazen de tünele bakar dururuz, etrafımız sadece karanlıkla çevrilidir.

İyi ya da kötü, her şeyin bir nedeni vardır. Nedenini asla tam olarak anlayamayız; bunun yerine, asla değiştirilemeyecek olana, yani geçmişe odaklanarak bir pişmanlık dünyasında yaşarız. Bazen şu anki mutluluğumuzun içinde kaybolduğumuzda, hatalar ve pişmanlıklar olmasaydı bugün olduğumuz yerde olamayacağımızı fark ederiz.

Bir zamanlar karanlıktan korkuyordum. Hatalarıma hapsolmuş bir hayat yaşadım. Neden karanlığa bakmak zorunda kaldığımı sorguladım. Şimdi burada güçlü bir şekilde duruyorum ve tüm yaşadıklarımın beni bugün olduğum kişi yaptığını anlıyorum. Sevginin gücünü ve kuvvetini anlamamı sağladı. Hayatın elinize muz tutuşturabileceğini anlamamı sağladı, ancak bazen sadece şansınızı yenmeniz ve bir şekilde nasıl limonata yapacağınızı bulmanız gerekir.

İçinde yaşadığımız dünyada her zaman karanlık olacaktır, ancak nasıl hayatta kaldığımız bizi çevreleyen sevgiyle ölçülür. Geçmişte ne olursa olsun, gelecekte ne olacak olursa olsun, kalbime sahip olan tek bir adam olduğunu ve olacağını biliyorum, sevgisinin sınırı olmayan tek bir adam.

Alexander Matthew Edwards.

Kocam, ruh eşim, sonsuza dek benim.

THE
END

SERININ BIR SONRAKI KITABI:

Onun Peşinde
Bir Sapık Romantizmi
Karanlık Aşk Serisi 3. Kitap

Satın almak için buraya tıklayın

BLURB

Sözlerinin kafamda yankılandığını duyuyorum.
Bana onu yalnız bırakmamı söyleyen ses.
Ona yaklaşmaya cüret edersem hayatıma son verme tehdidi.

Julian Baker her şeye sahipti. Çarpıcı yakışıklılık, zenginlik, zeka ve kız.
Etrafındaki herkes için o Bay Mükemmel'di.

Kader hiçbir zaman onun yanında olmamıştır ve domino etkisi gibi hayatı kontrolden çıkmaya başlar. Maskenin ardında kırık bir adam yatmaktadır. trajik bir geçmişi vardır. Unutmak için kendini umutsuzca, aynı derecede ulaşılmaz biri olan Charlotte Edwards'a tutunmaya çalışırken bulur.

Julian kendini kurtarmak için son bir çabayla yardım ister, ancak hiç beklenmedik biri içeri girdiğinde evrenin başka planları vardır.
ve beklenmedik bir dostluk oluşur.

Düşmanının kız kardeşi-Adriana Evans.

AYRICA SERIDE:

Onun Peşinde
Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi
Karanlık Aşk Serisi 4. Kitap
Satın almak için buraya tıklayın

OTHER BOOKS BY KAT T. MASEN

Oda Arkadaşı Savaşları
Düğün Savaşları
Bebek Savaşları
Oda Arkadaşı Savaşları Kutu Seti (1'den 3'e Kadar Kitaplar)

#Jerk
#B!TCH
Kötü Çocuk
Oyuncu Kötü
Çocuk Zengin
Bay Rebound
Kibirli Avustralyalı: Bir Kahramanlar Kulübü Romanı

Karanlık Aşk Serisi
Buraya tıklayın
Kutu seti şunları içerir:
Aşkı Kovalamak Birinci
Kitap Bizi Kovalamak
İkinci Kitap Onu
Kovalamak Üçüncü

Kitap Onu Kovalamak
Dördüncü Kitap

CONNECT WITH ME ONLINE

Yazar Kat T. Masen'in diğer kitapları için bu bağlantılara göz atın.

OKUYUCU GRUBU

Eğlenceye, ödüllere ve gizli bakışlara erişmek ister misiniz?

Facebook Okuyucu Grubuma katılın.

Buraya tıklayın

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu

görmek ister misiniz?

Haber bültenime

kaydolun.

Buraya tıklayın

BOOKBUB

Benimle Bookbub'da bağlantı kurun.

Buraya tıklayın

İYİ KREŞLER

Goodreads profilimden kitaplarımı TBR listenize ekleyin.

Buraya tıklayın

AMAZON

Kitaplarımı Amazon profilimden satın almak için tıklayın.

Buraya tıklayın

WEB SİTESİ

Buraya tıklayın

TWITTER

@authorkattmasen

İNSTAGRAM

@authorkattmasen

E-POSTA

Buraya tıklayın

FACEBOOK

Buraya tıklayın

ABOUT THE AUTHOR

Avustralya'nın Sidney kentinde doğup büyüyen **Kat T. Masen**, dört çılgın erkek çocuk annesi ve aklı başında bir kocanın karısıdır. Sosyal medyanın ve süslü aletlerin olmadığı bir nesilde büyüyen Masen, küçük yaşlardan itibaren okumaktan keyif aldı ve kendini bu hikayelerin içinde buldu. Twitter'da kendisi gibi okumayı seven arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra yazma tutkusu başladı ve arkadaşlıkları mesafelere rağmen devam etti.

"Çılgın ve esprili biri olarak tanınırım. Bana peruk takmış bir köpeğin rastgele bir fotoğrafını gösterin, günlerce gülerim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.